C:\Users\Plazma\Desktop\308\Brown_Dan-Andele_a_demoni.PDB

PDB Name: Brown_Dan-Andele_a_demoni
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 26.3.2006
Modification Date: 26.3.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

BROWN Dan

Andělé a démoni

Poznámky korektora:
1) Dokument se hemží italskými a latinskými výrazy. Neměl jsem k dispozici originál, takže tyto nejsou opravené.
2) Jedna z hlavních postav je papežský komoří, titulovaný v knize jako camerlegno. Podle mých pramenů však tento titul zní camerlengo. Ponechal jsem původní.

Věnuji institutu, knihovně Fermiho laboratoře, Olze Wieserové, Donu Ulschovi z National Security Institute, Caroline H. Thompsonové z University of Wales, Kathryn Gerhardové a Omaru Al Kindimu, Johnu Pikemu a Federaci amerických vědců, Heimlichu Viserholderovi, Corinně and Davisu Hammondovým, Aizazu Alimu, Galileo Projektu Rice University, Julii Lynnové a Charliemu Ryanovi z Mockingbird Pictures, Garymu Goldsteinovi, Dave (Vilasi) Arnoldovi a Andre Crawfordové, Global Fraternal Network, knihovně Phillips Exeter Academy, Jimu Barringtonovi, Johnu Maierovi, mimořádně bedlivému zraku Margie Wachtelové, členům zednářského sdružení, Alanu Wooleymu, Kongresové knihovně - správě exponátů vatikánských kodexů, Lise Calamarové a Calamaro Agency, Jonu A. Stowellovi, Vatikánským muzeím, Aidu Baggiovi, Noahu Alirezovi, Harriet Walkerové, Charlesi Terrymu, Micron Electronics, Mindy Homanové, Nancy a Dickovi Curtinovým, Thomasi D. Nadeauovi, NuvoMedia a Rocket E-books, Frankovi a Sylvii Kennedyovým, Římské správě cizineckého ruchu, mistru Gregorymu Brownovi, Val Brownově, Werneru Brandesovi, Paulu Krupinovi z Direct Contact, Paulu Stárkovi, Tomu Kingovi z Computalk Network, Sandě a Jerrymu Nolanovým, webové guru Lindě Georgové, Národní umělecké akademii v Římě, lékaři a literárnímu kolegovi Stevu Howeovi, Robertu Westonovi, Water Street Bookstore v Exeteru, New Hampshire, a Vatikánské hvězdárně.

FAKTA

Největšímu vědecko-výzkumnému zařízení na světě - švýcarské Conseil Européen pour la Recherche Nucléaire (CERN) - se nedávno podařilo vytvořit první částice antihmoty. Antihmota je totožná s fyzickou hmotou až na to, že ji tvoří částice, jejichž elektrické náboje jsou opačné než náboje částic normální hmoty.

Antihmota je nejmocnější ze známých zdrojů energie. Uvolňuje energii se stoprocentní účinností (jaderné štěpení je účinné pouze z 1,5 %). Antihmota nezpůsobuje znečištění ani radiaci, a její zlomek by mohl zásobovat New York energií celý den. Má to však jeden háček…

Antihmota je krajně nestabilní. Vznítí se, když přijde do styku prakticky s čímkoli, i se vzduchem. Jediný gram antihmoty obsahuje energii dvacetikilotunové bomby - takovou energii měla bomba shozená na Hirošimu.

Až donedávna se dařilo vytvořit antihmotu pouze ve velmi malém množství (několik atomů najednou). Nyní však CERN udělal významný krok vpřed svým novým antiprotonovým decelerátorem - moderním zařízením na výrobu antihmoty, které ji slibuje vyrábět v mnohem větším množství. Nyní se tedy naskýtá otázka: Zachrání tato vysoce prchavá látka svět, nebo bude použita jako nejsmrtonosnější zbraň, jaká kdy byla vytvořena?

PROLOG

Fyzik Leonardo Vetra ucítil pach pálícího se masa a věděl, že je to jeho vlastní. V hrůze zíral na temnou postavu, která se nad ním skláněla. „Co chcete!“

„La chiave,“ odpověděl hrubý hlas. „Heslo.“

„Ale… já ne-“

Vetřelec znovu přitlačil a zarazil horký bílý předmět hlouběji do Vetrovy hrudi. Škvařící se maso zasyčelo.

Vetra vykřikl bolestí. „Žádné heslo neexistuje!“ Cítil, jak ztrácí vědomí.

Neznámý se na něj upřeně zadíval. „Ne avevo paura. Toho jsem se bál.“

Vetra se vší silou snažil zůstat při smyslech, ale život jej už pomalu opouštěl. Jeho jedinou útěchou bylo vědomí, že ten, kdo ho napadl, nikdy nezíská to, pro co si přišel. O vteřinu později však útočník vytáhl nůž a přiložil jej k Vetrově tváři. Ostří pracovalo pečlivě. Chirurgicky.

„Pro lásku Boží!“ zasténal Vetra. Bylo však už příliš pozdě.

Vysoko na schodech pyramidy v Gíze se mladá žena smála a volala dolů. „Roberte, pospěš si! Já věděla, že jsem si měla vzít mladšího!“ Její úsměv byl okouzlující.

Snažil se jí stačit, ale nohy měl jako z kamene. „Počkej,“ škemral. „Prosím tě…“

Jak stoupal, před očima se mu dělaly mžitky a v uších hučelo. Musím ji dohonit! Když znovu vzhlédl, žena zmizela. Na jejím místě stál starý muž se zkaženými zuby. Zíral dolů a rty měl zkřivené do smutné grimasy. Pak ze sebe vyrazil výkřik hrůzy, který se nesl nad okolní pouští.

Robert Langdon s leknutím procitl z noční můry. Telefon vedle postele vyzváněl. V polospánku zvedl sluchátko.

„Haló?“

„Sháním Roberta Langdona,“ ozval se mužský hlas.

Langdon se posadil na posteli a snažil se udělat si v hlavě trochu jasno. „Tady… Robert Langdon.“ Mrkl na svůj digitální budík. Byly tři minuty po čtvrt na šest ráno.

„Musím se s vámi okamžitě sejít.“

„S kým mluvím?“

„Jmenuji se Maximilián Kohler. Jsem fyzik oddělených částic.“

„Fyzik čeho?“ Langdon se stěží soustředil. „Jste si jistý, že mluvíte s tím správným Langdonem?“

„Jste profesor náboženské ikonologie na Harvardově univerzitě. Napsal jste tři knihy o symbolologii a -“

„Víte, kolik je hodin?“

„Omlouvám se. Mám něco, co musíte vidět. Nemohu o tom mluvit po telefonu.“

Neubránil se povzdechu. Tohle už tady bylo. Jedním z nebezpečí psaní knih o náboženské ikonologii jsou telefonáty náboženských fanatiků, kteří po něm chtějí, aby jim potvrdil jejich nejnovější vzkaz od Boha. Minulý měsíc mu nějaká striptérka z Tulsy v Oklahomě slíbila nejlepší sex, jaký kdy zažil, když přiletí a ověří pravost znamení kříže, které se zázračně objevilo na jejím prostěradle. Langdon to v duchu žertem nazval Tulské plátno.

„Kde jste vzal moje číslo?“ Přes časnou hodinu se Langdon snažil být slušný.

„Na internetu. Na stránkách s vaší knihou.“

Langdon se zamračil. Byl si naprosto jistý, že tyhle stránky jeho domácí číslo neobsahují. Muž evidentně lhal.

„Musím vás vidět,“ naléhal volající. „Dobře zaplatím.“

Tohle už Langdona přivádělo k šílenství. „Lituji, ale já opravdu -“

„Když okamžitě vyrazíte, tak tu můžete být za -“

„Nejedu nikam! Je pět hodin ráno!“

Langdon zavěsil a svalil se zpátky do postele. Zavřel oči a snažil se znovu usnout. Marně. Sen se mu příliš vryl do paměti. S nechutí se oblékl a sešel dolů.

Robert Langdon se ploužil bosý svým opuštěným massachusettsko-viktoriánským domem a připravoval si svůj rituální lék na nespavost - hrnek kouřící instantní Nestlé čokolády. Dubnový měsíc pronikal arkýřovým oknem a jeho světlo se míhalo na orientálních kobercích. Langdonovi kolegové si ho často dobírali, že to u něj vypadá spíš jako v antropologickém muzeu než v bytě. Poličky byly plné náboženských artefaktů z celého světa - ekuaba z Ghany, zlatý kříž ze Španělska, kykladský idol z Egejských ostrovů, a dokonce i vzácný boccus z Bornea, symbol věčného mládí mladého bojovníka.

Jak tak Langdon seděl na bronzové maharišské truhle a vdechoval vůni čokolády, v okně arkýře se odrazila jeho podoba jako v zrcadle. Obraz byl zkreslený a bledý jako strašidlo. Stárnoucí strašidlo, pomyslel si hořce, jako krutou připomínku, že jeho mladistvý duch žije ve smrtelné schránce.

Přestože Langdon nebyl v klasickém smyslu příliš krásný, měl ve svých pětačtyřiceti letech to, co jeho kolegyně označovaly za „intelektuální“ přitažlivost - proužky šedin v hustých hnědých vlasech, pronikavé modré oči, poutavý hluboký hlas a zářivý, bezstarostný úsměv univerzitního atleta. Jelikož na vysoké reprezentoval školu v potápění, stále ještě si uchovával pružnou, sto osmdesát centimetrů vysokou postavu plavce, kterou si denně udržoval padesáti délkami univerzitního bazénu.

Jeho přátele na něj vždycky pohlíželi tak trochu jako na záhadu - muže, jež uvázl mezi staletími. O víkendu se poflakoval v džínech po kampusu a diskutoval se studenty o počítačové grafice nebo o dějinách náboženství, jindy ho bylo možno spatřit v tvídovém obleku a kašmírové vestě na fotografii v předních uměleckých revuích, když byl požádán o přednášku u příležitosti otevření nějakého muzea.

Přestože byl Langdon přísný pedagog a dbal na dodržování disciplíny, byl první, kdo uvítal to, co nazýval „ztraceným uměním kvalitní čiré legrace.“ Zábavě holdoval s nakažlivým fanatismem, což mu zajistilo přízeň a sympatie studentů. Jeho univerzitní přezdívka, Delfín, vyjadřovala jednak jeho přívětivou povahu, jednak legendární schopnost potopit se do bazénu a při vodním polu vyšachovat celé soupeřovo mužstvo.

Zatímco osamělý Langdon seděl a nepřítomným pohledem civěl do tmy, ticho jeho domova bylo přerušeno podruhé; tentokrát zvonil fax. Příliš vyčerpaný na to, aby ještě mohl být otrávený, se přinutil k unavenému úsměvu.

Boží lidé, pomyslel si. Dva tisíce let už čekají na svého Mesiáše, a pořád nedají pokoj.

Unaveně vrátil prázdný hrnek do kuchyně a pomalu se vlekl do své dubem obložené pracovny. Došlá faxová zpráva ležela v košíku. Se zívnutím vzal papír a podíval se na něj.

Náhle se mu chtělo zvracet.

Na obrázku vytištěném na stránce byla mrtvola. Tělo bylo svlečeno donaha, hlava úplně otočená a dívala se dozadu. Na hrudi oběti zela děsivá spálenina. Muž byl ocejchován - měl na sobě vypáleno jediné slovo. Bylo to slovo, které Langdon dobře znal. Velmi dobře. Upřeně hleděl na ozdobné tahy písma a zdráhal se uvěřit.

„Illuminati,“ zakoktal a srdce se mu rozbušilo. To není možné…

Pomalu, se strachem, co ho ještě čeká, Langdon otočil list o sto osmdesát stupňů. Díval se na totéž slovo nohama vzhůru.

Rázem mu to vyrazilo dech. Jako by ho přejel parní válec. Pořád se zdráhal uvěřit vlastním očím, obracel papír dokola, znovu a znovu četl vypálené znamení.

„Illuminati, Osvícení," zašeptal.

Omráčen klesl do křesla. Chvíli seděl v naprostém zmatku. Pak jeho pohled pomalu přitáhlo červené světélko na přístroji. Blikalo. Ať už tenhle fax poslal kdokoli, byl pořád ještě na drátě… a čekal na hovor. Langdon dlouho hleděl na blikající světélko. Pak rozechvěle zvedl sluchátko.

„Věnujete mi konečně pozornost?" řekl mužský hlas, když Langdon zvedl sluchátko.

„Ano, pane, teď už určitě. Nechcete mi něco vysvětlit?"

„Pokoušel jsem se o to už dřív." Hlas byl přísný, věcný. „Jsem fyzik. Vedu výzkumný ústav. Měli jsme zde vraždu. Viděl jste to tělo."

„Jak jste na mě přišli?" Langdon se nemohl soustředit; pohledem se pořád vracel k tomu obrázku.

„Už jsem vám to říkal. Na internetu. Na stránkách věnovaných vaší knize iluminátské umění."

Langdon se snažil utřídit si myšlenky. Jeho kniha byla v běžných literárních kruzích prakticky neznámá, na síti si ale jistý ohlas získala. Ani tak ale tvrzení volajícího nedávalo žádný smysl. „Na těch stránkách není žádná informace o mé adrese," namítl Langdon. „Jsem si tím jistý."

„Ve své laboratoři mám lidi, kteří se velmi dobře vyznají v tom, jak získat informace o uživatelích sítě."

Langdon byl nedůvěřivý. „Vypadá to, jako by toho vaše laboratoř o internetu věděla hodně."

„Aby ne," odsekl muž. „My jsme ho vynalezli."

Z jeho hlasu Langdon nějak vycítil, že ten člověk nežertuje.

„Musím vás vidět," naléhal volající. „Moje laboratoř je jen hodinu letu z Bostonu."

Langdon stál v šeru své pracovny a zkoumal faxovou zprávu, kterou držel v ruce. Obrázek byl zdrcující, šlo možná o epigrafický nález století, desetiletí jeho výzkumu potvrzené jediným symbolem.

„Čas kvapí," naléhal hlas.

Langdonovy oči byly upřené na vypálené znamení, „Illuminati," četl znovu a znovu. Jeho práce se vždy opírala o něco, co se podobalo zkamenělinám - o staré dokumenty a o pověsti předávané z pokolení na pokolení - ale ten obrázek před ním byl současný. Přítomný čas. Připadal si jako paleontolog, který se ocitl tváří v tvář živému dinosaurovi.

„Dovolil jsem si pro vás poslat letadlo," oznámil hlas. „Bude v Bostonu za dvacet minut."

Langdonovi vyschlo v hrdle. Hodinu v letadle…

„Odpustte mi mou smělost," pokračoval hlas. „Potřebuji vás tady."

Langdon se znovu podíval na fax - pradávný mýtus potvrzený černé na bílém. To, co z toho vyplývalo, nahánělo hrůzu. Nepřítomným pohledem se díval z arkýře. První paprsky svítání pronikaly břízami na zahrádce, ale dnes ráno vypadal výhled nějak jinak. Langdona se zmocnila podivná kombinace strachu a veselí; věděl totiž, že nemá na vybranou.

„Vyhrál jste," prohlásil. „Řekněte mi, kam mám k tomu letadlu přijít."

Tisíce kilometrů odtud se sešli dva muži. Místnost je tmavá. Středověká. Kamenná.

„Benvenuto. Vítám vás," ozval se muž, který měl celou věc na starosti. Seděl v pozadí, ve stínu. „Byl jste úspěšný?"

„Si" odpověděla tmavá postava. „Perfettamente." Jeho slova byla tvrdá jako okolní zdi.

„Nebude pochyb, kdo je za to zodpovědný?"

„Naprosto ne."

„Bezvadné. Máte to, oč jsem vás žádal?"

Zabijákovy oči svítily, černé jak uhel. Vytáhl těžké elektronické zařízení a položil je na stůl.

Jak se zdálo, muž skrytý ve stínu byl spokojen. „Vedl jste si dobře."

„Sloužit bratrstvu je čest," prohlásil zabiják.

„Druhá fáze začne brzy. Trochu si odpočiňte. Dnes večer změníme svět."

Saab 900S Roberta Langdona vyjel z callahanského tunelu a vynořil se na východní straně bostonského přístavu blízko vchodu na letiště Logan. Podle pokynu Langdon našel Aviation Road a zabočil z této ulice doleva kolem staré budovy Eastern Airlines. Po třech stech metrech se na příjezdové komunikaci ze tmy vynořil hangár. Byla na něm namalovaná veliká čtyřka. Langdon zajel na parkoviště a vystoupil z auta.

Zpoza budovy vyšel muž s kulatým obličejem v modré letecké uniformě. „Robert Langdon?" zavolal. Jeho hlas zněl přátelsky. Langdon jen nevěděl, kam zařadit jeho přízvuk. „To jsem já," odpověděl, když zamykal auto. „Perfektně načasováno. Právě jsem přistál. Pojďte za mnou, prosím."

Jak obcházeli budovu, Langdon pocítil napětí. Nebyl zvyklý na záhadné telefonáty a tajné schůzky s neznámými lidmi. Jelikož netušil, co ho čeká, oblékl si to, v čem obvykle přednášel - sportovní kalhoty, rolák a tvídové sako. Jak kráčeli, myslel na list papíru schovaný v kapse a stále nemohl uvěřit obrázku, který na něm byl vytištěný.

Zdálo se, že pilot vycítil Langdonovy obavy. „Létání vám nedělá potíže, není-liž pravda, pane?"

„Vůbec ne," odpověděl Langdon. Potíže mi dělají cejchované mrtvoly. Létání zvládnu.

Muž vedl Langdona podél hangáru. Zahnuli za roh na rozjezdovou dráhu. Langdon se naráz zastavil a civěl na letoun zaparkovaný na betonu. „To poletíme tímhle?"

Muž se zazubil. „Líbí?"

Langdon chvíli užasle zíral. „Jestli se mi líbí? Co to vůbec kčertu je?"

Letoun před nimi byl obrovitý. Vzdáleně připomínal kosmickou loď až na to, že vršek byl uříznutý, takže hřbet měl úplně rovný. Na zemi vypadal jako kolosální klín. Langdon měl zprvu dojem, že se mu to jenom zdá. Tohle vypadalo způsobilé k letu asi tak jako buick. Křídla tomu prakticky chyběla - až na dva krátké stabilizátory vzadu na trupu. Trup byl jinak hladký, zcela bez oken, dlouhý asi sedmdesát metrů.

„Dvě stě padesát tisíc kilo plně natankovaný," informoval pilot tónem, jakým se otec chlubí svým novorozencem. „Jako palivo tekutý vodík. Skořepina je z titanu se silikonovými uhlíkovými vlákny. Poměr tahu k hmotnosti činí 20: 1; většina tryskáčů nemá víc než 7: 1. Říďa musel mít pořádně naspěch, aby se s váma setkal. Obvykle tohohle velikýho macka neposílá."

„Tahle věc létá?" otázal se Langdon.

Pilot se uculil. „Bodejť ne." Vedl Langdona přes rozjezdovou dráhu k letadlu. „Vypadá trochu divně, to je pravda, ale radši si na to zvykněte už teď. Za pět let už neuvidíte nic jinýho než tahle děťátka pro VROP - Vysokorychlostní osobní přepravu. Naše laboratoř je jedna z prvních, kdo něco takovýho má."

To musí být sakra laboratoř, pomyslel si Langdon.

„Tohle je prototyp Boeingu X-33," pokračoval pilot, „ale existuje řada dalších - National Aero Space Plane, Rusové mají Scramjet, Britové HOTOL. Budoucnost je tady, bude jen chvilku trvat, než to převezme i civilní sektor. Dnešní řadový tryskáče můžete políbit na rozloučenou."

Langdon se na letoun starostlivě podíval. „Myslím, že bych dal přednost řadovému tryskovému letadlu."

Pilot ukázal na vstupní schůdky. „Tudy, prosím, pane Langdone. Opatrně."

Za pár minut byl Langdon usazený v prázdné kabině. Pilot ho posadil do přední řady a zmizel v přední části trupu.

Kabina sama kupodivu vypadala jako komerční obří tryskové letadlo. Jedinou výjimkou bylo to, že neměla žádná okna, což Langdonovi nedělalo dobře. Celý život ho pronásledovala lehká klaustrofobie - následek příhody z dětství, s níž se nikdy plně nevyrovnal.

Averze vůči těsným prostorám jej sice nikterak neochromovala, trpěl však při tom vždycky. Projevovalo se to nenápadně. Vyhýbal se sportům v uzavřených prostorách, třeba raketbalu a squashi, a ochotně vydal celé jmění za svůj vzdušný viktoriánský dům s vysokými stropy, přestože mohl získat levné bydlení na fakultě. Langdon sám sebe podezříval, že jeho zaujetí pro svět umění, které projevoval už v mládí, vyrostlo z lásky k otevřeným výstavním sálům.

Motory pod ním se rozeřvaly a tlumeně otřásaly celým trupem. Langdon rychle polkl a čekal. Cítil, jak letadlo popojíždí. Z reproduktorů nad hlavou se tiše ozvala americká country music.

Na stěně vedle něj dvakrát zapípal telefon. Zvedl sluchátko.

„Haló?"

„Cítíte se příjemně, pane Langdone?"

„Ani trochu."

„Jen si odpočiňte. Za hodinku jsme tam."

„A kde přesně je to tam?" zeptal se Langdon, když si uvědomil, že nemá ani potuchy, kam mají namířeno.

„Ženeva," odpověděl pilot a natúroval motory. „Laboratoř je v Ženevě."

„Ženeva," opakoval Langdon a trochu se mu ulevilo. „Na severu státu New York. Mám tam vlastně blízko rodinu, u jezera Seneca. Ani jsem nevěděl, že v Ženevě je nějaká fyzikální laboratoř."

Pilot se zasmál. „Ne Ženeva v New Yorku, pane Langdone. Ženeva ve Švýcarsku"

Trvalo dlouho, než dokázal vzít jeho slova na vědomí. „Ve Švýcarsku?" Langdon cítil, jak se mu zrychlil tep. „Myslím, že jste říkal, že je to jen hodinu cesty!"

„Taky že je, pane Langdone." Pilot se zachechtal. „Tenhle miláček totiž udělá 15 machů."

Na rušné Viale Europa si zabiják razil cestu davem. Byl to mocný muž. Tajemný a zdatný. Nenápadně čilý. Ještě ho bolely svaly od toho ranního dobrodružství.

Šlo to dobře, pochvaloval si. Přestože jeho zaměstnavatel nikdy neodhalil svou tvář, zabiják se cítil poctěn, když mohl být v jeho přítomnosti. Je to opravdu teprve čtrnáct dní, co ho jeho zaměstnavatel poprvé zkontaktoval? Vrahoun si dosud pamatoval každé slovo z onoho telefonátu…

„Jmenuji se Janus," oznámil volající. „Jsme svého druhu příbuzní. Máme společného nepřítele. Slyšel jsem, že vaše schopnosti jsou k pronajmutí."

„Záleží na tom, koho zastupujete," odpověděl nájemný vrah.

Volající mu to sdělil.

„Takhle vy si představujete vtip?"

„Vidím, že jste o nás už slyšel," podotkl volající.

„Samozřejmě. Bratrstvo je pověstné."

„A přesto sám pochybujete, že to myslím upřímně."

„Každý ví, že bratrstvo vymřelo."

„Falešná stopa. Nejnebezpečnější nepřítel je ten, kterého se nikdo nebojí."

Vrah byl pořád skeptický. „Bratrstvo tedy ještě žije?"

„Skryté hlouběji než kdy předtím. Naše kořeny pronikají všude… dokonce i do nejposvátnější tvrze našeho nejzapřísáhlejšího nepřítele."

„Nemožné. Jsou nezranitelní."

„Naše prsty sahají daleko."

„Tak dlouhé prsty nemá nikdo."

„Velice brzy uvěříte. Bratrstvo právě nezvratně prokázalo svou moc. Činem, jehož zákeřnost je důkazem jejich síly."

„Co jste udělali?“

Hlas na druhém konci drátu mu to prozradil.

Vrah vykulil oči. „To není možné.“

Druhý den všechny noviny světa přinesly stejný titulek. Nájemný vrah už věřil.

Nyní, po patnácti dnech, už neměl nejmenší pochybnosti. Bratrstvo trvá, řekl si. Dnes večer se vynoří, aby odhalilo svou moc.

Cestou ulicemi jeho černé oči zářily radostnou předtuchou. Jedno z nejskrytějších a nejobávanějších bratrstev, jaká kdy svět poznal, si žádá jeho služeb. Vybrali si správně, pomyslel si. Skvělou pověst jeho umění držet jazyk za zuby předčí pouze skvělá pověst jeho umění zabíjet.

Až dosud jim sloužil solidně. Vykonal vraždu a vrátil předmět Janusovi, tak jak to od něho požadoval. Nyní už je jen na Janusovi, aby využil své moci a zajistil, že se věc dostane na patřičné místo.

Místo…

Zabijákovi vrtalo hlavou, jak může Janus něco tak složitého zorganizovat. Určitě musí mít nějaké interní vazby. Jak se zdá, panství bratrstva nemá hranic.

Janus, uvažoval zabiják. Bezpochyby krycí jméno. Má to snad být narážka na římského boha dvou tváří… nebo na saturnálie? Ne že by na tom nějak záleželo. Janus má zřejmě nesmírnou moc. Už to prokázal nade vši pochybnost.

Cestou si nájemný vrah představoval, jak se na něho shora usmívají jeho předkové. Dnes svádí jejich bitvu, bojuje proti stejnému nepříteli, s nímž válčili po staletí, počínaje už jedenáctým stoletím…, kdy nepřátelské křižácké armády poprvé plenily jeho zem, znásilňovaly a vraždily jeho lidi, prohlašovaly je za nečisté, znesvěcovaly jejich chrámy a bohy.

Jeho předkové zformovali malou, ale smrtící armádu na svou obranu. Armáda se po zemi proslavila jako ochránci - zkušení popravčí, kteří se potulovali po venkově a vraždili každého nepřítele, kterého našli. Proslavili se nejen krutostí, s níž zabíjeli, ale i následnou oslavou svých vražd, při níž se pomocí drog uváděli do zvláštního stavu strnulosti. Vybrali si k tomu látku se silným omamným účinkem, kterou nazývali hašiš.

Jejich pověst se postupně šířila a těmto smrtonosným lidem se začalo obecně říkat Hassassini, což doslova znamená „následovníci hašiše“. Jméno Hassassin se stalo téměř v každém jazyce synonymem smrti. Slovo se užívá dodnes, například v moderní angličtině, ale podobně jako umění zabíjet, i ono se vyvíjelo.

Nyní se vyslovuje assassin.

Uběhlo čtyřiašedesát minut, když nedůvěřivý Langdon, jemuž bylo z letu poněkud špatně, sestoupil po schůdkách na sluncem rozpálenou rozjezdovou dráhu. Ostrý vítr nadouval klopy jeho tvídového saka. Na volném prostranství se cítil báječně. Díval se na svěže zelená údolí se zasněženými horami kolem dokola.

To se mi snad jen zdá, řekl si. Každou chvíli se probudím.

„Vítám vás ve Švýcarsku,“ volal pilot, překřikujíc řev motorů svého X-33, které jeden po druhém vypínal. Langdon si zkontroloval čas; hodinky ukazovaly 7.07 RÁNO.

„Právě jste přeletěl přes šest časových pásem,“ poznamenal pilot. „Tady je něco po jedné ODPOLEDNE.“

Langdon si nařídil hodinky.

„Jak se cítíte?“

Sáhl si na žaludek. „Všelijak.“

Pilot přikývl. „Výšková nemoc. Byli jsme v osmnácti tisících metrech. Člověk je tam o třicet procent lehčí. Ještě štěstí, že jsme letěli jen přes louži. Kdybychom mířili do Tokia, byl bych mnohem výš, přes sto kilometrů. To by vám teprve zamávalo vnitřnostma.“

Langdon unaveně přikývl a usoudil, že se může pokládat za šťastlivce. Když se to tak vezme, let byl pozoruhodně obyčejný. Až na závratnou akceleraci během startu byl pohyb letadla za letu celkem běžný - občasné menší turbulence, několik málo změn tlaku při stoupám, ale vůbec nic nenaznačovalo, že se řítí prostorem omračující rychlostí dvaceti tisíc kilometrů za hodinu.

Hrstka techniků naklusala na rozjezdovou dráhu, aby se o X-33 postarali. Pilot odvedl Langdona k černému peugeotu na parkovišti za kontrolní věží. Za chvíli už uháněli po dlážděné silnici vedoucí po dně údolí. V dálce se objevil nejasný shluk budov. Za okénky se jen míhaly travnaté pláně.

Langdon znepokojeně sledoval, jak pilot přidal na sto sedmdesát kilometrů za hodinu. Ten chlap je snad rychlostí posedlý.

„Ještě pět kilometrů a jsme v laboratoři,“ oznámil. „Dovezu vás tam za dvě minuty.“

Langdon marně hledal bezpečnostní pás. Proč ne raději za tři, ale zato živé?

Auto se hnalo dál.

„Máte rád Rebu?“ zeptal se pilot a strkal kazetu do přehrávače.

Žena začala zpívat. „Je to jen strach, že budu sama…“

Tady žádný takový strach nehrozí, pomyslel si Langdon, poněkud duchem nepřítomen. Kolegové si z něho často utahovali, že jeho sbírka uměleckých předmětů muzejní kvality není ničím jiným než průhledným pokusem zaplnit prázdný dům - domov, kterému by, jak tvrdili, prospěla přítomnost ženy. Langdon se jim pokaždé vysmál a připomínal, že tři lásky už má - symbolologii, vodní pólo a staromládenectví, přičemž to poslední mu poskytuje svobodu, která mu umožňuje cestovat po světě, spát, jak dlouho chce, a užívat si tichých večerů doma se sklenkou brandy a dobrou knihou.

„Jsme jako malé město,“ sdělil mu pilot, a vytrhl tak Langdona ze snění. „Nejsou to jenom laboratoře. Máme supermarkety, nemocnici a dokonce i kino.“

Langdon nepřítomně přikývl a díval se na rozsáhlý komplex budov, který se před nimi vynořil.

„Máme tu dokonce největší stroj na světě.“

„Opravdu?“ Langdon se rozhlížel po krajině.

„Ten venku neuvidíte, pane,“ zasmál se pilot. „Je pohřbený šest pater pod zemí.“

Langdon neměl čas na otázky. Pilot bez varování dupnul na brzdy. Auto smykem zabrzdilo před strážní budkou.

Langdon si přečetl tabuli, před níž zastavili: SECURITE, ARRETEZ. OSTRAHA, ZASTAVTE. Najednou jej zachvátila vlna paniky, když si uvědomil, kde se nachází. „Můj Bože! Nemám s sebou pas!“

„Pasy tu nejsou třeba,“ ujistil ho řidič. „Máme stálou dohodu se švýcarskou vládou.“

Langdon s údivem zíral, jak podává strážnému identifikační kartu. Strážný ji protáhl elektronickým ověřovacím zařízením. Zasvítilo zeleně. „Jméno návštěvníka?“

„Robert Langdon,“ odpověděl řidič.

„Čí je to host?“

„Ředitele.“

Strážný povytáhl obočí. Otočil se a zkontroloval výstup z počítače, porovnal jej s daty na svém monitoru. Pak se vrátil k okénku. „Přeji vám pěkný pobyt, pane Langdone.“ Auto zase vyrazilo a plnou rychlostí zvládlo kruhový objezd před hlavním vchodem do ústavu. Stáli před pravoúhlou, ultramoderní stavbou ze skla a oceli. Lagdon užasl nad stylovou čistotou budovy. Architekturu měl vždycky rád. „Skleněná katedrála,“ poznamenal jeho průvodce. „Kostel?“

„Kdepak. Kostel je zrovna jedno z toho mála, co tu nemáme. Tady je náboženstvím fyzika. Berte jméno Boží nadarmo, jak se vám zlíbí,“ chechtal se, „jen neurážejte quarky a mezony.“

Langdon seděl celý zmatený, když řidič rychle otočil auto a zastavil před skleněnou budovou. Hypotetické částice a mezony? Žádná pasová kontrola? Tryskáče s rychlostí patnácti machů. Kdo k čertu tihle hoši jsou? Odpověď mu poskytla žulová deska před budovou:

(cern)

Conseil Européen pour la Recherche Nucléaire

„Jaderný výzkum?“ zeptal se Langdon, mírně nejistý, zda to přeložil správně.

Řidič neodpověděl. Nakláněl se dopředu, zaměstnán obsluhou kazetového přehrávače. „Tady je vaše konečná zastávka. Ředitel pro vás přijde k tomuhle vchodu.“

Langdon si všiml muže na invalidním vozíku, vyjíždějícího z budovy. Mohlo mu být tak přes šedesát. Vychrtlý, úplně plešatý, s výbojně trčící bradou, na sobě bílý laboratorní plášť a polobotky, pevně opřené o stupátko. I na tu dálku jeho oči vypadaly jako bez života - dva šedivé kameny.

„To je on?“ chtěl vědět Langdon.

Řidič vzhlédl. „Jo, to je on.“ Otočil se a posměšně se na Langdona uculil. „My o vlku a vlk za humny.“

S nejistotou, co ho čeká, Langdon vystoupil z vozu.

Muž na vozíku dojel k Langdonovi a podal mu zavlhlou ruku. „Pan Langdon? Mluvili jsme spolu po telefonu. Jmenuji se Maximilián Kohler.“

Maximilián Kohler, generální ředitel CERNu, byl znám jako Konig - Král. Tento titul vyjadřoval spíš strach než úctu k osobě, která ovládala své panství z trůnu v podobě invalidního vozíku. Přestože ho málokdo znal osobně, otřesný příběh o tom, jak ke svému trvalému postižení přišel, byl všeobecně znám a málokdo mu zazlíval jeho zahořklost, či jeho zapřísáhlou oddanost čisté vědě.

Langdon byl v Kohlerově přítomnosti jen chvilku a už cítil, že ředitel je člověk, který si vůči jiným zachovává odstup. Langdon téměř běžel, aby Kohlerovu elektrickému vozíku, který potichu mířil k hlavnímu vchodu, stačil. Takový vozík Langdon ještě neviděl - byl vybaven celým arzenálem elektronických přístrojů včetně telefonu s manažerskou soupravou, pageru, obrazovky počítače a dokonce malé videokamery. Mobilní velitelské stanoviště krále Kohlera.

Langdon prošel automaticky se otvírajícími dveřmi do rozsáhlého vestibulu CERNu.

Skleněná katedrála, přemítal a upřeně hleděl vzhůru k nebesům.

Nad hlavou se v odpoledním slunci třpytila modravá skleněná střecha a paprsky, které se od ní odrážely, vytvářely ve vzduchu geometrické vzorce dodávající místnosti velkolepou atmosféru. Šikmé stíny protínaly jako žíly stěny obkládané bílými dlaždicemi a dopadaly na mramorovou podlahu. Vzduch voněl čistotou až sterilní. Spěšně tudy prošla skupinka badatelů, jejichž kroky zněly ozvěnou v rezonujícím prostoru.

„Tudy, prosím, pane Langdone.“ Kohlerův hlas zněl téměř počítačově. Jeho přízvuk byl strohý a přesný, stejně jako jeho přísné rysy. Zakašlal, otřel si ústa bílým kapesníkem, s pohledem šedých očí upřeným na Langdona. „Pospěšte si, prosím.“ Jeho vozík po dlážděné podlaze téměř poskakoval.

Langdon jej následoval nekonečnými chodbami, které vycházely z hlavního atria. V každé chodbě bylo živo. Zdálo se, že zdejší vědci užasli, když Kohlera uviděli. Měřili si Langdona a lámali si hlavu, o koho asi může jít, když má takovýhle doprovod.

„S politováním musím přiznat,“ pokusil se Langdon navázat rozhovor, „že jsem o CERNu jakživ neslyšel.“

„To mě nepřekvapuje,“ odvětil Kohler a jeho úsečná odpověď zazněla s drsnou výmluvností. „Většině Američanů se nezdá, že by Evropa kráčela v čele vědeckého výzkumu. Vidí v nás pouze zajímavé nákupní středisko - dost podivný způsob vnímání, když uvážíte, odkud pocházeli muži jako Einstein, Galileo, Newton.“

Langdon nevěděl, jak na to zareagovat. Vytáhl raději z kapsy sdělení, které mu přišlo faxem. „Muž na téhle fotografii, můžete mi prosím -“

Kohler ho přerušil mávnutím ruky. „Prosím vás, tady ne. Právě vás k němu vedu.“ Natáhl ruku. „Snad bych si to měl vzít.“

Langdon mu zprávu předal a bez řečí šel dál.

Kohler prudce zabočil doleva a vjel do široké chodby vyzdobené cenami a čestnými uznáními. Zvlášť velká plaketa zdobila samotný vchod. Langdon zpomalil, aby si přečetl nápis vyrytý do bronzu, kolem něhož právě šli.

CENA ARS ELECTRONICA
Za kulturní inovaci v digitálním věku
se uděluje Timu Bernersi Leeovi a CERNu,
vynálezcům WORLD WIDE WEBU

Zatracení mě nemine, pomyslel si Langdon, když to četl. Ten chlápek měl pravdu. Langdon odjakživa považoval síť za americký vynález. Zase jednou se ukázalo, jak jsou jeho znalosti omezené obzorem jeho vlastní knihy a občasným prohlížením Louvru nebo El Prada on line na vlastním starém Macintoshi.

„Web," ozval se Kohler, znovu zakašlal a utíral si ústa, „začal zde jako vnitropodniková síť počítačů. Umožňovala vědcům z různých oddělení, aby se podělili s druhými o denní výsledky. Celý svět má ovšem samozřejmě dojem, že je to americký vynález."

Langdon ho následoval do haly. „Proč jste to neuvedli na pravou míru?"

Kohler zjevně bez zájmu pokrčil rameny. „Drobný omyl v drobné záležitosti. CERN je něco mnohem většího než celé to globální spojení počítačů. Naši vědci produkují zázraky téměř denně."

Langdon se na Kohlera tázavě podíval. „Zázraky?" Slovo „zázrak" do slovníku harvardského Fairchildova vědeckého centra nepatřilo. Takové věci měla na starosti tamější teologická fakulta.

„Zdá se, že jste skeptik," poznamenal Kohler. „Myslel jsem, že jste přes náboženské symboly. To nevěříte na zázraky?"

„Ještě jsem se ve věci zázraků nerozhodl," odtušil Langdon. Hlavně těch, které se konají ve vědeckých laboratořích.

„Možná že zázrak je špatné slovo. Prostě jsem se snažil mluvit vaším jazykem."

„Mým jazykem?" Langdon se náhle cítil nesvůj. „Nechci vás zklamat, pane, ale já studuji náboženskou symbolologii - jsem akademik, ne kněz."

Kohler náhle zpomalil, otočil se a jeho pohled trochu zjihl. „Samozřejmě. Bylo to ode mne prostoduché. Člověk nemusí mít rakovinu, aby zkoumal její příznaky."

Langdon jakživ neslyšel, že by to někdo vyjádřil takhle.

Pokračovali chodbou dál a Kohler ještě s uznalým přikývnutím dodal: „Mám dojem, že vy a já si budeme perfektně rozumět, pane Langdone."

Langdon o tom ovšem jaksi pochyboval.

Spěchali dál, když tu Langdon někde vpředu zaslechl jakýsi temný rachot. Hluk byl každým krokem hlasitější a jeho ozvěna se odrážela od zdí. Zdálo se, že přichází odněkud z konce chodby, kterou procházeli.

„Co to je?" Když se Langdon konečně odhodlal k otázce, už musel křičet. Měl pocit, jako kdyby se blížili k činné sopce.

„Vakuová trubice pro volný pád," odpověděl Kohler, jehož dutý hlas byl přes všechen ten hluk zřetelný. Žádné další vysvětlení nenabídl.

Langdon se neptal. Byl vyčerpaný a zdálo se mu, že Maximilián Kohler nemá zrovna zájem získat cenu za pohostinnost. Langdon si připomněl, proč tu vlastně je. Illuminati. Předpokládal, že někde v tomhle ohromném komplexu se nachází tělo… tělo ocejchované symbolem, kvůli němuž letěl pět a půl tisíce kilometrů, aby ho spatřil.

Když se přiblížili ke konci chodby, rachot byl téměř ohlušující a otřesy cítil skrz podrážky. Zahnuli a napravo se objevila pozorovací galerie. Do zakřivené stěny byly zapuštěny čtyři průzory opatřené tlustým sklem, podobné okénkům v ponorce. Langdon se zastavil a podíval se jedním z nich.

Profesor Robert Langdon už v životě viděl řadu podivných věcí, tohle ale bylo ze všeho nejpodivnější. Párkrát zamrkal, aby se přesvědčil, nemá-li náhodou halucinace. Zíral do ohromné kruhové místnosti. Uvnitř plavali jako ve stavu beztíže lidé. Tři. Jeden zamával a vysoko nad zemí udělal kotrmelec.

Můj Bože, pomyslel si, já jsem snad v zemi Oz.

Podlahu místnosti tvořila mříž, něco jako obrovská plocha drátěného pletiva. Pod mříží bylo vidět cosi jako obrovskou vrtuli.

„Komora pro zkoumání volného pádu," oznámil Kohler, zastavil se a počkal na něho. „Sálové seskoky s opožděným otevřením padáku. Pro úlevu od stresu. Je to tunel s vertikálním proudem vzduchu."

Langdon přihlížel naprosto ohromený. Jeden z akrobatů provozujících volný pád, jakási žena při těle, manévrovala směrem k oknu. Zápasila se vzdušnými proudy, ale zubila se a kynula Langdonovi zdviženým palcem. Langdon se slabě usmál a odpověděl stejným gestem, přičemž si kladl otázku, zda ta dáma ví, že ve skutečnosti jde o prastarý falický symbol mužnosti.

Všiml si, že pouze tahle zavalitá žena má na sobě něco jako miniaturní padák. Tkanina se nad ní nadouvala jako hračka. „K čemu je ten její malinký padáček dobrý?" zeptal se Kohlera. „Nemůže mít víc než metr v průměru."

„Tření," vysvětlil Kohler. „Zmenšuje její aerodynamiku, takže ventilátor ji může nadzvednout." Znovu se pustil dál chodbou. „Jeden čtvereční metr látky zpomalí padající tělo téměř o dvacet procent."

Langdon chabě přikývl.

Netušil, že ještě této noci, stovky kilometrů odtud, mu tahle informace zachrání život.

Když Kohler s Langdonem vyšli ze zadního traktu hlavního komplexu CERNu do prudkého švýcarského slunečního

světla, Langdon měl pocit, že se vrátil zpátky domů. Scéna před ním vypadala jako na půdě některé z elitních novoanglických univerzit.

Travnatý svah kaskádovitě klesal do rozsáhlé roviny se skupinami javorů uvnitř čtvercových bloků obklopených cihlovými budovami kolejí, které propojovala pavučina pěšin. Učeně vyhlížející postavy s hromadami knih v podpaží chvátaly do budov a zase ven. Jakoby ke zdůraznění družného akademického ovzduší si tu dva dlouhovlasí hippies házeli plastovými talíři, kochajíce se zároveň Mahlerovou Čtvrtou, jejíž tóny se linuly z jednoho okna koleje.

„Tohle jsou naše ubytovny," vysvětlil Kohler a cestou k budovám udělil svému elektrickému vozíku ještě větší rychlost. „Máme tu přes tři tisíce fyziků. CERN sám zaměstnává více než polovinu světových fyziků zabývajících se studiem hmotných částic - nejchytřejší mozky celé zeměkoule - Němce, Japonce, Italy, Holanďany, na koho si jen vzpomenete. Naši fyzikové zastupují přes pět set univerzit a šedesát národů."

Langdon žasl. „Jak spolu všichni komunikují?"

„Samozřejmě anglicky. Univerzálním jazykem vědy." Langdon vždycky slýchal, že univerzální jazyk vědy je matematika, ale byl příliš unavený, než aby se přel. Poslušně chvátal po pěšině za Kohlerem.

Kolem nich proběhl mladý muž, napůl zhroucený a bez dechu. Jeho tričko hlásalo: BEZ JOBU BY NEBYL JOB!

Langdon se za ním díval a kroutil hlavou. „JOB?"

„Jednotná obecná teorie," vysvětloval mu Kohler slovní hříčku. „Teorie všeho."

„Chápu," hlesl Langdon nechápaje vůbec nic.

„Vyznáte se ve fyzice částic, pane Langdone?"

Oslovený pokrčil rameny. „Vyznám se v obecné fyzice - pád těles a podobné věci." Léta zkušeností s hloubkovým potápěním jej naučila hluboké úctě k strašlivé síle gravitačního zrychlení. „Fyzika částic se týká zkoumání atomu, ne?"

Kohler zavrtěl hlavou. „Ve srovnání s tím, s čím my pracujeme, jsou atomy něco jako planety. Naše zájmy se týkají jádra atomu - pouze desetitisíciny jeho celkové velikosti." Znovu zakašlal, což jen potvrdilo dojem, že není zdráv. „Muži a ženy jsou v CERNu proto, aby našli odpověď na stejné otázky, jaké si člověk kladl od počátku světa. Odkud jsme přišli? Z čeho jsme stvořeni?"

„A ty odpovědi poskytuje fyzikální laboratoř?"

„Vás to překvapuje?"

„Ano. Ty otázky znějí spirituálně."

„Pane Langdone, všechny otázky byly kdysi spirituální. Od počátku světa byly spiritualita a náboženství povolány k tomu, aby zaplnily prázdná místa, kterým věda neporozuměla. Východ a západ slunce byl kdysi připisován bohu Heliovi a jeho ohnivému vozu. Zemětřesení a přílivové vlny byly výrazem Poseidonova hněvu. Věda prokázala, že tito bohové byli falešnými idoly. Brzy se všichni bohové ukáží jako falešné modly. Věda již poskytla odpovědi na téměř všechny otázky, které si člověk může klást. Zbývá jich už jen pár, a ty jsou ezoterické. Odkud pocházíme? Co tu děláme? Co je smyslem života a světa?"

Langdon žasl. „A tohle jsou otázky, na které se CERN snaží odpovědět?"

„Omyl. Na tyto otázky odpovídá."

Langdon už mlčel, když se oba proplétali mezi jednotlivými bloky obytných budov. Při chůzi jim nad hlavou přelétl umělohmotný talíř a přistál přímo před nimi. Kohler jej ignoroval a šel dál.

Z druhé strany nádvoří se ozvalo: „S'il vous plait! Buďte tak hodný!"

Langdon vzhlédl. Mával na ně postarší bělovlasý muž v mikině s nápisem COLLEGE DE PARIS. Langdon zvedl talíř a zkušeně jej hodil zpět. Muž ho chytil na jeden prst, roztočil a přes rameno jej hodil svému partnerovi. „Merci!" zavolal na Langdona.

„Gratuluji," odtušil Kohler, když ho Langdon konečně dohonil. „Právě jste si pohazoval s laureátem Nobelovy ceny Georgem Charpakem, vynálezcem drátové proporcionální komory."

Langdon přikývl. Můj šťastný den.

Oběma mužům trvalo ještě tři minuty, než dosáhli svého cíle - velké, dobře udržované ubytovny postavené v osikovém háji. Ve srovnání s ostatními ubytovnami vypadala luxusnější. Nápis vytesaný do kamene hlásal: BUDOVA C.

Nápaditý název, pomyslel si Langdon.

Navzdory svému sterilnímu jménu Budova C plně uspokojovala Langdonův vkus, pokud šlo o architekturu: byla konzervativní a solidní. Postavili ji z červených cihel, měla ozdobnou balustrádu a byla obklopená symetricky sestřiženým živým plotem. Cestou po kameny dlážděné pěšině ke vchodu prošli branou tvořenou dvěma mramorovými sloupy. Na jeden z nich kdosi přilepil papírek:

TENTO SLOUPEC JE IONSKÝ

Graffiti fyziků? Langdon nad tím kroutil hlavou, obhlížel sloup, a nakonec se spokojeně usmál. „To se mi ulevilo, že i největší světoví fyzikové se občas mýlí."

Kohler se na něj zkoumavě podíval. „Co tím míníte?"

„Ať už tu poznámku napsal kdokoli, neměl pravdu. Ten sloup není iónský. Iónské sloupy mají všude stejnou šířku. Tenhle se zužuje. Je dórský - jde o řecký protějšek. Běžný omyl."

Kohler se neusmál. „Autor to myslel jako vtip, pane Langdone. Iónský znamená obsahující ionty - elektricky nabité částice. Ty obsahuje většina předmětů."

Langdon se ohlédl po sloupu a zaúpěl.

Když opouštěl výtah v posledním patře Budovy C, pořád se ještě styděl. Chodba, kterou spěchal za ujíždějícím Kohlerem, ho překvapila svým vybavením. Nábytek v tradičním francouzském koloniálním stylu - divan z třešňového dřeva, porcelánová váza stojící na podlaze, samé vyřezávané dřevo.

„Natrvalo přijatým vědcům neváháme poskytnout veškerý komfort," vysvětlil Kohler.

To je vidět, pomyslel si Langdon. „Takže muž z toho faxu bydlel tady? Jeden z vašich prominentních zaměstnanců?"

„Přesně tak," odvětil Kohler. „Dnes ráno nepřišel ke mně na poradu a nehlásil se, když jsme ho sháněli pagerem. Šel jsem pro něj a našel jsem ho v jeho obývacím pokoji mrtvého."

Langdon pocítil náhlé mrazení, když si uvědomil, že zanedlouho uvidí mrtvé tělo. Jeho žaludek odjakživa nebyl zrovna silný. Tuhle slabost u sebe objevil jako student dějin umění, když učitel vykládal třídě o tom, že Leonardo da Vinci získal svoji odbornou znalost lidského těla exhumací mrtvol a pitváním jejich svalstva.

Kohler popojel až na konec chodby. Byly tam jednoduché dveře. „Ateliérový byt, jak byste to asi nazvali," oznámil, stíraje si z čela krůpěje potu.

Langdon se pozorně zadíval na dubové dveře, před nimiž stáli. Na jmenovce bylo napsáno:

Leonardo Vetra

„Leonardu Vetrovi," oznámil Kohler, „by příští týden bylo osmapadesát. Byl to jeden z nejznamenitějších vědců naší doby. Jeho smrt znamená pro vědu hlubokou ztrátu."

Langdonovi se zdálo, že tvrdé rysy v Kohlerově obličeji na okamžik změkly závanem citu. Jak rychle se objevil, tak rychle zase zmizel. Kohler sáhl do kapsy a na velkém kroužku s klíči hledal ten správný.

Náhle Langdona napadla podivná myšlenka. Zdálo se, že budova je opuštěná. „Kde jsou všichni?" zeptal se. Sotva by byl čekal, že tady bude takový klid, tím spíš, že se chystají vstoupit do míst, kde nedávno došlo k vraždě.

„Ti, co tu bydlí, jsou ve svých laboratořích," odpověděl Kohler nalézaje konečně správný klíč.

„Myslel jsem policii" objasnil Langdon. „Už odešla?"

Kohler se zastavil, klíč napůl otočený v zámku. „Policie?"

Podívali se na sebe.

„Nu ano, policie. Poslali jste mi přece faxem zprávu o vraždě. Přece jste museli informovat policii."

„Nejspíš jsme to neudělali."

„Cože?"

Pohled Kohlerových šedých očí ztvrdl. „Situace je složitá, pane Langdone."

Langdon to chápal. „Ale… někdo o tom přece jistě ví!"

„Ano. Leonardova adoptivní dcera. Pracuje rovněž tady v CERNu jako fyzik. Mají společnou laboratoř. Jsou partneři. Paní Vetrová byla tento týden na výzkumu v terénu. Informoval jsem ji o smrti jejího otce a musí se každým okamžikem vrátit."

„Ale toho člověka zavraždili -"

„Formální vyšetřování," prohlásil pevným hlasem Kohler, „samozřejmě proběhne. Je ale prakticky jisté, že se při tom bude prohledávat i Vetrova laboratoř, a to je místo, které on i paní Vetrová považovali za výhradně soukromé. A proto to musí počkat, dokud se paní Vetrová nevrátí. Mám pocit, že vůči ní musíme zachovat alespoň špetku ohleduplnosti."

Kohler otočil klíčem.

Jakmile se dveře otevřely dokořán, závan ledového vzduchu pronikl do chodby a Langdona doslova udeřil do obličeje. Ohromeně ustoupil. Přes práh zíral na úplně cizí svět. Byt před ním byl ponořený do husté bílé mlhy. Mlha vířila ve spirálách kolem nábytku a halila místnost do matného oparu.

„Co to…?" zakoktal Langdon.

„Freonový chladicí systém," odpověděl Kohler. „Kvůli uchování mrtvého těla jsem byt ochladil."

Langdon si zapnul všechny knoflíky tvídového saka, aby nenachladl. Jsem v zemi Oz, řekl si. A zapomněl jsem si kouzelné střevíce.

Mrtvola ležící na podlaze před Langdonem vypadala příšerně. Nebožtík Leonardo Vetra ležel na zádech, vysvlečen donaha, jeho pokožka měla modravě šedou barvu. Krční obratle mu v místě, kde byly zlomené, trčely ven, hlavu měl otočenou úplně dozadu. Obličej přitisknutý k zemi nebylo vidět. Muž ležel ve zmrzlé kaluži vlastní moči s ojínělým ochlupením kolem scvrklých genitálií.

Přemáhaje nutkání ke zvracení Langdon upřel zrak na hruď oběti. I když se na tu ránu pravidelného tvaru díval na faxové zprávě už mnohokrát, ve skutečnosti se spálenina vyjímala mnohem výrazněji. Okraje zduřelého sežehnutého masa byly dokonale hladké… symbol se otiskl vskutku bezvadně.

Langdon by byl rád věděl, zda zdrojem intenzivního chladu, který mu zalézal až do kostí, je ono chladicí zařízení nebo naprosté ohromení z významu toho, na co zírá.

Srdce mu divoce bilo, když obcházel tělo, četl slovo vzhůru nohama a znovu se přesvědčoval o jeho geniální symetrii. Nyní, když se na něj díval, se mu symbol zdál dokonce méně srozumitelný než dříve.

„Pane Langdone?"

Neslyšel. Byl v jiném světě… ve svém světě, svém živlu, ve světě, kde historie, mýtus a fakta splývaly v jedno a zaplavovaly jeho smysly.

„Pane Langdone?" Kohler na něho hleděl v očekávání odpovědi.

Langdon se na něj ani nepodíval. Byl plně pohroužen do sebe, v naprostém soustředění. „Co všechno už víte?"

„Jenom to, co jsem měl čas si přečíst na vašich webových stránkách. Že slovo Illuminati znamená Osvícení. Je to jméno nějakého starého bratrstva."

Langdon přikývl. „Už jste někdy předtím to jméno slyšel?"

„Ne. Teprve když jsem je viděl vypálené na hrudi pana Vetry."

„Potom jste po něm pátral na webu?"

„Ano."

„A určitě jste získal stovky odkazů."

„Tisíce," kývl Kohler. „Ty vaše ale odkazovaly na Harvard, Oxford, solidní nakladatelství, na spoustu příslušných publikací. Jako vědec jsem už dávno zjistil, že hodnota informace odpovídá hodnotě jejího zdroje. Vaše reference se zdály být důvěryhodné."

Langdonův zrak byl stále upřený na mrtvé tělo.

Kohler už mlčel. Jen se díval a zjevně čekal, až se Langdon k tomu všemu nějak vyjádří.

Konečně vzhlédl a rozhlížel se po promrzlém bytě. „Snad bychom si o tom mohli pohovořit někde na teplejším místě?"

„Tady je to nejlepší." Zdálo se, že Kohler ten chlad vůbec nevnímá. „Budeme hovořit zde."

Langdon se zamračil. Historie iluminátů nebyla v žádném případě jednoduchá. Zmrznu na kost, když to budu celé vysvětlovat. Znovu se zadíval na vypálené znamení a zmocnila se ho hrůza.

Přestože o iluminátském emblému kolovalo mezi moderními symbolology plno zpráv, ještě žádný jej ve skutečnosti nespatřil. Staré dokumenty popisují jejich symbol jako ambigram - ambi je latinsky ‚oba' - což znamená, že ho lze číst oběma směry. I když se ambigramy v symbolologii vyskytují běžně - svastika, jin a jang, židovská hvězda, jednoduchý kříž - představa, že i slovo může být sestaveno do ambigramu, se zdála být naprosto nemožná. Moderní symbolologové se po léta snažili vtěsnat slovo Illuminati do dokonale symetrického tvaru, ale vždycky pohořeli. Většina akademiků nyní došla k závěru, že ten symbol jako ambigram ve skutečnosti neexistuje.

„Takže kdo jsou vlastně ti Osvícení?" chtěl vědět Kohler.

Ha, pomyslel si Langdon, kdo to vlastně je? A pustil se do výkladu.

„Od počátku dějin," vysvětloval Langdon, „existoval hluboký rozpor mezi vědou a náboženstvím. Proslavení vědci jako Kopernik -"

„Byli zavražděni," přerušil jej Kohler. „Zavražděni církví za odhalování vědeckých pravd. Náboženství odjakživa pronásledovalo vědu."

„Ano. V šestnáctém století se však v Římě skupina mužů postavila církvi na odpor. Někteří z nejosvícenějších lidí - fyzikové, matematici, astronomové - se začali tajně scházet. Spojovalo je znepokojení nad nesprávným učením církve. Obávali se, že církevní monopol na ‚pravdu' ohrožuje akademické vzdělání na celém světě. Založili první světovou myšlenkovou banku a sami sebe nazvali Osvícenými."

„Illuminati."

„Ano. Nejučenější mozky Evropy, oddaní hledání vědecké pravdy."

Kohler mlčel.

„Samozřejmě, že katolická církev iluminát bezohledně pronásledovala. Pouze díky přísně dodržovaným zásadám naprostého utajení zůstali vědci v bezpečí. Zpráva o existenci iluminátů se ale v akademickém podzemí šířila, počet členů bratrstva stoupal a patřili k nim akademikové z celé Evropy. Vědci se pravidelně scházeli v Římě, v obzvláště tajné skrýši, kterou nazývali Chrám Osvícení."

Kohler zakašlal a uhladil si vlasy.

„Mnozí z iluminátů," pokračoval Langdon, „chtěli proti tyranii církve bojovat s použitím násilí, jejich nejváženější člen jim to však vymluvil. Byl to pacifista a zároveň jeden z nejslavnějších vědců všech dob."

Langdon si byl jistý, že Kohler uhodne, o kom mluví. I laici znali nešťastného astronoma, který byl zatčen a nechybělo mnoho i popraven za to, že prohlásil, že středem sluneční soustavy je Slunce, nikoli Země. Přestože jeho důkazy byly nezvratné, astronom byl krutě potrestán, protože v podstatě naznačoval, že Bůh umístil lidstvo jinam než do centra svého Všehomíra.

„Jmenoval se Galileo Galilei," dodal Langdon.

Kohler vzhlédl. „Galileo?"

„Ano. Patřil k iluminátům. A byl také oddaný katolík. Snažil se zmírnit názor církve na vědu a prohlašoval, že věda nechce existenci Boha zpochybňovat, nýbrž naopak ji upevnit. Napsal, že když se jednou díval svým dalekohledem na kroužící planety, uslyšel v hudbě sfér Boží hlas. Měl za to, že věda a církev nejsou nepřátelé, nýbrž spojenci - dva různé jazyky vyprávějící stejný příběh, příběh o symetrii a rovnováze… nebe a pekla, dne a noci, tepla a chladu, Boha a Satana. Jak věda, tak náboženství se radovaly z božské symetrie… v nekonečném boji světla a tmy." Tady Langdon přerušil vyprávění a podupával nohama, aby se zahřál.

Kohler jen seděl na svém pojízdném trůně a díval se.

„Naneštěstí," dodal po chvilce Langdon, „sjednocení vědy a náboženství nebylo tím, co církev chtěla."

„Samozřejmě že ne," přerušil ho Kohler. „Toto spojení by zrušilo nárok církve jako jediného prostředníka cesty k Bohu. Proto církev označila Galilea za kacíře, shledala jej vinným, a držela v trvalém domácím vězení. Znám dějiny vědy, pane Langdone. Ale to bylo před staletími. Co to má co dělat s Leonardem Vetrou?"

Otázka za milion. „Galileovo zatčení vyvolalo mezi illumináty pozdvižení. Dopouštěli se chyb a církev zjistila totožnost čtyř členů, které zajali a vyslýchali. Tito čtyři vědci však neprozradili nic, ani na mučení."

„Mučení?"

Langdon přikývl. „Byli zaživa páleni železem. Cejchováni. Na prsa. Symbolem kříže."

Kohler vytřeštil oči a vrhl znepokojený pohled na Vetrovo tělo.

„Pak byli vědci brutálně zavražděni, jejich mrtvá těla vyhozena v Římě na ulici jako výstraha ostatním, kteří by snad zamýšleli se k iluminátům přidat. Ostatní illumináti, které církev bezprostředně ohrožovala, Itálii opustili."

Langdon se odmlčel, aby zdůraznil to, co právě řekl. Hleděl Kohlerovi přímo do očí. „Illumináti přešli do hluboké ilegality, kde se sdružovali s jinými skupinami uprchlíků a skrývali se před katolickými čistkami - s mystiky, alchymisty, okultisty, muslimy, židy. Během let bratrstvo přijímalo nové členy. Vzešli noví illumináti. Temnější. Hluboce

protikřestanští. Získali značnou moc, praktikovali tajemné obřady, přísně utajované, a zapřísáhli se, že jednoho dne povstanou a katolické církvi se pomstí. Jejich moc vzrostla do té míry, že je církev začala považovat za nejnebezpečnější protikřesťanskou sílu na světě. Vatikán toto bratrstvo veřejně označil za Šajtana."

„Šajtana?"

„To je islámský výraz. Znamená to ‚nepřátelský'… nepřítel Boží. Církev si pro jejich označení vybrala islámský výraz, protože jazyk muslimů pokládala za nečistý." Langdon váhal. „Šajtan je základem slova Satan."

Kohler byl zjevně nesvůj.

Langdonův hlas zněl pochmurně. „Pane Kohlere, nevím, jak nebo proč se to znamení dostalo na hruď tohoto muže, ale díváte se na dávno ztracený symbol nejstaršího a nejmocnějšího satanistického kultu světa."

Ulička byla úzká a opuštěná. Hassassin nyní kráčel rychle, černé oči plné očekávání. Jak se přiblížil k cíli, připomněl si Janusova slova, která mu řekl na rozloučenou. Fáze číslo dvě začne brzy. Odpočiňte si trochu.

Hassassin se zlomyslně culil. Celou noc byl vzhůru, ale spánek bylo to poslední, na co myslel. Spánek je pro slabé. On je válečník jako jeho předkové, a jeho lidé nikdy nespali, když bitva už započala. Tato bitva začala už zcela určitě a on byl poctěn prolitím prvních kapek krve. Nyní měl dvě hodiny na vychutnání své slávy, než se zase vrátí do práce.

Spánek? Jsou mnohem lepší způsoby uvolnění… Chuť na požitkářské radosti zdědil po svých předcích, kteří se oddávali hašiši, ale on dával přednost jinému uspokojení. Byl pyšný na své tělo - dobře seřízený smrtící stroj, který navzdory tradici nechtěl znečistit narkotiky. Vypěstoval si lepší návyk než drogy… Mnohem zdravější a uspokojivější odměna.

Hassassin cítil, jak se ho zmocňuje známé napětí z očekávání. Přidal do kroku. Zastavil se u dveří bez jmenovky a zazvonil. Špehýrka se pootevřela a dvě měkké hnědé oči si ho měřily. Pak se dveře doširoka otevřely.

„Vítejte," pronesla krásně oděná žena. Uvedla ho do bezvadně zařízeného, tlumeně osvětleného salonu. Vzduch byl prosycen vůní drahého parfému a pižma. „Až budete připravený -" podala mu album s fotografiemi „- zavolejte, hned jak si vyberete." Potom zmizela.

Hassassin se usmál.

Seděl na plyšovém divanu s albem na klíně a cítil, jak se ho zmocňuje vášnivá touha. Přestože jeho souvěrci Vánoce neslavili, představoval si, že tak nějak se musí radovat dítě před hromadou zabalených dárků, která mu záhy odhalí své zázraky. Otevřel album a prohlížel si fotografie. Odrážely se v nich všechny jeho dávné sexuální fantazie.

Marisa. Italská bohyně. Vášnivá. Mladá Sophia Lorenová.

Sačiko. Japonská gejša. Ohebná. Bezpochyby zkušená.

Kanara. Úžasné černé zjevení. Svalnatá. Exotická.

Prohlédl si album dvakrát a vybral si. Stiskl knoflík na stolku vedle sebe. Za minutku už se objevila žena, která jej prve přivítala. Ukázal jí na svůj tip. Usmála se. „Pojďte za mnou."

Když vyřídili finanční záležitosti, žena někam tiše zatelefonovala. Chvíli čekala a potom jej vedla po točitém mramorovém schodišti do luxusní chodby. „Jsou to ty zlaté dveře na konci," oznámila. „Máte opravdu vytříbený vkus."

Aby ne, pomyslel si. Jsem znalec.

Hassassin našlapoval po chodbě jako pardál těšící se na dlouho očekávané nasycení. Když došel ke vchodu, usmíval se. Dveře už byly pootevřené… vyzývaly ho ke vstupu. Zatlačil do nich a otevřely se tiše dokořán.

Když spatřil tu, kterou si vybral, věděl, že udělal dobře. Byla přesně taková, jakou požadoval - nahá, prostřená naznak, s pažemi přivázanými sametovými pouty k sloupkům postele.

Přešel přes pokoj a tmavým prstem jí přejel přes břicho barvy slonové kosti. Minulou noc jsem zabil. Ty jsi má odměna.

„Satanistický?" Kohler si otřel ústa a nervózně poposedl. „Tohle je symbol satanistického kultu?" Langdon přecházel po místnosti sem a tam, aby se zahřál. „Illuminati byli satanisté. Ale ne v dnešním slova smyslu."

Langdon spěšně vysvětloval, že většina lidí si satanistické kulty představuje jako semeniště zloduchů uctívajících ďábla, zatímco v historii byli satanisté vzdělaní muži, kteří se považovali za protivníky církve. Šajtanové. Pověsti o satanistických zvířecích obětech černé magie a o rituálu pentagramu byly pouhé lži rozšiřované církví jako součást špinavé kampaně proti jejím odpůrcům. Časem se jiní nepřátelé církve pokoušeli illuminaty napodobit a zmíněným lžím nejen uvěřili, nýbrž je sami praktikovali. A tak se zrodil moderní satanismus.

Kohler příkře zavrčel. „Tohle všechno je stará historie. Chci vědět, jak se ten symbol dostal sem."

Langdon se zhluboka nadechl. „Symbol sám vytvořil anonymní umělec, iluminát, v šestnáctém století jako hold Galileově lásce k symetrii; bylo to něco jako illuminátské logo. Bratrstvo drželo symbol v tajnosti a údajně ho hodlalo odhalit, teprve až získá dostatečnou moc, aby mohlo vystoupit veřejně a uskutečnit svůj konečný cíl."

Kohler vypadal neklidně. „Takže ten symbol znamená, že illuminati se vynořují na povrch?"

Langdon se zamračil. „Něco takového je nemožné. Je totiž ještě jedna kapitola v illuminátských dějinách, kterou jsem dosud nevysvětlil."

Kohlerův hlas nabyl na síle. „Poučte mě."

Langdon si promnul dlaně a v duchu třídil stovky dokumentů, které o illuminátech přečetl nebo sám napsal. „Illuminati, kterým se podařilo přežít a utekli z Říma, putovali Evropou a hledali bezpečné místo, kde by se mohli znovu dát dohromady. Převzala je jiná tajná společnost - bratrstvo bohatých bavorských kameníků, kteří si říkali svobodní zednáři."

Kohler vypadal ohromeně. „Zednáři?"

Langdon přikývl. Vůbec ho nepřekvapilo, že Kohler o této skupině už slyšel. Zednářské bratrstvo mělo v současné době kolem pěti milionů členů, z toho polovina žila ve Spojených státech a přes milion v Evropě.

„Zednáři určitě nejsou žádní satanisté," prohlásil Kohler tónem, který najednou zněl nějak skepticky.

„Ovšemže ne. Zednáři se stali obětí vlastní benevolence. Poté, co mezi sebe přijali prchající vědce, působili zednáři nevědomky jako zástěrka pro illuminát y. Illuminá ti vyrůstali v jejich řadách a postupně přebírali v zednářských lóžích vedoucí pozice. V lůně Zednářů znovu nastolili své vědecké bratrstvo - cosi jako tajnou společnost uvnitř tajné společnosti. Potom illuminá ti využívali celosvětové sítě zednářských lóží k šíření svého vlivu."

Langdon se nadechl studeného vzduchu a pokračoval. „Jejich hlavním cílem bylo totální vymýcení katolicismu. Církevní dogmata, plná pověr, považovalo bratrstvo za největšího nepřítele lidstva. Obávali se, že bude-li náboženství i nadále pokračovat v prohlašování zbožného mýtu za absolutní pravdu, zastaví se vědecký pokrok a lidstvo bude odsouzeno k budoucnosti plné tmářství a nesmyslných náboženských válek."

„Tak, jak jsme toho dnes svědky."

Langdon se zamračil. Kohler měl pravdu. Svaté války stále plnily titulky novin. Můj bůh je lepší než tvůj bůh. Zdá se, že vždycky existovala těsná korelace mezi počtem hluboce věřících a počtem obětí.

„Pokračujte," vyzval ho Kohler.

Langdon si utřídil myšlenky a mluvil dál. „V Evropě moc illuminátů stále sílila a záhy se začali ohlížet i po Americe. Mezi politickými vůdci její nové, nezkušené vlády byly řada svobodných zednářů - George Washington, Benjamin Franklin - vesměs čestní, bohabojní muži, kteří neměli tušení o silném vlivu illuminátů na zednáře. Illuminá ti využili své infiltrace a pomáhali zakládat banky, univerzity a průmyslové podniky, kterými financovali své úsilí za dosažení konečného cíle." Langdon se odmlčel. „Vytvoření jediného sjednoceného světového státu - jakéhosi světského Nového řádu světa."

Kohler nereagoval.

„Nový řád světa," opakoval Langdon, „opírající se o vědecké osvícení. Nazvali to luciferským učením. Církev tvrdila, že Lucifer je narážkou na ďábla, ale bratrstvo trvalo na tom, že název Lucifer je míněn v doslovném latinském smyslu - světlonoš. Neboli illuminator."

Kohler si povzdechl a jeho hlas zněl náhle slavnostně. „Pane Langdone, posaďte se, prosím."

Langdon se opatrně posadil na židli pokrytou jinovatkou. Kohler přijel s vozíkem blíž k němu. „Nejsem si jistý, že jsem pochopil všechno, co jste mi právě řekl, ale rozumím jednomu. Leonardo Vetra byl jeden z největších trumfů, kterými CERN disponoval. Byl to také náš přítel. Potřebuji vás, abyste mi pomohl ty illuminá ty dopadnout."

Langdon nevěděl, co na to říct. „Dopadnout illuminá ty?" On si snad dělá legraci? „Obávám se, pane, že něco takového je naprosto nemožné."

Kohler pokrčil obočí. „Co tím myslíte? Vy nehodláte -"

„Pane Kohlere." Langdon se naklonil ke svému hostiteli a nevěděl dost dobře, jak zařídit, aby pochopil, co se mu chystá říci. „Svůj příběh jsem ještě nedokončil. Přes všechno zdání je nanejvýš nepravděpodobné, že toto znamení vypálili skuteční illuminá ti. Přes půl století už postrádáme jakýkoli doklad o jejich aktivitě a většina učenců se shoduje na tom, že dávno přestali existovat."

Po těch slovech nastalo ticho. Kohler na něho skrz mlhu upíral pohled, v němž se ohromení mísilo s hněvem. „Jak mi ksakru můžete říkat, že ten spolek vymřel, když je jeho jméno vypálené na těle tohoto muže!"

Tu otázku si Langdon kladl celé dopoledne. To, že se vynořil illuminátský ambigram, bylo překvapující. Symbolologové celého světa by jen zářili. A přesto Langdon jako vědec chápal, že pouhá okolnost, že se znamení znovu objevilo, nedokazuje o illuminátech zhola nic.

„Symboly," ozval se Langdon, „v žádném případě nedokazují přítomnost svých původních tvůrců."

„Co asi potom tohle znamená?"

„Znamená to, že když filozofická organizace, jakou byli illuminá ti, přestane existovat, její symboly zůstávají k dispozici pro převzetí jinými skupinami. To se nazývá přenos. Ten je v symbolologii zcela běžný. Nacisté převzali svastiku od hinduistů, křestané kříž od Egyptanů, a -"

„Dnes ráno," namítl Kohler, „když jsem vyťukal slovo lllluminati do počítače, vrátilo se mi tisíc zcela současných odkazů. Mnoho lidí si zjevně myslí, že tato skupina je pořád ještě naživu."

„Blouznivci o tajném spiknutí," odpověděl Langdon. Vždycky mu šly na nervy nesčetné konspirační teorie kolující v moderní pop-kultuře. Média přímo dychtí po apokalyptických titulcích a samozvaní specialisté na kulty vytřískávají kapitál na reklamním trháku s koncem tisíciletí a na z prstu vycucaných báchorkách o tom, že illuminá ti jsou živi a zdrávi a organizují svůj Nový světový řád. Nedávno New York Times přinesly senzační zprávu o tom, že k zednářům měli velmi blízko četní slavní mužové, jako sir Arthur Conan Doyle, vévoda z Kentu, Peter Sellers, Irving Berlin, princ Filip, Louis Armstrong a celý panteon známých současných průmyslníků a finančních magnátů.

Kohler rozzlobeně ukázal na Vetrovo tělo. „Když vezmu v úvahu usvědčující materiál, řekl bych, že ti konspirační blouznivci mají pravdu."

„Uznávám, že to tak vypadá," podotkl Langdon jak nejdiplomatičtěji byl schopen. „Přesto to lze mnohem pravděpodobněji vysvětlit tím, že cejchovací železo illuminátů se dostalo do rukou nějaké jiné organizaci a ta ho nyní používá pro své vlastní účely."

„Jaké účely? Co tahle vražda dokazuje?"

Dobrá otázka, pomyslel si Langdon. Také mu dělalo potíže představit si, kde a kdo by po čtyřech stech letech mohl narazit na illuminátské cejchovací železo. „Nemohu vám říct nic jiného než to, že i kdyby byli illuminá ti ještě dnes aktivní, a že jsem upřímně přesvědčen, že tomu tak není, nikdy by neměli prsty ve smrti Leonarda Vetry."

„Že ne?"

„Ne. Ilumináti možná věřili ve vymýcení křesťanství, avšak svou moc uplatňovali politickými a finančními prostředky, nikoli teroristickými činy. Navíc, ilumináti se řídili velmi přísnými morálními zásadami, pokud jde o zacházení s nepřáteli. Mužů vědy si vždy nesmírně vážili. V žádném případě by nezabili kolegu-vědce, jako byl Leonardo Vetra."

Kohlerův pohled byl náhle chladný jako led. „Možná jste se zapomněl zmínit o tom, že Leonardo Vetra nebyl řadový vědec."

Langdon trpělivě vydechl. „Pane Kohlere, věřím, že Leonardo Vetra vynikal v mnoha směrech, ale faktem zůstává, že -"

Bez varování Kohler otočil svůj elektrický vozík, vyrazil z místnosti a zanechávaje za sebou mrak vířící mlhy, zmizel kdesi v chodbě.

Pro lásku boží, zasténal Langdon. Šel za ním. Kohler na něj čekal v malé alkovně na konci chodby.

„Tohle je Leonardova pracovna," odsekl Kohler a ukázal na posuvné dveře. „Možná, že až to tam uvidíte, budete leccos chápat jinak." S podivným zabručením se Kohler namáhavě nadzvedl a dveře se odsunuly.

Langdon nakoukl do pracovny a okamžitě pocítil na kůži mravenčení. Svatá Boží rodičko, pomyslel si.

V úplně jiném státě seděl jeden mladý voják trpělivě před dlouhou řadou monitorů. Sledoval obrazy, které se před ním míhaly - živá potrava dodávaná stovkami bezdrátových videokamer hlídajících rozlehlý komplex. Obrazy míjely jeden za druhým v nekonečném procesí.

Nádherná chodba.

Soukromá kancelář.

Kuchyň.

Při sledování monotónního sledu obrazů musel voják bojovat s otupělostí. Přestože už se blížil konec směny, zůstával stále bdělý. Služba byla poctou. Jednoho dne se mu dostane konečné odměny.

Zatímco se jeho myšlenky všelijak toulaly, obrazovka před ním zaregistrovala poplach. Náhle, s bezděčným škubnutím, které překvapilo i jeho samotného, mu ruka vylétla a stiskla knoflík na kontrolním panelu. Obraz před ním se zastavil. S nervy napjatými se naklonil blíž. Nápis na monitoru oznamoval, že obraz vyslala kamera č. 86 - kamera, která má hlídat vstupní halu.

Ale to, co měl před sebou, vstupní hala rozhodně nebyla.

Langdon ohromeně zíral na pracovnu před sebou. „Co to tu vlastně máte?" Přestože na tváři cítil příjemný závan teplého vzduchu, vstupoval dovnitř s úzkostí.

Kohler neřekl nic a vjel dovnitř vzápětí po něm. Langdon se rozhlížel po místnosti a nevěděl, co si má myslet. Byla vyplněna tou nejroztodivnější směsicí nejnemožnějších věcí, jakou kdy viděl. Na zadní stěně dominoval veškeré výzdobě obrovský dřevěný krucifix; podle Langdonova odhadu mohl pocházet ze Španělska 14. století. Nad křížem visel od stropu astroláb - kovový pohyblivý model obíhajících planet. Vlevo zdobila stěnu olejomalba Panny Marie a vedle ní zalaminovaná periodická soustava prvků. Na boční zdi visel plakát s obrazem Alberta Einsteina s jeho známým citátem: BŮH NEHRAJE S VESMÍREM V KOSTKY.

Langdon chodil po místnosti a nepřestával se divit. Na psacím stole ležela bible v kožené vazbě, vedle ní Bohrův model atomu z plastu, a miniaturní replika Michelangelova Mojžíše.

Čiší z toho eklektismus, pomyslel si Langdon. Teplo bylo příjemné, ale něco na té výzdobě v něm znovu vyvolávalo mrazení. Zdálo se mu, že je svědkem srážky dvou filozofických titánů - rušivé změti vzájemně zápolících sil. Pak si prohlédl tituly knih na poličce.

Božská částice Taoismus ve fyzice Důkaz existence Boží

Na jedné knižní zarážce byl vyryt citát:

OPRAVDOVÁ VĚDA OBJEVUJE BOHA,
KTERÝ ČEKÁ ZA KAŽDÝMI DVEŘMI.
Papež Pius XII

„Leonardo byl katolický kněz," poznamenal Kohler.

Langdon se otočil. „Kněz? Myslím, že jste říkal, že byl fyzik."

„Byl obojí. Mužové náležející současně vědě a náboženství nejsou v dějinách nic výjimečného. Leonardo byl jedním z nich. Fyziku považoval za ‚božský přírodní zákon'. Tvrdil, že Boží rukopis je patrný v přírodním řádu všude kolem nás. Doufal, že pomocí vědy dokáže pochybujícím masám Boží existenci. Sám sebe považoval za teo-fyzika.

Teo-fyzika? Langdonovi to znělo jako nemožný oxymoron.

„Na poli kvantové fyziky," vysvětlil Kohler, „došlo nedávno k několika šokujícím objevům - objevům, z nichž vyplývají důsledky veskrze spirituálního rázu. O mnohé z nich se zasloužil právě Leonardo."

Langdon si ředitele CERNu zpytavě prohlížel a stále se pokoušel nějak se v tom bizarním prostředí vyznat. „Spiritualita a fyzika?" Langdon strávil svou dosavadní kariéru studiem dějin náboženství, a jestli v nich existovalo nějaké stále se vracející téma, pak tedy to, že věda a náboženství byly od prvopočátku oheň a voda - arcinepřátelé - neslučitelní.

„Vetra se pohyboval na hranici kvantové fyziky," prohlásil Kohler. „Začal spojovat vědu a náboženství… ukazoval, že se zcela netušeným způsobem vzájemně doplňují. Nazýval tuto oblast nová fyzika." Vytáhl z police knihu a podal ji Langdonovi.

Langdon si prohlížel obálku. Bůh, zázraky a nová fyzika - od Leonarda Vetry.

„Rozsahem je to poměrně omezený obor," pokračoval Kohler, „ale přináší čerstvé odpovědi na některé staré otázky - otázky o původu světa a o silách, které nás všechny spojují. Leonardo věřil, že jeho výzkum bude schopen obrátit miliony k duchovnějšímu životu. V minulém roce přesvědčivě dokázal existenci energetické síly, která nás všechny spojuje. Konkrétně ukázal, že jsme všichni fyzicky spjatí… že molekuly ve vašem těle jsou protkány s molekulami v mém… že existuje jediná síla, která působí v nás všech."

Langdon se cítil nesvůj. A Boží moc nás všechny sjednotí. „Chcete říct, že pan Vetra našel způsob, jak prokázat, že částice jsou spojené?"

„Poskytl nezvratný důkaz. Článek, který nedávno vyšel v Scientific American, uvítal novou fyziku jako jistější cestu k Bohu než samotné náboženství."

Poznámka ťala do živého. Langdon se přistihl, že myslí na protinábožensky zaměřené illuminát. Neochotně se přinutil povolit si momentální intelektuální vpád do nemožna. Jsou-li illuminát skutečně dosud aktivní, byli by schopni zabít Leonarda, aby mu zabránili přinést masám ono náboženské poselství? Vzápětí tu myšlenku odvrhl. Absurdní! Illuminát jsou dávná historie! Všichni akademici to vědí!

„Vetra měl ve vědeckém světě mnoho nepřátel," pokračoval Kohler. „Mnozí vědečtí puristé jím pohrdali. Dokonce i tady v CERNu. Použití analytické fyziky na podporu náboženských principů pociťovali jako zradu na vědě."

„Ale nejsou dnes vědci vůči církvi poněkud ústupnější?"

Kohler opovržlivě zavrčel: „Proč bychom měli být! Církev už sice vědce neupaluje na hranici, ale jestli si myslíte, že její vláda nad vědou se zmírnila, tak si položte otázku, proč se u vás na polovině škol nesmí vyučovat o evoluční teorii. Zeptejte se sám sebe, proč americká Křesťanská koalice působí jako nejvlivnější lobby proti vědeckému pokroku, jakou svět zná. Bitva mezi vědou a náboženstvím stále zuří, pane Langdone. Přestěhovala se z válečných polí do zasedacích síní, ale plát nepřestala."

Langdon musel uznat, že Kohler má pravdu. Zrovna minulý týden se celá teologická fakulta Harvardovy univerzity vypravila k tamější přírodovědecké fakultě, aby tam demonstrovala proti tomu, že genetické inženýrství bylo zařazeno do doktorského vzdělávacího programu. Přednosta katedry biologie, proslulý ornitolog Richard Aaronian, vystoupil na obhajobu osnov a z okna své kanceláře vyvěsil velký plakát s obrazem křesťanského symbolu - ryby. Byla ovšem poněkud upravená - disponovala čtyřmi nožičkami, což mělo podle Aaroniana naznačovat, jak se vyvinuly africké dvojdyšné ryby přizpůsobené životu na souši. Pod rybou pak místo slova „Ježíš" stálo provokativně „DARWIN!".

Ozvalo se ostré zabzučení a Langdon vzhlédl. Kohler sáhl pod sebe, kde bylo na spodku jeho vozíku plno elektronických zařízení. Zdvihl bzučící přístroj z držáku a přečetl si zprávu.

„Výborně. To je Leonardova dcera. Paní Vetrová právě přistává na heliportu. Sejdeme se s ní raději tam. Myslím, že nejlepší bude, když sem nahoru ani nepůjde; v takovém stavu ať svého otce radši nespatří."

Langdon souhlasil. Takový šok si ničí dítě nezaslouží. „Požádám paní Vetrovou, aby nám vysvětlila, na jakém projektu se svým otcem pracovala… možná, že to objasní, proč ho zavraždili."

„Myslíte, že ho zabili kvůli jeho práci?" „Dost možná. Leonardo mi prozradil, že pracuje na něčem doslova revolučním. To bylo všechno, co řekl. Co se týkalo projektu, byl velice tajnůstkářský. Měl soukromou laboratoř a vyžadoval samotu, což jsem mu vzhledem k jeho skvělým výsledkům rád poskytl. Jeho studie spotřebovala poslední dobou ohromné množství elektrické energie, ale zdržel jsem se otázek." Kohler se přesunul ke dveřím pracovny. „Je tu ale ještě jedna věc, o které byste měl vědět, než tento byt opustíme."

Langdon si nebyl jistý, jestli to vůbec chce slyšet. „Ten vrah ukradl Vetrovi jednu věc." „Věc?"

„Pojďte se mnou."

Kohler se rozjel zase zpátky do obývacího pokoje plného mlhy. Langdon ho následoval, aniž by tušil, co vlastně uvidí. Kohler zajel těsně k Vetrovu mrtvému tělu a zastavil se. Vybídl Langdona, aby přistoupil blíž. Ač nerad, Langdon poslechl, i když se mu udělalo na zvracení, jakmile ucítil pach zmrzlé moči.

„Podívejte se mu na obličej," vyzval ho Kohler. Podívat se mu na obličej? Langdon se zamračil. Myslel jsem, že říkal, že něco zmizelo.

Langdon váhavě přiklekl. Snažil se zahlédnout Vetrův obličej, ale hlava byla otočená o sto osmdesát stupňů, takže tvář měl přitisknutou ke koberci.

Přes obtíže vyplývající z jeho tělesného postižení Kohler dosáhl až na zem a opatrně pootočil Vetrovou zmrzlou hlavou. Za hlasitého praskání se objevila tvář znetvořená smrtelným zápasem. Kohler hlavu v této poloze chvíli podržel.

„Bože můj!" vykřikl Langdon a v hrůze o krok couvl. Vetrův obličej byl zalitý krví. Jediné hnědé oko na nej zíralo prázdným pohledem. Druhá oční jamka byla roztříštěná a - prázdná. „Ukradli mu oko!"

Langdon vyšel z Budovy C na čerstvý vzduch celý šťastný, že už je pryč z Vetrova bytu. Slunce mu pomohlo vymazat obraz prázdného očního důlku, který se mu vryl do paměti.

„Tudy prosím," ozval se Kohler a zatočil na prudce stoupající pěšinu. Zdálo se, že akcelerace nedělá jeho elektricky poháněnému vozíku žádné potíže. „Paní Vetrová tu bude co nevidět."

Langdon pospíchal, aby mu stačil.

„Tak co," zeptal se Kohler. „Ještě pochybujete, že v tom mají prsty illuminát?"

Langdona už nic nenapadalo. Vetrovy náboženské konexe mohly být určitě zdrojem problémů, ale Langdon se přece jen nedokázal přinutit k tomu, aby se zřekl všech vědeckých poznatků, k nimž až dosud dospěl. Navíc je tu to oko…

„Trvám i nadále na tom," prohlásil Langdon důrazněji, než měl v úmyslu, „že illuminát za tento zločin odpovědní nejsou. Chybějící oko je toho důkazem."

„Cože?“

„Nahodilé znetvoření,“ vysvětloval Langdon, „je cosi velmi… neiluminátského. Znalci kultů tvrdí, že znetvoření, která jsou následkem náhlého návalu zuřivosti, jsou typická pro okrajové, nezkušené sekty - pro fanatiky páchající izolované, náhodné teroristické činy - illumináti však vždycky jednali mnohem promyšleněji.“

„Promyšleněji? Cožpak lze někomu chirurgicky vyjmout oko bez náležité rozvahy?“

„Neplyne z toho žádné jasné poselství. Neslouží to žádnému vyššímu účelu.“

Kohler na vrcholu svahu prudce zastavil a otočil se k Langdonovi. „Pane Langdone, věřte mi, že to chybějící oko vyššímu účelu opravdu slouží - mnohem vyššímu účelu.“

Když přecházeli travnatou vyvýšeninu, ozval se od západu hukot rotoru. Objevila se helikoptéra mířící přes otevřené údolí směrem k nim. Ostře se naklonila, pak zpomalila a snášela se na travnatou přistávací plochu.

Langdon stál duchem nepřítomen, a myšlenky v něm vířily jako listy vrtule. Říkal si, že jediné, co by mu pomohlo z jeho současného duševního zmatku, by byl pořádný celonoční spánek, ale nijak zvlášť tomu nevěřil.

Když se lyžiny dotkly země, vyskočil pilot a začal vykládat příslušenství. Bylo ho hodně - vesměs nejrozmanitější technické vybavení a výstroj pro potápění na vrcholné úrovni.

Langdon byl zmatený. „To všechno patří paní Vetrové?“ křičel Kohlerovi do ucha za řevu motorů.

Kohler přikývl a křikl v odpověď: „Dělala biologický výzkum ve Středozemním moři někde u Baleár.“

„Myslím, že jste říkal, že se zabývá fyzikou!“

„Taky že ano. Zabývá se fyzikou biologických vazeb. Zkoumá vzájemné propojení živých systémů. Její práce je úzce spjatá s prací jejího otce na fyzice částic. Nedávno prokázala nesprávnost jedné z Einsteinových základních teorií pomocí atomicky synchronizovaných kamer sledujících hejno tuňáků.“

Langdon zkoumal hostitelův obličej, nenajde-li v něm náznak žertování. Einstein a tuňáci? Už se pomalu začal ptát, jestli ho to kosmické letadlo X-33 náhodou omylem nevysadilo na nesprávné planetě.

O chvíli později vystoupila z vrtulníku Vittoria Vetrová. Langdon pochopil, že dnešek mu připravuje jedno překvapení za druhým. Jak tak vystupovala z helikoptéry v khaki šortkách a bílém tričku bez rukávů, Vittoria Vetrová ani v nejmenším nepřipomínala fyzika, jak si ho z četby představoval. Pružná a půvabná, vysoké postavy s kaštanovou pletí, dlouhé černé vlasy jí vlály ve větru zvířeném vrtulemi. Její tvář zřetelně svědčila o italském původu - nebyla nápadně krásná, ale její plné, zemité rysy vyzařovaly i na dálku drsnou smyslnost. V poryvech větru jí šaty pevně přilnuly k tělu a zdůraznily její štíhlý trup a malá ňadra.

„Paní Vetrová je žena nesmírné osobní síly,“ poznamenal Kohler, který si zřejmě všiml Langdonova zaujetí. „Tráví celé měsíce prací v nebezpečných ekologických systémech. Je přísná vegetariánka a guru hathajógy, usazený v CERNu.“

Hathajóga? Langdon přemítal. Dávné buddhistické umění meditativního protahování mu připadalo jako dost zvláštní druh odborné zdatnosti u dcery katolického kněze zabývající se fyzikou.

Sledoval ji celou dobu, co se k nim blížila. Bylo znát, že ještě před chvílí plakala; v jejích hlubokých černých očích se zračilo pohnutí. Přesto k nim kráčela energicky a sebevědomě. Údy měla silné a opálené a vyzařoval z nich zdravý jas středozemního těla, které si dlouhé hodiny užívalo slunce.

„Vittorie,“ zvolal Kohler, když se přiblížila. „Mou upřímnou soustrast. Je to strašná ztráta pro vědu - pro nás všechny tady v CERNu.“

Vittoria vděčně kývla. Když mluvila, její hlas byl příjemný - hrdelní angličtina s přízvukem. „Už víte, kdo to má na svědomí?“

„Stále na tom pracujeme.“

Obrátila se k Langdonovi a podávala mu štíhlou ruku. „Jmenuji se Vittoria Vetrová. Jste asi z Interpolu, že ano?“

Langdon jí potřásl rukou, na chvíli okouzlen hloubkou pohledu jejích uslzených očí. „Robert Langdon.“ Nebyl si jistý, co jiného by měl říci.

„Pan Langdon zde není úředně,“ vysvětlil místo něj Kohler. „Je to specialista ze Spojených států. Je tady, aby nám pomohl určit, kdo je za tuhle situaci zodpovědný.“ Vittoria vypadala nejistě. „A policie?“ Kohler vydechl, ale neřekl nic. „Kde je jeho tělo?“ zeptala se. „Starají se o ně.“

Očividná lež Langdona překvapila. „Chci ho vidět,“ požádala Vittoria. „Vittorie,“ stál na svém Kohler, „Váš otec byl brutálně zavražděn. Raději si ho zapamatujte takového, jaký byl.“ Vittoria začala protestovat, ale přerušili ji. „Ahoj, Vittorie!“ ozývalo se zpovzdálí. „Vítej doma!“ Otočila se. Skupinka vědců, kráčejících kolem přistávací plochy, na ni vesele mávala.

„Zase jsi vyvrátila tu Einsteinovu teorii?“ volal jeden. Jiný dodal: „Táta má na co být pyšný!“ Vittoria mužům rozpačitě zamávala, když procházeli kolem. Pak se obrátila ke Kohlerovi, s tváří zachmuřenou a plnou zmatku. „To o tom ještě nikdo neví?“

„Řekl jsem si, že bude nejlepší vůbec se o tom nezmiňovat.“

„Vy jste tu lidem neřekl, že mého otce zavraždili?“ Její překvapení bylo nyní smíseno s hněvem. Kohlerův hlas ihned ztvrdl. „Asi zapomínáte, paní Vetrová, že jakmile vraždu vašeho otce ohlásíme, začne v CERNu probíhat vyšetřování. Včetně zevrubné prohlídky jeho laboratoře. Vždycky jsem se snažil soukromí vašeho otce respektovat. O vašem současném projektu mi řekl pouze dvě věci. Za prvé, že může v příštím desetiletí přinést CERNu miliony franků z licenčních smluv. Za druhé, že ještě není vhodné jít s celou věcí ven, protože technologie její výroby je dosud příliš riskantní. Vzhledem k těmto faktům bych byl rád, kdyby v jeho laboratoři nečmuchali cizí lidé, kteří by mohli jeho vynález ukrást nebo se při pokusu o výrobu ještě ke všemu zabít, přičemž by odpovědnost nesl CERN. Vyjádřil jsem se jasně?“

Vittoria jen němě zírala. Langdon cítil, že Kohlerovy argumenty chtě nechtě respektuje, ba co víc, že s nimi souhlasí.

„Dřív než úřadům cokoli nahlásíme," pokračoval Kohler, „potřebuji vědět, na čem jste vy dva pracovali. Potřebuji, abyste nás zavedla do své laboratoře."

„Laboratoř s tím nemá co dělat," odpověděla Vittoria. „Nikdo nevěděl, co můj otec a já děláme. Ten experiment nejspíš s jeho smrtí nebude souviset."

Kohler chraplavě, neduživě vydechl. „Důkazy ale naznačují pravý opak."

„Důkazy? Jaké důkazy?"

Langdona zajímalo totéž.

Kohler si znovu otřel ústa. „Budete mi prostě muset věřit."

Z Vittoriina rozpačitého pohledu bylo jasně znát, že ona tedy neuvěřila.

Langdon mlčky kráčel za Vittorií a Kohlerem. Vraceli se k hlavnímu atriu, kde Langdonova bizarní návštěva započala. Vittoriiny nohy se pohybovaly s plavnou efektivností připomínající pohyby plavců na olympijských hrách a získanou, jak byl Langdon přesvědčen, díky pružnosti a ovládání těla při jogínských cvicích. Slyšel, jak pomalu a promyšleně dýchá, jako by se snažila nějak odfiltrovat svůj zármutek.

Langdon by jí rád něco řekl, nějak vyjádřil svůj soucit. I on kdysi pocítil náhlou prázdnotu, když nečekaně ztratil jednoho z rodičů. Pamatoval si hlavně pohřeb, deštivý a šedivý. Dva dny po dvanáctých narozeninách. Dům byl plný šedě oděných mužů z kanceláře, mužů, kteří mu příliš silně tiskli ruku, když jí potřásali. Všichni mumlali slova jako kardiak a stres. Jeho matka přes slzy žertovala, že vždycky byla schopná sledovat situaci na burze jenom tím, že držela svého muže za ruku - jeho pulz byl její dálnopisná páska.

Jednou, když byl otec ještě naživu, zaslechl maminku, jak ho prosí, aby „se zastavil a přivoněl si k růžím". Toho roku koupil tatínkovi k Vánocům malinkou růži z foukaného skla. Byla to nejkrásnější věc, jakou kdy spatřil… Když na ni svítilo slunce, na stěně se objevila barevná duha. „Je to pěkné," pokýval otec, když krabici otevřel, a políbil Roberta na čelo. „Musíme pro ni najít nějaké bezpečné místo." Pak růži opatrně postavil na zaprášenou poličku v nejtmavším koutě obývacího pokoje. O několik dní později Robert vylezl na stoličku, sebral růži a vrátil ji do obchodu. Že je pryč, si otec nikdy nevšiml.

Cinknutí výtahu vrátilo Langdona zpět do přítomnosti. Vittoria s Kohlerem stáli před ním a nastupovali do výtahu. Langdon před otevřenými dveřmi zaváhal.

„Něco se děje?" otázal se Kohler spíš netrpělivě než ze skutečných obav.

„Vůbec nic," hlesl Langdon a vměstnal se do stísněné kabiny. Výtah používal jen v případě naprosté nutnosti. Dával přednost otevřenějšímu prostoru schodiště.

Laboratoř doktora Vetry je v podzemí," sdělil mu Kohler.

Báječné, pomyslel si Langdon, když překračoval štěrbinu a cítil ledový vítr z hlubin výtahové šachty. Dveře se zavřely a kabina začala klesat.

„Šest pater," oznámil Kohler bezvýrazně, jako analytický stroj.

Langdon si představil temnou prázdnou šachtu pod nimi. Snažil se na to nemyslet a raději se chtěl dívat na měnící se číslice označující na displeji jednotlivá poschodí. Kupodivu však tam byly uvedené pouze dvě zastávky, PŘÍZEMÍ a LHC.

„Co to znamená LHC?" zeptal se Langdon a snažil se, aby to neznělo nervózně.

„Large Hadron Collider. Velký urychlovač vstřícných svazků hadronu," vysvětlil Kohler. „Urychlovač částic."

Urychlovač částic? Langdon měl jen velmi neurčité ponětí o tom, co tento výraz znamená. Poprvé jej slyšel při večeři s kolegy v Dunster House v Cambridgi. Jejich přítel, fyzik Bob Brownell, se jednou přihnal k večeři celý rozčílený.

„Ti blbci to zrušili!" nadával.

„Co zrušili?" ptali se všichni.

„SSC!"

„Cože?"

„Supravodivý urychlovač vstřícných svazků!"

Kdosi pokrčil rameny. „Ani jsem nevěděl, že ho Harvard staví."

„Žádný Harvard!" vykřikl Brownell. „Spojené státy! Měl to být nejsilnější urychlovač elementárních částic na světě! Jeden z nejvýznamnějších vědeckých projektů století! Nestálo by to víc než mizerný dvě miliardy dolarů, ale senát ten projekt neschválil! Prokletý pámbíčkářský lobbisti!"

Když se Brownell konečně uklidnil, vysvětlil, že urychlovač částic je velký kruhový tunel, v němž probíhá urychlování elementárních částic. Magnety v trubici se v rychlém sledu vypínají a zapínají, aby „tlačily" částice pořád dokola, dokud nedosáhnou obrovské rychlosti. Plně urychlené částice krouží tunelem rychlostí přes 300 000 kilometrů za sekundu.

„Ale to je téměř rychlost světla," vykřikl jeden z profesorů.

„Zatraceně správně," zařval Brownell. Vykládal potom, že urychlením pohybu dvou částic v opačném směru a jejich interakcí mohou vědci rozvibrovat částice na jejich základní elementy a nahlédnout do nejzákladnějších složek přírody vůbec. „Urychlovače částic," prohlásil Brownell, „jsou tím nejvýznamnějším pro budoucnost vědy. Srážky částic jsou klíčem k pochopení stavebních bloků vesmíru."

Harvardský „domácí básník", tichý muž jménem Charles Pratt, nevypadal, že by to na něho udělalo bůhvíjaký dojem. „Mně to připadá jako poněkud neandertálský přístup k vědě… to je, jako kdybyste o sebe praštili hodinkami, abyste zjistili, jak uvnitř fungují."

Brownell vzteky praštil vidličkou a vyběhl ven.

Takže CERN má urychlovač částic? uvažoval Langdon, zatímco výtah klesal. Kruhový tunel na tříštění částic. Byl by

rád věděl, proč jej pohřbili pod zem.

Když výtah s žuchnutím zastavil, Langdonovi se ulevilo, že má pod nohama zase pevnou zem. Když se ale dveře otevřely, úleva byla tatam. Langdon se opět cítil jako v naprosto cizím světě.

Tunel z hladkého betonu se táhl do neurčita oběma směry, doleva a doprava. Tam, kde stáli, byla chodba jasně osvětlená, o kus dál však už byla tma jako v pytli. Z temnot sem proudil vlhký vzduch jako stálá připomínka, že se nacházejí hluboko pod zemí. Langdon téměř cítil váhu hlíny a kamení, které mu viselo nad hlavou. Na chvíli mu zase bylo devět let - a temnota jej tlačila zpátky - zpět k pěti hodinám drtící tmy, která ho pronásledovala dodnes. Zatínal pěsti, aby to zapudil.

Vittoria mlčky vyšla z výtahu a bez váhání vykročila do tmy, aniž se po nich ohlédla. Na cestu jí svítily zářivky, které se na stropě automaticky rozsvěcely podle toho, jak postupovala. Působilo to nepříjemně; Langdonovi připadalo, jako by tunel byl živý tvor, předvídající každý její krok. S Kohlerem ji v uctivé vzdálenosti následovali a světla se za nimi automaticky zhasínala.

„Ten urychlovač částic je někde dál v tomhle tunelu?“ zeptal se Langdon tiše.

„Ne, ten je tamhle.“ Kohler ukázal nalevo, kde podél vnitřní stěny vedla leštěná chromovaná roura.

Langdon si ji nedůvěřivě prohlížel. „Tohle že je urychlovač?“ Zařízení vůbec nevypadalo tak, jak si je představoval. Trubka měla v průřezu necelý metr a táhla se souběžně s tunelem do dálky, kde mizela ve tmě. Vypadá to spíš jako exkluzivní kanalizace, pomyslel si. „Myslel jsem, že urychlovače částic jsou kruhové.“

„Tento urychlovač je kruhový,“ ujistil ho Kohler. „Vypadá rovný, ale to je optický klam. Obvod tohoto tuneluje totiž tak velký, že zakřivení trubky je nepostřehnutelné - jako zakřivení Země.“

Langdon byl celý vyjevený. Tohleto tvoří kruh? „Ale… to potom musí být ohromné!“

„LHC je největší stroj na světě.“

Langdonovi už to došlo. Vzpomněl si, že pilot, který ho vezl do CERNu, se zmínil o obrovském stroji pohřbeném pod zemí. Ale -

„Kruh má v průměru přes osm kilometrů… a po obvodu měří sedmadvacet kilometrů.“

Langdon se otáčel stále dokola. „Sedmadvacet kilometrů?“ Chvíli zíral na ředitele, pak se obrátil a díval do potemnělého tunelu před sebou. „Tenhle tunel je skutečně sedmadvacet kilometrů dlouhý? To, to je přes šestnáct mil!“

Kohler přikývl. „Vyvrtaný do perfektního kruhu. Pěkný kus vede pod Francií, než se vrátí zpátky na tohle místo. Plně urychlené částice krouží trubkou desetitisíckrát za sekundu, než se srazí.“

Langdonovi se podlamovaly nohy, když se díval do zejícího otvoru tunelu. „Vy mi tvrdíte, že CERN vykopal miliony tun země proto, aby rozbil drobounké částice?“

Kohler pokrčil rameny. „Někdy musíte pohnout horami, abyste našel pravdu.“

Stovky kilometrů od CERNu se v přenosné vysílačce ozvalo: „Dobrá, tak jsem na chodbě.“

Technik sledující monitory stiskl knoflík na své vysílačce. „Máte najít kameru č. 86, která by měla být na konci chodby.“

Dlouho bylo v rádiu ticho. Čekající technik se začínal potit. Konečně v přijímači cvaklo.

„Kamera tu není,“ oznamoval hlas. „Ale vidím, kde byla připevněná. Někdo ji musel odstranit.“

Technik těžce vzdychl. „Děkuji. Počkejte chvilku, prosím.“

S povzdechem obrátil pozornost k řadě obrazovek, které měl před sebou. Značná část celého komplexu byla přístupná veřejnosti a bezpečnostní kamery se ztrácely už dříve; obvykle je ukradli návštěvníci, kteří si chtěli odnést nějaký suvenýr. Jakmile se však kamera dostala z budovy a ocitla se z dosahu bezdrátového spojení, signál se ztratil a obrazovka uvnitř zčernala. Teď však technik hleděl na monitor a nevěděl si rady. Z kamery č. 86 totiž stále přicházel krystalicky čistý obraz.

Jestli kameru někdo odcizil, jak to, ze stále dostáváme její signál? Samozřejmě věděl, že existuje jen jediné vysvětlení. Kamera je stále uvnitř objektu, ale někdo ji jednoduše přemístil. Ale kdo? A proč?

Dlouho si podrobně prohlížel monitor. Nakonec vzal vysílačku a zeptal se. „Jsou na té chodbě nějaké komory, skříně či tmavé kouty?“

Hlas na druhém konci zněl překvapeně. „Ne, proč?“

Technik se zamračil. „Nevadí. Děkuji za pomoc.“ Vypnul vysílačku a našpulil rty.

Uvědomoval si, že vezmou-li se v úvahu malé rozměry videokamery a fakt, že spojení s ní je bezdrátové, vyplývá z toho, že kamera č. 86 může vysílat obraz prakticky z kteréhokoli místa uvnitř přísně střeženého komplexu tvořeného dvaatřiceti hustě natlačenými, ale samostatnými budovami, rozloženými na ploše zabírající necelý čtvereční kilometr. Jediným vodítkem může být snad to, že nejspíš bude umístěna na nějakém tmavém místě. To mu samozřejmě moc nepomůže. V komplexu se nachází nekonečně mnoho temných míst - úklidové komory, kotelny, zahradní kůlny, šatny, a navíc i labyrint podzemních chodeb. Mohlo by trvat týdny, než by se kamera č. 86 objevila.

Ale to je ještě ten nejmenší z mých problémů.

Kromě záhady s přemístěním kamery zde bylo ještě něco, co ho zneklidňovalo mnohem víc. Technik zkoumal obraz přenášený hledanou kamerou. Ukazoval jakýsi stabilní objekt. Moderně vyhlížející přístroj, který se nepodobal ničemu, s čím se technik až dosud setkal. Na jeho spodní straně blikal elektronický displej.

Přestože voják prošel přísným výcvikem, který ho připravoval na nejrůznější vypjaté situace, přece jen cítil, jak mu stoupá krevní tlak. Říkal si, že za žádnou cenu nesmí zpanikařit. Musí existovat nějaké vysvětlení. Zdálo se, že objekt je příliš malý, než aby mohl představovat vážné nebezpečí. Přesto byla jeho přítomnost ve zdejším komplexu znepokojivá. Dokonce velmi znepokojivá.

Na bezpečnost kladl sice jeho zaměstnavatel silný důraz vždycky, avšak dnes na ní záleželo víc než na čemkoli jiném

za posledních dvanáct let. Technik dlouho nebyl s to odtrhnout pohled od té věci. V dálce slyšel tlumené hřmění blížící se bouře.

Zalitý potem vytočil číslo svého nadřízeného.

Málokteré dítě si pamatuje na den, kdy se se svým otcem setkalo poprvé; Vittoria to však dokázala. Bylo jí tenkrát osm let a bydlela tam, kde odjakživa - v Orfanotrofio di Siena, katolickém sirotčinci nedaleko Florencie, opuštěná rodiči, které nikdy nepoznala. Toho dne pršelo. Jeptišky ji dvakrát volaly k večeři, ale ona jako vždy předstírala, že neslyší. Ležela venku na dvoře, pozorovala dešťové kapky… cítila, jak dopadají na její tělo… a snažila se uhodnout, kam dopadne ta příští. Jeptišky volaly znovu a strašily ji, že dostane zápal plic. Pak se snad tohle nemožně svéhlavé dítě přestane tak starat o přírodu.

Neslyším vás, pomyslela si Vittoria.

Byla promoklá na kost, když pro ni přišel mladý kněz. Neznala ho. Byl tu nový. Vittoria čekala, že ji chňapne a potáhne dovnitř. Ale neudělal to. Místo toho si k jejímu překvapení lehl vedle ní, až si zmáchal sutanu v kaluži.

„Říkají, že se hodně vyptáváš," poznamenal.

Vittoria se zamračila., Je to snad něco špatného?"

Zasmál se. „Řekl bych, že se ptáš správně."

„Co tady venku děláte?"

„To co ty, divím se, proč padají dešťové kapky."

„Já se nedivím, proč padají! Já už to vím!"

Mladý kněz se na ni překvapeně podíval. „Opravdu?"

„Sestra Františka říká, že dešťové kapky jsou andělské slzy, které padají dolů, aby smyly naše hříchy."

„Páni!" ujelo mu, jak ho to překvapilo. „Aha, tak tím je to vysvětleno."

„Vůbec ne!" odsekla dívka. „Dešťové kapky padají, protože všechno padá! Všechno padá! Nejen déšť!"

Kněz se poškrábal na hlavě, zřejmě v rozpacích. „Abyste věděla, mladá dámo, máte pravdu. Všechno skutečně padá. Musí to být gravitací."

„Čímže to musí být?"

Překvapeně se na ni podíval. „Neslyšela jsi o gravitaci?"

„Ne."

Kněz smutně pokrčil rameny. „Chyba. Gravitace odpovídá na mnoho otázek."

Vittoria se posadila. „A co je to ta gravitace?" naléhala. „Řekněte mi to!"

Kněz na ni zamrkal. „Povím ti to až po večeři, co říkáš?"

Mladý kněz byl samozřejmě Leonardo Vetra. I když na univerzitě získal cenu jako student fyziky, uslyšel jiné volání a odešel do semináře. Leonardo a Vittoria se v osamělém světě jeptišek a předpisů stali nejlepšími přáteli. Vittoria Leonarda svými otázkami často rozesmála; vzal si ji na starost a učil ji, že krásné věci jako duha a řeka mají mnohá vysvětlení. Vyprávěl jí o světle, o planetách, hvězdách a celé přírodě očima Boha i vědy. Díky přirozenému talentu a zvídavosti se z Vittorie stala výborná studentka. Leonardo ji chránil jako vlastní dceru.

I Vittoria byla šťastná. Nikdy předtím nepoznala radost mít otce. Zatímco všichni ostatní dospělí jí na otázky odpovídali políčky, Leonardo s ní trávil hodiny nad knížkami. Dokonce se ptal na její názory. Vittoria se modlila, aby s ní Leonardo zůstal navždy. Jednoho dne se však vyplnilo to, čeho se nejvíce obávala. Otec Leonardo jí oznámil, že ze sirotčince odchází.

„Stěhuji se do Švýcarska," sdělil jí. „Dostal jsem stipendium ke studiu fyziky na univerzitě v Ženevě."

„Fyziky?" vykřikla Vittoria. „Myslela jsem, že milujete Boha!"

„Ano, velice. A proto chci studovat jeho božská pravidla. Zákony fyziky jsou plátno, na něž Bůh maluje své mistrovské dílo."

Vittoria byla zdrcená. Otec Leonardo však měl pro ni ještě jiné zprávy. Oznámil Vittorii, že mluvil se svými nadřízenými, a ti prý nemají nic proti tomu, aby ji adoptoval. „Chtěla bys, abych to udělal?" zeptal se Leonardo. „Co to znamená adoptovat?" zeptala se zase Vittoria. Otec Leonardo jí to vysvětlil.

Vittoria jej objímala celých pět minut a plakala radostí. „Ó ano, ano!"

Leonardo jí pak sdělil, že musí na chvíli odjet a připravit jejich nový domov ve Švýcarsku, ale slíbil, že pro ni do šesti měsíců pošle. Bylo to nejdelší čekání ve Vittoriině životě, ale Leonardo slib dodržel. Pět dní před svými devátými narozeninami se Vittoria přestěhovala do Ženevy. Ve dne chodila do ženevské Mezinárodní školy a večer ji učil její nový otec.

O tři roky později byl Leonardo Vetra přijat do CERNu. Společně se přestěhovali do kouzelné krajiny, jakou si mladá Vittoria nikdy neuměla ani představit.

Vittoria Vetrová se cítila celá malátná, když kráčela tunelem urychlovače. Sama si nyní připadala jako ten pustý tunel a bolestně vnímala otcovu nepřítomnost. Až dosud žila neustále ve stavu klidné pohody, v harmonii se světem kolem sebe. Teď pro ni úplně znenadání všechno jakoby ztratilo smysl. Poslední tři hodiny prožívala v naprostém duševním chaosu.

Na Baleárských ostrovech bylo deset hodin DOPOLEDNE, když se jí ozval Kohler. Váš otec byl zavražděn. Ihned přijeďte domů. I přes ubíjející horko na palubě potápěčského člunu ji ta slova zamrazila do morku kostí a Kohlerův neúčastný hlas ji zraňoval stejně jako zpráva sama. Nyní se tedy vrátila domů. Ale kam domů? CERN, svět, v němž žila od svých dvanácti let, se náhle zdál cizí. Její otec, muž, který domovu dodával tajemné kouzlo, odešel.

Dýchej zhluboka, říkala si, ale mysl tím zklidnit nemohla. Otázky se hrnuly stále naléhavěji. Kdo zabil jejího otce? A

proč? Kdo je ten americký specialista? A proč Kohler trvá na prohlídce laboratoře?

Podle Kohlera existuje důkaz, že otcova smrt souvisí s probíhajícím projektem. Jaký důkaz? Nikdo nevěděl, na čem pracujeme! A i kdyby se to náhodou dozvěděl, proč by ho kvůli tomu zabíjel?

Cestou k otcově laboratoři si uvědomila, že zakrátko odhalí světu jeho největší úspěch, a on při tom nebude. Jak jinak si ten okamžik představovala! Malovala si, že otec svolá do své laboratoře přední vědce CERNu, seznámí je se svým objevem a bude se dívat, jak jim obličeje trnou hrůzou. A potom plný otcovské pýchy bude vysvětlovat, že to byl jeden z Vittoriiných nápadů, který mu pomohl projekt realizovat, a že jeho dcera se bezprostředně podílela na jeho základní myšlence. Vittorii se sevřelo hrdlo. Počítali jsme s tím, že ten okamžik budeme prožívat společně. A teď je tu sama. Bez kolegů. Žádné veselé tváře. Jen cizí Američan a Maximilián Kohler.

Maximilián Kohler. Král.

Dokonce už jako dítě ho Vittoria neměla ráda. Přestože uznávala jeho mocný intelekt, jeho ledové chování se jí vždycky zdálo nelidské, pravý opak vřelosti jejího otce. Kohler se zabýval vědou pro její neposkvrněnou logiku, její otec pro duchovní kouzlo. A kupodivu se přesto zdálo, že ti dva muži k sobě cítí jakousi skrytou vzájemnou úctu. Génius, jak jí kdosi vysvětlil, respektuje druhého génia bezvýhradně.

Génius, pomyslela si. Můj otec. Tatínek. Mrtvý.

Do laboratoře Leonarda Vetry se vstupovalo dlouhou, sterilní chodbou, od podlahy ke stropu obloženou bílými kachlíky. Langdonovi připadalo, že vchází do nějakého podzemního sanatoria pro duševně choré. Po stěnách chodby visely všude černobílé obrazy. Přestože si Langdon na studiu obrazů založil kariéru, tyto na něho působily naprosto cize. Vypadaly jako chaotické negativy náhodných šmouh a spirál. Moderní umění? Přemítal. Jackson Pollock na amfetaminech?

„Záznamy tříštění," podotkla Vittoria, která si zřejmě všimla Langdonova zájmu. „Počítačové zobrazení srážek částic. Tohle je částice Z," vysvětlila a ukázala na slabou stopu, která v té změti byla téměř neviditelná. „Můj otec ji objevil před pěti lety. Čistá energie - vůbec žádná hmota. Je to možná nejmenší stavební prvek v přírodě. Hmota není nic jiného než zadržená energie."

Hmota že je energie? Langdon zvedl hlavu. To zní úplně jako zen. Zíral na drobné máznutí na fotografii a přemýšlel, co by asi řekli chlapi na harvardské fakultě fyziky, kdyby jim oznámil, že strávil víkend poflakováním po urychlovači, kde obdivoval částice Z.

„Vittorie," ozval se Kohler, když se blížili k mohutným ocelovým dveřím laboratoře, „měl bych se zmínit o tom, že jsem tady dole dnes ráno už byl, když jsem hledal vašeho otce."

Vittoria se trochu začervenala. „Opravdu?" „Ano. A dovedete si představit mé překvapení, když jsem zjistil, že standardní nastavení našeho bezpečnostního kódu nahradil něčím jiným." Kohler se posunul ke komplikovanému elektronickému zařízení připevněnému vedle dveří.

„Omlouvám se," pokrčila rameny. „Víte přece, jak mu záleželo na soukromí. Nechtěl, aby sem kromě nás dvou měl přístup ještě někdo jiný."

Kohler zahučel: „Dobrá. Otevřete." Vittoria dlouho čekala. Potom si zhluboka povzdechla a přistoupila k mechanismu na zdi.

Langdona nic nepřipravilo na to, co následovalo vzápětí. Vittoria přistoupila k zařízení a opatrně přiložila pravé oko k vystupující čočce, která vypadala jako teleskop. Pak stiskla knoflík. Uvnitř stroje něco zacvakalo. Paprsek světla osciloval tam a zpátky a snímal její oční bulvu jako kopírovací stroj.

„Je to snímač sítnice," oznámila. „Neselhávající záruka bezpečnosti. Autorizován na pouhé dva vzorky. Můj a mého otce."

Roberta Langdona zachvátila hrůza. Znovu se mu vybavil obraz Leonarda Vetry s děsivými podrobnostmi - krvavá tvář, jediné černé oko upřené na něho, prázdný oční důlek. Snažil se odmítnout zjevnou pravdu, ale potom to spatřil… Tam, pod snímačem na bílé kachlíkové podlaze… Sotva znatelné karmínové krůpěje. Zaschlá krev.

Vittoria si toho naštěstí nepovšimla.

Ocelové dveře se otevřely a ona vstoupila dovnitř.

Kohler upřel na Langdona pevný pohled. Jeho sdělení bylo jasné: Jak už jsem vám říkal, chybějící oko slouží vyššímu účelu.

Na rukou měla ta žena pouta, její zápěstí byla zarudlá a oteklá od tření. Hassassin s mahagonovou pletí ležel vedle ní, vyčerpaný, obdivující svou nahou odměnu. Rád by věděl, zda její nynější dřímota je jen trik, zoufalý pokus vyhnout se další službě.

Nevadilo mu to. Sklidil dostatečnou odměnu. Nasycen usedl na postel.

V jeho zemi byly ženy věcmi. Nástroji potěšení. Movitý majetek, se kterým se zacházelo jako s dobytkem. A ony chápaly, kde je jejich místo. Ale zde, v Evropě, ženy předstíraly sílu a nezávislost, které se posmíval a která ho zároveň vzrušovala. Přinutit je k fyzickému podlehnutí bylo pro něho vždycky vrcholným požitkem.

Nyní, přestože ve slabinách došel uspokojení, Hassassin cítil, že v něm vzrůstá docela jiná chuť. Minulou noc zabíjel, zabíjel a zohavoval, a zabíjení bylo pro něho jako heroin… každý případ jej uspokojil pouze na čas a touha se záhy dostavila znovu, s ještě větší silou. Pocit blaženosti vyprchal a on cítil, že musí vraždit znovu.

Pozoroval ženu spící vedle něho. Když sunul dlaň po jejím krku, cítil se vzrušený při pomyšlení, že může v jediném okamžiku ukončit její život. Co na tom záleží? Je nižší tvor, pouhý nástroj rozkoše. Jeho silné prsty obkroužily hrdlo a cítily její jemný pulz. Pak, přemáhaje touhu, ruku zase odtáhl. Měl ještě práci. Službu vyššímu cíli než je jeho vlastní žádost.

Vstal z postele a radoval se z čestného úkolu, který měl před sebou. Pořád ale nemohl přijít na to, odkud se bere vliv,

jaký měl muž jménem Janus a bratrstvo, jemuž velí. Kupodivu si vybrali jeho. Nějak se museli doslechnout o jeho nenávisti… a o jeho schopnostech. Jak, to se nikdy nedozví. Jejich kořeny sahají daleko.

Nyní mu svěřili úkol nejčestnější. Bude jejich rukama a jejich hlasem. Vrahem a poslem z jejich vůle. Tím, koho znal jeho lid: Malak al-haq - Andělem Pravdy.

Vetrova laboratoř byla divoce futuristická. Celá laděná do bílé, ze všech stran obklopená počítači a speciálním elektronickým zařízením připomínala operační sál. Langdon uvažoval, jaká asi tajemství může skrývat, když někomu stálo za to vyříznout jinému oko, jen aby se dostal dovnitř.

Kohler se necítil ve své kůži, když vstupovali; očima jen slídil po stopách vetřelcovy přítomnosti. Nebyl tu však nikdo. Také Vittoria se pohybovala pomalu, jako by pro ni laboratoř bez otce byla úplně cizím, neznámým územím.

Langdonův pohled upoutal rázem střed místnosti, kde z podlahy vystupovaly krátké sloupky. Jako miniaturní Stonehenge stálo v kruhu uprostřed laboratoře asi tucet naleštěných ocelových sloupků. Byly asi metr vysoké a Langdonovi připomínaly stojany na drahé kameny v muzeích. Tyhle ovšem evidentně nebyly určeny k vystavování drahokamů. Každý podpíral silný, průhledný kanystr, velký asi jako nádoba na tenisové míčky. Vypadaly prázdné.

Kohler se s údivem díval na kanystry, ale zřejmě se rozhodl prozatím je ignorovat. Obrátil se k Vittorii. „Chybí tady něco?“

„Jak by mohlo?“ oponovala. „Snímač sítnice umožní vstup jen nám.“

„No, přece jenom se rozhlédněte. „ Vittoria vzdychla a chvíli se po místnosti rozhlížela. Pokrčila rameny. „Všechno vypadá tak, jak to můj otec obvykle opouštěl. Organizovaný chaos.“

Langdon pozoroval, že Kohler uvažuje, co by měl nyní udělat, do jaké míry vystavit Vittorii dalšímu nátlaku, co všechno jí má říci. Zřejmě se ale rozhodl nechat to zatím být. Popojel s vozíkem doprostřed a pozoroval záhadný shluk zdánlivě prázdných kanystrů.

„Tajnosti,“ pronesl konečně Kohler, „jsou luxus, který si už teď nemůžeme dovolit.“

Vittoria přikývla v tichém souhlasu a náhle se zdálo, že je teď už hodně naměkko, asi pod vlivem náhle se vynořivších čerstvých vzpomínek.

Nech ji chvíli napokoji, pomyslel si Langdon. Jako by se připravovala na to, co záhy spatří, Vittoria zavřela oči a oddychovala. Opakovala to zas a zas, znovu a znovu…

Langdon ji pozoroval a najednou dostal strach. Není jí něco? Mrkl na Kohlera, ale ten tomu nevěnoval pozornost; zřejmě tenhle rituál už znal. Za deset vteřin Vittoria otevřela oči.

Langdon nemohl uvěřit té proměně. Vittoria Vetrová byla jiná než předtím. Její plné rty ochably, ramena poklesla, pohled jejích očí byl měkký a souhlasný. Vypadalo to, jako by každý sval svého těla uzpůsobila k tomu, aby akceptoval danou situaci. Oheň nenávisti a osobní úzkost spoutal pronikavý chlad.

„Kde začneme?“, ozvala se věcně.

„Od začátku“, odpověděl Kohler. „Řekněte nám něco o tom vašem experimentu.“

„Usměrňovat vědu náboženstvím byl životní sen mého otce“, prohlásila Vittoria. „Doufal, že dokáže, že věda a náboženství jsou dvě vzájemně naprosto slučitelné sféry - dva rozdílné přístupy k nalezení stejné pravdy.“ Odmlčela se, jako by nebyla s to uvěřit tomu, co se právě chystá říct. „A nedávno… přišel na to, jak toho lze dosáhnout.“

Kohler neříkal nic.

„Vymyslel experiment, o kterém byl přesvědčen, že urovná jeden z nejkrutějších konfliktů v historii vědy a náboženství“'.

Langdon by byl rád věděl, který má na mysli. Bylo jich tolik.

„Kreacionismus“, prohlásila Vittoria. „Bitva o to, jak vznikl svět.“

A jéje, pomyslel si Langdon. Spor všech sporů.

„Bible samozřejmě tvrdí, že svět stvořil Bůh“, vysvětlovala. „Bůh pravil 'Budiž světlo', a vše, co vidíme, se vynořilo z rozsáhlé prázdnoty. Naneštěstí jeden ze základních zákonů fyziky praví, že hmotu nelze vytvořit z ničeho.“

Langdon tuhle slepou uličku dobře znal. Myšlenka, že Bůh údajně stvořil „něco z ničeho“, byla v naprostém rozporu s obecně uznávanými zákony moderní fyziky. Podle vědců je tudíž kniha Genesis vědecky absurdní.

„Pane Langdone“, obrátila se na něj Vittoria, „předpokládám, že znáte teorii Velkého třesku?“

Langdon pokrčil rameny. „Víceméně“. Věděl, že Velký třesk je název vědecky přijatého modelu stvoření vesmíru. Příliš tomu nerozuměl, ale podle této teorie energie silně koncentrovaná v jediném bodě vybuchla v kataklyzmatické explozi a expandovala navenek, čímž vznikl vesmír. Nebo tak nějak.

Vittoria pokračovala. „Když katolická církev s teorií Velkého třesku v roce 1927 poprvé vystoupila -“

„Pardon?“ přerušil ji Langdon dřív, než si to mohl rozmyslet. „Vy tvrdíte, že Velký třesk byl katolickou myšlenkou?“

Vittoria vypadala překvapená takovou otázkou. „Samozřejmě. Přišel s ní katolický mnich Georges Lemaitre roku 1927.“

„Ale já myslel,“ zaváhal. „Nepřišel s myšlenkou Velkého třesku harvardský astronom Edwin Hubble?“

Kohler se zamračil. „Zase - typická americká vědecká arogance. Hubble tó uveřejnil roku 1929, dva roky po Lemaitrovi.“

Teď se zamračil prozměnu Langdon. Říká se tomu Hubbleův teleskop, vážený pane - nikdy jsem neslyšel o nějakém Lemaitrovu teleskopu!“

„Pan Kohler má pravdu,“ přidala se Vittoria, „myšlenka patřila Lemaitrovi. Hubble ji pouze potvrdil nashromážděním pádných důkazů, z nichž vyplývalo, že Velký třesk je vědecky pravděpodobný.“

„Aha,“ hlesl Langdon. Rád by věděl, zda se ti fanatičtí Hubbleovi stoupenci na harvardské fakultě astronomie ve svých přednáškách někdy zmínili o nějakém Lemaitrovi.

„Když Lemaitre s teorií Velkého třesku poprvé vystoupil," pokračovala Vittoria, „vědci tvrdili, že je naprosto směšná. Hmota, říká věda, nemůže být stvořena z ničeho. Takže když Hubble šokoval svět vědeckým důkazem správnosti Velkého třesku, církev si dělala nárok na vítězství a slavnostně vyhlašovala, že je to důkaz vědecké správnosti bible. Že jde o Boží pravdu."

Langdon přikývl a naslouchal nyní s plným soustředěním.

„Samozřejmě, že se vědcům nelíbilo, když církev využívala jejich objevy k propagaci náboženství. Proto teorii Velkého třesku ihned převedli na pouhou matematiku, odstranili z ní veškerý náboženský podtext a prohlásili ji za vlastní.

Naneštěstí pro vědu mají jejich rovnice jeden vážný nedostatek, na který církev tak ráda upozorňuje."

Kohler zabručel. „Singularitu." Vyslovil to tónem, jako by vydával všanc celou svou existenci.

„Ano, jedinečnost," potvrdila Vittoria. „Přesný moment vzniku. Čas nula." Podívala se na Langdona. „Dodnes totiž není věda schopna zachytit opravdu prvotní moment vzniku vesmíru. Naše rovnice sice celkem efektivně vysvětlují raný vesmír, ale postupujeme-li v čase nazpátek a blížíme se okamžiku nula, naše matematika se náhle hroutí a všechno ztrácí smysl."

„Správně," dodal Kohler podrážděně, „a církev tento nedostatek vykládá jako důkaz zázračné Boží účasti. Tak už konečně řekněte, co o tom soudíte vy."

Vittoria se zatvářila jako duchem nepřítomná. „Já chci říct jen tolik, že můj otec vždycky věřil v Boží účast při Velkém třesku. I když věda nebyla schopna porozumět posvátnému momentu stvoření, věřil, že jednoho dne to dokáže." Smutně se přiblížila k laserem tištěné noticce připnuté nad otcovým psacím stolem. „Tímhle mi otec vždycky mával před očima, kdykoli jsem vyjádřila nějaké pochybnosti."

Langdon si přečetl, co na tom kusu papíru stálo:

VĚDA A NÁBOŽENSTVÍ NEJSOU VE SPORU. VĚDA JE PROSTĚ JENOM MOC MLADÁ, ABY TO POCHOPILA.

„Můj otec chtěl přivést vědu na vyšší úroveň," pokračovala Vittoria, „kde bude myšlenka Boha podpořena." Prohrábla si rukou vlasy a zatvářila se melancholicky. „Dal se do něčeho, do čeho by žádného vědce nikdy nenapadlo se pustit. Do něčeho, k čemu nikdo nikdy neměl potřebnou technologii." Odmlčela se, jako by si nebyla jistá, jak pokračovat. „Navrhl experiment, který měl dokázal, že Genesis, stvoření světa podle bible, bylo možné."

Dokázat Genesis? Langdon nevycházel z údivu. Budiž světlo. Hmota z ničeho?

Kohler se otráveně rozhlédl po místnosti. „Jakže, prosím?"

„Můj otec vytvořil vesmír - naprosto z ničeho."

Kohler kroutil hlavou. „Cože?"

„Lépe řečeno, znovu uskutečnil Velký třesk."

Zdálo se, že Kohler vyskočí na své ochrnuté nohy.

Langdon byl vyřízen. Vytvořil vesmír? Znovu uskutečnil Velký třesk?

„Udělal to samozřejmě v mnohem menším měřítku," vysvětlovala Vittoria a rozhovořila se nyní rychleji. „Proces byl pozoruhodně jednoduchý. Urychlil dva ultra tenké paprsky částic probíhající opačným směrem v urychlovacím tunelu. Oba paprsky se za nesmírné rychlosti čelně srazily, vzájemně do sebe pronikly a veškerá jejich energie se zkoncentrovala do jediného bodu. Dosáhl tím extrémní energetické hustoty." Potom začala drmolit něco o nějakých jednotkách a ředitel jen valil oči.

Langdon se snažil držet krok. Takže Leonardo Vetra simuloval stlačení energie do jediného bodu, z něhož měl vzniknout vesmír.

„Výsledek," prohlásila Vittoria, „byl prostě úžasný. Jakmile bude uveřejněn, otřese samotnými základy moderní fyziky." Nyní mluvila pomalu, jako by chtěla vychutnat ohromující význam toho, o čem právě referovala. „Úplně znenadání se v urychlovači v bodě maximálně koncentrované energie začaly z ničeho objevovat částice hmoty. Hmoty," opakovala Vittoria. „Vyrůstající z ničeho. Neuvěřitelná demonstrace subatomárního ohňostroje. Zrození miniaturního vesmíru. Otec dokázal nejen to, že hmota může vzniknout z ničeho, nýbrž i to, že jak Velký třesk, tak i Genesis lze jednoduše vysvětlit uznáním přítomnosti ohromného zdroje energie."

„Tím myslíte Boha?" ujistil se Kohler.

„Bůh, Budha, Jehova, Síla, jedinečnost, jediný bod - nazvěte si to jak chcete - výsledek bude pořád stejný. Věda i náboženství podporují stejnou pravdu - čistá energie je otcem stvoření."

Když Kohler konečně promluvil, jeho hlas zněl zasmušile. „Vittorie, přivedla jste mě do rozpaků. Zní to, jako byste mi říkala, že váš otec vytvořil hmotu… z ničeho."

„Ano, právě to vám říkám." Vittoria ukázala na kanystry. „A tady je důkaz. V těch nádržích jsou vzorky hmoty, kterou vytvořil."

Kohler zakašlal a posunul se směrem ke kanystrům jako ostražité zvíře kroužící kolem něčeho, co instinktivně cítí jako nebezpečné. „Zřejmě jste na něco zapomněla," podotkl. „Jak můžete očekávat, že vám někdo uvěří, že tyhle kanystry obsahují částice, které váš otec skutečně vytvořil? Mohou to být částice pocházející odkudkoli."

„Ve skutečnosti," namítla Vittoria a znělo to sebejistě, „nemohou. Tyto částice jsou jedinečné. Jde o typ hmoty, který nikde jinde na světě neexistuje, a tudíž musely být vytvořeny."

Kohler vypadal zasmušile. „Vittorie, co míníte tím určitým typem hmoty? Je jen jeden typ hmoty, a to -" Kohler se náhle odmlčel.

Vittoria se zatvářila vítězoslavně. „Vždyť jste o tom sám přednášel, pane řediteli. Vesmír obsahuje dva druhy hmoty. To je vědecký fakt." Vittoria se otočila k Langdonovi. „Pane Langdone, co říká bible o stvoření? Copak to stvořil Bůh?"

Langdon se cítil trapně a nevěděl, s čím má tohle všechno co dělat. „No, Bůh stvořil… světlo a tmu, nebe a peklo -"

„Přesně tak," souhlasila Vittoria. Vytvořil všechno v protikladech. Symetrie. Perfektní vyváženost." Otočila se zpátky ke Kohlerovi. „Pane řediteli, věda tvrdí totéž co náboženství, že Velkým třeskem vzniklo všechno na světě současně se svým opakem."

„Včetně hmoty samotné," zašeptal Kohler jakoby pro sebe.

Langdon se divil, co to vlastně znamená. Leonardo Vetra vytvořil opak hmoty?

Kohler vypadal rozzlobeně. „Látka, o které hovoříte, existuje pouze někde jinde ve vesmíru. Určitě ne na Zemi. A možná vůbec ne v naší Galaxii!"

„Přesně tak," odpověděla Vittoria, „což dokazuje, že částice v těchto kanystrech musely být vytvořeny."

Kohlerovi ztvrdly rysy. „Vittorie, jistě nechcete říct, že tyto kanystry obsahují skutečné vzorky?"

„To chci." Dívala se pyšně na kanystry. „Pane řediteli, díváte se na první vzorky antihmoty na světě."

Fáze číslo dvě, pomyslel si Hassassin, když kráčel do ztemnělého tunelu.

Pochodeň, kterou třímal v ruce, byla zbytečně veliká. Věděl o tom, ale bylo to pro efekt. Efekt byl všechno. Naučil se, že strach je jeho spojenec. Strach ochromuje rychleji než jakýkoli válečný nástroj.

V tunelu nebylo žádné zrcadlo, v němž by mohl obdivovat svůj převlek, ale podle stínu svého vlajícího šatu usoudil, že je perfektní. Splynout s okolím bylo součástí plánu… součástí zvrhlosti celého spiknutí. Ani ve svých nejdivočejších snech by si byl nedokázal představit, že jednou bude hrát tuto úlohu.

Před dvěma týdny by byl považoval úkol, který na něho čekal na konci tunelu, za nesplnitelný. Sebevražedný podnik. Vstup do jámy lvové. Ale Janus změnil definici nemožného.

Tajemství, s nimiž se Janus Hassassinovi v posledních dvou týdnech svěřil, byla četná… a tenhle tunel byl jedním z nich. Pradávný, a přesto dokonale průchodný.

Když se nyní blížil ke svému nepříteli, Hassassin byl zvědavý, zda to, co jej čeká uvnitř, bude skutečně tak jednoduché, jak Janus sliboval. Ujistil ho totiž, že kdosi zevnitř zajistí všechno potřebné. Kdosi zevnitř. Neuvěřitelné. Čím víc o tom uvažoval, tím víc mu to připadalo jako dětská hra.

Wahad… tintain… thalatha… arbaa, říkal si pro sebe v arabštině, když se blížil ke konci tunelu. Jedna… dvě… tři… čtyři…

„Zdá se, že jste o antihmotě už slyšel, pane Langdone." Vittoria si jej zkoumavě prohlížela, a její tmavá pleť kontrastovala s bílou laboratoří.

Langdon vzhlédl. Náhle si připadal hloupý. „Ano… něco málo."

Přes rty jí přelétl slabý úsměv. „Díváte se na Star Trek?" Langdon se začervenal. „No, mým studentům se to líbí…" Zamračil se. „Není antihmota náhodou to, čím je poháněná Enterprise?"

Přikývla. „Dobrá science-fiction má své kořeny v dobré vědě."

„Takže antihmota je skutečná!" „Přírodní fakt. Všechno má svůj opak. Protony mají elektrony. Stejné je to s kvarky: up-kvarky a down-kvarky. Existuje kosmická symetrie na subatomární úrovni. Antihmota je jin a hmota je jang. Vyrovnává fyzikální rovnici." Langdon si vzpomněl na Galileovu víru v dualitu. „Od roku 1918," vykládala dál Vittoria, „vědci vědí, že při Velkém třesku vznikly dva druhy hmoty. Jedna hmota je ta, kterou vidíme zde na Zemi; z ní jsou vytvořeny skály, stromy, lidi. Druhá je jejím opakem - je totožná s tou první ve všem až na to, že její částice jsou opačně nabité."

Kohler promluvil, jako by se právě vynořil z mlh. Jeho hlas zněl náhle nejistě. „Existují ale nesmírné překážky technického rázu, které znemožňují skutečné skladování antihmoty. Co třeba neutralizace?"

„Můj otec vyrobil vakuum s opačnou polaritou, aby pozitrony antihmoty dostal z urychlovače ještě dřív, než se stačily rozpadnout."

Kohler se zamračil. „Ale vakuum by dostalo ven i hmotu. Neexistuje způsob, jak by se daly částice oddělit."

„Použil magnetické pole. Hmota utvořila elektrický oblouk zakřivený doprava, antihmota doleva. Jsou opačně polarizované," připomněla.

V tom okamžiku se zdálo, že zeď Kohlerových pochybností už se začíná hroutit. Díval se na Vittorii v čirém úžasu, a náhle jej přepadl kašel. „Neuvě… řitelné," sípal a utíral si ústa, „ale přece jenom…" Zdálo se, že jeho logika stále odolává. „Ale přestože vakuum fungovalo, tyhle kanystry jsou z hmoty. Antihmotu přece nelze skladovat v nádržích z hmoty. Antihmota by ihned reagovala s -"

„Vzorky se kanystrů nedotýkají," vysvětlila Vittoria, která zřejmě otázku očekávala. „Antihmota se v nich vznáší. Kanystrům říkáme pasti, protože antihmotu doslova věžní ve svém středu, kde se vznáší v bezpečné vzdálenosti od stěn i ode dna."

„Vznáší? Ale jak?"

„Mezi dvěma protínajícími se magnetickými poli. Tady, podívejte se."

Vittoria přešla na druhou stranu místnosti a vyštrachala tam jakýsi dost objemný elektronický přístroj. Podobalo se to dělu z kreslených grotesek - z hlavně dští paprsky, nahoře to má zaměřovač a dole změť drátů. Vittoria zaměřila hledáček na jeden z kanystrů, zaostřila, potom od přístroje poodstoupila a vybídla Kohlera, aby se podíval.

Kohler byl zřejmě na rozpacích. „Vy jste vyrobili viditelné množství?"

„Pět tisíc nanogramů," odvětila Vittoria. „Tekutá plazma obsahující miliony pozitronů."

„Miliony? Ale zatím se přece nikomu nepodařilo zachytit víc než pár částic… ještě nikde."

„Xenon," podotkla Vittoria suše. „Otec urychlil paprsek částic pomocí xenonu a elektrony tím odstranil. Podrobnosti celého postupu udržoval v tajnosti, ale soudím, že do urychlovače se při tom současně vstřikovaly holé elektrony."

Langdon cítil, že je úplně mimo, a pochyboval, zda jejich rozhovor vůbec ještě probíhá v angličtině.

Kohler se zarazil a vrásky se mu ještě prohloubily. Náhle prudce vydechl a klesl, jako kdyby ho právě zasáhla kulka. „Technicky vzato by jich pak zbylo…“

Vittoria přikývla. „Ano. Spousta.“

Kohler se znovu vrátil pohledem ke kanystru před sebou. Váhavě se na vozíku nadzdvihl, přiložil oko k přístroji a hleděl dovnitř. Díval se dlouho, beze slova. Když se konečně posadil, čelo měl zbrocené potem. Vrásky ve tváři zmizely. Nakonec zašeptal: „Můj Bože, opravdu jste to dokázali.“

Vittoria přikývla. „Můj otec to dokázal.“

„Já… já nevím, co bych řekl.“

Vittoria se otočila k Langdonovi. „Chcete se taky podívat?“ Langdon tedy šel, aniž věděl, co vlastně má očekávat. Zblízka vypadal kanystr prázdný. Ať už bylo uvnitř cokoli, bylo to nekonečně malé. Langdon přiložil oko k okuláru. Chvilku trvalo, než se obraz zaostřil. A pak to uviděl.

Předmět neležel na dně nádoby, jak předpokládal, ale spíš plaval uprostřed - vznášel se ve vzduchu - lesknoucí se kapička připomínající rtuť. Jako nějakým kouzlem se ta kapka houpala v prostoru. Na jejím povrchu se čeřily kovové vlnky. Vznášející se tekutina připomínala Langdonovi kapku vody ve stavu beztíže, kterou kdysi viděl na videu. Přestože kapka měla, jak věděl, mikroskopickou velikost, viděl na ní každou neustále se měnící drážku a drobné vlnění, jak se kulička plazmy pomalu vznášela v prostoru. „Ono to… plave,“ vypravil ze sebe. „To je dobře,“ odpověděla Vittoria. Antihmota je vysoce nestabilní. Z energetického hlediska je antihmota zrcadlovým obrazem hmoty, takže ty dvě se navzájem okamžitě vyruší, jakmile se dotknou. Udržet antihmotu oddělenou od hmoty je samozřejmě krajně obtížné, protože všechno na Zemi je utvořeno z hmoty. Vzorky se musejí uchovávat tak, aby se absolutně ničeho nedotýkaly - ani vzduchu.“ Langdon žasl. Něco mi povídejte o práci ve vakuu. „Tyhle pasti na antihmotu?“ přerušil jejich hovor Kohler, který přejížděl bledým prstem po dně nádoby, „ty navrhl váš otec?“

„No, ve skutečnosti je to můj nápad,“ přiznala. Kohler se po ní podíval.

V jejím tónu nebyl ani stín domýšlivosti. „Můj otec vyrobil první částice antihmoty, ale nevěděl, jak je uchovat. Já jsem navrhla tyhle pasti. Vzduchotěsné schránky z nanokompozitních materiálů s elektromagnety na každé straně.“

„Zdá se, že jste nadaná po otci.“

„Ne tak docela. Vypůjčila jsem si ten nápad od přírody. Někteří živočichové loví kořist chapadly opatřenými žahavými buňkami. Tady to funguje na stejném principu. Každý kanystr má dva elektromagnety, na každém konci jeden. Jejich opačná magnetická pole se kříží ve středu kanystru a zadržují tam antihmotu vznášející se ve vakuu.“

Langdon se znovu podíval na kanystr. Antihmota, která se vznáší ve vakuu a nedotýká se ničeho. Kohler měl pravdu. Bylo to geniální.

„Kde mají ty magnety zdroj energie?“ chtěl vědět Kohler.

„Ve sloupu, na kterém je kanystr přišroubovaný a odkud se elektromagnety neustále dobíjejí, takže nikdy nevypadnou.“

„A kdyby magnetické pole selhalo?“

„To je přece jasné. Antihmota by se přestala vznášet, dotkla by se dna kanystru a zanikla.“

Langdon nastražil uši. „Zanikla?“ Nelíbil se mu zvuk toho slova.

Zdálo se však, že Vittorii to ani nehnulo. „Ovšem. Když antihmota přijde do styku s hmotou, okamžitě interagují. Fyzikové říkají tomuhle procesu anihilace.“

Langdon přikývl. „Aha.“

„Je to nejjednodušší reakce, jaká se v přírodě vyskytuje. Jedna částice hmoty a jedna částice antihmoty se spojí a uvolní dvě nové částice, nazývané fotony. Foton je vlastně drobounký chomáček světla.“

Langdon už o fotonech - částicích světla - nejčistší formě energie něco četl. „Takže kdyby ta antihmota spadla na dno, uviděli bychom drobounké chomáčky světla?“

Vittoria pokrčila rameny. „Záleží na tom, čemu říkáte drobounké. Dovolte mi, abych vám něco předvedla.“ Sáhla po kanystru a začala ho odšroubovávat z nabíjecí jednotky.

Kohler vykřikl hrůzou, naklonil se dopředu a strhl jí ruce stranou. „Vittorie! Vy jste se zbláznila!“

Bylo až neuvěřitelné, jak se Kohler dokázal na moment postavit na své ochrnuté nohy. Obličej měl sinalý strachy. „Vittorie! S tou nádobou nesmíte hnout!“

Langdon se divil, kde se vzala náhlá ředitelova panika. „Pět set nanogramů!“ zaúpěl Kohler. „Když odstíníte magnetické pole - „

„Pane řediteli,“ ujišťovala ho Vittoria, „je to naprosto bezpečné. Každý kanystr je jištěný proti poruchám - má záložní baterii pro případ, že by napájení bylo přerušeno. Vzorky se budou vznášet, i když odšroubuju víko.“

Kohler vypadal nejistě. Potom se váhavě posadil zpátky na vozík.

„Baterie se aktivují automaticky,“ vysvětlovala Vittoria, „jakmile se kanystr vyjme z napáječe. Pracují dvacet čtyři hodin, jako rezervní nádrž s benzinem.“ Podívala se na Langdona, jako by cítila jeho neklid. „Antihmota má některé překvapivé vlastnosti, pane Langdone, které ji činí poněkud nebezpečnou. Desetimiligramový vzorek - asi jako zrnko písku - obsahuje přibližně tolik energie jako dvě stě tun běžného paliva pro pohon rakety.“ Langdonovi se opět zatočila hlava. „Je to zdroj energie budoucnosti. Tisíckrát silnější než jaderná energie. Stoprocentně účinná. Bez vedlejších produktů. Bez radiace. Žádné znečištění. Pár gramů může zásobovat velké město celý týden.“

„Gramů?“ zeptal se Langdon rozpačitě.

„Nedělejte si s tím starosti,“ řekla Vittoria. Tyhle vzorky jsou miniaturní zlomky gramu - miliontiny. Relativně neškodné.“ Opět sáhla po kanystru a vyšroubovala ho z podstavce.

Kohler sebou trhl, ale tentokrát už nezasáhl. Jakmile se kanystr uvolnil, ozvalo se ostré pípnutí a aktivoval se malý indikátor umístěný blízko základny nádoby. Červené číslice blikaly a odpočítávaly čtyřiadvacet hodin. 24.00.00…

23.59.59… 23.59.58…

Langdon pozoroval indikátor a usoudil, že vypadá stejně znepokojivě jako časovaná bomba.

„Baterie," vysvětlovala Vittoria, „poběží plných dvacet čtyři hodin, než se vybije. Může se znovu dobít, když se nádoba posadí zpátky na podstavec. Bylo to sice konstruováno jako bezpečnostní opatření, ale je to použitelné také pro transport."

„Transport?" Kohler vypadal jako zasažený bleskem. „Vy berete tenhle materiál ven z laboratoře?"

„Samozřejmě že ne. Ale přenášení nám umožňuje ho studovat."

Vittoria zavedla oba muže na druhý konec místnosti. Odhrnula závěs a objevilo se okno, za ním byla další velká místnost. Stěny, podlaha i strop byly bezezbytku obloženy ocelovým plechem. Místnost Langdonovi připomínala nádrže na jednom tankeru převážejícím ropu, na němž se kdysi dostal až do Papuy-Nové Guineje, kde se zabýval studiem kreseb na tělech tamějších domorodců.

„Tahle místnost funguje jako nádrž na výzkum zániku hmoty," vysvětlila Vittoria.

Kohler vzhlédl. „Vy ten proces zániku přímo pozorujete?"

„Můj otec byl fascinován fyzikou Velkého třesku - tím obrovským množstvím energie z miniaturních zrnek hmoty." Vittoria vytáhla ocelovou zásuvku pod oknem. Vložila do ní kanystr a zásuvku zase uzavřela. Potom zatáhla za páku, umístěnou hned vedle. Za okamžik se kanystr objevil na druhé straně okna a velkým obloukem se kutálel po kovové podlaze, až se zastavil uprostřed místnosti.

Vittoria se usmála. „Nyní budete poprvé svědky zániku - reakce antihmoty s hmotou. Několik miliontin gramu. Relativně nepatrný vzorek."

Langdon se díval na nádobu s antihmotou na podlaze obrovské kovové nádrže. Kohler rovněž upřeně hleděl tím směrem a vypadal nejistě.

„Normálně bychom museli čekat celých čtyřiadvacet hodin, než by se baterie vybily, ale tahle místnost má pod podlahou magnety, které mohou kanystr, předhonit a vznášení antihmoty přerušit. Když se pak hmota a antihmota vzájemně dotknou…"

„Zánik," zašeptal Kohler.

„Je tady ještě jedna věc," dodala Vittoria. „Antihmota uvolňuje čistou energii. Stoprocentní konverze hmoty na fotony. Proto se nedívejte přímo na vzorek. Zakryjte si oči."

Langdon byl opatrný, ale nyní měl dojem, že to Vittoria příliš dramatizuje. Nedívejte se přímo do kanystru? Ta věc byla víc než třicet metrů daleko, za ultratlustou stěnou z tónovaného plexiskla. Navíc ta kapka v kanystru byla neviditelná, mikroskopická. Zakrýt si oči? Langdon přemýšlel. Kolik energie by tahle kapička asi tak mohla vyprodukovat - Vittoria stiskla knoflík.

V té chvíli Langdon oslepl. V kanystru zazářil světelný bod, explodoval ve formě nárazové světelné vlny vyzařující na všechny strany a ohromnou silou vyšlehl směrem k oknu. Langdon zavrávoral, když detonace otřásla místností. Světlo na moment zářivě hořelo a žhnulo, a potom se řítilo zpátky do vlastního nitra, pohlcujíc sebe samo, scvrklo se na velikost nepatrného zrnka a nakonec zmizelo úplně. Langdon bolestí mžoural a jen pomalu začínal znovu vidět. Úkosem se díval do doutnající místnosti. Kanystr z podlahy zmizel docela, vypařil se. Nezůstalo po něm ani stopy. Zíral na to nadobro fascinovaný. „B-bože." Vittoria smutně přikývla. „Přesně tohle řekl můj otec."

Kohler se díval do zkušební komory pln úžasu z představení, jehož byl právě svědkem. Langdon, který stál vedle něho, žasl ještě víc.

„Chci vidět svého otce," požádala náhle Vittoria. „Laboratoř už jsem vám ukázala, a teď chci vidět otce."

Kohler se k ní pomalu otočil; zřejmě ji vůbec neslyšel. „Proč jste s tím čekali tak dlouho, Vittorie? O tom svém objevu jste mě měli informovat okamžitě."

Vittoria se na něj upřeně dívala. Kolik důvodů si přejete, abych vám uvedla? „Pane řediteli, o tomhle se můžeme dohadovat později. Právě teď bych ale chtěla vidět otce."

„Víte, jaké bude mít tenhle vynález důsledky?"

„Samozřejmě," odsekla Vittoria. „Příjmy pro CERN. Obrovské. Teď ale chci -"

„A proto jste to drželi v tajnosti?" provokoval Kohler ve zřejmé snaze ji potrápit. „Protože jste se báli, že výbor a já nepovolíme výrobu?"

„Výroba by se povolit měla" odsekla Vittoria, která cítila, že se dialog začíná blížit hádce. „Antihmota je důležitý technický vynález. Ale je také nebezpečná. S otcem jsme chtěli zdokonalit výrobní postupy a zajistit jejich bezpečnost."

„Jinými slovy jste nevěřila, že správní rada dá přednost prozíravé vědě před hrabivostí."

Vittorii překvapila lhostejnost, jež zaznívala z Kohlerova tónu. „Šlo ještě o jiné věci. Můj otec potřeboval čas, aby mohl antihmotu prezentovat v tom správném světle." „Co tím myslíte?"

Co byste myslel, že tím myslím? „Hmota z energie? Něco z ničeho? Je to prakticky důkaz toho, že Genesis, biblické líčení stvoření světa, je vědecky přijatelná."

„Takže nechtěl, aby se náboženský význam jeho objem vytratil v přívalu kšeftu?" „I tak se to dá říct." „A vy?"

Vittoriiny zájmy byly ironií osudu poněkud opačné. Posouzení vhodného okamžiku pro uvedení novinky na trh je pro uplatnění jakéhokoli nového zdroje energie nesmírně důležité. I když výroba antihmoty měla nesmírný rozvojový potenciál jakožto účinný a neznečišťující zdroj energie, pokud by se s ní začalo předčasně, hrozilo by, že se stane obětí ostouzení ze strany politiků a špatně informované veřejnosti, podobně jako to postihlo jadernou a sluneční energii. Výroba jaderné energie se rozšířila dřív, než byla zajištěna její bezpečnost, takže docházelo k nehodám. Sluneční energie se začala využívat dřív, než dosáhla dostatečné efektivnosti, a lidé na ní prodělali. Obě technické novinky získaly špatnou pověst a od té doby chřadnou.

„Moje zájmy," prohlásila Vittoria, „byly poněkud méně ušlechtilé než smiřování vědy s náboženstvím." „Životní prostředí," tipnul si sebejistě Kohler. „Energie bez hranic. Bez povrchových dolů. Bez znečištění. Bez jaderného záření. Výroba antihmoty by mohla zachránit planetu."

„Nebo ji taky zničit," odsekl Kohler. „Záleží na tom, kdo a k čemu by toho využil." Vittoria měla pocit, že z Kohlerova zmrzačeného těla vane mráz. „Kdo jiný o tom ještě věděl?" zeptal se.

„Nikdo," odsekla nyní Vittoria. „Už jsem vám to přece povídala."

„Proč tedy myslíte, že vašeho otce zavraždili?" Vittoria se naježila. „Nemám ponětí. Tady v CERNu měl nepřátele, to vy dobře víte, ale to nemohlo mít nic společného s antihmotou. Přísahali jsme si navzájem, že to zůstane jen mezi námi ještě několik měsíců, dokud nebudeme připraveni."

„A jste si jistá, že váš otec slib dodržel a nikomu o tom neřekl?"

Teď už Vittoria začínala zuřit. „Můj otec už splnil závažnější sliby než tenhle!"

„A vy jste to neřekla nikomu?"

„Samozřejmě že ne!"

Kohler vydechl. Odmlčel se, jako by chtěl pečlivě volit svá přištích slova. „Předpokládejme, že kdosi se o tom dozvěděl. A předpokládejme také, že někdo získal přístup do této laboratoře. Co myslíte, že by hledal? Měl tam váš otec nějaké poznámky? Výrobní dokumentaci?"

„Řediteli, byla jsem trpělivá. Teď už ale čekám na nějaké odpovědi. Vy pořád mluvíte o vloupání, ale viděl jste přece snímač sítnice. Můj otec byl, co se utajení a bezpečnosti týče, nesmírně opatrný."

„Směšné," obořil se na ni Kohler, až ji to zarazilo. „Co by tu tedy mohlo chybět?"

„Nemám potuchy." Vittoria si rozzlobeně prohlížela laboratoř. Všechny vzorky antihmoty byly řádně zaevidovány. Otcův pracovní stůl vypadal nedotčený. „Nikdo tu nebyl," prohlásila. „Všechno tady nahoře vypadá v pořádku."

Kohler vypadal překvapeně. „Tady nahoře? "

Vittorii to uklouzlo nevědomky. „Ano, tady v horní laboratoři."

„Vy používáte taky dolní laboratoř?

„Jako sklad."

Kohler popojel k ní a už zase kašlal. „Vy užíváte komoru nebezpečného materiálu jako sklad? Sklad čeho?"

„Nebezpečného materiálu, jak jinak!" Vittoria ztrácela trpělivost. „Antihmoty."

Kohler se vzepřel na postranicích svého vozíku. „Vy máte nějaké další vzorky? Proč jste mi to ksakru neřekla!"

„Říkám vám to právě teď!" vypálila Vittoria. „Vy jste mi k tomu vůbec nedal příležitost!"

„Musíme zkontrolovat ty vzorky," vykřikl Kohler.

„Hned."

„Vzorek," opravila ho Vittoria. „Jednotné číslo. Ale ten je v pořádku. Nikdo nikdy nemohl -"

„Jenom jeden?" podivil se Kohler. „Proč ho tedy nemáte tady nahoře?"

„Muj otec ho chtěl mít uložený pod skalním podložím z preventivních důvodů. Je větší než ostatní."

Zděšený pohled, který si Kohler s Langdonem vyměnili, Vittorii neunikl. Kohler se k ní znovu rozjel. „Vy jste vyrobili vzorek větší než pět set nanogramů?"

„Bylo to nezbytné," bránila se Vittoria. „Museli jsme dokázat, že práh výnosnosti lze snadno překročit." Vittoria věděla, že u nových zdrojů paliva se vždycky naráželo na problém poměru mezi náklady a výnosem - kolik peněz bude nutné do získání onoho paliva investovat. Stavět celou těžní věž, aby se získal jeden barel ropy, by byl prodělečný podnik. Jestliže však stejná těžní věž může jen s minimálními dodatečnými náklady dodat miliony barelů, pak jde o výnosný obchod. O antihmotě platilo totéž. Spuštění třiceti kilometrů elektromagnetu, aby se získal nepatrný vzorek antihmoty, spotřebovalo víc energie, než kolik jí vzorek obsahoval. Aby se prokázalo, že antihmota je efektivní a použitelná v praxi, bylo třeba vytvořit vzorky větší velikosti.

Přestože Leonardo Vetra s vytvořením většího vzorku váhal, Vittoria na nej silně naléhala. Argumentovala tím, že má-li někdo antihmotu brát vážně, musejí oba dokázat dvě věci. Za prvé, že ji lze vyrábět ekonomicky a v dostatečném množství, a za druhé, že se vzorky dají bezpečně skladovat. Nakonec zvítězila a otec se, ač nerad, podvolil. Ovšem za podmínky, že budou dodržena pevná pravidla týkající se utajení a přístupu. Trval na tom, že se antihmota musí uchovávat ve skladu nebezpečného materiálu, což byla komora vyhloubená v žulové hornině dalších pětadvacet metrů pod zemí. A že vzorek musí zůstat jejich tajemstvím a jen oni dva budou mít k němu přístup.

„Vittorie," zeptal se Kohler hlasem plným napětí. „Jak velký vzorek jste vyrobili?"

Vittoria cítila v sobě hořkou radost. Věděla, že to množství ohromí i velikého Maximiliána Kohlera. Představila si antihmotu, která byla tam dole uskladněná. Úchvatný pohled. V kanystru se tam vznášela, dokonale viditelná pouhým okem, kulička antihmoty. To už nebyla žádná mikroskopická troška. Byla to kapka velká asi jako náboj do vzduchovky.

Vittoria se zhluboka nadechla. „Dobrou čtvrtinu gramu."

Kohler zbledl jako stěna. „Cože?" Okamžitě se ho zmocnil záchvat kašle. „Čtvrt gramu? To se rovná skoro pěti kilotunám!"

Kilotuny. Vittoria to slovo nenáviděla. Ona ani její otec je nikdy nepoužívali. Jedna kilotuna se rovnala tisíci tun TNT. Kilotuny se týkaly zbraní. Ničivého účinku. Proto raději hovořili o voltech a joulech - jednotkách energie vydávané ke konstruktivním účelům.

„Takové množství antihmoty by mohlo doslova zlikvidovat všechno v okruhu jednoho kilometru!" vykřikl Kohler.

„Ano, jestliže by byla zničena naráz," odpálila Vittoria, „což nikdo nikdy neudělá!"

„Až na toho, kdo by se v tom nevyznal. Anebo kdyby váš zdroj energie selhal!" Kohler už mířil k výtahu.

„Právě proto ji můj otec uchovával ve skladu nebezpečného materiálu s dodávkou proudu zajištěnou proti výpadku a se zdvojeným zabezpečovacím systémem."

Kohler se otočil a zdálo se, že vypadá malinko klidněji. „Vy máte sklad nebezpečného materiálu zabezpečený ještě jedním systémem?“

„Ano. Dalším snímačem sítnice.“

Kohler na to neřekl nic než dvě slova. „Dolů. Ihned.“

Nákladní výtah padal jako kámen.

Dalších pětadvacet metrů pod zem.

Vittorii bylo jasné, že to, co na obou mužích bylo cestou výtahem znát, je strach. Kohlerův jindy lhostejný výraz byl nyní plný napětí. Jistě, pomyslela si Vittoria, vzorek je to ohromný, ale zabezpečovací opatření, která jsme provedli, jsou -

Byli na dně.

Zdviž se otevřela a Vittoria je vedla chabě osvětlenou chodbou. Ta vpředu končila mohutnými ocelovými dveřmi. Nebezpečný materiál. Snímač sítnice vedle dveří byl úplně stejný jako ten nahoře. Přistoupila k němu a opatrně přiložila oko k čočce.

Trhla sebou. Couvla. Něco nebylo v pořádku. Obvykle dokonale čistá čočka byla potřísněná - umazaná něčím, co vypadalo jako krev!Zmateně se obrátila k oběma mužům, a hleděla na dva obličeje jako z vosku. Kohler a Langdon, bledí jako stěna, se upřeně dívali dolů na podlahu u jejích nohou.

Vittoria sledovala směr jejich pohledu…

„Ne!“ vykřikl Langdon a natáhl se po ní. Už bylo ale pozdě.

Dívala se na to, co leželo na podlaze. Bylo to cosi úplně cizího, a přece tak důvěrně známého.

Trvalo to jen okamžik.

Bez sebe hrůzou pochopila. Z podlahy na ni zírala, pohozená jako kus odpadku, oční bulva. Ten čokoládově hnědý odstín poznala neomylně.

Bezpečnostní technik zadržoval dech, když se mu velitel nakláněl přes rameno a sledoval řadu kontrolních monitorů, kterou měli před sebou. Uplynula minuta.

Že velitel nic neřekne, s tím technik najisto počítal. Byl to muž, který přísně dodržoval předpisy. Na vedoucí místo jedné z nejelitnějších bezpečnostních sil světa se nevypracoval tím, že by nejdříve mluvil a teprve potom přemýšlel.

Ale o čem přemýšlí?

Předmět, který jim vrtal hlavou, byla nádoba - jakýsi kanystr s průhlednými stěnami. Až sem to bylo jednoduché. Teprve zbytek byl složitý.

Uvnitř nádoby se působením nějaké zvláštní síly vznášela malá kapka kovově vyhlížející tekutiny. Kapka se objevovala a mizela, zatímco dole nepřestávalo blikat červené světlo digitálního LED indikátoru; číslice udávající čas neustále klesaly, z čehož byl technik čím dál tím nervóznější.

„Můžete zvýšit kontrast?“ zeptal se velitel, čímž technika překvapil.

Vyhověl mu a obraz trochu zjasnil. Velitel se naklonil dopředu a zblízka mžoural na cosi, co se právě objevilo na dně kontejneru.

Technik sledoval směr jeho pohledu. Vedle indikátoru byl vytištěný matně rozeznatelný nápis - zkratka o čtyřech velkých písmenech, přerušovaně osvětlovaná červeným světlem blikajícího indikátoru.

„Zůstaňte tady,“ nařídil velitel. „Nic neříkejte. Já to zařídím.“

Nebezpečný materiál. Padesát metrů pod zemí. Vittoria Vetrová klopýtla a málem narazila na snímač sítnice. Cítila, že jí Američan spěchá na pomoc, drží ji a podpírá. Na podlaze u jejích nohou na ni zírala otcova oční bulva. Cítila, jak se jí svírá hruď. Oni mu vyřízli oko! Celý svět se s ní zatočil. Kohler se k ní zezadu přitočil se svým vozíkem a něco říkal. Langdon ji nasměroval. Jako v mrákotách přiložila oko ke snímači. Mechanismus zapípal.

Dveře se otevřely.

Při vší hrůze z otcova oka, které jí nešlo z mysli, Vittoria cítila, že uvnitř je čeká ještě další hrůza. Když se svým zastřeným zrakem rozhlédla po místnosti, její obavy, že celý ten děsivý příběh bude mít další kapitolu, se potvrdily. Na podstavci, odkud byl kanystr dobíjen, nebylo nic.

Kanystr byl pryč. Aby se ho zmocnili, vyřízli jejímu otci oko. Neměla ještě ani čas rozvážit, jak hrozivé důsledky to může mít. Všechno selhalo. Vzorek, který měl dokázat, že antihmota je bezpečný a prakticky využitelný zdroj energie, byl ukraden. Nikdo ale přece nevěděl, že takový vzorek existuje! Nedalo se však popřít, že se to někdo dozvěděl. Vittoria si nedovedla představit, kdo by to mohl být. Ani Kohler, o kterém se jinak říkalo, že ví v CERNu o všem, zřejmě neměl o projektu ani ponětí.

Její otec je mrtev. Zavražděn pro své geniální nadání.

Ke smutku nad otcovou smrtí se nyní přidala bolest ještě drásavější, muka tíživější a bodavá. Pocit viny, neustálý a nezvládnutelný. Vittoria si uvědomila, že to byla ona, kdo přesvědčil otce, aby vzorek vyrobili. Přestože se zdráhal. A za to ho zavraždili.

Čtvrtina gramu…

Stejně jako jiné nástroje - oheň, střelný prach či spalovací motor - může i antihmota přinášet smrt, ocitne-li se ve špatných rukou. Je to vysoce nebezpečná, smrtící zbraň. Silná a nekontrolovatelná. Jakmile by jednou opustil svůj dobíjecí podstavec v CERNu, kanystr by začal neúprosně odpočítávat čas. Rozjetý vlak.

A až čas uplyne…

Oslepující světlo. Hromový výbuch. Spontánní zpopelnění. Pouhý záblesk… a prázdný kráter. Jeden veliký prázdný kráter.

Představa, že tichá geniální mysl jejího otce by se mohla stát nástrojem destrukce, Vittorii úplně zdeptala. Antihmota jako nejdokonalejší teroristická zbraň. Bez kovových součástí odhalitelných detektorem, bez chemických stop zachytitelných psím čichem, bez roznětky, kterou by bylo možné dezaktivovat, když už by se podařilo zjistit, kde se kanystr nalézá. Odpočítávání už započalo…

Langdon nevěděl, co jiného by měl udělat. Vzal tedy aspoň kapesník a položil jej na podlahu přes oko Leonarda Vetry. Vittoria nyní stála ve dveřích prázdného skladu nebezpečného materiálu, zkroušená žalem a strachem. V náhlém pohnutí vykročil Langdon k ní, ale Kohler ho zadržel.

„Pane Langdone," ozval se a v jeho tváři chyběl jakýkoli výraz. Naznačil mu, že má poodejít tak, aby se ocitli z doslechu. Langdon jej neochotně následoval, zanechávaje Vittorii, aby se o sebe postarala sama. „Vy jste odborník," šeptal Kohler naléhavým tónem. „Chci vědět, co tihle iluminátští mizerové zamýšlejí s antihmotou udělat."

Langdon se snažil soustředit. I přes ten blázinec kolem byla jeho první reakce logická. Akademické odmítnutí. Kohler pořád ještě předkládal různé hypotézy. Nemožné hypotézy. „Illuminátiuž vymřeli, pane Kohlere. Na tom trvám. V tomhle zločinu může mít prsty kdekdo - možná dokonce nějaký jiný zaměstnanec CERNu, který se dozvěděl o zásadním objevu pana Vetry a považoval za příliš nebezpečné v něm pokračovat."

Kohler zůstal jako omráčený. „Vy si myslíte, že tohle je zločin spáchaný z opatrnosti, z loajality, pane Langdone? Absurdní. Ať už Leonarda zabil kdokoli, chtěl jedinou věc - vzorek antihmoty. A beze všech pochyb s ní mají nějaké záměry."

„Myslíte terorismus?"

„Ovšem."

„Ale illuminátinebyli teroristé."

„Řekněte to Leonardu Vetrovi." Langdon cítil, že na tom je něco pravdy. Leonardu Vetrovi skutečně někdo vypálil symbol iluminátů. Kde se tu vzal? Zdálo se, že pro někoho, kdo by chtěl po sobě jenom zamést stopy a obrátit podezření jinam, bylo použití posvátného cejchovacího železa příliš komplikovaným nástrojem. Musí tu být ještě nějaké jiné vysvětlení.

Langdon se přesto znovu přinutil brát v úvahu i předpoklady, které se zdály nemožné. Kdyby byli illuminátiještě aktivní a kdyby ukradli antihmotu, co by tím asi sledovali? Mozek mu dodal odpověď okamžitě. Langdon ji stejně rychle zamítl. Pravda, illuminátiměli jednoho zjevného nepřítele, ale obrovský teroristický čin proti tomuto nepříteli byl nemyslitelný. Bylo by to pro ně naprosto netypické. Jistě, illuminátizabíjeli lidi, ale jednotlivce, pečlivě vybrané cíle. Masové ničení bylo pro ně jaksi primitivní. Langdon o tom ještě zauvažoval. Je pravda, že by to nepostrádalo jakousi vznešenou symboliku - antihmota, vrcholný vědecký úspěch, použitý k vyhubení -

Tuhle absurdní myšlenku však odmítl. „Existuje," vyhrkl náhle, „ještě jiné logické vysvětlení než terorismus."

Kohler se na něho, pln očekávání, upřeně díval.

Langdon se snažil urovnat si myšlenky. Svou nesmírnou moc illuminátivždycky uplatňovali prostřednictvím finančních nástrojů. Ovládali banky. Vlastnili zlaté pruty. Proslýchalo se také, že mají nejcennější drahokam na světě - iluminátský briliant, čirý diamant enormní velikosti. „Finanční zisk," prohlásil Langdon. „Antihmotu mohli ukrást pro peníze."

Kohler se zatvářil pochybovačně. „Pro peníze? A kdepak je ta kapka antihmoty na prodej?"

„Vzorek ne," namítl Langdon. „Výroba. Z výroby antihmoty by se určitě daly vytřískat závratné prachy. Možná, že někdo ten vzorek ukradl, aby ve výzkumu a vývoji pokračoval sám."

„Průmyslová špionáž? Ale vždyť trvá jen čtyřiadvacet hodin, než se v kanystru vybijí baterie. Ti hypotetičtí badatelé se vyhodí do povětří dřív, než o tom stačí cokoli zjistit."

„Mohou začít dobíjet dřív, než to exploduje. Mohou vyrobit obdobnou nabíjecí podložku, jako jsou tady v CERNu."

„Za čtyřiadvacet hodin?" namítl Kohler. „I kdyby se jim podařilo ukrást schéma, tak výroba napájecího zařízení by si vyžádala měsíce, a ne hodiny!"

„Má pravdu," ozvala se Vittoria křehkým hlasem.

Oba muži se otočili. Mířila k nim krokem stejně rozechvělým, jako byl její hlas.

„Má pravdu," opakovala. „Nikdo by nebyl schopen vyrobit napáječ včas. Už jenom vnitřní zařízení by zabralo týdny. Průtokové filtry, servocívky, speciální slitiny, to všechno přitom kalibrované na specifický stupeň energie."

Langdon se zamračil. Připomínka byla přijata. Nádoba na antihmotu není něco, co se dá jen tak zapojit do zásuvky. Jakmile se z CERNu odnese, ocitne se na jednosměrném čtyřiadvacetihodinovém výletě do zapomnění.

Z čehož vyplýval jediný, velice znepokojující závěr.

„Musíme zavolat Interpol," prohlásila Vittoria. Dokonce jí samé připadal vlastní hlas podivně cizí. „Musíme uvědomit příslušné úřady. Okamžitě."

Kohler zavrtěl hlavou. „V žádném případě." Ta slova ji ohromila. „Ne? Co tím míníte?" „Vy a váš otec jste mě přivedli do velmi obtížného postavení."

„Pane řediteli, potřebujeme pomoc. Musíme najít ten kanystr a dostat ho sem dřív, než se někomu něco stane. My jsme za to odpovědní!"

„My jsme odpovědní především za to, že budeme myslet," zavrčel Kohler a tón jeho hlasu ztvrdl. „Tahle situace by mohla mít pro CERN velice, velice vážné důsledky."

„Vy máte obavy o pověst CERNu? Víte, co ten kanystr může napáchat někde ve městě? Akční rádius jeho výbuchu dosahuje téměř jednoho kilometru. Devět městských bloků!"

„Možná jste to měli brát v úvahu dřív, než jste ten vzorek vyrobili!"

Vittorii jako by někdo bodl. „Ale vždyťjsme učinili veškerá opatření."

„Zjevně ne dostatečná."

„Ale o antihmotě neměl nikdo tušení.“ Samozřejmě si hned uvědomila, jak absurdní je to argument. Ovšemže to nikdo nevěděl. Ale někdo si to zjistil.

Vittoria to neřekla nikomu. Pak už zbývala jen dvě vysvětlení. Buď se s tím otec někomu svěřil, a jí o tom nic neřekl - což ale vypadalo nesmyslně, protože to byl právě jeho nápad, zavázat oba k naprostému mlčení - anebo je oba odposlouchávali. Mobilní telefon? Věděla, že spolu několikrát hovořili, když byla Vittoria na cestách. Řekli toho snad příliš? Možné by to bylo. A co jejich elektronická pošta, e-mail? Byli ale snad opatrní, nebo ne? Že by skulina v bezpečnostním systému CERNu? Někdo je kontroloval, aniž si toho všimli? Věděla však, že teď už na tom nezáleží. Co se stalo, stalo se. Můj otec je mrtev.

To pomyšlení ji podnítilo k činu. Z kapsy svých šortek vytáhla mobilní telefon.

Kohler rychle zajel až k ní, drásavé kašlal a oči mu plály hněvem. „Koho to voláte?“

„Centrálu CERNu. Mohou nás spojit s Interpolem.“

„Mějte rozum!“ dusil se Kohler. „Jste skutečně tak naivní? Kanystr může být touhle dobou naprosto kdekoli. Žádná výzvědná služba na světě už by ho teď nedokázala včas nalézt.“

„Takže neuděláme nic?“ Vittorii mrzelo, že se obořila na muže tak chatrného zdraví, ale ředitel se zdál tak vykolejený, že ho prostě vůbec nepoznávala.

„Uděláme to, co je chytré,“ prohlásil Kohler. „Nebudeme riskovat pověst CERNu tím, že do toho zatáhneme úřady, které nám stejně nemohou nijak pomoct. Na to je čas. To si musíme rozmyslet.“

Vittoria uznávala, že Kohlerovy argumenty nepostrádají jistou logiku, ale zároveň věděla, že logika už ze samé své definice postrádá mravní odpovědnost. Její otec žil morální zodpovědností - solidní vědou, vírou ve vrozenou lidskou dobrotu. Vittoria v to věřila rovněž, ale vnímala to všechno ve světle karmy.

Odvrátila se od Kohlera a stiskla tlačítko na telefonu.

„To nemůžete udělat,“ naléhal. „Zkuste mi v tom zabránit.“ Kohler se nehýbal.

Vittoria hned pochopila proč. Tak hluboko pod zemí její mobil vůbec neměl signál. Vztekle zamířila k výtahu.

Hassassin stál na konci kamenného tunelu. Pochodeň dosud jasně hořela a její kouř se mísil s pachem mechu a zatuchlého vzduchu. Obklopovalo jej ticho. Železné dveře, které mu stály v cestě, vypadaly stejně staré jako tunel sám, rezavé, ale pořád ještě dost bytelné. Důvěřivě čekal ve tmě. Dorazil téměř načas.

Janus slíbil, že někdo přijde a otevře mu zevnitř dveře. Hassassin obdivoval tuto proradnost. Čekal by u dveří třeba celou noc, aby splnil svůj úkol, ale tušil, že to nebude zapotřebí. Pracoval pro dobře připravené muže.

Za pár minut, přesně v určenou hodinu zachrastily na druhé straně dveří těžké klíče. Skřípajíce, jak se třel kov o kov, se jednotlivé zámky postupně odemykaly. Jedna po druhé se odsunuly tři masivní petlice. Skřípot byl tak hlasitý, jako by se zámky nikdo nepohnul už celá staletí. Konečně byly otevřeny všechny tři. Potom nastalo ticho.

Hassassin ještě pět minut stál a trpělivě čekal, přesně tak, jak mu bylo řečeno. Potom pln napětí do mohutných dveří strčil. Otevřely se dokořán.

„Vittorie, to nedovolím!“ Kohler těžce dýchal, a jak výtah stoupal, jeho obtíže se zhoršovaly.

Vittoria ho ignorovala. Toužila po nějakém útulku, po něčem známém v tomhle místě, kde už se necítila jako doma. Věděla, že jejím domovem už nikdy nebude. Teď však ještě musí všechnu svou bolest zvládnout a jednat. Dostat se k telefonu.

Robert Langdon stál vedle ní, mlčky jako obvykle. Vittoria už přestala hádat, kdo to je. Odborník? Kohler už nemohl být stručnější. Pan Langdon nám pomůže najít vraha vašeho otce. Zatím se ale jeho pomoc nijak neprojevovala. Jeho vřelost a laskavost se zdála upřímná, ale zjevně něco tajil. Oba něco tajili.

Kohler se do ní zase pustil. „Jakožto ředitel CERNu odpovídám za budoucnost vědy. Jestliže z toho uděláte mezinárodní incident a CERN tím utrpí -“

„Budoucnost vědy?“, otočila se k němu Vittoria. „Vy se skutečně chcete vyhnout odpovědnosti tím, že nikdy nepřiznáte, že ta antihmota pochází z CERNu? To chcete ignorovat lidské životy, které jsme uvedli v nebezpečí?“

„Ne my,“ vrátil jí úder Kohler. „Vy. Vy a váš otec.“

Vittoria se odvrátila.

„A co se týče těch ohrožených životů,“ pokračoval, „tak právě o život v celé téhle záležitosti běží. Víte přece, že antihmota má ohromný dopad na život na této planetě. Když CERN kvůli tomuhle skandálu udělá bankrot, odskáče to každý. Budoucnost lidstva je v rukou zařízení, jako je CERN, v rukou vědců jako jste vy a váš otec, pracujících na problémech zítřka.“

Vittoria už Kohlerovu přednášku s názvem „Věda jako Bůh“ jednou slyšela a s jejím obsahem naprosto nesouhlasila. Věda sama způsobila polovinu problémů, které se teď snaží vyřešit. „Pokrok“ je krajní zlomyslnost Matky Země.

„Vědecký pokrok s sebou nese riziko,“ argumentoval Kohler. „A vždycky nesl. Vesmírné programy, genetický výzkum, medicína - tam všude se dělají chyby. Věda musí přežít své vlastní hrubé omyly za každou cenu. Pro blaho všech.“

Vittoria žasla nad Kohlerovou schopností posuzovat otázky mravnosti s vědeckou nestranností. Zdálo se, že jeho intelekt je produktem chladného odloučení od vlastního vnitřního cítění. „Vy si myslíte, že CERN je pro budoucnost světa tak významný, že bychom neměli brát ohled na morální odpovědnost?“

„Nepřete se se mnou o morálce. To vy jste přestoupila její hranice, když jste vyrobila ten vzorek, a vy jste ohrozila celý tento ústav. Snažím se zachránit nejen zaměstnání pro tři tisíce vědců, kteří zde pracují, ale i pověst vašeho otce. Myslete na něho. Člověk, jako byl on, si nezaslouží, aby se na něj vzpomínalo jako na tvůrce zbraně hromadného ničení.“

Vittoria cítila, že tkl do živého. Já jsem to byla, kdo přesvědčil otce, aby ten vzorek vyrobil. Je to má chyba!

Když se dveře otevřely, Kohler stále ještě hovořil. Vittoria vystoupila z výtahu, vzala telefon a zkusila to znovu.

Pořád žádný signál. Zatraceně! Zamířila ke dveřím.

„Vittorie, počkejte.“ Ředitel na ni s astmatickým sípáním zavolal. „Zpomalte. Musíme si promluvit.“

„Basta di parlare! Už mám dost řečí!“ „Myslete na svého otce,“ naléhal Kohler. „Co by udělal on?“ Šla dál.

„Vittorie, nebyl jsem k vám zcela upřímný.“ Zpomalila.

„Nevím, co mě to napadlo,“ pokrčil rameny Kohler. „Chtěl jsem vás chránit. Jen mi povězte, co chcete. Musíme zde pracovat společně.“

Vittoria se zastavila napůl cesty přes laboratoř, ale neotočila se. „Chci najít ten vzorek antihmoty. A chci vědět, kdo zabil mého otce.“ Čekala.

Kohler si povzdechl. „Vittorie, my už víme, kdo ho zavraždil. Je mi to líto.“

Teprve teď se Vittoria otočila. „Cože?“ „Nevěděl jsem, jak vám to říci. Je to tak složité -“ „Vy víte, kdo mi zabil otce?“

„Máme o tom velmi dobrou představu, to ano. Vrah zanechal cosi jako vizitku. A to je důvod, proč jsem zavolal pana Langdona. Skupina, která se hlásí k odpovědnosti za tu vraždu, je jeho specialitou.“ „Skupina? Teroristická?“ „Vittorie, ukradli čtvrt gramu antihmoty.“ Vittoria se podívala na Roberta Langdona, který stál na druhé straně místnosti. Všechno to do sebe zapadalo. Tím se částečně vysvětluje to tajnůstkaření. Byla překvapena, že ji to nenapadlo dřív. Kohler nakonec příslušné orgány zavolal. Ty nejvhodnější. Teď už to bylo jasné. Robert Langdon je Američan, řádný, konzervativní, zjevně velice bystrý. Kdo jiný by to mohl být? Že ji to hned nenapadlo! Obrátila se na něho s jiskrou nové naděje.

„Pane Langdone, ráda bych tedy věděla, kdo je vrahem mého otce. A také bych chtěla vědět, zda je vaše agentura schopna tu antihmotu vypátrat.“

Langdon vypadal poněkud zmateně. „Moje agentura?“ „Pracujete přece pro americkou zpravodajskou službu, ne?“

„Abych řekl pravdu, tak… ne.“

Kohler do toho zasáhl. „Pan Langdon je profesor dějin umění na Harvardově univerzitě.“

Vittoria si připadala jako pod studenou sprchou. „Přednáší dějiny umění?“

„Je specialista na symboliku kultů.“ Kohler vzdychl. „Vittorie, domníváme se, že váš otec se stal obětí satanistického kultu.“

Ta slova sice slyšela, ale její mozek je nedokázal zpracovat. Satanisté.

„Skupina, která se přihlásila k odpovědnosti, si říká iluminăti.“

Vittoria se podívala na Kohlera a pak na Langdona, v obavách, nejde-li o nějaký špatný vtip. „Iluminăti. Něco jako Bavorští iluminăti?“

Kohler se zarazil. „Vy jste o nich už slyšela?“

Vittorii bylo do pláče zklamáním. „Bavorští iluminăti: Nový světa řád. Jedna z počítačových her Steva Jacksona. Aspoň polovina zdejších techniků si to tu hraje na internetu.“ Hlas se jí zlomil. „Pak ale nechápu…“

Kohler vrhl zmatený pohled na Langdona.

Langdon přikývl. „Populární hra. Pradávné bratrstvo přejímá vládu nad světem. Polohistorické. Nevěděl jsem, že je to k mání také v Evropě.“

Vittoria už ztrácela trpělivost. „O čem to mluvíte? Jací iluminăti? Vždyť to je počítačová hra!“

„Vittorie,“ namítl Kohler, „Iluminăti jsou skupina, která o sobě tvrdí, že je zodpovědná za smrt vašeho otce.“

Musela v sobě posbírat poslední zbytky rozvahy, aby přemohla slzy. Přinutila se vydržet a logicky posoudit celou situaci. Čím víc o tom ale přemýšlela, tím méně tomu rozuměla.

Její otec byl zavražděn. V CERNu došlo k závažnému porušení bezpečnosti. Kdesi leží časovaná bomba odpočítávající vteřiny do výbuchu, a ona je za ni odpovědná. Ředitel povolal profesora umění, aby jim pomohl najít mytické bratrstvo satanistů.

Vittoria se náhle cítila úplně osamělá. Obrátila se k odchodu, ale Kohler ji zadržel. Sáhl pro něco do kapsy a podal jí zmačkaný kus papíru s faxovou zprávou.

Vittoria se zapotácela hrůzou, jakmile obrázek spatřila.

„Vypálili mu cejch,“ pronesl Kohler. „Znamení na jeho setsakramentskou hruď.“

Sekretářka Sylvie Baudeloqueová byla celá pryč. Přecházela po ředitelově prázdné kanceláři. Kde ksakru vězí? Co mám dělat?

Byl to zmatený den. Potenciálně zmatený byl samozřejmě každý den práce pro Maximiliána Kohlera, dnes byl ale ředitel obzvlášť ve formě.

„Najděte mi Leonarda Vetru!“ poručil, sotva Sylvie ráno dorazila.

Podle příkazu ho sháněla všemi možnými způsoby - pagerem, telefonem, elektronickou poštou.

Marně.

A tak Kohler celý vzteklý odjel, zřejmě aby si Vetru našel sám. Když se za několik hodin zase objevil, rozhodně nevypadal dobře… Ne že by někdy dobře vypadal, ale vypadal ještě hůř než obvykle. Zamkl se ve své kanceláři a bylo slyšet, jak odesílá e-maily, faxuje, telefonuje. Potom zas odjel a od té doby se nevrátil.

Sylvie se rozhodla ignorovat ty vylomeniny jen jako další z Kohlerových dramatických výstupů, ale začala si dělat starosti, když se Kohler nevrátil ani v době, kdy už měl dostat svou obvyklou injekci. Ředitelův zdravotní stav vyžadoval pravidelnou léčbu, a kdykoli to riskl a nedodržel ji, k ničemu dobrému to nevedlo - dýchací kolaps, záchvaty kašle a panika mezi ošetřovatelským personálem. Někdy se Sylvii zdálo, že Maximilián Kohler by rád zemřel.

Uvažovala o tom, že ho přivolá pagerem, aby mu injekci připomněla, ale vzpomněla si, že charita je něco, čím

Kohlerova pýcha pohrdá. Minulý týden ho jeden hostující vědec, který dal vůči němu najevo soucit, tak naštval, že se vztyčil a hodil po něm pořadačem. Když se někdy pořádně… no ano, nasral, Král Kohler uměl být překvapivě agilní.

Momentálně však byla Sylviina starost o ředitelovo zdraví zatlačena do pozadí jiným, mnohem naléhavějším problémem, s nímž se musela nějak vypořádat. Z telefonní ústředny CERNu volali před pěti minutami celí diví, že tam mají nějaký urgentní hovor pro ředitele.

„Není k dosažení," oznámila jim Sylvie.

Pak jí operátor sdělil, kdo volá.

Sylvie se málem hlasitě rozesmála. „Děláte si legraci, že ano?" Poslouchala a její obličej vyjadřoval nedůvěru. „A ID vašeho volajícího potvrzuje, že -" Sylvie se mračila. „Dobře. Rozumím. Můžete se zeptat, co ten -" Vzdychla. „Ne? To je v pořádku. Řekněte, ať nezavěšuje. Pokusím se ho sehnat okamžitě. Ano, rozumím. Pospíším si."

Jenomže Sylvie ředitele ne a ne nalézt. Volala mu třikrát na mobil a pokaždé dostala stejnou odezvu: „Uživatel je momentálně nedostupný." Nedostupný? Kam by asi tak mohl jet? Sylvie vytočila číslo Kohlerova pageru. Dvakrát. Žádná odpověď. To mu vůbec nebylo podobné. Dokonce mu poslala elektronickou poštou zprávu na jeho mobilní počítač. Zase nic. Vypadalo to, jako kdyby se ten člověk úplně vypařil.

Tak co teď? ptala se sama sebe.

Krom toho, že by jej teď šla po celém komplexu CERNu shánět sama, Sylvie věděla jen o jediném dalším způsobu, jak se nedostupnému řediteli proniknout. Nebude se mu to sice líbit, ale muž na telefonu není někdo, koho by kdokoli mohl nechat čekat. Taky se nezdálo, že by volající měl náladu spokojit se s odpovědí, že ředitel není k sehnání.

Překvapena vlastní odvahou se Sylvie rozhodla. Vstoupila do Kohlerovy pracovny a šla ke kovové skříně na stěně za jeho psacím stolem. Otevřela dvířka, prohlédla si kontrolky a stiskla ten správný knoflík.

Pak se zhluboka nadechla a popadla mikrofon.

Vittoria si nepamatovala, jak se dostali do hlavního výtahu, ale byli tam. Jeli nahoru. Slyšela, jak Kohler za ní na vozíku namáhavě dýchá. Langdon na ni upíral starostlivý pohled. Vzal jí faxovou zprávu z ruky a zasunul ji do kapsy u saka, aby na ni neviděla - ten strašný obraz jí však stejně nešel z hlavy.

Zatímco výtah stoupal vzhůru, Vittoriin svět se řítil do tmy. Tatínku! V duchu k němu vztahovala ruce. Na pouhý okamžik, v oáze její paměti, byla Vittoria zase s ním. Bylo jí devět let, válela sudy dolů z kopce posetého protěží, s klenbou švýcarského nebe nad hlavou.

Tatínku! Tatínku!

Leonardo Vetra se smál vedle ní, zářil radostí. „Co je, andílku?"

„Tatínku!" hihňala se a tiskla se k němu blíž. „Zeptej se mě, co se stalo!"

„Vypadáš šťastná, zlatíčko. Proč bych se tě měl ptát, co se stalo?"

„Jen se zeptej."

Pokrčil rameny. „Dobrá. Tak co se stalo?"

Okamžitě se začala smát. „Co se stalo? Všechno se stalo! Všechno je hmota! Skály! Stromy! Atomy! Dokonce i mravenečník! Všechno je hmota!"

Smál se. „Na to jsi přišla sama?"

„Dobrý, co?"

„Ty můj malý Einsteine."

Zamračila se. „Má hrozný vlasy. Viděla jsem ho na obrázku."

„Ale měl chytrou hlavu. Už jsem ti přece říkal, na co přišel, ne?"

Oči sejí rozšířily strachy. „Tati! Ne! Slíbils mi to!"

„E = MC2!" Polechtal ji. „E = MC2!"

„Žádnou matikul Už jsem ti to říkala. Já ji nenávidím!"

„Jsem rád, že ji nenávidíš, protože malé holky se jí ani nesmějí učit."

Vittoria se zarazila. „Že nesmějí?"

„Samozřejmě že ne. To ví každý. Holčičky si hrajou s panenkami. Kluci dělají matiku. Matematika není pro holky. Já se s tebou vlastně ani nesmím o matematice bavit."

„Cože? To není fér!"

„Pravidla jsou pravidla. Absolutně žádná matematika pro holčičky."

Vittoria vypadala zděšeně. „Ale mě panenky otravujou!"

„To je mi líto," mínil její otec. „Já bych ti o matematice povídal, ale kdyby mě chytli…" Nervózně se rozhlédl po opuštěných kopcích.

Vittoria sledovala jeho pohled. „Dobře," zašeptala, tak mi to povídej potichu."

Pohyb výtahu ji polekal. Vittoria otevřela oči. Byl pryč.

Realita přichvátala a objala ji mrazivým sevřením. Podívala se na Langdona. Vážné zaujetí v jeho pohledu ji zahřálo jako teplo anděla strážného, obzvláště v sousedství Kohlerova chladu.

Její mozek se nyní soustřeďoval na jedinou myšlenku, která na ni doléhala s neúprosnou silou.

Kde je antihmota?

Děsivá odpověď na sebe nedala dlouho čekat.

Maximiliáne Kohlere. Laskavě ihned zavolejte do své kanceláře.

Oslněný Langdon zamrkal v přívalu ostrých slunečních paprsků, když vystupovali z výtahu v hlavním atriu. Než utichla ozvěna hlášení podnikového rozhlasu nad hlavou, všechna elektronická zařízení na Kohlerově pojízdném křesle začala pípat a bzučet najednou. Telefon, e-mail, pager. Kohler udiveně hleděl na blikající indikátory. Nyní, když se

vynořil na povrch, byl ředitel opět dostupný.

„Ředitel Kohler. Prosím zavolejte svoji kancelář!“

Zvuk vlastního jména v místním rozhlase Kohlera překvapil.

Vzhlédl. Vypadal hned rozzlobeně, hned nato ustaraně. Všichni tři se na sebe podívali a na okamžik strnuli, jako by dosavadní napětí mezi nimi vymizelo, vystřídáno společnou obavou.

Kohler sáhl po mobilním telefonu na opěradle křesla. Vytočil číslo a bojoval s dalším záchvatem kašle. Vittoria s Langdonem čekali.

„Tady je… ředitel Kohler,“ vypravil ze sebe sípavě. „Ano? Byl jsem pod zemí, mimo dosah.“ Poslouchal a šedé oči se mu rozšiřovaly. „Kdože? Ano, jistě, spojte nás.“ Nastala pomlka. „Haló? Tady Maximilián Kohler. Jsem ředitel CERNu. S kým hovořím?“

Vittoria a Langdon tiše přihlíželi, jak Kohler komusi naslouchá.

„Bylo by nerozumné,“ řekl nakonec Kohler, „hovořit o tom po telefonu. Budu tam okamžitě.“ Znovu se rozkašlal. „Čekejte na mě na letišti Leonardo da Vinci za čtyřicet minut.“ Zdálo se, že Kohler ztrácí dech. Opět jej zachvátil kašel a sotva se mu podařilo ze sebe vysoukat slova: „Najděte okamžitě ten kanystr… Už letím.“ Pak zavěsil.

Vittoria se hnala ke Kohlerovi, ale on už nemohl mluvit. Langdon se díval, jak vlastním mobilem volá ošetřovnu v CERNu. Langdon si připadal jako loď na okraji bouře, zmítaný, ale nezúčastněný.

Čekejte na mě na letišti Leonardo da Vinci. Kohlerova slova mu zněla ozvěnou.

Neurčité stíny, které po celé dopoledne Langdonovu mysl zatemňovaly, nyní v jediném okamžiku zjasněly do živého obrazu. Jak tam tak stál ve víru okolního zmatku, náhle cítil, jako by se v něm uvnitř otevřely nějaké dveře… a on sám překročil jakýsi mystický práh. Ambigram. Zavražděný vědec-kněz. Antihmota. A nyní… cíl. Letiště Leonardo da Vinci mohlo znamenat jen jedno. Ve chvíli niterného poznání Langdon pochopil, že právě přešel na druhou stranu. Stal se z něho - věřící.

Pět kilotun. Budiž světlo.

Objevili se ošetřovatelé v bílých pláštích, spěchající přes atrium. Poklekli a nasadili Kohlerovi kyslíkovou masku. Vědci přítomní v hale se zastavili a vyčkávali vzadu.

Kohler dvakrát hluboce vdechl, odložil masku stranou a stále ještě lapaje po dechu se podíval na Vittorii a Langdona. Pronesl jediné slovo: „Řím.“

„Řím?“ užasla Vittoria. „Antihmota je v Římě? Kdo to volal?“

Kohlerův obličej se zkroutil a šedivé oči vodnatěly. „Švýcarská…“

Zakuckal se. Ošetřovatelé hned přiskočili a znovu mu nasadili kyslíkovou masku. Zatímco se ho chystali odvézt, Kohler chytil Langdona za ruku.

Langdon přikývl. Rozuměl.

„Jeďte…,“ zasípal Kohler zpod masky. „Jeďte… zavolejte mi…“ Pak už ho odváželi pryč.

Vittoria stála jako přikovaná a dívala se za ním. Pak se obrátila na Langdona. „Řím? Ale… co myslel tou švýcarskou…?“

Langdon jí položil ruku na rameno a sotva slyšitelně zašeptal: „Švýcarská garda. Vojsko, které střeží Vatikán.“

Vesmírné letadlo X-33 vyrazilo k obloze a obloukem zatočilo k jihu směrem na Řím. Langdon v něm seděl mlčky. Poslední čtvrthodina byla jeden zmatek. Poté, co Vittorii vysvětlil, kdo jsou iluminá ti a jak bojují proti Vatikánu, se mu začala situace vyjasňovat v celém rozsahu.

Co tady ale k čertu hledá nu divil se. Měl jsem odjet domů, když k tomu byla příležitostí Kdesi hluboko v nitru však věděl, že k tomu vlastně žádná příležitost nebyla.

Rozum Langdonovi nakazoval, aby se vrátil domů do Bostonu. Nicméně jako vědec se zde nyní setkával s něčím tak překvapujícím, že si rozvahu téměř zakázal. Veškeré jeho dosavadní přesvědčení o zániku iluminátů mu nyní připadalo jako nesmyslný klam. Jedna část jeho bytosti žádala důkazy. Potvrzení. A pak tady byla ještě otázka svědomí. S ohledem na Kohlerův zdravotní stav a na to, že Vittoria je odkázána sama na sebe, Langdon cítil, že pokud jeho znalosti iluminátů mohou jakýmkoli způsobem pomoci, je jeho morální povinností zde setrvat.

Bylo tu ale ještě něco. I když se Langdon styděl si to přiznat, hrůza, která se ho zmocnila, když slyšel, že antihmota je ve Vatikánu, se netýkala jenom ohrožení lidských životů, nýbrž ještě něčeho jiného.

Umění.

Největší umělecká sbírka na světě sedí na časované bombě. V 1407 sálech Vatikánského muzea se nacházelo přes šedesát tisíc uměleckých děl nesmírné ceny: Michelangelo, da Vinci, Bernini, Botticelli. Langdon si kladl otázku, zda lze všechny tyto exponáty v případě potřeby evakuovat. Věděl však, že je to nemožné. Mnohdy jde o sochy vážící celé tuny. Nemluvě o tom, že ty největší poklady představují díla stavitelského umění: Sixtinská kaple, bazilika sv. Petra, Michelangelovo slavné spirálovité schodiště vedoucí do samotného Museo Vaticano - neocenitelný doklad lidského tvořivého génia. Langdon by byl rád věděl, kolik času ještě zbývá.

„Děkuji, že jste přijel,“ ozvala se tichým hlasem Vittoria.

Langdon se probudil ze snění a vzhlédl. Vittoria seděla naproti němu přes uličku. I v ostrém zářivkovém světle kabiny byla obklopená zvláštním ovzduším vyrovnanosti; vyzařovala z ní magická síla vnitřní integrity. Zdálo se, že už zase dýchá zhluboka, jako by v ní jiskra pudu sebezáchovy a láska k otci zažehly… touhu po spravedlnosti a po odplatě.

Vittoria dosud neměla čas se převléknout z krátkých kalhot a trička bez rukávů, takže tady, v chladných útrobách letadla, jí na snědých nohách naskakovala husí kůže. Langdon si instinktivně svlékl sako a nabídl jí je.

„Americká dvornost?“ Přijala to a její oči mu tiše děkovaly.

Letadlo se dostalo do turbulence a Langdon dostal strach. Kabina bez oken působila tísnivé, a proto se raději snažil

představit si, že se nachází v otevřeném prostoru. Věděl ovšem, že jako nástroj k překonání strachu z uzavřených prostor to je poněkud ironické. Nacházel se totiž právě na volném prostranství, když se to tenkrát stalo. Zdrcující tma. Vytlačil tu vzpomínku z hlavy. Dávná historie.

Vittoria se na něho zadívala. „Věříte v Boha, pane Langdone?“

Otázka ho překvapila. Vážný tón, s jakým to řekla, odzbrojoval snad ještě víc než dotaz sám. Věřím v Boha? Doufal, že cestu stráví konverzací na poněkud lehčí téma.

Naše Duchovní hádanka, pomyslel si Langdon. Tak mi říkají přátelé. Přestože studoval náboženství po léta, nebyl nábožensky založený. Respektoval sílu víry, dobročinnost církve, posilu, jakou náboženství dodává tolika lidem, a přesto jeho akademická mentalita nebyla s to vydat se cestou „víry“, protože to by nezbytně znamenalo vzdát se všech intelektuálních pochybností. „Rád bych věřil,“ řekl vyhýbavě to, co říkával vždycky.

Vittoriina odpověď byla prosta jakéhokoli hodnocení či výtky. „Tak proč prostě nevěříte?“

Usmál se. „No, ono to není tak jednoduché. Věřit vyžaduje vírou všechno možné přemáhat, což znamená přijmout existenci zázraků - neposkvrněných početí a božských zásahů - i rozumem. A pak tu jsou sbírky mravních přikázání. Bible, korán, buddhistické posvátné knihy - ty všechny vznášejí podobné požadavky - a hrozí podobnými tresty. Tvrdí, že když nebudu nedodržovat určité konkrétní předpisy, přijdu do pekla. Nedovedu si představit Boha, který by vládl tímto způsobem.“

„Doufám, že svým studentům nedovolujete, aby se takto nestydatě vyhýbali odpovědím na otázky.“

Poznámka ho zastihla nepřipraveného. „Cože?“

„Pane Langdone, neptala jsem se vás, jestli věříte tomu, co lidé o Bohu vykládají. Ptala jsem se, zda vy osobně v něho věříte. To je rozdíl. Písmo svaté - to je vyprávění, legendy a dějiny lidského úsilí o pochopení vlastní potřeby nalézt smysl. Nežádám od vás posudek o literatuře. Ptám se vás, zda věříte v Boha. Když ležíte někde venku a díváte se vzhůru ke hvězdám, cítíte božství? Cítíte v nitru, že se díváte na dílo ruky Páně?“

Langdon se dlouze zamyslel.

„Jsem moc zvědavá, že?“ omlouvala se Vittoria.

„Ne, já jen…“

„Na vašich přednáškách se o otázkách víry nepochybně diskutuje.“

„Donekonečna.“

„Už vidím, že tam hrajete roli ďáblova advokáta. Vždycky rozdmýcháváte debatu.“

Langdon se usmál. „Vy jste určitě také kantorka.“

„Nejsem, ale dostala jsem v tom školu od mistra. Můj otec se dokázal hádat o dvou stranách Mobiovy pásky.“

Langdon se zasmál, když si představil důvtip Mobiovy pásky - zkrouceného proužku papíru, který má formálně vzato pouze jednu jedinou stranu. Langdon spatřil ten jednostranný tvar poprvé v uměleckém díle M. C. Eschera. „Mohu se vás na něco zeptat, paní Vetrová?“

„Říkejte mi Vittoria. Při paní Vetrové se cítím stará.“

V duchu povzdychl, protože si uvědomil svůj vlastní věk. „Dobrá, Vittorie, já jsem Robert.“

„Chtěl jste se na něco zeptat.“

„Ano. Co si jako badatelka a dcera katolického kněze o náboženství myslíte vy?“

Vittoria se zarazila a odhrnovala si pramen vlasů z očí. „Náboženství je jako jazyk nebo šaty. Tíhneme k tomu, v čem jsme byli vychováni. Nakonec ale stejně všichni hlásáme totéž - že život má smysl. Že jsme vděční té mocnosti, která nás stvořila.“

Langdona to zaujalo. „Takže vy říkáte, že je-li člověk křesťan nebo muslim, závisí prostě na tom, kde se narodil?“

„Copak to není jasné? Všimněte si šíření náboženství po světě.“

„Takže víra je cosi náhodného?“

„To sotva. Víra je univerzální. Specifické metody pro její pochopení jsou však libovolné. Někteří z nás se modlí k Ježíši, jiní konají pouť do Mekky, někteří z nás studují částice uvnitř atomu. Nakonec všichni hledáme pravdu - tu, která je větší než my sami.“

Langdona by jistě potěšilo, kdyby se jeho studenti uměli vyjadřovat tak jasně jako ona. Hrome, kdyby i on se uměl tak vyjadřovat. „A co Bůh? Věříte v něho?“ zeptal se.

Vittoria se nadlouho odmlčela. „Věda mi říká, že Bůh musí existovat. Můj mozek mi říká, že Bohu nikdy neporozumím. A srdce mi říká, že k tomu nejsem povolána.“

Hle, jak výstižné, pomyslel si. „Takže věříte, že Bůh je fakt, ale že mu nikdy neporozumíte.“

„Jí,“ pronesla s úsměvem. „Vaši původní Američané to vnímali dobře.“

Langdon se zasmál. „Matka Země.“

„Gaia. Planeta je organismus. Každý z nás je buňkou s jiným účelem. A přesto jsme propojení. Sloužíme jeden druhému. Sloužíme celku.“

Jak se na ni díval, Langdon cítil, že se v něm hnulo cosi, co už dlouho nepocítil. Její oči byly uhrančivě čiré a hlas čistý. Cítil, jak ho přitahuje.

„Pane Langdone, dovolte mi ještě jednu otázku.“

„Roberte,“ připomněl. Při panu Langdonovi si připadám starý. Já ale jsem starý!

„Jestli vám nevadí, že se ptám, Roberte, jak jste se vlastně dostal k těm iluminátům?“

Langdon vzpomínal. „Vlastně kvůli penězům.“

Vittoria vypadala zklamaně. „Penězům? Za odborné posudky?“

Langdon se zasmál, když si uvědomil, jak to muselo vyznít. „Ne. Šlo o peníze jako takové, o měnu.“ Sáhl do kapsy u kalhot a vytáhl nějakou bankovku. Jednodolarovku. „Ten kult mě začal fascinovat, když jsem se poprvé dozvěděl, že na

amerických bankovkách je plno iluminátských symbolů.“

Vittoriiny oči se zúžily; zřejmě si nebyla jistá, zda ho má či nemá brát vážně.

Langdon jí bankovku podal. „Podívejte se na zadní stranu. Vidíte nalevo státní znak?“

Vittoria dolarovku otočila. „Myslíte tu pyramidu?“

„Jo, pyramidu. Víte, co mají pyramidy společného s dějinami Spojených států?“

Pokrčila rameny.

„Přesně,“ souhlasil Langdon. „Naprosto nic.“

Vittoria se zamračila. „Tak proč tvoří ústřední symbol vašeho státního znaku?“

„Podivná historická hříčka,“ vysvětlil Langdon. „Pyramida je tajný symbol představující sbíhání, společné směřování vzhůru, k nejvyššímu zdroji Osvícení. Vidíte, co je nad tou pyramidou?“

Vittoria si bankovku podrobně prohlížela. „Oko uvnitř trojúhelníku.“

„Nazývá se to trinacria. Už jste to oko v trojúhelníku viděla někde jinde?“

Vittoria chvíli mlčela. „Vlastně ano, ale nejsem si jistá…“

„Jsou jím vyzdobené zednářské lóže po celém světě.“

„To je zednářský symbol?“

„Ve skutečnosti ani ne. Pochází od iluminátů, od Osvícených. Ti mu říkali „Tatíci delta“. Volání po osvícené změně. Oko znamená schopnost iluminátů všude proniknout a všechno pozorovat. Zářící trojúhelník znamená osvícení. A trojúhelník je také řecké písmeno delta, což je matematický symbol pro -“

„Změnu. Přírůstek.“

Langdon se usmál. „Zapomněl jsem, že mluvím s vědcem.“

„Takže říkáte, že státní znak Spojených států je voláním po osvícené, vševidoucí změně?“

„Někteří by to nazvali Nový světový řád.“

Zdálo se, že Vittorii to překvapilo. Znovu se podívala na bankovku. „Nápis pod pyramidou říká Novus… Ordo…“

„Novus Ordo Saeculorum,“ přečetl Langdon. „Znamená to Nový světský řád.“

„Světský ve smyslu nenáboženský?“

„Přesně tak. Nenáboženský. Tento obrat nejenže jasně vyjadřuje cíl iluminátů, nýbrž je zároveň v křiklavém protikladu k frázi nacházející se hned vedle: Důvěřujeme Bohu.“

Vittorii už to zřejmě přestávalo být jasné. „Ale jak mohla celá tahle symbolika skončit na nejsilnější měně světa?“

„Většina vědeckých pracovníků se domnívá, že se o to postaral viceprezident Henry Wallace. Zaujímal mezi svobodnými zednáři čelné postavení a určitě měl nějaké vazby i k iluminátům. Zda to zařídil záměrně jako jejich člen anebo nevědomky pod jejich vlivem, to už dnes nikdo neví. Byl to ale Wallace, kdo prezidenta přesvědčil, aby tento návrh na státní znak přijal.“

„Jak to? Jak je možné, že s tím prezident souhlasil?“

„Prezidentem byl tehdy Franklin Delano Roosevelt. Wallace mu jednoduše vysvětlil, že Novus Ordo Saeculorum znamená totéž co jeho New Deal, Nový úděl.“

Vittoria se nezdála být tak úplně přesvědčená. „A to Roosevelt neměl někoho jiného, kdo by se na symbol podíval, než ho zadali ministerstvu financí do tisku?“

„Necítil potřebu. On a Wallace byli jako bratři.“

„Bratři?“

„Podívejte se do vašich učebnic dějepisu,“ poradil Langdon s úsměvem. „Franklin D. Roosevelt byl známý svobodný zednář.“

Langdon zadržoval dech, když X-33 zakroužil nad římským mezinárodním letištěm Leonardo da Vinci. Vittoria seděla šikmo proti němu, oči zavřené, jako by chtěla mít situaci pod kontrolou. Letoun dosedl na zem a zamířil k soukromému hangáru.

„Omlouvám se za pomalý let,“ kál se pilot vycházející z kabiny. „Musel jsem ho držet zpátky. Hluková omezení nad hustě osídleným územím.“

Langdon se podíval na hodinky. V letadle strávili sedmatřicet minut.

Pilot zabouchl vnější dveře. „Řekne mi někdo, o co tu vlastně kráčí?“

Ani jeden z jeho pasažérů se k tomu však neměl. „Prima,“ řekl a protáhl se. „Natáhnu se v kabině, pustím si klimatizaci a hudbu. Budu tam jen já a Garth.“

Před hangárem žhnulo pozdně odpolední slunce. Langdon si přehodil tvídové sako přes ramena. Vittoria pozdvihla obličej k nebi a zhluboka se nadechla, jako by od slunečních paprsků očekávala, zeji naplní nějakou mystickou energii.

Středozemci, napadlo Langdona, který se už potil.

„Nejste na komiksy náhodou už trochu starý?“ zeptala se Vittoria, aniž otevřela oči.

„Jak, prosím?“

„Vaše náramkové hodinky. Viděla jsem je v letadle.“

Langdon se lehce začervenal. Byl už zvyklý, že svůj časoměr musí hájit. Hodinky s obrázkem Mickey Mouse dostal jako dítě darem od rodičů. Přestože Myšákovy roztažené paže, které ukazovaly čas, byly pěkně stupidní, byly to jediné hodinky, které kdy Langdon nosil. Vodotěsné a s nočním osvětlením byly ideální pro plavání v bazénu nebo na procházky po neosvětlených pěšinách v univerzitním parku. Kdykoli studenti vyslovovali pochybnosti o jeho vkusu, říkal jim, že Myšáka nosí jako každodenní připomínku, že má zůstat v srdci mladý.

„Je šest hodin,“ poznamenal.

Vittoria přikývla, oči stále zavřené. „Myslím, že máme před sebou další kus cesty.“

Langdon slyšel vzdálené hučení, vzhlédl a srdce mu spadlo do kalhot. Od severu ze blížila helikoptéra a pomalu se

snášela na přistávací plochu. Langdon si vrtulníku už jednou užil, když v Andách v údolí Palpa pozoroval obrazce, které jsou na planině Nazca zakreslené do písku. Let se mu ani trochu nelíbil. Létající krabice od bot. Po dopoledni stráveném v kosmickém letounu se Langdon těšil, že pro ně Vatikán pošle automobil.

Zřejmě se zmýlil.

Vrtulník nahoře nad nimi zpomalil, na chvilku se pozastavil na místě a pak se snesl na přistávací plochu rovnou před nimi. Stroj byl bílý a na boku ozdobený heraldickým znakem - dva překřížené klíče a nad nimi papežská tiára. Ten symbol dobře znal. Byla to tradiční pečeť Vatikánu - posvátný symbol Svaté stolice neboli „posvátného sídla“ vlády, sídla, které je doslova dávným trůnem svatého Petra. Svatá helikoptéra, zamručel Langdon, když viděl, jak stroj přistává. Zapomněl, že Vatikán jedním takovým disponuje a používá jej pro převoz papeže na letiště, k různým shromážděním anebo do letního paláce Castel Gandolfo. Langdon by byl rozhodně dal přednost automobilu. Pilot vyskočil z vrtulníku a kráčel po betonu k nim. Teď to byla prozměnu Vittoria, kdo vypadal nesvůj. „Tohleto je náš pilot?“

Langdon sdílel její obavy. „Letět, či neletět, toť otázka.“ Pilot byl oblečený jako do některého Shakespearova dramatu. Jeho nabíraný kabátec byl modře a zlatě pruhovaný. Stejné barvy měly i jeho kalhoty a kamaše. Na nohou měl černé škorně připomínající domácí pantofle. Tomu všemu vévodil černý plstěný baret na hlavě.

„Tradiční uniforma Švýcarské gardy,“ objasnil Langdon. „Navržená samotným Michelangelem.“ Jak se muž blížil, Langdon se začal ošívat. „Připouštím, že to není nejlepší z Michelangelových výtvorů.“

Přes křiklavou uniformu bylo znát, že pilot je veskrze seriózní. Blížil se k nim pevným a důstojným krokem připomínajícím příslušníka americké námořní pěchoty. O přísných požadavcích na uchazeče o přijetí do elitní Švýcarské gardy už se Langdon leccos dočetl. Žadatelé musejí pocházet z jednoho ze čtyř švýcarských katolických kantonů, musejí mít švýcarskou státní příslušnost, věk mezi devatenácti a třiceti lety, musejí být svobodní, vysocí alespoň 170 centimetrů a musejí projít vojenským výcvikem ve švýcarské armádě. Všechny vlády záviděly Vatikánu tuto svrchovaně oddanou a nesmlouvavou bezpečnostní jednotku.

„Vy jste z CERNu?“ zeptal se voják hlasem jako z ocele.

„Ano, pane,“ odpověděl Langdon.

„Zvládli jste to neobyčejně rychle,“ prohodil a vrhl na X-33 zvláštní pohled. Pak se obrátil k Vittorii. „Madam, máte ještě nějaké jiné oblečení?“

„Jak, prosím?“

Pokývl směrem k jejím nohám. „Krátké kalhoty nejsou ve Vatikánu povoleny.“

Langdon mrkl dolů na Vittoriiny nohy a zachmuřil se. Zapomněl. Ve Vatikánu bylo přísně zakázáno pohybovat se s nohama - jak mužskýma, tak ženskýma - obnaženýma nad kolena. Důvodem tohoto zákazu byla úcta k posvátnému charakteru tohoto Božího města.

„To je všechno, co mám,“ odpověděla. „Přijeli jsme sem ve spěchu.“

Voják přikývl, zjevně nepotěšen. Obrátil se k Langdonovi. „Máte s sebou nějakou zbraň?“

Zbraň? Langdon se zamyslel. Nemám s sebou ani náhradní prádlo! Zavrtěl hlavou.

Voják se přikrčil k Langdonovým nohám a začal jej prohledávat, počínaje ponožkami. Důvěřivý hoch, pomyslel si Langdon. Gardistovy silné ruce se pohybovaly vzhůru po jeho nohách až nepříjemně blízko k slabinám. Nakonec přešly na hruď a k ramenům. Zjevně spokojen, že Langdon je v pořádku, voják se obrátil k Vittorii. Přejel zrakem její nohy a tělo.

Vittoria vzkypěla. „Ať vás to ani nenapadne!“

Gardista se na ni přísně podíval. Na Vittorii to ale neplatilo.

„Co je tohle?“ zeptal se a ukazoval na nejasně se rýsující hranatý předmět v přední kapse jejích šortek.

Vittoria vyndala ultratenký mobilní telefon. Voják jej vzal, zapnul, počkal na oznamovací tón, a potom zjevně spokojen, že jde skutečně jen o mobil, jí přístroj vrátil. Vittoria si ho opět zastrčila do kapsy.

„Otočte se, prosím,“ požádal gardista.

Vittoria poslechla, vzpažila a otáčela se kolem dokola.

Gardista ji pečlivě prohlížel. Langdon už dávno usoudil, že přiléhavé kalhoty ani blůza se Vittorii nikde nevydouvají tam, kde nemají. I voják zřejmě konečně došel ke stejnému závěru.

„Děkuji. Tudy, prosím.“

Motor vrtulníku Švýcarské gardy běžel naprázdno, když k němu Langdon s Vittorií přicházeli. Vittoria jako ostřílený profesionál nasedala první, a když procházela pod vířící horizontální vrtulí sotva sklonila hlavu. Langdon okamžik zaváhal.

„Žádná naděje dostat auto?“ zakřičel zpola žertem na gardistu, který se drápal na pilotní sedadlo.

Ani mu neodpověděl.

Langdon ovšem dobře věděl, že v Římě s jeho šílenými řidiči je bezpečnější létat než jezdit autem. Zhluboka se nadechl a shýbaje se opatrně pod vířícími rotory nastoupil.

Když se pilot chystal k odletu, Vittoria na něho zavolala: „Našli jste ten kanystr?“

Voják se ohlédl přes rameno a vypadal zmateně. „Co jestli jsme našli?“

„Kanystr. Volali jste přece CERN kvůli tomu?“

Muž pokrčil rameny. „Nevím, o čem to mluvíte. Dnes jsme měli velmi napilno. Můj velitel mi poručil, abych vás tady vyzvedl. To je všechno, co vím.“

Vittoria vrhla na Langdona neklidný pohled.

„Připoutejte se, prosím,“ požádal pilot, když motor nabral obrátky.

Langdon se natáhl pro bezpečnostní pás a připoutal se. Drobný trup vrtulníku se kolem něho jakoby smršťoval.

Potom se stroj s řevem vznesl a po ostré zatáčce zamířil k severu do Říma.

Řím… caput mundi, kde kdysi vládl Caesar a byl ukřižován svatý Petr. Kolébka moderní civilizace. A v jejím jádru tikající bomba.

Řím vypadá ze vzduchu jako labyrint - nepřehledné bludiště starobylých silnic vinoucích se kolem budov, fontán a rozpadajících se zřícenin.

Helikoptéra letěla nízko, nehybnou vrstvou smogu produkovaného dole dopravní zácpou. Langdon shlížel dolů na mopedy, vyhlídkové autobusy a armádu drobných fiatek křižujících ulicemi všemi směry. Koyaanisqatsi, vzpomněl si na výraz, jímž se v jazyce kmene Hopi označoval „život vyšinutý z rovnováhy".

Vittoria seděla za ním v mlčenlivém soustředění.

Helikoptéra se prudce naklonila.

Langdon, kterému se začal zvedat žaludek, se raději podíval dál dopředu. Zavadil pohledem o rozpadající se zříceninu římského Kolosea. Koloseum vždy považoval za jednu z největších ironií dějin. To, co se dnes pokládá za důstojný symbol pokroku lidské kultury a civilizace, bylo postaveno jako aréna, v níž se po celá staletí předváděly barbarské výjevy - hladoví lvi sápající odsouzence, armády otroků zápasících o život, hromadné znásilňování exotických žen přivezených jako kořist z dalekých zemí, veřejné popravy a kastrace. Bylo paradoxní, ale možná správné, že Koloseum sloužilo jako architektonický vzor pro harvardský Soldier Field - fotbalový stadion, na němž tradice antických brutálních podívaných ožívala každého podzimu, když si při zápase Harvard: Yale šílící fanouškové hrozili navzájem krveprolitím.

Když vrtulník zatočil k severu, Langdon klouzal očima po římském Foru - srdci předkřesťanského Říma. Chátrající sloupy vypadaly jako překocené náhrobní kameny na hřbitově, který se nějak zachránil před pohlcením metropolí, jež ho obklopila ze všech stran.

Na západě široké údolí řeky Tibery protínalo město obrovskými meandry. I ze vzduchu bylo znát, že řeka je hluboká. Po silných deštích kalná voda divoce pěnila.

„Přímo před námi," podotkl pilot a stoupal výš.

Langdon a Vittoria vyhlédli a spatřili to. Jako hora vystupující z ranní mlhy se před nimi vynořila z oparu Svatopetrská bazilika.

„Tak tohle se Michelangelovi povedlo," oznámil Langdon Vittorii.

Svatopetrský chrám Langdon nikdy ze vzduchu neviděl. Mramorová fasáda planula v odpoledním slunci jako oheň. Budova titánských rozměrů je ozdobena sto čtyřiceti sochami svatých, mučedníků a andělů. Rozsáhlý vnitřek baziliky může pojmout přes šedesát tisíc věřících… stokrát víc než má Vatikán, nejmenší stát na světě, obyvatel.

Je neuvěřitelné, že ani citadela této velikosti neodsouvá do pozadí náměstí, které se před ní rozkládá. Rozsáhlé žulové prostranství Svatopetrského náměstí až udivuje svou volností v husté zástavbě Říma. Oválný prostor lemuje 284 sloupů, které se vzpínají vzhůru ve čtyřech řadách soustředných oblouků, každý vždy menší než ten další - architektonický zrakový klam sloužící k umocnění majestátnosti náměstí.

Hledě na vznešenou svatyni Langdon uvažoval o tom, co by si asi myslel svatý Petr, kdyby se tu nyní objevil. Světec zemřel hrůznou smrtí, ukřižován hlavou dolů právě na tomto místě. Odpočíval nyní v nejposvátnější z hrobek, pochován pět podlaží pod zemí, přesně pod centrální kupolí baziliky.

„Město Vatikán," pronesl pilot a znělo to všelijak, jen ne přívětivě.

Langdon se díval na mohutné kamenné hradby - neproniknutelné opevnění obklopující celý městský komplex - podivně pozemská obrana duchovního světa tajností, moci a mystéria.

„Podívejte!" zvolala náhle Vittoria a chytla ho za paži. Vzrušeně ukazovala na Svatopetrské náměstí rovnou pod nimi. Langdon přilepil obličej na okno.

„Tamhle," šermovala rukou.

Langdon se podíval. Zadní část náměstí vypadala jako parkoviště; stálo tam asi tucet obytných přívěsů a mikrobusů. Z každého trčely k obloze velké parabolické satelitní antény. Jejich talíře byly popsané známými jmény:

TELEVISOR EUROPEA VIDEO ITALIA

BBC UNITED PRESS INTERNATIONAL

Langdon byl najednou zmatený; nebyl si jistý, jestli zpráva o antihmotě už náhodou nepronikla navenek.

Také Vittoria byla náhle plná neklidu. „Co tu dělají všechna ta média? Co se děje?"

Pilot se udiveně ohlédl přes rameno. „Co se děje? Vy nevíte?"

„Ne," ihned odpálila se silným chraptivým přízvukem.

„Il Conclavo," vysvětlil. „Asi za hodinu se má zapečetit. Dívá se na to celý svět."

Il Conclavo.

To slovo mu znělo v uších dlouho, než dopadlo jako cihla do jámy jeho žaludku. Il Conclavo. Vatikánské konkláve. Jak jenom mohl zapomenout? Nedávno to bylo v novinách.

Před patnácti dny papež po nesmírně populárním dvanáctiletém úřadování zemřel. Ve všech světových novinách se objevila zpráva o osudné mrtvici, která Svatého otce stihla ve spánku - náhlá a neočekávaná smrt, o níž se šeptalo, že je podezřelá. Nyní, v souladu s posvátnou tradicí, se patnáct dní po papežově smrti ve Vatikánu konalo Il Conclavo - tajný obřad, při němž se sto šedesát pět kardinálů z celého světa - nejmocnějších mužů v křesťanstvu - shromáždí ve Vatikánu, aby zvolili nového papeže.

Dnes se sem dostavil každý kardinál, který na světě existuje, pomyslel si Langdon, když helikoptéra přelétala nad bazilikou sv. Petra. Rozsáhlý vnitřní svět Vatikánu se rozkládal pod ním. Celá mocenská struktura římskokatolické církve sedí na časované bombě.

Kardinál Mortati hleděl k nádherně zdobenému stropu Sixtinské kaple a pokoušel se najít chvíli k tichému přemýšlení. Od stěn pokrytých freskami se odrážela ozvěna hlasů kardinálů nejrůznějších národností z celého světa. Muži do sebe ve svatostánku osvětleném pouze svícemi vráželi, vzrušeně šeptali a radili se navzájem v četných jazycích, přičemž univerzálními řečmi byly angličtina, italština a španělština.

Světlo v kapli bývá obvykle velkolepé - dlouhé sluneční paprsky různých odstínů prořezávají temnotu jako paprsky z nebes - dnes to však zde vypadalo jinak. Jak bylo zvykem, všechna okna kaple byla v zájmu utajení pokryta černým sametem. Tím se zajistilo, aby nikdo nemohl zevnitř posílat ven signály nebo jakkoli jinak komunikovat s vnějším světem. Výsledkem byla hluboká tma, ozářená pouze svícemi… blikavé světlo, které jako by očišťovalo každého, koho se dotkne, a ze všech dělalo přízraky světce.

Jaké privilegium, pomyslel si Mortati, že právě já jsem vybrán, abych dohlížel na tuto posvátnou událost. Kardinálové starší osmdesáti let už nemohli být zvoleni, a konkláve se proto neúčastnili. Kardinál Mortati však byl ve svých devětasedmdesáti letech ze všech přítomných nejstarší, a byl proto povolán, aby celé jednání řídil.

Věrni tradici se zde kardinálové shromáždili už dvě hodiny před zahájením konkláve, aby se pozdravili s přáteli a na poslední chvíli ještě diskutovali o následující volbě. V sedm hodin večer přijde komoří bývalého papeže, pronese zahajovací modlitbu a odejde. Poté Švýcarská garda zapečetí dveře a kardinály uvnitř uzamkne. Teprve potom začne nejstarší a nejtajnější politický rituál na světě. Kardinálové nebudou propuštěni ven, dokud nerozhodnou, který z nich bude příští papež.

Konkláve. Už samo to jméno bylo naplněno tajemstvím. „Con dave“ znamená doslova „zamknut na klíč“. Kardinálům nebyl povolen žádný styk s vnějším světem. Žádné telefony. Žádné vzkazy. Žádný šepot skrze dveře. Konkláve bylo jakýmsi vakuem, které nesmělo být ovlivněno ničím z vnějšího světa. Tím mělo být zajištěno, že kardinálové dodrží Solum Dumprae oculis… že budou mít před očima pouze Boha. Mimo kapli ovšem přihlížela a čekala média, probírající nejrůznější spekulace, který z kardinálů se stane vládcem miliardy katolíků rozesetých po celém světě. Každé konkláve vždy probíhalo v politicky napjatém ovzduší a v průběhu staletí končívala leckdy dramaticky; v těchto posvátných zdech docházelo k otravám jedy, pěstním soubojům i k vraždám. Pradávná historie, pomyslel si Mortati. Dnes večer bude konkláve jednotné, klidné, a hlavně… krátké.

Alespoň tak si to představoval.

Nyní však došlo k nečekanému zvratu. V kapli záhadně chyběli čtyři kardinálové. Mortati věděl, že všechny východy do města jsou hlídané a že tedy oni chybějící kardinálové nemohli dojít daleko, ale necelou hodinu před zahajovací modlitbou se přece jen cítil nesvůj. Především: chybějící kardinálové nebyli obyčejní kardinálové. Byli to ti kardinálové.

Čtyři vybraní.

Jakožto muž řídící průběh konkláve už Mortati poslal prostřednictvím příslušných kanálů Švýcarské gardě zprávu, aby byla v souvislosti s nepřítomností kardinálů ve střehu. Ostatní kardinálové už si záhadné nepřítomnosti rovněž všimli a ozval se úzkostlivý šepot. Ze všech kardinálů především tito čtyři zde měli být včas. Kardinál Mortati se začal obávat, že to nakonec bude dlouhý večer.

Nenapadalo ho vůbec nic.

Vatikánský heliport je z důvodů bezpečnosti a hluku umístěn na severozápadním výběžku města Vatikánu, tak daleko od baziliky sv. Petra, jak jen je to možné.

„Terra firma. Pevná půda,“ oznámil pilot, když se dotkli země. Vylezl a otevřel posuvné dveře Vittorii a Langdonovi.

Langdon sestoupil z vrtulníku a otočil se, že pomůže Vittorii, ale ta už bez problémů seskočila na zem. Zdálo se, že každičký její sval je napřen k jedinému cíli - nalézt antihmotu dřív, než za sebou zanechá strašlivé dědictví.

Pilot přikryl okno kabiny plachtou proti slunci a odvedl Langdona s Vittorií k velkému elektricky poháněnému golfovému vozíku, který tu nedaleko čekal. Vozík se potichu rozjel podél západní hranice státu tvořené patnáct metrů vysokou betonovou zdí, dostatečně silnou, aby odolala i tankovému útoku. Příslušníci Švýcarské gardy stáli v pozoru podél vnitřní strany zdi v padesátimetrových rozestupech a střežili vnitřek celého objektu. Vozík prudce zahnul doprava na Viale della Osservatorio. Tabulky ukazovaly všemi směry:

PALAZZO GOVERNATORIO
COLLEGIO ETHIOPIANA
BASILICA SAN PIETRO
CAPELLA SISTINA

Projížděli úpravnou cestou kolem budovy s nápisem RADIO VATICANA. Langdon si ke svému překvapení uvědomil, že zde je jádro světově nejposlouchanějšího programu Rádia Vatikán, který tlumočí slovo Boží milionům posluchačů na celém světě.

„Attenzione. Pozor!“ křikl pilot a ostře zabočil na kruhový objezd.

Když se vozík otáčel, Langdon stěží mohl uvěřit pohledu, který se před ním otevřel. Giardini Vaticani, Vatikánské zahrady, pomyslel si. Srdce Vatikánu. Přesně před nimi se tyčila zadní část Svatopetrské baziliky, pohled, který se většině lidí nikdy nenaskytne. Napravo se vynořil Tribunální palác, luxusní papežská rezidence, které konkurovaly snad leda Versailles svou barokní výzdobou. Přísná budova Governatorata, ve které sídlí správa vatikánského města, byla nyní za nimi. A v dálce nalevo masivní pravoúhlá budova Vatikánského muzea. Langdon věděl, že při tomhle výletu rozhodně nebude mít čas expozici navštívit.

„Kde jsou nějací lidé?“ zeptala se Vittoria při pohledu na opuštěné trávníky a cestičky.

Gardista se podíval na své černé hodinky vojenského stylu - podivný anachronismus pod jeho nadýchaným rukávem. „Kardinálové jsou shromáždění v Sixtinské kapli. Konkláve začíná za necelou hodinu.“

Langdon přikývl; matně si vzpomínal, že před konkláve tráví kardinálové dvě hodiny v Sixtinské kapli v tichém zadumání a rozmluvách s kolegy kardinály z celého světa. Při této příležitosti si kardinálové obnovují stará přátelství a vzniká atmosféra zaručující méně bouřlivý průběh volby. „Ale kde jsou ostatní obyvatelé a personál?“

„Vyhnáni z důvodů utajení a bezpečnosti, dokud konkláve neskončí.“ „A kdy skončí?“

Voják pokrčil rameny. „To ví jen Bůh.“ Zdálo se, že v té větě se skrývá jakýsi podivný doslovný význam.

Když vozík konečně zaparkoval na širokém trávníku přesně za Svatopetrskou bazilikou, voják doprovodil Langdona a Vittorii nahoru po kamenném svahu na mramorem dlážděné náměstíčko za chrámem. Přešli je, přiblížili se k zadní stěně baziliky a pokračovali podél ní přes trojúhelníkový dvůr, přes Via Belvedere až do několika budov natlačených těsně vedle sebe. Z dějin umění se Langdon naučil dostatečně italsky na to, aby porozuměl nápisům označujícím Vatikánskou tiskárnu, Laboratoř pro restaurování gobelínů, Ředitelství pošt a kostel svaté Anny. Přešli další malé náměstíčko a dospěli ke svému cíli.

Velitelství Švýcarské gardy se nachází hned vedle Il Corpo di Vigilanza, přesně na severovýchod od Svatopetrské baziliky. Sídlí v rozložité kamenné budově. Po každé straně vchodu, jako dvě sochy, stály dvě hlídky.

Langdon musel připustit, že tihle vojáci nevypadají zrovna komicky. Přestože i oni měli na sobě modro-zlaté uniformy, každý třímal tradiční „Vatikánský dlouhý meč“ - dvaapůlmetrovou halapartnu s čepelí ostrou jako břitva, o nichž se říká, že při obraně křesťanských křižáků v patnáctém století staly hlavy nesčetným muslimům.

Když se Langdon s Vittorií přiblížili, vojáci udělali krok vpřed a zkřížili své zbraně, čímž zablokovali vstup. Jeden z nich se zmateně podíval na pilota. „I pantaloni,“ vyhrkl, ukazuje na Vittoriiny šortky.

Průvodce mávl rukou. „Il comandante vuole vederli subito. Velitel chce s nimi okamžitě mluvit.“

Hlídkující voják se zamračil a neochotně ustoupil stranou.

Uvnitř byl chladný vzduch. Tak, jak to tam vypadalo, by si Langdon správu bezpečnosti jakživ nepředstavoval. Chodby byly vybaveny přepychovým nábytkem a na stěnách visely obrazy, jaké by kterákoli světová galerie velmi ráda vystavila ve svých hlavních sálech.

Průvodce ukázal na prudce klesající schody. „Dolů, prosím.“

Langdon s Vittorií šlapali po bílém mramorovém schodišti vroubeném špalírem soch nahých mužů. Každá socha byla „oděna“ fíkovým listem, který měl o trochu světlejší barvu než zbytek těla.

Velká kastrace, pomyslel si Langdon.

Byla to jedna z nejhorších tragédií, jaké kdy postihly renesanční umění. Roku 1857 rozhodl papež Pius IX., že mužské tvary by mohly vzbuzovat uvnitř Vatikánu hříšný chtíč. Vzal tedy dláto a palici a vlastnoručně odsekal genitálie každé mužské soše, která se ve Vatikánu nacházela. Znetvořil díla Michelangelova, Bramanteho a Berniniho. Sádrové fíkové listy byly pak použity jako záplata. Stovky soch byly vykleštěny. Častokrát si Langdon říkal, jestlipak tu je někde obrovská bedna plná kamenných penisů.

„Tudy,“ oznámil průvodce.

Došli na konec schodiště a ocitli se před těžkými ocelovými dveřmi. Průvodce vyťukal kód a dveře se otevřely. Langdon a Vittoria vstoupili.

Za prahem vládl absolutní zmatek.

Velitelství Švýcarské gardy… Langdon stál ve dveřích a díval se na srážku staletí před sebou. Smíšená média. Místnost byla vlastně bohatě zdobenou renesanční knihovnou plnou intarzovaných polic na knihy, orientálních koberců a pestrých goblénů… a zároveň se jen blýskala hi-tech přístroji všeho druhu - řadami počítačů, faxů, elektronických map vatikánského komplexu a televizorů naladěných na CNN. Muži v barevných kalhotách horečně ťukali do kláves počítačů a pozorně poslouchali, co se ozývá ve futuristických sluchátkách nasazených na uších.

„Počkejte tady,“ vyzval je průvodce.

Langdon s Vittorií čekali, zatímco voják zamířil napříč místností k nezvykle vysokému šlachovitému muži v tmavomodré vojenské uniformě. Právě mluvil do mobilu a stál tak rovně, že se téměř prohýbal dozadu. Průvodce mu cosi řekl a muž se na oba příchozí podíval. Přikývl, potom se k nim otočil zády a pokračoval v telefonování.

Jejich průvodce se k nim vrátil. „Velitel Olivetti se vám bude za okamžik věnovat.“

„Děkuji.“

Voják je opustil a zamířil ke schodům.

Langdon si Olivettiho z dálky prohlížel a uvědomoval si, že má před sebou skutečně vrchního velitele ozbrojených sil celého státu. S Vittorií čekali sledujíce dění v místnosti. Pestře odění vojáci tu pobíhali sem a tam a vyštěkávali italsky rozkazy.

„Continua cercando! Pátrání pokračuje!“ křičel jeden do telefonu.

„Probasti il museo? Prohlédli jste muzeum?“ ptal se jiný.

Langdon nepotřeboval ovládat plynně italštinu, aby mu došlo, že bezpečnostní centrum právě cosi zoufale hledá. To byla dobrá zpráva. Špatná zpráva byla, že antihmotu zřejmě dosud nenašli.

„Jste v pořádku?“ zeptal se Langdon Vittorie.

Pokrčila rameny a odpověděla unaveným úsměvem.

Když velitel konečně domluvil a zamířil k nim, zdálo se, že s každým dalším krokem roste do výšky. Langdon sám byl vysoký a nebyl příliš zvyklý dívat se na lidi zezdola, ale v případě velitele Olivettiho to jinak nešlo. Langdon okamžitě vycítil, že velitel je muž, který prošel bouřemi ve zdraví a zocelen. Jeho tmavé vlasy byly po vojensku zastřižené, oči mu hořely jakýmsi zatvrzelým odhodláním, které se získá pouze lety intenzivního tréninku. Kráčel přísně strohým krokem a sluchátko měl diskrétně skryté za uchem, takže vypadal spíš na příslušníka americké tajné služby než Švýcarské gardy.

Oslovil je anglicky se zřetelným přízvukem. Na tak vysokou postavu měl překvapivě tichý hlas, téměř šeptal. Nějak

se to nesrovnávalo s jeho tuhou vojenskou věcností.

„Dobrý den," řekl. „Jsem velitel Olivetti - Comandante principale Švýcarské gardy. To já jsem zavolal vašeho ředitele." Vittoria vzhlédla. „Děkuji, že jste nás pozval, pane." Velitel neodpověděl. Pokynul jim, aby ho následovali a vedl je houštím elektroniky ke dveřím v boční stěně. „Račte," vyzval je a podržel jim dveře.

Langdon s Vittorií vstoupili do potemnělé místnosti, kde byla plná stěna videomonitoru s pravidelně blikajícími černobílými obrazy různých míst vatikánského komplexu. Mladý voják, který tu seděl, to všechno bedlivě pozoroval. „Fuori. Vzdalte se," nařídil Olivetti. Gardista se sbalil a odešel.

Olivetti přešel k jedné obrazovce a ukázal na ni. Pak se obrátil k hostům. „Tento obraz je ze vzdálené kamery schované někde tady ve Vatikánu. Potřebuji vědět, oč jde."

Langdon s Vittorií se podívali na obrazovku a oba se zajíkli. Obraz byl jasný. Nebylo pochyb. Byl to jejich kanystr s antihmotou. Uvnitř se zlověstně vznášela lesklá kapička kovově vyhlížející tekutiny, osvětlená rytmicky blikajícími digitálními hodinami indikátoru. Okolí kanystru bylo ponořeno do tajuplné, téměř naprosté temnoty, což nasvědčovalo tomu, že se antihmota nachází v nějaké skříni nebo temné komoře. Nahoře na obraze blikal vložený text: ŽIVÉ SNÍMÁNÍ - KAMERA č. 86.

Na indikátoru si Vittoria přečetla údaj o tom, kolik času ještě zbývá. „Necelých šest hodin," zašeptala Langdonovi s napětím ve tváři.

Langdon se podíval na hodinky. „Takže máme čas do…" Odmlčel se a cítil, jak se mu stahuje žaludek.

„Půlnoci," dopověděla Vittoria s plachým pohledem. Půlnoc, pomyslel si Langdon. Smysl pro dramatičnost. Ať už kanystr ukradl kdokoli, každopádně si to perfektně načasoval. Zmocnilo se jej neblahé tušení, když si uvědomil, že právě sedí rovnou v epicentru.

Olivettiho šepot nyní zněl spíš jako syčení. „Patří tento předmět vašemu ústavu?"

Vittoria přikývla. „Ano, pane. Ukradli nám ho. Obsahuje vysoce výbušnou látku, která se nazývá antihmota."

Zdálo se, že Olivettim to ani nehnulo. „Ve výbušninách se dost vyznám, paní Vetrová, ale o antihmotě jsem ještě neslyšel."

„Je to nový výrobek. Musíme to okamžitě najít, nebo celý Vatikán evakuovat."

Olivetti pomalu zavřel oči a znovu je otevřel, jako by čekal, že když se na Vittorii znovu podívá, to, co od ní právě uslyšel, už nebude platit. „Evakuovat? Uvědomujete si, co se tu dnes večer koná?"

„Ano, pane. A životy vašich kardinálů jsou v ohrožení. Máme zhruba šest hodin. Už jste v hledání toho kanystru nějak pokročili?"

Olivetti zavrtěl hlavou. „Ještě jsme ani hledat nezačali." Vittoria polkla. „Cože? Vždyť jsme před chvilkou slyšeli, jak se vaše hlídky domlouvají o tom, že hledají-"

„Ano, hledají," odvětil Olivetti, „ale ne váš kanystr. Moji muži pátrají po něčem jiném, co se vás vůbec netýká."

Vittoriin hlas se zlomil. „Vy jste ten kanystr ještě ani nezačali hledat?"

Zdálo se, že Olivettimu zalezou zřítelnice do hlavy. Vypadal jako nějaký hmyz, zcela bez citu. „Paní Vetrová? Dovolte, abych vám něco objasnil. Ředitel vašeho ústavu mi po telefonu odmítl sdělit jakékoli podrobnosti o onom předmětu krom toho, že ho musím okamžitě najít. Máme tu ale nyní plno práce a já si nemohu dovolit ten luxus, abych na to někoho uvolnil, dokud nebudu znát nějaká fakta."

„V tuto chvíli je důležitý pouze jediný fakt, pane," odsekla Vittoria. „A to, že do šesti hodin ta věc vyhodí do vzduchu celý Vatikán."

Olivetti stál bez hnutí. „Paní Vetrová, měla byste vědět ještě něco." Jeho tón zněl poněkud blahosklonně. „I přes archaický vzhled města Vatikánu je každý jednotlivý vchod, jak soukromý, tak veřejný, vybaven nejmodernějším snímacím zařízením, jaké lidstvo zná. Kdyby se sem někdo pokusil vstoupit s jakýmkoli druhem výbušného zařízení, byl by okamžitě odhalen. Máme radioizotopové snímače, pachové filtry amerického původu, které odhalí i nejslabší chemické stopy hořlavin a toxinu. Používáme také nejmodernější detektory kovů a rentgenová snímací zařízení."

„Velice dojemné," odvětila Vittoria stejně chladně jako Olivetti „Antihmota bohužel není radioaktivní, její chemický vzorec je čistý vodík a kanystr je z plastické hmoty. Žádný z těch vašich přístrojů by to neodhalil."

„Ale ten kanystr má nějaký zdroj energie," namítl Olivetti a ukázal na blikající diodu indikátoru. „I nejmenší stopa niklokadmia by byla zachycena -"

„Baterie jsou také plastové."

Olivettimu zjevně začala docházet trpělivost. „Plastové baterie?"

„Polymerový gelový elektrolyt s teflonem."

Olivetti se k ní naklonil, jako by chtěl zdůraznit svou výškovou převahu. „Signorina, Vatikán je měsíc co měsíc cílem tuctů bombových hrozeb. Já osobně cvičím každého příslušníka Švýcarské gardy v zacházení s moderními výbušnými zařízeními. Moc dobře vím, že na světě neexistuje tak účinná látka, která by dokázala to, co tu líčíte, leda že by šlo o jadernou hlavici s náplní o velikosti baseballového míčku."

Vittoria si ho změřila divokým pohledem. „Příroda má ještě mnoho neodhalených tajemství."

Olivetti se k ní naklonil. „Smím se zeptat, kdo jste? Jaké postavení v CERNu zaujímáte?"

„Jsem členkou vědecké rady a byla jsem pověřena spolupracovat s Vatikánem na vyřešení této krize."

„Promiňte mi mou neomalenost, ale jde-li skutečně o krizi, tak proč jednám s vámi a ne s ředitelem? A co vás vede k tomu, abyste Vatikán urážela tím, že si sem přijedete v krátkých kalhotách?"

Langdon povzdechl. Nemohl pochopit, že v takovéhle situaci ten člověk ještě dokáže lpět na předpisech týkajících se oblečení. Pak si ale uvědomil, že když mohly kamenné penisy vzbuzovat u obyvatel Vatikánu chlípné myšlenky, pak Vittoria Vetrová v šortkách musí ohrožovat zdejší národní bezpečnost.

„Pane veliteli," vmísil se do toho ve snaze zneškodnit to, co vypadalo na další bombu hrozící výbuchem, „jmenuji se

Robert Langdon. Jsem profesorem na jedné americké univerzitě, kde přednáším o náboženství, a nejsem zaměstnanec CERNu. Viděl jsem pokus s antihmotou a mohu plně potvrdit to, co paní Vetrová o její mimořádné nebezpečnosti prohlásila. Máme důvod se domnívat, že do zdejšího objektu ji umístila protináboženský zaměřená sekta, která doufá, že tím znemožní konkláve.“

Olivetti se otočil a hleděl svrchu na Langdona. „Mám tu ženu v krátkých kalhotách, která tvrdí, že kapička tekutiny vyhodí do povětří celý Vatikán, a amerického profesora, který tvrdí, že jsme terčem nějaké protináboženské sekty. Co přesně chcete, abych udělal?“

„Najděte ten kanystr. Okamžitě!“ vykřikla Vittoria. „To je nemožné. Ta věc může být kdekoli. Vatikán je ohromný.“

„Vaše kamery nemají lokátory geografické pozice?“

„Obvykle se nekradou. Bude trvat celé dny, než se ta chybějící kamera najde.“

„My ale nemáme dny,“ prohlásila neústupně Vittoria. „Máme šest hodin.“

„Šest hodin, než co, paní Vetrová?“ Olivetti náhle zvýšil hlas. Ukázal na obrazovku. „Než to odpočítávání dojde k nule? Než Vatikán zmizí z povrchu zemského? Ujišťuji vás, že se nechovám zrovna mile k lidem, kteří zasahují do mého bezpečnostního systému. Zrovna tak nemám rád mechanické hračky, které se tu záhadně objevují. Já se starám. Je to moje povinnost, starat se. Ale to, co mi tu povídáte, prostě neberu.“

Langdon se ozval dřív, než si to mohl pořádně rozmyslet. „Slyšel jste někdy o iluminátech?“

Velitelova ledová maska praskla. Oči mu zbělely jako žralokovi, který se chystá zaútočit. „Varuji vás. Na tohle nemám čas.“

„Takže jste o nich už slyšel.“

Olivettiho oči bodaly jako bajonet. „Jsem oddaný obhájce katolické církve. Samozřejmě, že jsem o iluminátech slyšel. Jsou to už desítky let, co přestali existovat.“

Langdon sáhl do kapsy a podal Olivettimu obrázek těla Leonarda Vetry s vypáleným znamením.

„Zabývám se výzkumem iluminátů,“ vykládal, zatímco si Olivetti fax prohlížel. „Dlouho jsem nechtěl uvěřit tomu, že by mohli být dosud činní, ale tento vypálený cejch spolu s faktem, že illuminati jsou zapřisáhlí nepřátelé Vatikánu, můj názor změnil.“

„Počítačově vyrobená mystifikace.“ Olivetti vrátil fax Langdonovi.

Langdon nechápavě kroutil hlavou. „Mystifikace? Podívejte se na tu symetrii! Vy první byste měl rozpoznat, že to je autentické -“

„Autenticita je přesně to, co vám chybí. Možná že vám paní Vetrová zapomněla říct, že badatelé pracující v CERNu už po desetiletí kritizují politiku Vatikánu. Pravidelně nám sem posílají petice, abychom odvolali teorii o stvoření světa, abychom se otevřeně omluvili za Galilea a Koperníka, abychom přestali s kritikou nebezpečného či nemorálního výzkumu. Který ze dvou scénářů se vám zdá pravděpodobnější - že se čtyři sta let stará satanistická sekta znovu vynořila vybavena moderní zbraní hromadného ničení, anebo že se nějaký šprýmař z CERNu pokouší předstíranou hrozbou narušit posvátný úkon, který má dnes večer ve Vatikánu proběhnout?“

„Na téhle fotografii,“ vybuchla Vittoria hlasem vroucím jako láva, „je můj otec. Zavražděný. Myslíte, že takhle nějak si představuji žert?“

„Já nevím, paní Vetrová. Vím jen tolik, že dokud nedostanu smysluplné vysvětlení, v žádném případě nehodlám vyhlásit poplach. K mým povinnostem patří bdělost a diskrétnost - tak, aby celý posvátný úkon mohl probíhat s myslí soustředěnou, ničím nerozptylovanou. Dnes, jako vždycky.“

„Tak to projednávání alespoň odložte,“ zkoušel to Langdon.

„Odložit?“ Olivettimu klesla brada. „Taková drzost! Konkláve není nějaký americký zápas v baseballu, který se odvolá kvůli dešti. To je posvátná událost s přísnými předpisy, kodexem a závazným průběhem. Nejde o to, že miliarda katolíků na světě čeká na nového vůdce. Nejde o to, že venku čekají média z celého světa. Protokol této události je posvátný - ten nepřipouští nějaké úpravy. Od roku 1179 se konkláve konalo i přes hladomory, zemětřesení a dokonce i mor. Mohu vás ujistit, že kvůli jednomu zavražděnému vědci a nějaké kapce bůhvíčeho se to rozhodně měnit nebude.“

„Zaveďte mě k osobě, která to má na starosti,“ dožadovala se Vittoria.

Olivetti se na ni pronikavě zadíval. „Stojí před vámi.“

„Ne,“ odsekla. „Myslím někoho z církevních hodnostářů.“

Olivettimu začaly na čele vystupovat žíly. „Duchovenstvo už odešlo. Kromě Švýcarské gardy není v tuto chvíli ve Vatikánu nikdo než kardinálské kolegium. A ti jsou v Sixtinské kapli.“

„A co komoří?“ zeptal se kategoricky Langdon.

„Kdo?“

„Komoří zesnulého papeže.“ Langdon opakoval to slovo sebejistě doufaje, že ho paměť nešálí. Vzpomněl si, že kdysi četl o podivné organizaci vatikánské správy po papežově úmrtí. Pokud se nemýlil, tak během krátkého období bez papeže přechází plná papežská moc na osobního asistenta zemřelého - na jeho komořího - což je správní úředník dohlížející na přípravu a průběh konkláve, dokud kardinálové nezvolí nového Svatého otce. „Myslím, že v tuto chvíli je tou odpovědnou osobou komoří.“

„Il camerlegno?“ zachmuřil se Olivetti. „Ale komoří je jenom kněz. Nemá ani vyšší svěcení. Je to pouze osobní asistent zemřelého papeže.“

„Ale je tady. A vy se mu zodpovídáte.“

Olivetti si založil ruce. „Pane Langdone, je sice pravda, že podle vatikánských předpisů komoří během konkláve představuje hlavu výkonné moci, ale je to pouze proto, že on sám nemůže být zvolen papežem, čímž je zaručena nepředpojatost volby. Je to, jako kdyby vám zemřel prezident a jeden z jeho poradců přechodně seděl v Oválné pracovně. Komoří je mladý a otázkám bezpečnosti a čemukoli jinému v dané souvislosti rozumí jen velmi málo. Ze

všech těchto důvodů zde velím já.“

„Zaveďte nás k němu,“ požádala Vittoria.

„To nelze. Konkláve začíná už za čtyřicet minut. Komoří je v papežské kanceláři a připravuje se. Nemám vůbec v úmyslu jej vyrušovat záležitostmi bezpečnosti.“

Vittoria otevřela ústa k odpovědi, ale přerušilo ji zaklepání na dveře. Olivetti otevřel.

Venku stál voják v plné výstroji a ukazoval na hodinky. „E hora, comandante. Už je čas, pane veliteli.“

Olivetti se podíval na své vlastní hodinky a přikývl. Otočil se k Vittorii a Langdonovi jako soudce uvažující o rozsudku. „Pojďte se mnou.“ Vedl je ven z monitorovací místnosti přes bezpečnostní centrum do malé světlé kóje u zadní zdi. „Má kancelář.“ Posadil je uvnitř. Místnost vypadala docela běžně - zavalený psací stůl, kartotéky, skládací židle, klimatizace. „Vrátím se za deset minut. Doporučuji vám, abyste ten čas využili k rozvážení, jak chcete dále postupovat.“

Vittoria se otočila. „Přece nemůžete jen tak beze všeho odejít! Ten kanystr je -“

„Na tohle nemám čas,“ odsekl Olivetti. „Možná, že bych vás tu měl zavřít až do skončení konkláve, kdy už si ten čas udělám.“

„Pane,“ naléhal opět voják poklepávaje na hodinky. „Spazzare di capella. Vysmýčit kapli.“

Olivetti přikývl a měl se k odchodu.

„Spazzare di capella?“ zeptala se Vittoria. „Vy odcházíte, abyste zametl v kapli?“

Olivetti se obrátil probodávaje ji očima. „Vymetáme elektronické štěnice, slečno Vetrová - z ohleduplnosti.“ Podíval se směrem k jejím nohám. „Ale to je něco, čemu podle mého soudu sotva budete rozumět.“

Potom bouchl dveřmi, až v nich silné sklo zařinčelo. Jediným plynulým pohybem vytáhl klíč, vsunul ho do zámku a otočil jím. Západka klapla.

„Idiot!“ křikla Vittoria. „Nemůžete nás tady zamykat!“

Přes sklo Langdon viděl, že Olivetti cosi říká jednomu vojákovi. Strážný přikývl. Když Olivetti odešel, voják se k nim otočil čelem. Se založenýma rukama stál na druhé straně prosklených dveří a po jeho boku byla zřetelně vidět zbraň.

Dokonalé, pomyslel si Langdon. Prostě zatraceně dokonalé.

Vittoria se upřeně dívala na příslušníka Švýcarské gardy tyčícího se na druhé straně zamčených dveří do Olivettiho kutlochu. Stejně upřeně se díval i strážný, jehož pestrobarevná uniforma kontrastovala s jeho výhružným vzezřením.

„Chefiasco,“ pomyslela si Vittoria. Drženi jako rukojmí ozbrojencem v pyžamu.

Langdon byl zticha a Vittoria doufala, že používá svůj harvardský mozek k tomu, aby vymyslel, jak se dostat pryč. Z výrazu jeho obličeje však vycítila, že je spíš v šoku než ponořen v úvahách. Přišlo jí líto, že ho do toho namočila.

První, co Vittorii napadlo, bylo popadnout mobilní telefon a zavolat Kohlerovi; uvědomila si však, že to je bláznovství. Předně by jejich hlídač nejspíš vtrhl dovnitř a mobil by jí sebral. Za druhé, pokud se to s Kohlerem vyvíjí jako obvykle, je pravděpodobně dosud v takovém stavu, že by toho zrovna moc nenamluvil. Ne že by na tom záleželo, ale Olivetti by se stejně sotva ohlížel na to, co mu kdo říká.

Vzpomeň si! Nabádala sama sebe. Vzpomeň si na řešení tohoto testu!

Vzpomínka byl trik jednoho buddhistického filozofa. Místo aby po svém mozku chtěla nalézt řešení patrně neřešitelného úkolu, Vittoria ho jednoduše požádala, aby si na to vzpomněl. Z předpokladu, že člověk příslušnou odpověď už někdy znal, se odvodila představa, že odpověď musí existovat, a tím se zabránilo ochromení pocitem bezmoci. Vittoria se k tomuto triku často uchylovala při řešení vědeckých dilemat - těch, o kterých si většina lidí myslí, že nemají řešení.

Tentokrát však vzpomínkový trik nějak nefungoval. Začala proto uvažovat o tom, jaké má možnosti, a co vlastně potřebuje. Potřebovala někoho varovat. Je třeba, aby ji někdo ve Vatikánu bral vážně. Ale kdo? Camerlegno? Zatím byla uzavřená ve skleněné krabici s jediným východem.

Nástroje, řekla si. Vždycky existují nástroje. Přehodnoť své okolí.

Instinktivně svěsila ramena, zavřela oči a třikrát se zhluboka nadechla z plných plic. Cítila, že se jí zpomaluje pulz a svaly měknou. Chaotická panika v mozku odeznívá. Dobrá, uvolni mysl. Co je na této situaci pozitivního? Jaké mám výhody?“

Když se Vittoria Vetrová uklidnila, bylo její silnou zbraní analytické myšlení. Během několika vteřin pochopila, že jejich uvěznění je ve skutečnosti klíčem k úniku.

„Zatelefonuju si,“ vyhrkla náhle.

Langdon se na ni podíval. „Právě jsem chtěl navrhnout, abychom zavolali Kohlerovi, ale -“

„Kohlerovi ne. Někomu jinému.“

„A komu?“

„Camerlegnovi.“

Langdon vypadal nechápavě. „Telefonovat papežovu komořímu? Jak?“

„Olivetti říkal, že camerlegno je v papežské kanceláři.“

„Dobře. Vy znáte papežovo soukromé číslo?“

„Ne. Ale nebudu volat svým telefonem.“ Hodila hlavou k modernímu telefonnímu vybavení na Olivettiho stole. Byl posetý knoflíky pro rychlou volbu. „Šéf bezpečnosti přece musí mít přímou linku do papežovy kanceláře.“

„Také má ale jednoho vazouna s puškou kousek od nás.“

„A my jsme vevnitř zamčení.“

„Což jaksi vím.“

„Tím chci ale říct, že ten hlídač je zamčený zase venku. Tohle je Olivettiho kancelář. Pochybuji, že klíče od ní by měl

ještě někdo jiný.“

Langdon se podíval ven na jejich čestnou stráž. „Tohle sklo je pěkně tenké a tamhleta flinta pěkně velká.“

„A co udělá? Zastřelí mě za to, že telefonuju?“

„Copak to k čertu můžeme vědět? Tohle je pěkně podivné místo, a podle toho, jak to tu chodí -“

„Buď tohle,“ prohlásila Vittoria, „anebo můžeme strávit příštích pět hodin a osmačtyřicet minut ve vatikánském vězení. Aspoň budeme mít místa v první řadě, až antihmota vybuchne.“

Langdon zbledl. „Ale stráž zavolá Olivettiho, jakmile zvednete telefon. Kromě toho je tady dvacet knoflíků. A nevidím žádné označení. Chcete je vyzkoušet všechny a doufat, že budete mít štěstí?“

„Ani nápad,“ prohodila a zamířila k telefonu. „Jen jeden.“ Vittoria zvedla sluchátko a stiskla horní knoflík. „Číslo jedna. Vsadím jeden z těch iluminátských dolarů, co máte v kapse, že tohle je papežova kancelář. Kdo jiný by byl tak pro velitele Švýcarské gardy vrcholně důležitý?“

Langdon neměl čas odpovědět. Voják za dveřmi začal tlouct pažbou do skla. Mával na ni, aby položila sluchátko.

Vittoria na něj mrkla. Voják pukal vzteky.

Langdon odešel od dveří a otočil se k Vittorii. „Asi máte pravdu, protože to nevypadá, že by se tenhle chlápek zrovna bavil.“

„Zatraceně!“ zaklela se sluchátkem v ruce. „Záznamník.“

„Záznamník?“ užasl Langdon. „Papež má záznamník?“

„Nebyla to papežova kancelář,“ zahučela Vittoria a zavěsila. „Byl to pitomý týdenní jídelníček pro vatikánského zásobovacího úředníka.“

Langdon se unaveně usmál na vojáka, který na něj zuřivě zíral přes sklo, zatímco vysílačkou hlasitě sháněl Olivettiho.

Vatikánská telefonní ústředna se nachází v Ufficio di Communicazione za budovou vatikánské pošty. Je to poměrně malá místnost s osmilinkovým přepínačem Corelco 141. Spojuje přes dva tisíce hovorů denně, většinou přepojovaných automaticky. Jediný operátor, který měl dnes večer službu, poklidně usrkával z hrnečku čaj. Byl hrdý na to, že je jedním z hrstky zaměstnanců, kterým je dnes večer povolen pobyt ve městě. Samozřejmě, že dobrý pocit mu poněkud kazila přítomnost příslušníka Švýcarské gardy postávajícího přede dveřmi. Doprovod na toaletu, pomyslel si operátor. Jaké to potupy musíme snášet ve jménu Svatého konkláve.

Naštěstí dnes večer nebylo mnoho hovorů. Ale možná že to ani není tak docela naštěstí, pomyslel si. Zájem světa o události ve Vatikánu v posledních dvou letech poklesl. Zmenšil se počet telefonních dotazů ze strany tisku, a dokonce ani pomatenci už tolik nevolají. Tiskové oddělení se těšilo, že alespoň kolem události dnešního večera bude víc slavnostního šumu. Bohužel i přes to, že Svatopetrské náměstí bylo nacpáno maringotkami od tisku, se zdálo, že jde většinou o běžný italský a evropský tisk. Bylo tu jen pár sítí s celosvětovým dopadem… a i ty určitě poslaly jen své giornalisti secundari.

Operátor držel svůj hrneček a říkal si, jak dlouho to asi dnes večer může trvat. Asi tak do půlnoci, hádal. Dneska většina těch, co byli uvnitř, věděla, kdo je favoritem na místo papeže, už dávno před tím, než se konkláve vůbec sešlo, takže celý proces byl spíš tří až čtyřhodinovým rituálem než skutečnou volbou. Samozřejmě, že neshoda mezi kardinály v poslední chvíli by mohla ceremonii prodloužit až do svítání… ba i déle. Konkláve v roce 1831 trvalo čtyřiapadesát dní. Dnes ale ne, říkal si. Šuškalo se, že toto konkláve bude jen „čekání na kouř“.

Operátorovy úvahy se rozplynuly se zabzučením vnitřní linky na panelu. Díval se na blikající červené světélko a kroutil hlavou. To je divné, říkal si. Linka nula. Kdo uvnitř by dnes večer volal operátora? Kdo vůbec zůstal uvnitř?

„Citta del Vaticano, prego?“ ohlásil se, když zvedl sluchátko.

Hlas na lince mluvil rychlou italštinou. Operátor slabě rozeznal přízvuk připomínající Švýcarskou gardu - plynulá italština s nádechem vlivu švýcarské francouzštiny. Ale volající rozhodně nebyl příslušníkem Švýcarské gardy.

Když operátor uslyšel ženský hlas, málem svůj hrnek s čajem převrhl. Znovu se podíval dolů na linku. Ne, nespletl se. Vnitřní linka. Ať to byl kdo chtěl, volal z budovy. To snad musí být nějaký omyl! Žena ve Vatikánu? Dnes večer?

Mluvila rychle a rozzlobeně. Operátor strávil u telefonu dost dlouhou řádku let na to, aby rozeznal, kdy mluví s pazzo, nějakým bláznem. Tahle žena na blázna nevypadala. Byla sice rozrušená, ale hovořila rozumně. Věcně. S údivem poslouchal, oč jej žádá.

„Il camerlegno?“ užasl operátor, který stále nemohl přijít na to, odkud ten hovor sakra přichází. „Obávám se, že vás s ním nemohu spojit… ano, já vím, že je v papežově kanceláři, ale kdo vlastně jste? Říkáte, že ho chcete varovat před…“ Poslouchal a jeho nervozita narůstala. Všichni jsou v ohrožení? Jakže? A odkud voláte? „Neměl bych zavolat Švýcarskou…“ Operátor se zarazil. „Kde říkáte, že to jste? Kde?“

Naslouchal úplně ohromený a pak se rozhodl. „Nezavěšujte, prosím,“ požádal a zatím její hovor odblokoval.

Potom zavolal přímou linkou velitele Olivettiho. Přece není možné, aby ta ženská byla skutečně v jeho -“

Linka se okamžitě ozvala.

„Per Vamore di Dio!“ ječel na něho ženský hlas. „Tak už mě sakra spojte!“

Dveře bezpečnostního centra Švýcarské gardy se s šustěním otevřely. Vojáci se rozestoupili, jakmile velitel Olivetti vtrhl do místnosti jako tajfun. Zabočil doprava do své pracovny a potvrdilo se to, co mu stráž hlásila vysílačkou - Vittoria Vetrová stála u stolu a hovořila do jeho velitelského telefonu.

Che coglioni che ha questa! pomyslel si. Tak tohle mi ještě chybělo!

Vztekle se hnal ke dveřím a vrazil klíč do zámku. Otevřel dveře a zařval: „Co to děláte!“

Vittoria ho ignorovala. „Ano,“ říkala právě do telefonu. „A musím vás varovat -“

Olivetti jí vytrhl sluchátko z ruky a přiložil si je k uchu. „Kdo je tam, ksakru?“

Ve zlomku vteřiny Olivettiho strnulé držení těla zvláčnělo. „Jistě, camerlegno…“ přikyvoval. „Máte naprostou

pravdu, pane, ale otázky bezpečnosti vyžadují… samozřejmě že nikoli… zadržuji ji zde na… jistě, ale…“ Poslouchal. „Ano, pane,“ hlesl nakonec. „Ihned je k vám přivedu.“

Apoštolský palác sestává z několika budov blízko Sixtinské kaple na severovýchodním okraji Vatikánu. V tomto paláci s rozhledem po celém Svatopetrském náměstí se nachází jak soukromá papežova rezidence, tak i papežská kancelář. Vittoria s Langdonem šli mlčky dlouhou rokokovou chodbou za Olivettim, jehož krční tepny pulzovaly vzteky. Museli vystoupit ještě po třech schodištích, než konečně vešli do spoře osvětlené síně.

Langdonovi přecházely oči nad tím, jaké umělecké kusy zde pokrývají stěny. Busty, goblény, vlysy - všechno v bezvadném stavu a v hodnotě stovek tisíc dolarů. Ve dvou třetinách chodby procházeli kolem alabastrové fontány. Olivetti zabočil doleva do předsíňky a popošel k největším dveřím, jaké kdy Langdon spatřil.

„Officio di Papa. Papežova kancelář,“ prohlásil a nerudně se na Vittorii zamračil. Vittoria se ale nedala zastrašit. Předešla Olivettiho a silně zaklepala na dveře.

Papežská kancelář, pomyslel si Langdon, který jen stěží chápal, že stojí před jednou z nejposvátnějších místností celého náboženského světa.

„Avanti!“ ozvalo se zevnitř.

Když se dveře otevřely, Langdon si musel zastínit oči. Sluneční světlo bylo oslepující. Pomalu se rozkoukával.

Papežská kancelář připomínala spíš taneční sál než pracovnu. Podlaha byla z červeného mramoru, stěny bohatě ozdobené freskami. Ze stropu visel obrovský lustr a vzadu řada klenutých oken nabízela úchvatný pohled na panorama sluncem zalitého Svatopetrského náměstí.

Můj bože, to je opravdu pěkný pokoj s vyhlídkou, pomyslel si.

Na druhém konci síně seděl u vyřezávaného stolu muž a usilovně cosi psal. „Avanti,“ zakřičel znovu. Položil pero a zamával na ně.

Olivetti kráčel napřed vojenským krokem. „Signore,“ pronesl omluvně. „Non hopotuto. Nemohl jsem-“

Muž ho přerušil. Vstal a podíval se na své návštěvníky.

Komoří zdaleka nepřipomínal křehké blažené staré muže, kteří, jak si Langdon představoval, bloudí Vatikánem. Neměl žádný růženec ani jiné přívěsky. Žádný těžký ornát. Byl oblečen do jednoduché černé sutany, která podtrhávala pevnost jeho statné postavy. Táhlo mu na čtyřicítku - podle vatikánských měřítek skoro dítě. Měl až překvapivě hezkou tvář, silné kudrnaté hnědé vlasy a zelené oči, zářící všemi tajemstvími vesmíru. Když se však přiblížil, Langdon v jeho očích zahlédl hluboké vyčerpání - jako kdyby jeho duše prožila nejtěžších patnáct dní života.

„Jsem Carlo Ventresca,“ oznámil perfektní angličtinou. „Camerlegno zesnulého papeže.“ Jeho hlas byl laskavý a neokázalý, s lehounkým náznakem italského přízvuku.

„Vittoria Vetrová,“ představila se a podávala mu ruku.

Olivetti sebou trhl, když komoří nabízenou pravici přijal a potřásl jí.

„Toto je Robert Langdon, profesor dějin náboženství z Harvardovy univerzity.“

„Padre,“ pronesl Langdon svou nejlepší italštinou. Při podání ruky se mírně uklonil.

„Nene,“ bránil se camerlegno. „Úřad Jeho Svatosti mě ještě nečiní svatým. Jsem pouhý kněz - komoří sloužící v čase potřeby.“

Langdon se narovnal.

„Všichni se, prosím, posaďte,“ vyzval je komoří. Postavil kolem svého stolu několik židlí. Langdon s Vittorií si sedli. Olivetti zjevně raději zůstal stát.

Komoří si sedl za stůl, založil ruce, povzdechl a zadíval se na návštěvníky.

„Signore,“ začal Olivetti. „Oděv té ženy je moje chyba. Já - „

„Její oděv není to, co mě teď zajímá,“ odpověděl komoří, který byl příliš vyčerpán, než aby se o takové věci staral. „Když mi ale zavolá operátor půl hodiny před začátkem konkláve, aby mi sdělil, že ve vaší soukromé kanceláři je žena, která mě chce varovat před nějakým velkým nebezpečím, o kterém já nemám tušení, tak to mne vskutku zajímá.“

Olivetti stál strnule, prohnutý v zádech jako voják při podrobné prohlídce.

Langdon se cítil přítomností komořího úplně hypnotizovaný. Přestože byl mladý a k smrti unavený, připomínal nějakého mytického hrdinu - vyzařoval charisma a autoritu.

„Signore,“ namítl Olivetti omluvným, ale neústupným tónem, „neměl byste se starat o záležitosti bezpečnosti. Máte jiné povinnosti.“

„Jsem si dobře vědom svých ostatních povinností. Ale také si jsem vědom, že jakožto direttore intermediario mám zodpovědnost za bezpečnost a spokojenost každého, kdo se tohoto konkláve zúčastní. Co se to tady děje?“

„Mám situaci pod kontrolou.“

„Očividně nemáte.“

„Otče,“ přerušil je Langdon, vytáhl zmačkaný fax a podával jej komořímu. „Prosím.“

Velitel Olivetti udělal krok vpřed a snažil se zasáhnout. „Padre, prosím, neznepokojujte se -“

Komoří si papír vzal a dlouho si Olivettiho nevšímal. Podíval se na obrázek zavražděného Leonarda Vetry a ohromeně vydechl. „Co to má být?“

„To je můj otec,“ odpověděla Vittoria chvějícím se hlasem. „Byl to kněz a vědec v jedné osobě. Minulé noci ho zavraždili.“

Tvář komořího okamžitě zjihla. „Drahé dítě. Je mi vás líto.“ Pokřižoval se a znovu se podíval na fax očima plnýma zděšení. „Kdo by… a vypálil mu na…“ Komoří se odmlčel a zblízka obrázek studoval.

„Je tam napsáno Illuminati,“ sdělil mu Langdon. „Bezpochyby to jméno znáte.“

Camerlegno se zatvářil podivně. „Ano, už jsem ten název slyšel, ale…“

„Signore“ vložil se do toho Olivetti. „To je absurdní. Illuminá ti? Zjevně jde o nějaký promyšlený podvod.“

Zdálo se, že camerlegno o jeho slovech uvažuje. Pak se otočil a zahleděl na Langdona tak upřeně, že z toho skoro přestal dýchat. „Pane Langdone, strávil jsem celý život v katolické církvi. Vím, co se o iluminátech povídá… i tu legendu o vypalování znamení. Přesto vás musím upozornit, že žiji přítomností. Křesťanství má dost reálných nepřátel, než aby oživovalo duchy minulosti.“

„Symbol je autentický,“ řekl Langdon, možná nepříliš důrazně, jak si uvědomil. Natáhl se ke komořímu a faxem před ním otáčel dokola. Komoří zmlkl, když spatřil podivnou symetrii vypáleného obrazce.

„Ani moderní počítače,“ dodal Langdon, „nedokážou vytvořit tak dokonalý ambigram tohoto slova.“

Komoří si založil ruce a dlouho nic neříkal. „Illuminá ti jsou mrtvi,“ prohlásil nakonec. „Už dlouho. To je historický fakt.“

Langdon přikývl. „Ještě včera bych s vámi souhlasil.“

„Včera?“

„Před dnešním řetězcem událostí. Domnívám se, že illuminá ti byli znovu vzkříšeni, aby realizovali pradávný záměr, k němuž se zavázali.“

„Promiňte, ale už jsem hodně z historie zapomněl. Jakýže to byl pradávný záměr?“

Langdon se zhluboka nadechl. „Zničení Vatikánu.“

„Zničení Vatikánu?“ Camerlegno vypadal spíš zmateně než vyděšeně. „Ale to je přece nemožné.“

Vittoria zavrtěla hlavou. „Obávám se, že máme ještě další špatné zprávy.“

„Je to pravda?“ zeptal se camerlegno a ohromeně se obrátil od Vittorie k Olivettimu.

„Signore,“ ujišťoval jej Olivetti, „připouštím, že je zde nějaké zařízení. Je vidět na jednom našem kontrolním monitoru, ale co se týče tvrzení paní Vetrové o ničivé síle té látky, nemohu -“

„Moment,“ přerušil ho camerlegno. „Vy tu věc vidíte?“

„Ano, signore. Na bezdrátově napojené kameře číslo 86.“

„Tak proč jste to dosud neobjevili?“ Z camerlegnova hlasu nyní jasně čišel hněv.

„To je velice obtížné, signore.“ Olivetti vypjatý jako struna vysvětloval situaci.

Camerlegno poslouchal a Vittoria si všimla, že ho to zajímá stále víc. „Jste si jistý, že je to uvnitř, ve Vatikánu?“ zeptal se. „Co když někdo tu kameru vynesl ven a nyní vysílá odjinud?“

„Nemožné,“ namítl Olivetti. „Opevnění je elektronicky stíněné, aby chránilo naše vnitřní komunikace. Signál může přicházet pouze zevnitř, jinak bychom ho vůbec nedostali.“

„Předpokládám, že nyní po této chybějící kameře pátráte všemi dostupnými prostředky.“

Olivetti zavrtěl hlavou. „Ne, signore. Lokalizace kamery by mohla zabrat také stovky hodin. V tuto chvíli máme ještě úkoly týkající se bezpečnosti, a při vší úctě k paní Vetrové je ta kapička, o níž stále hovoří, velmi malá. Nemůže mít takovou sílu, jak tvrdí.“

Vittorii došla trpělivost. „Ta kapička je dost velká na to, aby srovnala Vatikán se zemí. Poslouchal jste vůbec aspoň jediné slovo z toho, co jsem vám povídala?“

„Madam,“ pronesl Olivetti hlasem jako z ocele, „moje zkušenosti s výbušninami jsou poměrně rozsáhlé.“

„Vaše zkušenosti jsou především zastaralé,“ odsekla Vittoria stejně rezolutně. „I přes to oblečení, které, jak vidím, vás tak znepokojuje, pracuji jako badatel v oboru fyziky na světově nejproslulejším ústavu pro vnitroatomární výzkum. Já osobně jsem navrhla nádrž na antihmotu, která brání tomu, aby se její vzorek okamžitě rozpadl. A varuji vás, že pokud ten kanystr nenajdete do šesti hodin, vaši muži budou mít v příštím století na hlídání pouze velikou díru v zemi.“ Olivetti se obrátil ke camerlegnovi a jeho hmyzí oči plály vztekem. „Signore, nemohu s čistým svědomím dovolit, aby se tak pokračovalo. Váš čas maří bláznivé nápady nějakých darebáků. Illuminá ti? Kapička, která nás všechny zničí?“

„Basta,“ prohlásil camerlegno. Pronesl to slovo tiše, a přesto se zdálo, že se jeho ozvěna nese celou místností. Pak nastalo ticho. Šeptem pokračoval: „Ať jsou či nejsou nebezpeční, illuminá ti nebo někdo jiný, ať je ta věc cokoli, v žádném případě nesmí zůstat tady ve Vatikánu. Tím spíš těsně před konkláve. Nařizuji, abyste to našli a odstranili. Okamžitě zorganizujte pátrací akci.“

Olivetti ještě odolával. „Signore, i kdybychom použili všechny naše příslušníky, aby prohledávali celý zdejší komplex, bude trvat celé dny, než tu kameru najdou. Ostatně potom, co jsem hovořil s paní Vetrovou, pověřil jsem jednoho z našich mužů, aby se podíval do nejnovější příručky o pyrotechnice, zda v ní nalezne něco o látce zvané antihmota. Nenašel tam sebemenší zmínku. Nic.“

Nabubřelý osel, pomyslela si Vittoria. Pyrotechnická příručka? Jestlipak se také podíval do nějaké encyklopedie? Pod písmeno A!

Olivetti stále hovořil. „Signore, pokud navrhujete, abychom krok za krokem prohledávali celý Vatikán, tak musím protestovat.“

„Veliteli.“ Camerlegnův hlas už vřel hněvem. „Dovolte, abych vám připomněl, že když ke mně hovoříte, obracíte se k úřadu, který zastupuji. Zjišťuji, že neberete moje postavení vážně - nicméně podle zákona jsem v čele teď já. Pokud se nemýlím, kardinálové jsou nyní v bezpečí v Sixtinské kapli, a s bezpečností tedy nemáme žádné velké starosti až do chvíle, kdy bude zahájeno konkláve. Nechápu, proč s hledáním toho zařízení otálíte. Kdybych nebyl přesvědčen o opaku, musel bych se domnívat, že záměrně vystavujete konkláve nebezpečí.“

Olivetti se zatvářil pohrdavě. „Jak se opovažujete! Sloužil jsem vašemu papeži dvanáct let! A předchozímu papeži čtrnáct! Od roku 1438 Švýcarská garda -“

Vysílačka připnutá na jeho opasku jej s hlasitým pípnutím přerušila. „Comandante?“

Olivetti ji popadl a stiskl knoflík. „Sto occupato! Cosa vuoi? Mám teď práci. Co chcete?“

„Scusi. Omlouvám se,“ řekl voják, který volal. „Tady spoje. Myslím, že byste měl vědět, že jsme obdrželi oznámení o

chystaném bombovém útoku.“

Olivettiho to zřejmě vůbec nevyvedlo z míry. „Tak se o to postarejte! Postupujte jako obvykle a zaznamenejte to.“

„To jsme už udělali, pane, ale ten volající…“ Voják se odmlčel. „Neobtěžoval bych vás s tím, pane, kdyby se nezmínil o té látce, kterou jste mi nařídil hledat. O té antihmotě.“

Všichni v místnosti si vyměnili užaslé pohledy.

„O čemže se zmínil?“ vykoktal Olivetti.

„O antihmotě, pane. Když jsme se pokoušeli najít nějakou stopu, podíval jsem se na to ještě jednou. Informace o antihmotě jsou… upřímně řečeno, poněkud znepokojující.“

„Myslím, že jste říkal, že v příručce o pyrotechnice jste o ní nenašel ani zmínku.“

„Našel jsem ji ale na internetu.“

Aleluja. Sláva, pomyslela si Vittoria.

„Zdá se, že jde o nesmírně výbušnou látku,“ hlásil voják. „Stěží lze říct, do jaké míry je ta informace přesná, ale uvádí se tam, že přibližně půl kilogramu antihmoty má stokrát ničivější sílu než jaderná hlavice.“

Olivetti zvadl. Pocit vítězství však z Vittorie vyvanul, když si všimla zděšení na camerlegnově tváři.

„Zjistili jste, kdo to volal?“ koktal Olivetti.

„Nepovedlo se to. Volal z mobilního telefonu se silným zabezpečením. Satelitní linky se navzájem kříží, takže triangulace nepadá v úvahu. Podle značky mezifrekvenčního kmitočtu se zdá, že je někde v Římě, ale jinak ho skutečně nelze vystopovat.“

„Kladl nějaké požadavky?“ zeptal tichým hlasem Olivetti.

„Ne, pane. Jen nás varoval, že antihmota je ukryta někde zde uvnitř komplexu. Zdálo se, že je překvapený, že to nevím. Ptal se mě, jestli jsem ji už viděl. Vy jste se mě na antihmotu ptal, a tak jsem se rozhodl, že se s vámi poradím.“

„Dobře jste udělal,“ pravil Olivetti. „Za chvíli jsem dole. Okamžitě mě kontaktujte, jestli znovu zavolá.“

Na druhé straně vysílačky bylo chvíli ticho. „On je stále na lince, pane.“

Olivetti vypadal, jako kdyby ho zasáhl elektrický proud. „On je… na telefonu?“

„Ano, pane. Už deset minut se ho snažíme vystopovat, ale je to marné. Musí vědět, že ho nemůžeme dostat, protože odmítá zavěsit, dokud ho nespojíme s camerlegnem.“ „Přepojte ho,“ nařídil camerlegno. „Ihned!“ Olivetti naléhal. „Nedělejte to, otče. K tomu se mnohem lépe hodí vycvičený vyjednávač Švýcarské gardy.“

„Hned!“

Olivetti předal rozkaz.

Za okamžik začal telefon na stole camerlegna Ventrescy vyzvánět. Camerlegno stiskl knoflík pro hlasitý odposlech. „Kdo ve jménu Božím vlastně jste?“

Hlas, který se ozýval z telefonu, byl kovové chladný, arogantní a drzý. Všichni přítomní napjatě poslouchali.

Langdon se snažil identifikovat jeho přízvuk. Snad Střední východ?

„Jsem posel dávného bratrstva,“ oznámil hlas s cizí kadenci. „Bratrstva, kterému jste po staletí škodili. Jsem posel iluminátů.“

Langdon cítil, jak mu tuhnou svaly a mizejí poslední stopy pochybností. Na chvilku se v něm znovu dostavil známý střet pocitů vzrušení, hrdosti a strachu, který prožíval, když dnes ráno poprvé spatřil ambigram.

„Co chcete?“ zeptal se camerlegno.

„Reprezentuji muže vědy. Lidi, kteří jako vy hledají odpovědi. Odpovědi na úděl člověka, jeho cíl, jeho stvořitele.“

„Ať už jste kdokoli,“ řekl camerlegno, „já -“

„Silenzio. Mlčte. A raději poslouchejte. Po dva tisíce let vaše církev vládla nad hledáním pravdy. Rozdrtili jste ty, kteří se stavěli proti vám, lžemi a výhrůžkami, zatracením. Zmanipulovali jste pravdu, aby sloužila vašim potřebám, a zabíjeli jste ty, jejichž objevy nesloužily vašim zájmům. Překvapuje vás, že jste terčem osvícených mužů této planety?“

„Osvícení muži neprosazují svou myšlenku vydíráním.“

„Vydíráním?“ Volající se zasmál. „Toto není vydírání. Nemáme žádné požadavky. O zničení Vatikánu se nevyjednává. Čtyři sta let jsme čekali na tento den. O půlnoci bude vaše město zničeno. Proti tomu nic nezmůžete.“

Olivetti se přihnal k telefonu. „Přístupy do tohoto města jsou uzavřeny! Žádné výbušniny sem nedostanete!“

„Hovoří z vás tupá oddanost příslušníka Švýcarské gardy. Či dokonce důstojníka? Jistě víte, že illuminátí po staletí infiltrovali elitní organizace všude na světě. Opravdu si myslíte, že Vatikán je proti tomu imunní?“

Bože, pomyslel si Langdon, oni mají někoho tady uvnitř. Nebylo žádným tajemstvím, že infiltrace byla přímo obchodní značkou illuminátů. Pronikli mezi svobodné zednáře, do sítě největších bank, do vládních orgánů. Dokonce Churchill jednou řekl reportérům, že kdyby angličtí špioni vnikli mezi nacisty tak, jak vnikli illuminátí do anglického parlamentu, bylo by do měsíce po válce.

„Průhledný bluf,“ odsekl Olivetti. „Váš vliv nemůže sahat tak daleko.“

„Proč ne? Protože vaši gardisté jsou tak bdělí? Protože hlídají každý kout vašeho soukromého světa? A co samotní příslušníci této gardy? Nejsou to také jenom lidé? Opravdu věříte, že dávají život v sázku kvůli povídačce o muži, který kráčel po vodách? Ptejte se sám sebe, jak jinak by se mohl kanystr dostat do Vatikánu. Anebo jak mohly dnes odpoledne zmizet čtyři nejcennější kusy z vašeho majetku.“

„Našeho majetku?“ zachmuřil se Olivetti. „Co tím myslíte?“

„Jeden, dva, tři, čtyři. Ještě je nepostrádáte?“

„O čem to sakra mluvíte -“ Olivetti se zarazil, jeho oči se široce rozevřely, jako by ho někdo kopl do břicha.

„Už vám svítá?“ posmíval se hlas na druhém konci. „Mám přečíst jejich jména?“

„Co se děje?“ chtěl vědět camerlegno celý zmatený. Volající se zasmál. „Váš důstojník vás ještě neinformoval? Jak hříšné. Není divu. Taková pýcha. Umím si představit tu hanbu, až vám bude muset sdělit, že čtyři kardinálové, které se

zapřísahal chránit, zmizeli -“

Olivetti vybuchl: „Kde jste získal tuto informaci!“

„Camerlegno“ škodolibě pravil volající, „zeptejte se svého důstojníka, zda jsou v Sixtinské kapli všichni kardinálové.“

Camerlegno se obrátil na Olivettiho a jeho zelené oči žádaly vysvětlení.

„Signore,“ zašeptal Olivetti camerlegnovi do ucha, „je pravda, že čtyři naši kardinálové se ještě nedostavili do Sixtinské kaple, ale není důvod k poplachu. Každý z nich se už dnes ráno přihlásil v ubytovně, takže víme, že jsou již bezpečně zde, ve Vatikánu. Byli přece před několika hodinami i u vás, kam jste je pozval na čaj. Jednoduše se nedostavili včas na setkání před konkláve. Hledáme je, ale jsem si jistý, že si pouze nevšimli, že už je čas, a spokojeně se někde baví.“

„Baví?“ Camerlegnův hlas ztratil obvyklý klid. „Měli být v kapli už víc než před hodinou!“

Langdon se s údivem podíval na Vittorii. Pohřešovaní kardinálové? Tak tam dole hledali vojáci je?

„Náš seznam vás nepochybně přesvědčí,“ vmísil se volající„ Je na něm kardinál Lamassé z Paříže, kardinál Guidera z Barcelony, kardinál Ebner z Frankfurtu…“

Olivetti byl po každém jméně menší a menší.

Volající se odmlčel, jako by mu poslední jméno dělalo zvláštní radost. „A z Itálie… kardinál Baggia.“

Camerlegno se zhroutil do křesla zcela otřesený. „Ipreferiti,“ šeptal. „Čtyři favorité… včetně Baggii, nejpravděpodobnějšího nástupce Svatého otce, jak je to možné?“

Langdon toho přečetl dost o moderní volbě papeže, aby porozuměl zoufalému výrazu v camerlegnově tváři. Přestože formálně se papežem může stát kterýkoli kardinál pod osmdesát let, jen velmi málo z nich má dostatečnou autoritu, aby měli při tajném hlasování naději na získání dvoutřetinové většiny. Ti, co ji mají, jsou známi jako preferiti. A dnes večer všichni chybí.

Camerlegnovi padaly krůpěje potu z čela. „Co zamýšlíte s těmi muži udělat?“

„Co bystě řekl, že mám v úmyslu? Jsem potomek Hassassinů.“

Langdon se zachvěl. To jméno dobře znal. Církev si během let opatřila několik smrtelných nepřátel - Hassasiny, rytíře Templářského řádu, armády, které byly Vatikánem pronásledovány nebo zrazeny.

„Propustte kardinály,“ vypravil ze sebe camerlegno. „Nestačí vám, že vyhrožujete zničením Božího města?“

„Na ty čtyři kardinály zapomeňte. Ti jsou už odepsaní. Budíte ujištěn, že jejich smrt si budou pamatovat… miliony. Sen každého mučedníka. Udělám z nich mediální hvězdy. Z jednoho po druhém. O půlnoci už se bude o illuminátech zajímat kdekdo. Nemělo by smysl měnit svět, když se nikdo nedívá. Zabíjení před zraky veřejnosti šíří kolem sebe opojnou hrůzu, není-liž pravda? Sami jste to už dávno potvrdili, inkvizice, mučení templářů, křižácké války.“ Odmlčel se. „A ovšem, la purga.“

Camerlegno ani nehlesl.

„Nevzpomínáte si, oč se jedná?“ tázal se volající. „Samozřejmě že ne. Jste ještě dítě. A vůbec, kněží jsou špatní dějepisci. Že by proto, že se za své dějiny stydí?“

„La purga,“ opakoval Langdon sám pro sebe. „Šestnáct set šedesát osm. Církev tehdy vypálila znamení kříže čtyřem vědcům - stoupencům illuminátů. Aby smyla jejich hříchy.“

„Kdo to mluví?“ ptal se volající spíš pobaveně než ustrašeně. „Koho to tam ještě máte?“

Langdon se cítil nesvůj. „Mé jméno není důležité,“ prohlásil a snažil se, aby se mu netřásl hlas. Mluvit s živým členem illuminátů ho vyvádělo z míry stejně, jako kdyby měl hovořit s Georgem Washingtonem. „Jsem badatel, který se zabývá dějinami vašeho bratrstva.“

„Báječně,“ odpověděl hlas. „Jsem potěšen, že na světě ještě žije někdo, kdo si pamatuje zločiny, jež na nás napáchali.“ „Většina z nás si myslela, že jste přestali existovat.“ „Omyl, o jehož rozšíření se naše bratrstvo pilně snažilo. Co ještě víte o události zvané la purga? „

Langdon zaváhal. Co ještě vím? Že celá tahle situace je šílenství, to je to, co vím! „Po vypálení těch znamení vědce zabili a jejich těla rozvezli na různá veřejná místa v Římě, aby se stala pro další muže vědy varováním, aby dostali strach připojit se k illuminátům.“

„Ano. Takže my uděláme totéž. Quid pro quo. Považujte to za symbolickou odplatu za naše zavražděné bratry. Vaši čtyři kardinálové zemřou, každou hodinu jeden počínaje osmou. O půlnoci celý svět ustrne v úžasu.“

Langdon přistoupil k telefonu. „Skutečně zamýšlíte ty čtyři muže ocejchovat a zavraždit?“

„Historie se opakuje, nebo ne? Samozřejmě že budeme elegantnější a odvážnější, než byla tenkrát církev. Ta zabíjela v ústraní a pohazovala těla, když se nikdo nedíval. To je přece zbabělé.“

„Co říkáte?“ zeptal se Langdon. „Že ty lidi ocejchujete a zabijete veřejně?“

„Velmi správně. I když záleží na tom, co považujete za veřejné. Uvědomuji si, že dnes už do kostela moc lidí nechodí.“

Langdonovi to pořád tak docela nedocházelo. „Vy je chcete povraždit v kostelích?“

„Laskavé gesto. Umožníme Bohu, aby vzal jejich duše na nebesa ještě pohotověji. To se nám zdá jedině správné. Samozřejmě, že i tisk si přijde na své, aspoň předpokládám.“

„Blufujete,“ vložil se do toho Olivetti chladně. „Nemůžete zabít člověka v kostele a čekat, že vám to projde.“

„Já že blufuju? Pohybujeme se mezi vaší Švýcarskou gardou jako duchové, sebereme vám čtyři z vašich kardinálů uvnitř baráku, umístíme smrtící výbušninu do srdce vaší nejposvátnější svatyně, a vy si pořád ještě myslíte, že blufuju? Jakmile začneme se zabíjením a najdou se oběti, média se sem slétnou jak supi. O půlnoci se svět dozví, oč se illuminátům jedná.“

„A co když do každého kostela postavíme stráže?“ zeptal se Olivetti.

Volající se zasmál. „Obávám se, že vzhledem k budovatelskému dílu vašeho náboženství to bude pěkně těžký úkol. Nespočítal jste to nedávno? V Římě je přes čtyři sta katolických kostelů. Katedrály, kaple, tabernákly, opatství, mužské

kláštery, ženské kláštery, farní školy…“ Olivettiho tvář zůstávala tvrdá.

„Za devadesát minut to začne,“ oznámil hlas na druhé straně dávaje najevo, že pomalu končí. „Každou hodinu jeden. Matematická posloupnost smrti. A nyní už musím jít.“ „Počkejte!“ zvolal Langdon. „Řekněte mi, jaká znamení chcete těm mužům vypálit?“

Zdálo se, že to zabijáka pobavilo. „Podezírám vás, že už víte, jaké značky to budou. Anebo jste skeptik? Uvidíte je už brzy. Důkaz, že staré legendy mají pravdu.“

Langdon se cítil jako opilý. Věděl přesně, o čem ten muž mluví. Vybavil si značku na hrudi Leonarda Vetry. V iluminátském folklóru se hovořilo všehovšudy o pěti znameních. Čtyři znamení zbývají a čtyři jsou chybějící kardinálové, pomyslel si Langdon.

„Jsem vázaný přísahou,“ pronesl camerlegno, „že dnes přivedu nového papeže. Přísahou Bohu.“

„Camerlegno,“ prohlásil volající, „svět nepotřebuje nového papeže. Po půlnoci totiž nebude mít nad čím vládnout, leda nad hromadou suti. Katolická církev je vyřízená. Vaše působení na zemi je skončeno.“

Nastalo ticho.

Camerlegno vypadal upřímně zarmoucen. „Jste na omylu. Církev je víc než malta a kámen. Nemůžete jednoduše vymazat dva tisíce let víry, jakékoli víry. Nemůžete rozbít víru pouhým odstraněním jejích pozemských projevů. Katolická víra bude pokračovat s Vatikánem i bez něho.“

„Vznešená lež. Ale přesto lež. Oba známe pravdu. Řekněte mi, proč je Vatikán opevněná citadela?“

„Boží lidé žijí v nebezpečném světě,“ odtušil camerlegno.

„Jak jste mladý? Vatikán je pevnost, protože katolická církev drží polovinu svého majetku uvnitř těchto hradeb - vzácné malby, sochy, šperky, knihy nesmírné ceny, a dále tu máte zlatý poklad a doklady o nemovitém majetku v trezorech Vatikánské banky. Podle odhadu má Vatikán zhruba hodnotu 48,5 miliard dolarů. Sedíte na pěkných vejcích. Zítra z toho bude prach. Takzvaná likvidace fondů. Zbankrotujete. Ani duchovní nehrabou zadarmo.“

O tom, že tvrzení tklo do živého, svědčily vyděšené pohledy - Olivettiho i camerlegna. Langdon si nebyl jistý, co ho víc překvapilo, zda to, že katolická církev disponuje takovým majetkem, nebo to, jak dobře jsou o tom iluminăti zpraveni.

Camerlegno těžce vzdychl. „Víra a ne peníze jsou páteří této církve.“

„Další lži,“ usoudil volající. „Minulý rok jste utratili 183 milionů dolarů na podporu vašich skomírajících diecézí. Návštěvnost kostelů je dlouhodobě nízká - v posledním desetiletí klesla o šestačtyřicet procent. Dary jsou o polovinu menší než před sedmi roky. Stále méně a méně mužů vstupuje do semináře. I když to nechcete přiznat, vaše církev umírá. Považujte to za šanci, jak z toho odejít s pořádným bouchnutím.“

Olivetti vykročil vpřed. Nyní se zdál méně bojovný, jako by si uvědomoval realitu, které musí čelit. Vypadal jako muž, který hledá řešení. Jakékoli řešení. „A co kdyby se část toho zlatého pokladu použila k podpoře vaší organizace?“

„Neurážejte sebe ani mě.“

„Máme peníze.“

„My také. Víc, než si dokážete představit.“

Langdon si vzpomněl na údajné bohatství iluminátů, dávný majetek Bavorských zednářů, Rotschildů, Bilderbergerů, na legendární iluminátský diamant.

„Ipreferiti,“ ozval se camerlegno, aby změnil předmět hovoru. Jeho hlas zněl prosebně. „Ušetřete je. Jsou staří. Oni -“

„Jsou to panenské oběti.“ Volající se zasmál. „Povězte mi - myslíte, že jsou skutečně panicové? Budou Jehňátka bečet, až budou umírat? Sacrifici vergini nelV altare di scienza. Panenské oběti na oltáři vědy.“

Camerlegno dlouho mlčel. „Jsou to muži víry,“ řekl nakonec. „Nebojí se smrti.“

Volající se uchechtl. „Leonardo Vetra byl také mužem víry, a přesto jsem viděl včera večer v jeho očích strach. Strach, který jsem odstranil.“

Vittoria, která až dosud mlčela, náhle vyskočila, tělo napjaté nenávistí. „As/wo/ Hovado! Byl to můj otec!“

Ze sluchátka se ozval pochechtávání. „Váš otec? Co má být zase tohle? Vetra má dceru? Tak abyste věděla, váš otec ke konci kňoural jako malé dítě. Skutečně k politování. Dojemný muž.“

Vittoria zavrávorala, když to uslyšela. Langdon se natáhl, aby ji zachytil, ale ona už znovu získala rovnováhu a upřela své tmavé oči na telefon. „Přísahám na svůj život, že než skončí tahle noc, tak vás najdu.“ Její hlas byl ostrý jako laser. „A potom…“

Volající se drsně zasmál. „Odvážná to žena. To mě vzrušuje. Možná že než tato noc skončí, najdu já vás. A potom…“

Jeho slova řezala jako nabroušená čepel. Pak zavěsil.

Kardinál Mortati se ve své černé sutaně potil. Nejen z toho důvodu, že klima v Sixtinské kapli se už podobalo sauně. Hlavně proto, že konkláve mělo začít už za dvacet minut, a po čtyřech chybějících kardinálech nebylo ani vidu ani slechu. Zpočátku si přítomní kardinálové jen tak mezi sebou šeptali, kde by asi mohli opozdilci tak dlouho vězet, teď už ale všichni otevřeně projevovali vážné obavy.

Mortati se marně snažil přijít na to, kde by ti čtyři mohli být. Žeby u camerlegna? Věděl, že camerlegno pozval podle tradice čtyři preferiti k sobě na čaj, ale to už bylo dávno, krátce po poledni. Nebo se jim udělalo špatně? Třeba z jídla? To se mu nechtělo věřit. Byl si jistý, že preferiti by se sem dostavili včas, i kdyby už měli smrt na jazyku. Příležitost být zvolen papežem se kardinálovi naskytne maximálně jednou za život a obvykle nikdy, a podle vatikánského zákona musí být kardinál během volby přítomen uvnitř Sixtinské kaple. Jinak nemůže být zvolen.

Přestože preferiti byli čtyři, málokdo z kardinálů pochyboval o tom, kdo z nich bude zvolen. Posledních patnáct dní před volbou bylo vyplněno hotovou smrští faxů a telefonických hovorů týkajících se potenciálních kandidátů. Podle zavedené praxe byli vybráni čtyři kardinálové, přičemž každý musel splňovat nepsané předpoklady k tomu, aby se mohl

stát papežem:

- ovládat několik jazyků: italštinu, španělštinu, angličtinu
- mít naprosto čistou minulost (žádného „kostlivce ve skříni“)
- být ve věku mezi 65 až 80 lety.

Jako obvykle byl mezi čtyřmi preferiti jeden, kterého doporučilo ke zvolení kardinálské kolegium. Tentokrát jím byl kardinál Aldo Baggia z Milána. Minulost bez nejmenší poskvrnky, jedinečné jazykové znalosti a schopnost tlumočit podstatu duchovního poslání církve dělaly z Baggii jednoznačného favorita.

Tak kde k čertu vězí? zlobil se Mortati.

Nepřítomnost vážných kandidátů znervózňovala zvláště Mortatiho, protože tentokrát to byl právě on, koho pověřili dozorem nad hladkým průběhem konkláve. Před týdnem jej kolegium kardinálů jednohlasně zvolilo Velkým elektorem - jakýmsi vrchním ceremoniářem samotného průběhu konkláve. I když byl camerlegno nejvyšším církevním úředníkem po papeži, byl to pouze kněz a nevyznal se dostatečně ve složitostech volební procedury, takže dozorem nad průběhem volebního aktu v Sixtinské kapli byl pověřován vždy jeden z kardinálů.

Kardinálové často žertem říkávali, že být jmenován Velkým elektorem je ta nejbolestnější pocta, jíž lze v církvi někoho vyznamenat. Především se vybraný kardinál v daném konkláve automaticky stává nezvolitelným, a kromě toho musí celé dny před papežskou volbou strávit pročítáním jednotlivých stránek Universi Dominici Gregis s podrobným popisem všech tajemných rituálů, jimiž se jednání konkláve řídí, aby zajistil správný průběh volby.

Mortati se však nevzpíral. To, že si za Velkého elektora vybrali jeho, bylo jen logické. Kromě toho, že byl z kardinálů nejstarší, byl také důvěrným spolupracovníkem zesnulého papeže, což zvyšovalo jeho autoritu. Přestože věkem ještě spadal do kategorie zvolitelných kardinálů, přece jen už byl příliš starý na to, aby byl zařazen mezi vážné kandidáty. Svými devětasedmdesáti lety už překročil pomyslnou hranici, kterou kardinálské kolegium ještě pokládalo za přijatelnou s ohledem na papežův náročný pracovní program. Papež obvykle pracuje čtrnáct hodin denně a sedm dní v týdnu, a umírá průměrně ve věku třiašedesáti let, většinou vyčerpáním. Mezi domácími se ve Vatikánu žertuje, že nechat se zvolit papežem je tou „nejrychlejší cestou do nebe“. Mnozí byli přesvědčeni, že v mladším věku se Mortati papežem stát mohl, nebýt toho, že byl příliš liberální. Pro toho, kdo má zastávat papežský úřad, platila „svatá trojice“ vlastností: konzervativní - konzervativní - konzervativní.

Mortati se vždy usmíval nad ironickou skutečností, že zesnulý papež - dej mu Bůh lehké odpočinutí - se po převzetí svého úřadu k všeobecnému překvapení ukázal jako značně liberální. Možná, že vnímal, jak se moderní svět od církve stále více vzdaluje, a proto projevoval náznaky ochoty k větší vstřícnosti; postoj církve vůči přírodním vědám se za něho stal pružnějším a některé vědecké projekty církev dokonce finančně podporovala. Pro papeže to však bohužel znamenalo politickou sebevraždu. Konzervativní katolíci jej prohlašovali za „senilního“, zatímco vědečtí puristé ho obviňovali, že se snaží rozšířit vliv církve do oblastí, kde nemá co dělat. „Tak kde jsou?“

Mortati se otočil. Jeden z kardinálů mu nervózně klepal na rameno. „Vy asi víte, kde jsou, že ano?“

Mortati se snažil nedat příliš najevo své znepokojení. „Snad jsou ještě u camerlegna.“

„Doteď? To by bylo značně neobvyklé!“ Kardinál se pochybovačně zamračil. „Že by camerlegno tak ztratil pojem o čase?“

Mortati o tom pochyboval rovněž, ale neříkal nic. Dobře věděl, že většina kardinálů camerlegna přehlíží; podle nich byl příliš mladý na to, aby směl mít tak blízko k papeži. Mortati je podezíral, že příčinou jejich averze je z větší části žárlivost; on sám naopak tohoto mladého muže obdivoval a tajně uvítal, že si zesnulý papež vybral za komořího právě jeho. V camerlegnových očí viděl Mortati pouze hluboké přesvědčení, a na rozdíl od mnoha kardinálů mu záleželo víc na církvi a víře než na politikaření. Byl to vpravdě Boží člověk.

Časem se camerlegnova oddanost církvi stala téměř legendou. Mnozí to připisovali jisté zázračné události v jeho dětství - události, která by patrně zanechala trvalou stopu v srdci každého člověka. Zázrak a úžas nad ním, domníval se Mortati; kéž by byl i jeho potkal v dětství zážitek podobného druhu, posteskl si často.

Mortati věděl, že naneštěstí pro církev se camerlegno nestane papežem ani v pozdějším věku. K dosažení tohoto úřadu byla nezbytná určitá dávka politických ambicí, tedy toho, co mladému camerlegnovi evidentně chybělo. Mnohokrát už odmítl, když mu zesnulý papež nabízel vyšší církevní hodnosti - tvrdil, že církvi raději slouží jako prostý člověk.

„Co teď?“ klepal kardinál Mortatimu znovu na rameno.

„Pardon?“ zatvářil se Mortati nechápavě.

„Nejsou tady! Co budeme dělat?“

„Co můžeme dělat?“ namítl Mortati. „Čekat a doufat.“

Evidentně neuspokojen takovou odpovědí se kardinál stáhl někam do ústraní.

Mortati zůstal chvíli stát, třel si spánky a snažil se najít nějaké řešení. Co tedy máme dělat? Díval se nad oltář na proslulou Michelangelovu fresku „Posledního soudu“. Uklidnění mu však nepřinesla. Byl to obrovský a děsivý obraz, na němž Ježíš Kristus třídil lidstvo na počestné a na hříšníky, svrhované rovnou do pekel. Bylo vidět stahování s kůže, upalování, a jeden z Michelangelových dávných soků dokonce seděl v pekle s oslíma ušima. Guy de Maupassant kdysi napsal, že to vypadá, jako kdyby to namaloval nějaký uhlíř pro výzdobu pouťové boudy. Mortati chtě nechtě souhlasil.

Langdon stál bez hnutí u neprůstřelného okna papežské pracovny a díval se dolů na Svatopetrské náměstí, kde se hemžily maringotky patřící nejrůznějším médiím. Ten podivný telefonický rozhovor mu nešel z hlavy. Nejenom jemu.

Jako nějaký had, který se vyplazil ze zapomenutých hlubin dějin, se iluminátí vynořili a obtočili se kolem svého odvěkého nepřítele. Nekladli žádné požadavky. O ničem nevyjednávali. Prostě odpláceli. Ďábelsky prosté. Oběť pěkně vymačkávat. Pomsta po čtyřech stech letech příprav. Zdálo se, že po staletích pronásledování přešla věda do

protiútoku.

Camerlegno stál u psacího stolu a celý bledý se díval na telefon. První přerušil ticho Olivetti. „Carlo," oslovil camerlegna křestním jménem a tónem spíš starostlivého přítele než důstojníka, „šestadvacet let svého života jsem zasvětil péči o ochranu tohoto úřadu. Zdá se, že dnes večer jsem hanebně selhal."

Camerlegno zavrtěl hlavou. „Každý z nás slouží Bohu jiným způsobem, avšak každá služba je hodna úcty."

„To, co se děje, nedovedu si představit, jak celá tahle situace…" Bylo znát, že Olivetti je s nervy na hromádce.

„Víte přece, že můžeme udělat pouze jediné. Za bezpečnost kardinálského kolegia odpovídám já."

„Obávám se, že to patří do mé kompetence, signore."

„Vaši muži nechť se postarají o okamžitou evakuaci."

„Jak prosím?"

„Všechno ostatní se dá udělat později - pátrání po tom zřízení, hledání pohřešovaných kardinálů a jejich věznitelů. Nejprve je nutné dostat do bezpečí ostatní kardinály. Posvátnost lidského života je nutno respektovat před vším ostatním. Tito lidé jsou základem církve."

„Vy navrhujete odvolat konkláve rovnou, hned teď?"

„Mám snad jinou volbu?"

„A co váš úkol zajistit církvi nového papeže?"

Mladý camerlegno povzdechl a otočil se k oknu. Hleděl na město rozpínající se do dálky všemi směry. „Jeho Svatost mi kdysi řekla, že papež je bytost zmítající se mezi dvěma světy - reálným a božským. Vyslovil varování, že žádná církev, která by ignorovala realitu, by nemohla přežít a těšit se z nadzemské existence." Vzdor věku zněl nyní jeho hlas nezvykle moudře. „Dnes večer na nás doléhá reálný svět. Byli bychom pošetilí, kdybychom nad tím zavírali oči. Pýcha a obava z opakování nejsou dostatečným důvodem, abychom nerespektovali rozum."

Olivetti přikývl, zřejmě dojat. „Podceňoval jsem vás, signore."

„Camerlegno jako by to neslyšel. Díval se z okna kamsi do neznáma.

„Budu mluvit otevřeně, signore. Mým světem je reálný svět. Každý den se brodím v jeho špíně, aby se druzí mohli neobtěžováni věnovat hledání něčeho čistšího. Dovolte, abych vám poradil, jak si v téhle situaci počínat. K tomu jsem vycvičen já. Instinkty, kterými se řídíte, jsou sice ušlechtilé…, mohly by ale vést ke katastrofě."

Camerlegno se otočil.

Olivetti povzdechl. „Evakuace všech kardinálů ze Sixtinské kaple je to nejhorší, co byste právě teď mohl udělat."

Camerlegno se nezatvářil pohoršeně, spíš rozpačitě. „Co tedy navrhujete?"

„Kardinálům nic neříkat. Konkláve zapečetit. To nám poskytne čas, abychom se pokusili o nějaké jiné řešení."

Camerlegno vypadal ustaraně. „To chcete, abych celé kardinálské kolegium zamkl s časovanou bombou někde pod podlahou?"

„Ano, signore. Prozatím. Později, když bude třeba, se dá evakuace ještě zajistit."

Camerlegno zavrtěl hlavou. „Odložení ceremonie ještě dřív, než započala, může být nanejvýš důvodem k vyšetřování, avšak jakmile se dveře jednou zapečetí, nelze už do toho zasáhnout. Procedurální předpisy stanoví, že - „

„Reálný svět, signore! V něm se dnes večer nacházíte. Poslouchejte mě dobře." Olivetti nyní hovořil s úsečností polního velitele. „Bylo by bezohledné nechat sto šedesát pět kardinálů vyjít bez jakékoli přípravy a ochrany do římských ulic. U těch nejstarších by to vyvolalo jen zmatek a paniku, a jedna smrtelná mozková mrtvice už tenhle měsíc stačí."

Jedna smrtelná mrtvice. Velitelova slova připomněla Langdonovi novinový titulek, který zahlédl, když s několika studenty obědval v menze Harvardovy univerzity: PAPEŽ RANĚN MRTVICÍ. ZEMŘEL VE SPÁNKU.

„Navíc," dodal Olivetti, „Sixtinská kaple je pevnost. I když to nikde neinzerujeme, stavba byla důkladně vyztužena a odolá každému útoku s výjimkou řízené střely. Dnes odpoledne jsme pro všechny případy prohledali každý centimetr kaple, abychom odhalili jakékoli odposlouchávací či jiné sledovací zařízení. Kaple je čistá, je to bezpečné útočiště a jsem si jistý, že ta… antihmota uvnitř není. V danou chvíli není pro tyto lidi bezpečnějšího místa. O evakuaci se dá v každém případě uvažovat později, bude-li to nutné."

Olivettiho slova na Langdona zapůsobila. Jeho chladná, přímočará logika mu připomínala Kohlera.

„Pane veliteli," ozvala se Vittoria hlasem plným vzrušení, „jde tu ještě o něco jiného. Nikdo jiný tuhle antihmotu ještě nikdy nevyrobil. Poloměr účinku jejího výbuchu mohu pouze odhadovat. Ohrožené mohou být také sousední části města. Nachází-li se kanystr v jedné ze zdejších hlavních budov nebo v podzemí, účinek výbuchu na okolí může být nepatrný, je-li však někde blízko hranic Vatikánu… například v této budově…" Podívala se zkoumavě z okna na davy lidí na Svatopetrském náměstí.

„Odpovědnosti k ostatnímu světu jsem si plně vědom," namítl Olivetti, „a situaci to už o nic víc nekomplikuje. Už déle než dvacet let se nestarám o nic jiného než o bezpečnost tohoto posvátného místa. Nehodlám dopustit, aby ta věc vybuchla."

Camerlegno Ventresca se na něj podíval. „Vy myslíte, že to najdete?"

„Dovolte, abych se o konkrétních opatřeních poradil se svými odborníky. Možná, že kdybychom vypnuli dodávku proudu do Vatikánu, vyřadili bychom vysokofrekvenční pozadí a získali dostatečně čisté prostředí pro zachycení magnetického pole toho kanystru."

Zdálo se, že Vittorii to překvapilo a že se jí to začíná zamlouvat. „To chcete nechat celý Vatikán beze světla?"

„Možná. V tuto chvíli sice ještě nevím, je-li to proveditelné, ale je to jedno z opatření, jehož efekt bych chtěl ověřit."

„Kardinálové se určitě budou divit, co se stalo," poznamenala Vittoria.

Olivetti zavrtěl hlavou. „Konkláve probíhá za světla svíček. Kardinálové se tudíž o vypnutí proudu nedozvědí. Jakmile se za nimi zapečetí dveře a konkláve započne, stáhnu všechny své muže až na ty, kteří střeží vstupy do

Vatikánu, a začnu s pátráním. Stovka mužů může během pěti hodin pročesat pěkný kus terénu.“

„Čtyř hodin,“ opravila ho Vittoria. „Musím ten kanystr letecky dopravit zpátky do CERNu. Bez dobití baterií se výbuchu zabránit nedá.“

„Nedaly by se dobít tady?“

Vittoria zavrtěla hlavou. Kdyby to šlo, tak bych to udělala.“

„Tak tedy čtyři hodiny,“ souhlasil Olivetti a zamračil se. „Pořád ještě dost času. Rozčilení nám nepomůže. Signore, máte k dispozici deset minut. Jděte do kaple a uzavřete ji. Poskytněte mým lidem trochu času, aby se mohli věnovat tomu, co je třeba udělat. Až se kritická hodina přiblíží, uskutečníme kritická opatření.“

Langdon si kladl otázku, jak blízko ke „kritické hodině“ hodlá Olivetti nechat věci dospět.

Camerlegno byl plný starostí. „Kolegium se mě ale bude ptát, kde jsou preferiti - zejména Baggia.“

„Budete si tedy muset něco vymyslet, signore. Řekněte jim třeba, že se jim udělalo špatně po něčem, co si u vás vzali k čaji.“

Camerlegno se zatvářil pohoršeně. „Stát před oltářem Sixtinské kaple a lhát kardinálskému kolegiu?“

„V zájmu jejich bezpečnosti. Una bugia veniale. Nevinná lež. Vašim úkolem bude zajistit klid.“ Olivetti se obrátil k odchodu. „Když dovolíte, opustím vás, abych zahájil akci.“

„Veliteli,“ zavolal na něho ještě camerlegno, „nemůžeme přece ty čtyři kardinály nechat na holičkách!“

Olivetti se zastavil ve dveřích. „Baggia a ostatní jsou momentálně mimo sféru našeho vlivu. Musíme je nechat být… pro dobro celku. U vojska se tomu říká triáz, třídění raněných.“

„Snad tím nemyslíte, že nad nimi máme zlomit hůl?“

Olivetti odpověděl hlasem znatelně tvrdším. „Kdyby existoval jakýkoli způsob, jak zjistit, kde jsou, a zachránit je, nasadil bych pro to svůj život. Bohužel…“ Ukázal k oknu, kde se paprsky podvečerního slunce odrážely od nekonečného moře římských střech. „Prohledávat pětimilionové město není v mých silách. Nebudu ztrácet drahocenný čas marnou činností jen proto, abych ulehčil svému svědomí. Lituji.“

Vittoria se do toho náhle vložila. „Ale kdybychom toho vraha dopadli, tak byste ho snad mohl přinutit, aby mluvil.“

Olivetti se zamračil. „Vojáci si nemohou dovolit chovat se jako svatí, paní Vetrová. Věřte mi, že plně chápu váš osobní zájem na tom, abychom toho člověka chytli.“

„Tady nejde jen o můj osobní zájem,“ namítla. Ten zabiják přece ví, kde ta antihmota je… a zrovna tak ví, kde jsou ti pohřešovaní kardinálové. Kdyby se nám nějak podařilo ho dopadnout…“

„Pokoušet se o to znamená hrát jim do ruky. Mohu vás ujistit, že iluminá ti si nepřejí nic jiného, než abychom oslabili veškerou ochranu Vatikánu a pustili se do prohledávání stovek římských kostelů, čímž ztratíme drahocenný čas a lidi, zatímco bychom měli spíš pátrat… Anebo, což je ještě horší, čímž ponecháme úplně bez ochrany Vatikánskou banku. Nemluvě o ostatních kardinálech.“

Mělo to něco do sebe.

„A co římská policie?“ zeptal se camerlegno. „Můžeme ji přece požádat, aby vyhlásila poplach po celém městě a aby nám její příslušníci pomohli v pátrání po vězniteli pohřešovaných kardinálů. „

„Další omyl,“ prohlásil Olivetti. „Přece dobře víte, co si o nás římská policie myslí. Za to, že nám pár jejich lidí liknavě pomůže, prodají naše potíže všem světovým médiím. A přesně tohle si naši nepřátelé také přejí. S médii budeme mít brzy tak jako tak dost co dělat sami.“

Udělám z vašich kardinálů mediální hvězdy, vzpomněl si Langdon na slova toho zabijáka. Tělo prvního kardinála přijde na řadu v osm. Potom každou hodinu jeden. Tisk se na to vrhne.

Camerlegno se ozval znovu, tentokrát už s nádechem hněvu v hlase. „Veliteli, nemůžeme přece s dobrým svědomím nehnout pro ty pohřešované kardinály ani prstem.“

Olivetti pohleděl camerlegnovi zpříma do očí. „Modlitba svatého Františka, signore. Pamatujete si na ni?“

Mladý kněz ocitoval s bolestí v hlase jedinou řádku: „Bože, dej mi sílu, abych se smířil s věcmi, které nemohu změnit.“

„Právě tohle je jedna z těch věcí. Věřte mi,“ prohlásil Olivetti a odešel.

Ústředí BBC se nachází v Londýně západně od Piccadilly Circus. V pracovně jedné mladší redaktorky zazvonil telefon přepojený z ústředny.

„BBC,“ ohlásila se a zamáčkla nedokouřenou cigaretu značky Dunhill.

Hlas na druhém konci byl chraplavý se středovýchodním přízvukem. „Mám senzační informace, které by vaši společnost mohly zajímat.“

Redaktorka se chopila pera a bloku. „Čeho se týkají?“

„Volby papeže.“

Otráveně se zamračila. BBC už včera pustila ven předběžnou reportáž, která se setkala jen s průměrnou odezvou. Jak se zdálo, veřejnost projevovala o Vatikán jen chabý zájem. „Z jakého hlediska?“

„Máte v Římě zvláštního televizního zpravodaje pro papežskou volbu?“

„Myslím, že ano.“

„Potřeboval bych mluvit přímo s ním.“

„Lituji, ale to číslo vám nemohu poskytnout, aniž bych nejdřív zjistila -“

„Týká se to nebezpečí, které hrozí kardinálskému konkláve. To je všechno, co vám o tom mohu říct.“

Redaktorka si to poznamenávala. „Vaše jméno?“

„Na mém jméně nesejde.“

Mladou ženu to nepřekvapilo. „A máte tu zprávu něčím podloženou?“

„Samozřejmě.“

„Jistě bychom vaši informaci uvítali, ale je mi líto. Podle našich zvyklostí nemůžeme spojení na reportéry sdělovat dříve, než -“

„Rozumím. Zavolám jiné společnosti. Děkuji, že jste se mi věnovala. Nashleda-“

„Moment,“ zarazila ho. „Můžete chvíli počkat?“

Položila sluchátko a protáhla se. K tomu, jak zjistit, zda do redakce nevolá nějaký pošuk, sice nebyly k dispozici žádné vědecké metody, volající však v tomto případě s úspěchem absolvoval hned dva testy, jimiž si BBC ověřuje solidnost. Odmítl sdělit jméno a okamžitě hodlal položit telefon. Vyžírkové a chroničtí dopisovatelé se obvykle chlubí a vnucují.

Štěstí je, že reportéři žijí v permanentním strachu, že jim unikne nějaký sólokapr, takže ji jen zřídka kárali, když je občas spojila s nějakým psychopatem. Ztrátu pěti minut reportérského času bylo možno prominout. Ztrátu hlavní zprávy dne nikoli.

Zívla a vyťukala na počítači klíčové slovo „Vatikán“. Když spatřila jméno zpravodaje, kterého pověřili referováním o papežské volbě, musela se usmát. Byl to chlapík, který předtím pracoval v nějakém druhořadém londýnském bulváru. BBC ho přijala teprve nedávno a nasazovala ho na nepříliš důležité události. Šéfredaktor zřejmě chce, aby začal od píky. Nejspíš teď sedí celý otrávený po celonočním čekání na natočení svého desetivteřinového živého vstupu. A tak bude jen rád, když ho teď telefon vyruší z ubíjejícího lelkování.

Okopírovala si satelitní spojení na dotyčného reportéra, zapálila si novou dunhillku, zdvihla sluchátko, na kterém čekal volající anonym, a číslo mu předala.

„To nebude nic platné,“ prohlásila Vittoria přecházejíc sem a tam papežskou pracovnou. I kdyby se Švýcarské gardě podařilo elektronické rušení odfiltrovat, museli by na kanystru doslova sedět, aby z něj nějaký signál zachytili. A to navíc za předpokladu, že by se k němu vůbec dokázali dostat, že by neexistovaly žádné další překážky, které by bránily v přístupu k němu. Co když je uložený v kovové bedně někde tady uvnitř? V tom případě ho nemohou zachytit vůbec. A co když iluminátí opravdu pronikli i do Švýcarské gardy? Kdo zaručí, že pátrání bude probíhat řádným způsobem?“

Camerlegno vypadal vyčerpaně. „Co tedy navrhujete, paní Vetrová?“

Vittorie už se zmocňovala zlost. Cožpak to není jasné? „Navrhuji, pane, abyste okamžitě přistoupil k dalším opatřením. Dejme tomu, že pátrání bude úspěšné, i když to na to nevypadá. Podívejte se ale z okna. Vidíte, co je tam lidí? A co ty domy kolem náměstí? Co ty mikrobusy od televize a jiných médií? Turisté? Tihle všichni jsou výbuchem bezprostředně ohroženi. S tím musíte hned teď něco dělat.“

Camerlegno přikývl jako duchem nepřítomný.

Vittoria byla jako na trní. Olivetti kdekoho přesvědčil, že zbývá ještě dost času. Vittorii ale bylo jasné, že jakmile se rozšíří zpráva o tom, co Vatikánu hrozí, během několika minut se to tu naplní spoustou zvědavců. Zažila už něco podobného před švýcarským parlamentem. Jakmile se roznesla zpráva, že v něm vyděrači uložili bombu, před budovu se nahrnuly tisíce lidí zvědavých, jak to dopadne. Přestože je policie varovala, dav se tlačil stále blíž a blíž. Nic lidi nezajímá víc než lidské neštěstí.

„Signore“ naléhala Vittoria, „muž, který zabil mého otce, je někde tady. Celá se jen třesu, abych už odtud byla pryč, pustila se za ním a dopadla ho. Přesto pořád stojím u vás v kanceláři, protože za vás cítím odpovědnost. Za vás a za ostatní. Tady jsou ohroženy lidské životy, signore. Slyšíte, co vám říkám?“

Camerlegno neodpovídal.

Vittoria cítila, jak jí srdce zběsile buší. Proč není Švýcarská garda schopna vyšťárat toho člověka, co telefonoval? Ten iluminátský zabiják je přece klíčem k tomu všemu! Ví, kde je antihmota - a ví také určitě, kde jsou ti čtyři kardinálové! Chyťte toho vrahouna a vyřeší se všechno!

Vittoria cítila, že už nechybí mnoho a dostane se do stavu jakéhosi zmatení mysli - něčeho, co si jen matně pamatuje z dětství, které prožívala jako sirotek - s pocitem marnosti, který nelze zvládnout. Můžeš to zvládnout, přesvědčovala se, určitě to zvládneš. Tohle však nepomáhalo. Mučivé myšlenky se neustále vracely. Jako badatelka byla zvyklá řešit problémy. Tohle ale byl problém, který neměl řešení. Které údaje potřebuješ? Co chceš? Pořád si říkala, že musí zachovat klid a dýchat zhluboka, avšak poprvé v životě se¨jí to nedařilo. Bylo to k zadušení.

Langdonovi třeštila hlava a cítil, že se pohybuje na samé hranici rozumného uvažování. Díval se na Vittorii a na camerlegna, ale viděl spíš změť, v níž se prolínaly obrazy explozí, hejna reportérů, bzučících kamer a čtyř lidí s vypálenými cejchy.

Šajtan… Lucifer… Světlonoš… Satan…

Donutil se vyhnat si všechny ty mučivé představy z hlavy. Nejde přece o nic jiného, říkal si střízlivě, než o typický promyšlený terorismus. Plánovaný chaos. Vzpomněl si na jeden nepovinný seminář, který kdysi navštěvoval v době, kdy se zabýval studiem pretoriánského symbolismu. Od té doby už se díval na teroristy jinak než dřív.

„Terorismus,“ vykládal profesor, „má jediný cíl. Jaký?“

„Zabíjet nevinné?“ nadhodil jeden student.

„Špatně. Smrt je pouze vedlejším produktem terorismu.“

„Demonstrovat sílu?“

„Také ne. Tím se síla dokázat nedá.“

„Vyvolat strach.“

„To je ono! Cílem terorismu je docela prostě vyvolat hrůzu a strach. Strach podemílá důvěru v existující zřízení. Oslabuje nepřítele zevnitř, vyvolává neklid v masách. Tohle si zapište. Terorismus není projevem hněvu. Terorismus je politická zbraň. Stačí ukázat, že vláda není tak pevná, jak vypadá, a lidé jí přestanou věřit.“

Ztráta víry…

Že by za tím vším nebylo nic jiného než právě tohle? Langdon si kladl otázku, jak by asi křestané na celém světě reagovali, kdyby před sebou viděli ležet kardinály jako zohavené psy. Jestliže před osidly Satanovými neochrání víra ani kněze, jak to asi vypadá s vírou nás ostatních? Hlava se mu už z toho mohla rozskočit, argumenty se v mysli střetávaly v nekonečném zápolení.

Víra tě nechrání. Léky a nafukovací vaky, to jsou věci, které tě chrání. Bůh tě nechrání. Ochrání tě intelekt. Osvícenost. Věř jen tomu, co přináší hmatatelné výsledky. Jak už je to dlouho, co kdosi kráčel po vodě? Moderní zázraky jsou dílem vědy… počítače, vakcíny, kosmické stanice, i ten božský zázrak stvoření. Stvoření z ničeho… v laboratoři. Potřebuje někdo Boha? Ne! Věda je Bůh.

A znovu se mu v mysli ozval hlas toho zabijáka. Půlnoc… matematicky přesný postup smrti… sacrifici vergini nelF altare di scienza. Panenské oběti na oltáři vědy.

Potom však náhle hlasy zmizely, jako se dav rozprchne po jediném výstřelu.

Robert Langdon se prudce vztyčil, až se za ním židle převrátila a hlučně dopadla na mramorovou podlahu. Vittoria a camerlegno vyskočili s ním.

„Propásl jsem to," šeptal Langdon jako fascinován. „Leželo to rovnou přede mnou…"

„Co jste propásl?" žasla Vittoria.

Langdon se obrátil ke knězi. „Otče, tři roky už sem posílám žádosti o povolení přístupu do vatikánského archivu. Sedmkrát byla odpověď negativní."

„Pane Langdone, lituji, ale je teď sotva vhodná příležitost k předkládání takových stížností."

„Potřebuji se tam okamžitě dostat. Čtyři pohřešovaní kardinálové. Možná se mi podaří zjistit, kde mají být usmrceni."

Vittoria jen ohromeně zírala a byla přesvědčená, že se musela přeslechnout.

Camerlegno vypadal dotčeně, jako by se stal terčem nějakého hrubého žertu. „To vám mám uvěřit, že nějaká taková informace se nachází v našem archivu?"

„Nemohu vám zaručit, že na to přijdu včas, ale kdybyste mě tam pustil -"

„Pane Langdone, za čtyři minuty musím být v Sixtinské kapli. Archiv je na druhé straně Vatikánu."

„Jistě to myslíte vážně, že ano?" zasáhla do hovoru Vittoria. Zkoumavě hleděla Langdonovi do očí a zřejmě v nich četla, že jeho úmysly jsou veskrze seriózní.

„Teď není nejlepší nálada na žertování," odpověděl Langdon.

„Otče," obrátila se nyní Vittoria ke camerlegnovi, „jestli existuje nějaká naděje, byť sebeslabší, že by se dalo zjistit, kde má k těm chystaným vraždám dojít, mohla by se ta místa včas obsadit a -"

„Ale co ten archiv?" trval na svém camerlegno. „Cožpak by se mohlo nějaké vodítko najít zrovna tam?"

„Vysvětlování by trvalo příliš dlouho a vy už musíte za chvilku odejít," přesvědčoval ho Langdon. „Jestli se ale mé úvahy ubírají tím správným směrem, mohli bychom tam najít informace, které by nás přivedly na Hassassinovu stopu."

Zdálo se, že camerlegno by tomu rád uvěřil, ale jaksi nemůže. „V archivu se nacházejí nejposvátnější dokumenty celého křesťanstva. Jde o poklady, k nimž ani já nemám povolen přístup."

„Toho jsem si vědom."

„Přístup do archivu se povoluje pouze na základě písemného potvrzení vydaného kurátorem a radou vatikánských knihovníků."

„Anebo," namítl Langdon, „s papežovým souhlasem. Tak je to uvedeno v každém dopise, který mi kurátor poslal s oznámením o zamítnutí mé žádosti."

Camerlegno přikývl.

„Nechci být nezdvořilý," pokračoval Langdon chvatně, „ale jestli se nemýlím, tak papežské schválení uděluje tento úřad. A pokud vím, tak dnes večer kurátor podléhá vám. S přihlédnutím k okolnostem…"

Camerlegno vytáhl ze sutany kapesní hodinky a podíval se na ně. „Pane Langdone, dnes večer jsem připraven položit doslova svůj život, abych církev zachránil."

Langdon viděl tomu muži na očích, jak upřímně to míní.

„Myslíte, že dokument, který hledáte, je skutečně tady? A že nám pomůže odhalit ty čtyři kostely?"

„Určitě bych opakovaně nežádal o povolení vstupu, kdybych o tom nebyl přesvědčený. Itálie je poněkud z ruky, než aby sem člověk s učitelským platem jezdil jen tak nazdařbůh. Dokument, který tu máte, je starý -"

„Dobrá," přerušil jej camerlegno. „Musíte prominout, že se teď nemohu věnovat dalším podrobnostem celé věci. Víte, kde se náš tajný archiv nachází?"

Langdona se zmocnilo vzrušení. „Hned za Branou svaté Anny."

„Vida. Většina badatelů si myslí, že se tam jde tajnými dveřmi za trůnem svatého Petra."

„Ne. Tam je Archivio della Reverenda di Fabbrica di San Pietro. Běžný omyl."

„Každého návštěvníka archivu musí neustále doprovázet jeden zdejší knihovník. Teď večer jsou však všichni průvodci pryč. To, co ode mne chcete, je vlastně povolení volného přístupu. Přitom tam nesmí zůstat o samotě ani kardinál."

„K vašim pokladům se budu chovat s maximální úctou a péčí. Vaši knihovníci nenajdou ani stopu mé přítomnosti."

Shora bylo slyšet zvony Svatopetrské baziliky. Camerlegno se znovu podíval na své kapesní hodinky. „Musím už jít." Na okamžik plný napětí se zastavil a hleděl na Langdona. „Zařídím, aby vás do archivu doprovodil někdo ze Švýcarské gardy. Doufám, že se na vás mohu spolehnout, pane Langdone. Teď už ale musím jít."

Langdon se ani nezmohl na odpověď.

Mladý kněz nyní vypadal až podivně klidný. Přistoupil k Langdonovi a s překvapivou silou ho objal. „Kéž byste našel to, co hledáte. Co nejrychleji."

Vatikánský tajný archiv se nachází na vzdáleném konci Borgiovského nádvoří. Obsahuje přes dvacet tisíc svazků a podle pověstí se v něm nalézají takové poklady, jako například ztracené deníky Leonarda da Vinciho, a dokonce i nepublikované knihy Písma svatého.

Langdon si rázně vykračoval opuštěnou Via della Fondamenta k archivu, a pořád ještě nebyl s to si kloudně srovnat v hlavě, že zanedlouho bude mít možnost do archivu vstoupit. Vittoria šla vedle něho a kupodivu jí nedělalo žádné potíže udržet s ním krok. Větřík si pohrával s jejími vlasy vonícími po mandlích a Langdon tu vůni vdechoval. Na chvíli to odvedlo jeho myšlenky trochu jinam, ale donutil se soustředit se zase na svůj úkol.

Vittoria se zeptala: „Hodláte se mi svěřit, co to tam vlastně budeme hledat?“

„Drobnou knížku, kterou napsal jistý Galileo.“

„Nechte si ty srandičky. Co v ní má být?“

„Má se za to, že obsahuje něco, čemu se říká il segno, znamení.“

„Znamení?“

„Znamení, náznak, vodítko… podle toho, jak to chcete přeložit.“

„Znamení čeho?“

Langdon zrychlil krok. „Tajného místa. Galileovi iluminá ti se museli před Vatikánem ukrývat, a proto si v Římě našli supertajné místo, kde se scházeli. Místu říkali Chrám iluminace čili Osvícení.“

„Pěkná drzost, nazvat satanistické doupě chrámem.“ Langdon nesouhlasně zavrtěl hlavou. „Galileovi iluminá ti rozhodně nebyli žádní satanisté. Byli to vědci vyznávající osvícenství. Vybrali si takové místo schůzek, kde se mohli v bezpečí věnovat diskusím o tématech, která byla pro Vatikán tabu. Přestože se ví, že takový tajný úkryt existoval, dodnes se nikomu nepodařilo zjistit, kde to bylo.“

„Jak se zdá, iluminá ti dovedli zachovávat tajemství.“

„Naprosto. Nikomu, kdo nebyl členem jejich bratrstva, svůj úkryt nikdy neprozradili. Utajení jim poskytovalo ochranu, zároveň však komplikovalo přijímání nových členů.“

„Když se nemohli propagovat, nemohli růst,“ konstatovala Vittoria, která s ním držela krok nohama i mozkem.

„Přesně tak. Ohlas Galileova bratrstva se šířil ve třicátých letech sedmnáctého století, kdy do Říma tajné putovali vědci z celého světa s cílem připojit se k iluminátům. Chtěli využít příležitosti k tomu, aby se mohli podívat Galileovým dalekohledem a seznámit se s jeho myšlenkami. V důsledku iluminátského utajování se však vědci přicházející do Říma bohužel nikdy nedozvěděli, kam by se měli dostavit na setkání nebo na koho se mohou s důvěrou obrátit. Iluminá ti potřebovali novou krev, ale místo svých schůzek tajili, protože se obávali, že by se tím prozradili.“

Vittoria se zamračila. „To ovšem vypadá na situazione senza soluzione - bezvýchodnou situaci.“

„Přesně tak. Něco jako Hlava 22, řekli bychom my.“

„Co tedy podnikli?“

„Byli to vědci. Zkoumali daný problém a řešení našli. Brilantní, jen co je pravda. Iluminá ti vymysleli něco jako chytrou mapu, která vědce povede k jejich ústřední svatyni.“

Vittoria se náhle zatvářila skepticky a zpomalila. „Mapu? To vypadá dost neprozřetelně. Její kopie přece mohla padnout do nepovolaných rukou…“

„Nemohla,“ namítl Langdon. „Žádné kopie neexistovaly. Nebyla to skutečná mapa zakreslená na papíře. Byla gigantická. Něco jako stezka protažená městem.“

Vittoria zpomalila ještě výrazněji. „Snad šipky namalované na chodnících?“

„V jistém smyslu ano, ale mnohem decentnější. Mapa spočívala v několika pečlivě skrytých znameních symbolického významu, umístěných na různých veřejných místech ve městě. Jedna značka byla vždycky jakýmsi vodítkem ke značce další, ta zase k další, a tak z toho vznikla trasa vedoucí nakonec do iluminátského doupěte.“

Vittoria se na něho úkosem podívala. „To vypadá jako hon za pokladem.“

Langdon se zasmál. „Skutečně se to tak dá říct. Iluminá ti říkali té šňůře značek „Cesta Osvícení“, a kdokoli se chtěl stát členem jejich bratrstva, musel tuto cestu absolvovat jako určitý druh testu.“

„No ale jestliže chtěl Vatikán iluminá ty dopadnout, tak jeho lidem přece stačilo prostě jít po těch značkách,“ namítla Vittoria.

„To ne. Ta cesta byla tajná. Byla to jakási hádanka sestrojená tak, že jen určití lidé byli schopni ta znamení přečíst a zjistit, kde se asi iluminátský chrám nalézá. Celá ta hádanka byla myšlena jako iniciační, zasvěcující akt, který nefungoval jenom jako bezpečnostní opatření, nýbrž zároveň jako síto, které mělo zajistit, že až na práh iluminátského chrámu dorazí pouze ti nejbystřejší vědci.“

„Tohle neberu. V sedmnáctém století patřili kněží mezi nejvzdělanější muže na světě. Jestliže byla ta znamení na veřejných místech, tak se ve Vatikánu nepochybně museli najít lidé, kteří by tu hádanku vyluštili.“

„To je pravda,“ uznal Langdon, „ale pouze za předpokladu, že věděli o tom, že takové značky vůbec existují. A to oni nevěděli. A nikdy si jich také nemohli všimnout, protože iluminá ti je vymysleli tak, aby žádného duchovního ani nenapadlo, oč vlastně běží. Použili metodu, která je v symbolologii známá pod názvem dissimulace, předstírání.“

„Něco jako kamufláž.“

Langdon žasl. „Vy tento název zřejmě znáte.“

„Kamufláž či ta vaše dissimulace je v přírodě nejlepším způsobem obrany,“ poučila jej.

„Nuže,“ pokračoval Langdon, „iluminá ti se uchýlili právě k tomuto prostředku. Použili taková znamení, která plně zapadala do svého okolí v tehdejším Římě. Ambigramu nebo postupů vědecké symbolologie použít nemohli, protože to by bylo příliš nápadné, a tak se obrátili na jistého umělce, který byl jejich členem - téhož anonymního génia, který vytvořil jejich hlavní symbol, ambigram Illuminati, a objednali u něho čtyři sochařské výtvory.“

„Iluminátské sochy?“

„Ano, sochy vyhovující dvěma přísným požadavkům. Za prvé musely vypadat jako jiná sochařská díla v tehdejším Římě, aby Vatikán nikdy nemohl pojmout podezření, že mají něco společného s illuminátý."

„Čili díla náboženského rázu."

Langdon přikývl; jak jeho vzrušení stoupalo, hovořil čím dál rychleji. „Druhým požadavkem bylo, že každá z těch čtyř soch musí mít vlastní téma, a to vždy jeden ze čtyř prvků vědy."

„Čtyři prvky?" divila se Vittoria. „Ve skutečnosti je jich přes stovku."

„Nikoli v sedmnáctém století," upozornil ji Langdon. „Tehdejší alchymisté se domnívali, že celý vesmír se skládá pouze ze čtyř živlů: země, vzduchu, ohně a vody."

Langdon věděl, že kříž byl původně zcela běžným symbolem čtyř prvků - jeho ramena představovala právě zemi, vzduch, oheň a vodu. Jinak se ovšem v dějinách vyskytly celé tucty jiných symbolických zobrazení uvedených prvků - pythagorejské životní cykly, čínský Hong-Fan, mužský a ženský princip, kvadranty zvířetníku, a dokonce i muslimové uctívali čtyři základní prvky, i když v islámu vystupovaly jako „čtverce, mraky, blesk a vlny". Langdonovi však působila mrazení spíše modernější verze této čtveřice - zednářské čtyři mystické stupně Absolutního Zasvěcení: země, vzduch, oheň a voda.

Vittoria z toho byla trochu zmatená. „Takže ten iluminátský umělec měl vytvořit čtyři díla, která měla vypadat jako náboženská, ve skutečnosti však měla být zasvěcena zemi, vzduchu, ohni a vodě?"

„Přesně tak." Langdon prudce zatočil do Via Sentinel směrem k vatikánskému archivu. „Tato díla plně zapadala mezi moře uměleckých výtvorů s náboženským obsahem, rozptýlených po celém Římě. Iluminátské bratrstvo dílo vždycky anonymně darovalo určitému chrámu a s využitím svého politického vlivu se mu podařilo prosadit, že všechny čtyři sochy byly umístěny právě v kostelích, které stály na cestě k iluminátskému útočišti. Každá socha pak působila jako vodítko, nenápadně ukazovala směr k dalšímu chrámu s další sochou, dalším vodítkem. Fungovalo to jako řada značek tvářících se jako umělecká díla náboženského charakteru. Jestliže se kandidátovi na členství podařilo identifikovat první chrám - znamení země, mohl pak podle tohoto vodítka pokračovat dál ke znamení vzduchu, potom ke znamení ohně, potom vody - až nakonec dorazil do Chrámu Osvícení."

Vittoria ovšem vyhlížela čím dál tím zmateněji. „A co má tohle všechno co dělat s pátráním po tom iluminátském vrahounovi?" ptala se nedůvěřivě.

Langdon se zasmál, jako kdyby vynášel trumf. „Nevíte? Illuminati nazvali ty čtyři kostely Oltáři vědy."

Vittoria se zamračila. „Je mi líto, ale tohle mi nic -" Náhle se zarazila. „U altare di scienza! Oltář vědy!" vykřikla. „Ten iluminátský zabiják přece vyhrožoval, že ti kardinálové budou panenskými obětmi na oltářích vědy!"

Langdon s úsměvem přikývl. „Čtyři kardinálové. Čtyři kostely. Čtyři oltáře vědy."

Jako omráčená se ještě zeptala: „Chcete tím říct, že ty čtyři kostely, v nichž mají být pohřešovaní kardinálové usmrcení, jsou stejné kostely, které značí tu někdejší Cestu Osvícení?"

„Soudím, že ano."

„Ale proč by nám potom ten zabiják tohle vodítko nabízel?"

„A proč ne? O těch sochách ví jen velmi málo historiků. Ještě méně jich věří, že něco takového vůbec existuje. A pokud jde o místo, kde se nacházejí, tak to zůstává tajemstvím ještě po čtyřech stech letech. Není pochyb, že illuminátí jsou si jistí, že dalších pět hodin to tajemství ještě vydrží. Kromě toho, oni tu svou Cestu Osvícení nejspíš už ani nepotřebují. Jejich doupě pravděpodobně už dávno zaniklo. Žijí už v moderním světě. Scházejí se v zasedacích síních správních rad různých bank, ve vybraných restauracích, na soukromých golfových hřištích. Dnes večer si však přejí, aby jejich tajemství pronikla na veřejnost. Přišla jejich chvíle. Jejich vlastní slavnostní odhalení."

Langdon se obával, že v tom iluminátském odhalování je skryta ještě nějaká zvláštní symetrie, o níž se zatím nezmínil. Čtyři vypálená znamení. Ten zabiják tvrdil, že každému kardinálovi bude vypálen jiný symbol. Důkaz, ze staré legendy měly pravdu, prohlásil. Legenda o čtyřech ambigramových znameních byla tak stará jako illuminátí sami: země, vzduch, oheň, voda - čtyři slova graficky ztvárněná v dokonalé symetrii. Stejně jako samotné slovo Illuminati. Každému kardinálovi měl být vypálen cejch s jedním pradávným prvkem vědy. Pověsti o tom, že ta čtyři slova jsou na cejchovacích železech uvedena v angličtině, nikoli v italštině, zůstávají mezi historiky dosud předmětem sporů. Angličtina vypadá jako čistě náhodná odchylka od jejich mateřského jazyka, avšak illuminátí nikdy neponechávali nic náhodě.

Langdon zamířil po cihlovém chodníku k budově archivu. V hlavě mu vířily děsivé představy. Celé iluminátské spiknutí začalo ukazovat a odhalovat svou promyšlenou velkolepost. Bratrstvo se zavázalo k mlčení a k životu v utajení tak dlouho, jak bude třeba, dokud nedosáhne dostatečného vlivu a moci, které mu umožní, aby se náhle a beze strachu znovu vynořilo a bojovalo za své cíle za plného denního světla. Illuminátí se už nyní nesnažili skrývat. Chystali se naopak vystavit svou moc veřejně na odiv a potvrdit, že pověsti o jejich spiknutí byly pravdivé. Dnešní večer se měl stát celosvětovou mediální senzací.

Vittoria Langdona upozornila na vojáka, který se blížil, zřejmě aby jim dělal průvodce. Běžel přes trávník rovnou k hlavnímu vchodu do archivu.

Jakmile je gardista zahlédl, zarazil se a zíral směrem k nim, jako kdyby uviděl přízrak. Beze slova se otočil a rychle vyňal svou přenosnou vysílačku. Zřejmě nebyl s to uvěřit tomu, co se od něho žádá, a tak se raději ptal osoby na druhém konci. Ta na něho cosi houkla; slovům sice Langdon nerozuměl, ale smysl byl víc než jasný. Voják schlípnul, odložil vysílačku a otočil se k nim s nepříliš přátelským pohledem.

Beze slova je vedl do budovy. Nechali za sebou čtvery ocelové dveře, pokračovali dvěma vstupy, které se otevíraly zvláštním klíčem, potom sestoupili dolů po dlouhém schodišti, po němž se dostali do vestibulu se dvěma průchody na bezpečnostní kartu, prošli řadou dalších elektronicky ovládaných vstupů, až se na konci dlouhé haly ocitli před velkými dvoukřídlými dubovými dveřmi. Průvodce se zastavil, znovu si je změřil, potom - mumlaje si něco tiše pro sebe

- přistoupil ke kovové skříncе visící na zdi. Odemkl ji, sáhl dovnitř a vyťukal heslo. Ve dveřích to zabzučelo a zámek povolil.

Voják se otočil a teprve teď na ně poprvé promluvil. „Archiv je za těmito dveřmi. Měl jsem vás dovést až sem a potom se vrátit zpátky pro další instrukce."

„Vy odcházíte?" ptala se Vittoria.

„Příslušníkům Švýcarské gardy není vstup do tajného archivu povolen. Jste tu jen proto, že můj velitel dostal přímý rozkaz od camerlegna."

„Ale jak se dostaneme odsud?"

„Bezpečnostní opatření střeží pouze vstup dovnitř. Ven se dostanete bez potíží." Tím byl rozhovor u konce, voják udělal čelem vzad a odcházel chodbou pryč.

Vittoria ještě něco poznamenala, ale Langdon už na to nereagoval. Jeho mysl byla beze zbytku upřena na dveře, před nimiž stáli, a na tajemství, která se skrývají za nimi.

Přestože věděl, že nezbývá mnoho času, camerlegno Carlo Ventresca kráčel zvolna. Potřeboval pro sebe trochu času, aby si srovnal myšlenky, než modlitbou zahájí konkláve. Odehrávalo se toho až příliš mnoho. Cestou spoře osvětleným severním křídlem cítil plnou tíhu událostí, jimiž bylo posledních patnáct dní naplněno.

Svaté povinnosti, které mu byly svěřeny, plnil do písmene.

Jak to vyplývalo z vatikánské tradice, po papežově úmrtí camerlegno osobně potvrdil smrt přiložením prstů k papežově krční tepně, naslouchánim, neozve-li se dech, a potom trojím vyslovením papežova jména. Pitvu vatikánský zákon zapovídal. Camerlegno potom zapečetil papežovu ložnici, zničil matrici na zhotovování plomb, a zařídil přípravu pohřbu. Potom zahájil přípravu konkláve.

Konkláve. Poslední překážka, pomyslel si. Šlo o jednu z nejstarších tradic v křesťanství vůbec. V současnosti je často předmětem kritiky jako spíš fraška než volba, protože výsledek konkláve je obvykle znám ještě dřív, než vůbec začne. Camerlegnovi však bylo jasné, že tento názor vyplývá z nepochopení. U konkláve nejde o volbu. Jde o dávný, mystický obřad předání moci. Tato tradice je věc nadčasová s celým tím utajením, se skládanými lístky, spalováním lístků, míšením starých chemikálií, kouřovými signály.

Když camerlegno procházel lodžiemi Řehoře XIII., uvažoval o tom, zachvátila-li kardinála Mortatiho panika. Určitě už si musel všimnout, že všichni preferiti chybějí. Bez nich by se volba táhla celou noc. Camerlegno si byl přitom jistý, že jmenování Mortatiho Velkým elektorem bylo správné. Ten člověk nebyl vůbec úzkoprsý a se svými názory se nijak neskrýval. Dnes večer bude konkláve potřebovat vůdce víc než kdy jindy.

Když camerlegno došel k hornímu konci Královského schodiště, měl pocit, jako by se ocitl na okraji propasti. Až sem doléhal hluk zezdola, ze Sixtinské kaple - neklidný hovor sto šedesáti pěti kardinálů.

Stojedenašedesáti, opravil se.

Na okamžik měl camerlegno pocit, že padá, že se doslova řítí do pekel - lidé naříkali, obklopilo jej moře plamenů, z nebes padaly kameny a krev.

Potom ticho.

Když se chlapec probudil, byl v nebi. Všechno kolem něj bylo bílé. Světlo čistě zářilo a přímo oslepovalo. Někdo by sice mohl říct, že desetileté dítě nemůže mít představu o tom, co je nebe, mladý Carlo Ventresca to však věděl velmi dobře. Právě teď byl v nebi. Kde jinde by také mohl být? Během pouhých deseti let života na zemi už se Carlo naučil vnímat Boží majestát - burácení varhan, vysoké kupole, zpěvy, barevná chrámová okna, lesknoucí se bronz a zlato. Carlova matka, Marie, s ním chodila na mši každý den. V kostele se Carlo cítil doma.

„Proč chodíme na mši každý den?" ptal se, aniž by mu to ovšem vadilo.

„Protože tak jsem to Pánubohu slíbila," odpověděla. „A slib daný Bohu je nejdůležitější ze všech. Nikdy nesmíš nesplnit to, čím ses Bohu zavázal."

Carlo ji ujistil, že nikdy neporuší to, co Bohu slíbil. Svou matku miloval víc než cokoli jiného na světě. Jako svého anděla strážného. Někdy jí říkal Maria benedetta - požehnaná Maria, což se jí ale vůbec nelíbilo. Klečel vedle ní, když se modlila, vdechoval sladkou vůni jejího těla a naslouchal jejímu tichému přeříkávání růžence. Svatá Maria, Matko Boží, pros za nás hříšné… nyní i v hodině smrti naší.

„Kde je můj otec?" ptával se Carlo, i když věděl, že zemřel ještě dřív, než se on sám narodil.

„Bůh je nyní tvůj otec," odpovídala mu na to vždycky. „Jsi dítětem církve."

Carlo to slyšel rád.

„Kdykoli ti bude úzko," říkala mu, „vzpomeň si, že nyní je tvým otcem Bůh. Navždy bude nad tebou bdít a ochraňovat tě. Bůh s tebou něco velkého zamýšlí, Carlo." Chlapec věděl, že má pravdu. Už tehdy cítil Boha ve vlastní krvi.

Krev…

Krev dštící z oblaků!

Ticho. Potom nebe.

Jeho nebe, jak Carlo zjistil, když zářící světla pohasla, byla ve skutečnosti jednotka intenzivní péče v nemocnici Santa Chiara u Palerma. Carlo byl jediný, kdo přežil výbuch bomby nastražené teroristy. Exploze zničila kapli, v níž byl Carlo se svou matkou právě na mši, když tu pobýval na prázdninách. Zahynulo sedmatřicet lidí včetně jeho matky. V novinách se tenkrát o jeho přežití psalo jako o zázraku svatého Františka. Carlo totiž tehdy z neznámých důvodů několik okamžiků před výbuchem od matky odešel do chráněného přístěnku, kde se díval na nástěnný gobelín zobrazující život svatého Františka.

Bůh mě tam zavolal, byl o tom přesvědčený. Chtěl, abych se zachránil.

Carlo šílel bolestí. Ještě dnes vidí svou matku, jak klečí vedle kostelní lavice a posílá mu vzdušné políbení, když vtom se všechno zatřáslo, ohromná rána, a její sladce vonící tělo bylo rozmetáno na kusy. Ještě dnes cítí, co to je zlo v člověku. Krev pršela. Matčina krev! Požehnaná Maria!

Bůh nad tebou bude navždy bdít a ochraňovat tě, řekla mu matka.

Ale kde je teď Bůh?

Potom se jako hmatatelný doklad pravdivosti maminčiných slov objevil v nemocnici kněz. Nebyl to obyčejný kněz, nýbrž biskup. Modlil se nad Carlovým lůžkem. Zázrak svatého Františka. Když se Carlo uzdravil, biskup zařídil, že mohl žít v malém klášteře připojeném ke katedrále, kterou spravoval. Mniši Carla živili a vychovávali. Svému novému ochránci dokonce dělal ministranta. Časem se biskup Carla ptal, nechce-li chodit do normální školy, Carlo však odmítl. Nikde se nemohl cítit tak šťastný jako v tomto svém novém domově. Žil nyní vpravdě v Božím domě.

Každý večer se Carlo za matku modlil.

Bůh mě z nějakého důvodu zachránil, uvažoval. Jaký to může být důvod?

Když bylo Carlovi šestnáct, měl nastoupit povinnou dvouletou vojenskou službu. Biskup mu vysvětlil, že kdyby vstoupil do kněžského semináře, na vojnu by jít nemusel. Carlo odpověděl, že do semináře sice hodlá vstoupit, ale později, nejprve však chce pochopit, co je to vlastně zlo.

Biskup nechápal.

Carlo mu vysvětlil, že má-li strávit život v církvi a bojovat proti zlu, musí mu nejdříve porozumět. A k takovému porozumění že si nedovede představit lepší místo než právě armádu. Armáda používá pušky a bomby. Bomba zabila mou požehnanou matku!

Biskup se mu to pokoušel vymluvit, Carlo však trval na svém.

„Buď opatrný, synu," nabádal jej tedy, „a pamatuj, že církev na tebe čeká, až se vrátíš z vojny."

Dva roky, které na vojně strávil, byly hrozné. Carlo byl od dětství zvyklý na klid a přemítání. V armádě nebylo na nějaké rozjímání dost klidu. Neustálý hluk. Všude samé řvoucí stroje. Ani chvíle pokoje. Přestože vojáci chodili jednou týdně v kasárnách na mši, u žádného z kamarádů přítomnost Boha necítil. Jejich mysl byla příliš plná zmatku, než aby zahlédla Boha.

Carlo toto nové prostředí nenáviděl a toužil po domově. Byl však odhodlán to vydržet. Pořád ještě zlo nechápal. Jelikož výcvik ve střelbě z pušky odmítl, nadřízení ho přeložili k vojenské zdravotní službě, kde se naučil pilotovat vrtulník. Hluk a pach motorů se sice Carlovi nelíbil, ale aspoň se mohl vznášet v oblacích a být blíže matce na nebesích. Když se dozvěděl, že v rámci pilotního výcviku bude také skákat s padákem, zděsil se, ale nedalo se nic dělat.

Bůh mě ochrání, řekl si.

První Carlův seskok padákem byl však nejhezčí fyzický zážitek jeho života. Měl pocit, jako by jej při tom provázel Bůh. Nemohl se toho nasytit… ticho… vznášení… a zdálo se mu, že v bílých mracích zahlédl matčinu tvář. Bůh s tebou něco zamýšlí, Carlo. Po skončení vojenské služby vstoupil do semináře.

To bylo před třiadvaceti lety.

Když teď sestupoval po Královském schodišti dolů, camerlegno Carlo Ventresca se pokoušel pochopit řetězec událostí, které jej nakonec přivedly až k této kritické křižovatce.

Překonej všechen strach a přenech tuto noc Bohu, řekl si.

Spatřil velké bronzové dveře Sixtinské kaple, střežené čtyřmi vojáky Švýcarské gardy. Vojáci dveře odemkli a otevřeli je dokořán. Uvnitř se všechny hlavy otočily ke vchodu. Camerlegno zíral na černé, červenými šerpami přepásané sutany. Teď už věděl, co s ním Bůh zamýšlí. Svěřil osud církve do jeho rukou.

Pokřižoval se a překročil práh.

Gunther Glick seděl v mikrobusu BBC, zaparkovaném na východním konci Svatopetrského náměstí, potil se a proklínal redaktora, který ho sem vyslal. První měsíční přehled, který mu Glick poslal, přišel sice zpátky s pochvalnými poznámkami - nápadité, bystré, solidní - ale teď musí sedět ve Vatikánu a „číhat na papeže". Dobře věděl, že reportáž pro BBC musí být daleko věrohodnější než řečičky, kterými krmil British Tattler, ale stejně si práci reportéra takhle nepředstavoval.

Úkol, kterým byl tady pověřen, byl prostý. Až urážlivě prostý. Měl tu sedět a čekat, dokud houf starých prďolů nezvolí příštího vrchního prďolu, potom odtud vylézt a natočit patnáctivteřinový „živý" vstup s Vatikánem v pozadí.

Skvělé.

Glick nemohl pochopit, že společnost jako je BBC své lidi na takové podřadné záležitosti vůbec posílá. Americkou televizní společnost tu dneska určitě žádnou neuvidíme. V žádném případě! Ty to dělají chytře. Sledují CNN, udělají si stručný výtah, a potom snímají „živě" svého reportéra před modrým plátnem, na které promítají nějaké „realistické" pozadí z archivu. MSNBC k tomu dokonce ještě pouští přístroj imitující zvuk větru a deště, aby tomu dodali větší autentičnost. Vždyť diváci stejně vůbec netouží po pravdě, nýbrž po zábavě.

Glick vyhlížel předním oknem mikrobusu ven a cítil čím dál tím hlubší depresi. Monumentální komplex budov Vatikánu před ním čněl jako zahanbující připomínka toho, co všechno lidé dokážou, jestliže do toho vloží svého ducha.

„A co jsem dokázal v životě já?" ptal se nahlas sám sebe. „Nic."

„Tak to vzdej," ozval se zezadu ženský hlas.

Glick sebou trhl. Už skoro zapomněl, že tu není sám. Otočil se dozadu, kde si Chinita Macriová, která ho provázela jako kameraman, na zadním sedadle mlčky čistila brýle. To dělala skoro bez přestání. Chinita byla černoška, i když si raději říkala Afroameričanka, mírně při těle a chytrá jak čert. Trochu střelená, ale Glick ji měl rád.

„Co tě trápí, Gunthe?" chtěla vědět.

„Co tu vlastně děláme?"

Pokračovala v čištění brýlí. „Jsme tu, abychom se stali svědky vzrušující události.“

„Dědci zavření potmě - co je na tom vzrušujícího?“

„Víš, že přijdeš do pekla?“

„Už tam jsem.“

„To jsou řečičky.“ Mluvila s ním jako matka.

„Prostě bych po sobě rád něco viditelného zanechal.“

„Přece jsi psal pro British Tattler.“

„Nojo, ale to úplně zapadlo.“

„Ale, prosím tě, vždyť jsem slyšela, že jsi napsal nějaký senzační článek o tajném sexuálním soužití královny s přistěhovalci.“

„Děkuji.“

„Hlavu vzhůru, vypadá to nadějně. Dneska večer budeš mít svůj první patnáctivteřinový živý vstup v televizi.“

Glick povzdechl. Jako by slyšel moderátora. „Děkuji Gunthere. Výborná zpráva.“ Potom zakoulí očima a přepne na počasí. „Radši jsem se měl ucházet o moderování.“

Macriová se zasmála. „Bez zkušeností? A s těmahle fousama? Na to zapomeň.“

Glick si prohrábl nazrzlou bradku. „Já myslím, že takhle vypadám inteligentnější.“

Zazvonil mobilní telefon, ohleduplně přerušující tok Glickova přehledu vlastních selhání. „Možná že volá redakce,“ vyhrkl v náhlé naději. „Třeba chtějí přímý přenos, co myslíš?“

„O tomhle?“ Macriová se zasmála. „Ty s tím sněním prostě nepřestaneš.“

Gunther se do telefonu ozval tím nejvybranějším moderátorským hlasem, jakého byl schopen: „Gunther Glick, BBC. Živě z Vatikánu.“

Muž na druhém konci mluvil se silným arabským přízvukem. „Poslouchejte mě pořádně. Co nevidět změním váš život.“

Langdon s Vittorií se ocitli sami přede dveřmi vedoucími do vnitřní svatyně tajného vatikánského archivu. Na podlaze ležely ode zdi ke zdi koberce, na stropě vykukovaly zpoza sošek andílků bezpečnostní kamery namířené k zemi. Langdon nazval sloh tohoto interiéru sterilní renesancí. Vedle klenutého vchodu visela na zdi malá bronzová tabulka:

ARCHIVIO VATICANO

Curatore, Padre Jaqui Tomaso

Otec Jaqui Tomaso. Langdon si vzpomněl, že tímto jménem byly podepsány zamítavé dopisy, které nechal doma na stole. Vážený pane Langdone, s politováním jsem nucen Vám sdělit, že bohužel nemohu…

S politováním. Kecy. Od té doby, co to tu řídí Jaqui Tomaso, se Langdon ještě nesetkal ani s jediným nekatolickým americkým vědcem, kterému by povolili vstup do tajného vatikánského archivu. Il guardiano, hlídač, přezdívali historikové tomuhle kurátorovi. Jaqui Tomaso byl nejneústupnější knihovník, jakého svět znal.

Když Langdon otevřel dveře dokořán a vešel klenutým portálem dovnitř, skoro počítal s tím, že tam uvidí stát otce Jaquiho v maskáčích, s přilbou a s pancéřovou pěstí v ruce. Ale nestalo se to. Bylo tu prázdno.

Ticho. Slabé světlo.

Archivio Vaticano. Jeden z jeho životních snů.

Když se rozhlížel po této svatyni, v prvním okamžiku pocítil spíš rozpaky. Uvědomil si, jaký byl vlastně nezkušený romantik. Představy, jaké celá léta o této místnosti choval, se od skutečnosti pořádně lišily. Představoval si tu zaprášené regály napěchované rozdrbanými svazky, kněze zapisující za barevnými okny ve světle svící do katalogů, a mnichy zabrané do četby svitků…

Nic podobného, ani náhodou.

Na první pohled místnost vypadala jako temný hangár, do něhož někdo vestavěl tucet volně stojících raketbalových kurtů. Langdon ovšem věděl, oč se u těchto kójí se skleněnými stěnami jedná. S nimi tady počítal; staré svazky a pergamenové svitky totiž podléhají vlivu vlhka a horka, a proto se musejí uchovávat v uzavřených prostorách tohoto typu - vzduchotěsných krychlích chránících je před vlhkostí a před kyselinami obsaženými ve vzduchu. V podobných sejfech už Langdon studoval mnohokrát, a nikdy to nebyl příjemný zážitek… sedět ve vzduchotěsné krabici, do které reguluje přívod kyslíku místní knihovník.

Kóje byly až strašidelně stejné, temné, jen slabě osvětlené lampičkami na konci každého regálu. Langdon měl pocit, že v každé z nich, plné polic napěchovaných svazky, sídlí nějaký duch jejich dějin. Vskutku fenomenální sbírka.

I Vittoria stála celá zaražená vedle něho a mlčky zírala na mamutí průhledné boxy.

Času měli málo a Langdon jej nechtěl ztrácet zbytečně; okamžitě začal v chabě osvětleném prostoru pátrat po katalogu knih - vázaném svazku obsahujícím údaje o všem, co se ve zdejší sbírce nachází. Nic takového tu však nebylo - jediné, co spatřil, bylo několik zářících počítačových monitorů. „Zdá se, že tady mají Biblion. Seznam je zpracovaný počítačem.“

Vittorii to zřejmě potěšilo. „Aspoň to půjde rychleji.“

Langdon by sice rád sdílel její optimismus, věděl však, že to je spíše špatná zpráva. Šel k počítači a začal něco vyťukávat. Jeho obavy se rázem potvrdily. „Staromódní způsob katalogizace by byl v tomto případě výhodnější,“ zahučel.

„Proč?“

Odstoupil od obrazovky. „Protože skutečné knihy nebývají opatřeny ochranným heslem. A zdá se mi, že fyzikové nejsou rození počítačoví piráti.“

Vittoria zavrtěla hlavou. „Já dovedu otvírat ústřice, to je asi tak všechno.“

Langdon zhluboka povzdechl a rozhlížel se po řadě průhledných kójí. Vydal se potom k té nejbližší a zkoumavě nahlížel do jejího šerého vnitřku. Rozeznával tam obvyklé regály, svazky pergamenů a prohlížecí stolky. Podíval se na tabulku svítící na konci každé police a jako v každé knihovně udávající, co se na příslušné polici nachází. Četl nápisy odshora dolů.

Pietro il Eremito… Le Crociate…

Urbano II… Levant…

Petr Poustevník… Křížové výpravy …

Urban II… Levanta…

„Je to tu značené jinak než abecedně, podle autorů," konstatoval kráčeje k další kóji. Nijak ho to nepřekvapilo. Staré archivy nebyly téměř nikdy katalogizovány podle abecedy, protože v mnoha případech nebyl autor díla vůbec znám. Nevycházelo se ani z názvu díla, protože u mnoha historických dokumentů šlo o dopisy bez názvu anebo o pouhé zlomky děl. Většinou se postupovalo chronologicky. Zde se však bohužel ukázalo, že uspořádání není ani chronologické.

Langdon přímo hmatatelně cítil, jak jim utíká drahocenný čas. „Vypadá to, že Vatikán má nějaký vlastní systém katalogizace sbírek."

„No pozdrav pámbu."

Díval se znovu na jednotlivé tabulky. Všiml si, že pod stejným klíčovým slovem označujícím obsah police jsou na polici shromážděné dokumenty pocházející z různých staletí. „Myslím, zeje to tady uspořádáno tematicky."

„Tematicky?" ozvala se Vittoria tónem kriticky posuzujícího badatele. „To mi nepřipadá příliš praktické."

Opravdu… říkal si Langdon, když se nad tím zamyslel. Tohle je snad nejpodivnější systém katalogizace, jaký jsem kdy viděl. Své studenty vždycky nabádal, aby se snažili porozumět celkovému rázu a společným motivům určité fáze uměleckého vývoje, a neztráceli se v podrobnostech dat a jednotlivých děl. Jak se nyní zdálo, vatikánský archiv uplatňoval při katalogizaci obdobný přístup. Široké tahy štětce…

„Všechno, co je v téhle kóji," prohlásil Langdon, který se už cítil jistější, „jsou materiály pocházející z různých staletí a všechny se týkají křížových výprav. To je její téma." Bylo mu jasné, že tady se najde všechno možné. Dějepisná líčení, dopisy, umělecká díla, sociálněpolitické údaje, moderní analýzy. Všechno na jednom místě… což umožňuje hlubší pochopení dané problematiky. Skvělé.

Vittoria se mračila. „Určité údaje se ale přece mohou zároveň vztahovat k několika různým tématům."

„K tomu zde slouží odkazy na dokumenty umístěné jinde." Langdon ukázal na barevné štítky z plastu, vložené místy mezi dokumenty. „Štítek upozorňuje na další dokument, který má k danému tématu co říci, je však umístěn - na základě svého hlavního tématu - někde jinde."

„No dobrá," přijala to vysvětlení a víc už do toho zřejmě vrtat nechtěla. S rukama v bok se nyní rozhlížela po celém sále. Potom se obrátila k Langdonovi: „Tak, pane profesore, jakže se jmenuje to Galileovo dílko, které tu hledáme?"

Langdon se neubránil úsměvu. Pořád se tu vlastně ještě kloudně nerozkoukal. Někde to tu je, říkal si. Někde v té tmě to na nás čeká.

„Račte za mnou," odpověděl. Zamířil rázně k první chodbičce a u každé kóje si prohlížel cedulky informující o jejím obsahu. „Pamatujete si, co jsem vám říkal o té Cestě Osvícení? Jak iluminátí podrobovali kandidáty členství složité zkoušce?"

„Hledání pokladu," přitakala Vittoria.

„Problém, před nímž iluminátí stáli, spočíval v tom, že když ty značky už jednou umístili, museli vědeckou veřejnost nějak upozornit, že taková cesta vůbec existuje."

„Pochopitelně," podotkla Vittoria, „jinak by nikdo nevěděl, že vůbec má něco hledat."

„Ano, ale i když už vědci věděli, že nějaká cesta existuje, nemohli mít žádnou představu o tom, kde vlastně začíná. Řím je veliký."

„To tedy je."

Langdon procházel další uličkou a při řeči stále sledoval nápisy na tabulkách. „Je to asi patnáct let, co se několika historikům ze Sorbonny i mně samotnému podařilo odhalit řadu iluminátských dopisů obsahujících zmínky o znameních."

„Zmiňovaly se tedy o Cestě a o tom, kde začíná?"

„Ano. A od té doby se badatelům zabývajícím se iluminátskou problematikou, včetně mne, podařilo najít ještě další odkazy. Má se proto nyní už za jisté, že nějaké takové vodítko existovalo a že Galileo zajistil jeho masové rozšíření mezi vědeckou veřejnost, aniž o tom Vatikán věděl."

„Jakým způsobem?"

„Tím si nejsme jisti, ale nejpravděpodobněji nějakou publikací vydanou tiskem. Za svého života uveřejnil Galileo mnoho knih a pamfletů."

„O čemž Vatikán nepochybně věděl. Muselo to tedy být dost riskantní."

„To bylo. Přesto se toto segno, znamení, dostalo do oběhu."

„A přitom je zatím ještě nikdo nenašel?"

„Ne. Zvláštní je, že kdekoli se nějaká narážka na segno vyskytne - ať už to jsou deníky svobodných zednářů, staré vědecké časopisy nebo korespondence iluminátů - často se k tomu užívá určité číslo."

„666?"

Langdon se usmál. „Ne, je to 503."

„A co to má znamenat?"

„Na to zatím nikdo z nás nepřišel. Mě tahle pětsettrojka strašně dráždila a dělal jsem všechno možné, abych to

rozluštil - zkoušel jsem to s numerologii, s odkazy na mapy, se zeměpisnou šířkou.“ Langdon došel na konec uličky, na rohu se otočil zpátky a během řeči stále sledoval nápisy na tabulkách v další kóji. „Dlouhou dobu se zdálo, že jediným vodítkem by snad mohlo být to, že číslo 503 začíná pětkou, což je jedna z iluminátských posvátných číslic.“ Zarazil se.

„Jestli se nemýlím, tak jste na to nedávno přišel a kvůli tomu jsme tady.“

„Správně,“ potvrdil Langdon a dopřál si kratičký okamžik pýchy na vlastní dílo. „Znáte Galileovu knihu nazvanou Diálogo?“

„Samozřejmě. Mezi vědci známou jakožto vědecký výprodej.“

Výprodej bylo slovo, které by Langdon sám asi nepoužil, ale chápal, co má Vittoria na mysli. Počátkem třicátých let sedmnáctého století chtěl Galileo uveřejnit knihu podporující Koperníkův heliocentrický model sluneční soustavy, Vatikán to však nechtěl povolit, dokud Galileo nezahrne do knihy stejně přesvědčující doklady pro geocentrický model, který zastávala církev a o němž byl Galileo přesvědčen, že je zcela chybný. Galileovi nezbývalo nic jiného než uspokojit církevní požadavky a uveřejnit knihu věnující stejný prostor správnému i nesprávnému modelu.

„Jak pravděpodobně víte,“ pokračoval Langdon, „přes tento kompromis byl spis i nadále pokládán za kacířský a Vatikán uvalil na Galilea domácí vězení.“

„Žádný dobrý skutek nesmí zůstat nepotrestán.“

Langdon se usmál. „Až příliš pravdivé. Přesto Galileo trval na svém. Během domácího vězení tajně pracoval na jiném, méně známém rukopise, který badatelé leckdy chybně zaměňují s Diálogo. Nazývá se Discorsi.

Vittoria přikývla. „Slyšela jsem o tom. Rozhovory o přílivu.“

Langdon se zastavil celý udivený nad tím, že Vittoria něco ví o obskurní publikaci zabývající se pohyby planet a jejich vlivem na mořský příliv a odliv.

„Poslyšte,“ rýpla si do něho, „osoba, s níž právě mluvíte, je odbornicí na mořský přírodopis a její otec byl velký obdivovatel Galilea.“

Langdon se rozesmál. Discorsi ovšem nebyly tím, co tu hledají. Přidal tedy vysvětlení, že ono dílko o přílivu nebylo jediné, které Galileo za svého domácího vězení napsal. Historikové se domnívají, že od něho rovněž pochází neznámá knížečka nazvaná Diagrammna.

„Diagramma della Veritá,“ dodal. „Diagram pravdy.“

„O tom jsem nikdy neslyšela.“

„Tomu se nedivím. Diagramma bylo Galileovo nejskrytější dílo - mělo to být jakési pojednání o vědeckých skutečnostech, které pokládal za prokázané, avšak nesměl je zveřejnit. Podobně jako některé předcházející Galileovy rukopisy byl i tento propašován z Říma a potom klidně uveřejněn v Holandsku. Knížka si získala v evropském vědeckém podzemí mimořádný ohlas. Vatikán se potom o ní dozvěděl a zahájil proti ní tažení spojené se spalováním na hranici.“

Vittorii to teď zřejmě začalo zajímat. „A vy si tedy myslíte, že ten Diagram by mohl obsahovat nějaké vodítko? Segno. Informaci o Cestě Osvícení?“

„Jsem přesvědčený, že Galileo použil k tomuto účelu právě Diagram.“ Langdon vstoupil do třetí uličky s kójemi a pokračoval v prohlížení tabulek s obsahem. „Archiváři se shánějí po nějaké kopii Diagramu už celá léta. Jenomže spalování na hranici a nízký permanenční index se postaraly o to, že knížka zmizela z povrchu zemského.

„Permanenční index?“

„Trvanlivost. Archiváři užívají k hodnocení hmotné trvanlivosti dokumentu desetibodové stupnice. Materiál, na němž byl Diagram vytištěn, byl ostřicový papyrus. Podobá se hedvábnému papíru a jeho trvanlivost není delší než sto let.“

„Proč nepoužili něco odolnějšího?“

„Bylo to na Galileův osobní rozkaz. Chtěl tím chránit své stoupence. Díky tomuto opatření mohl každý vědec, kterému hrozilo, že bude přistižen při čtení, knížku jednoduše hodit do vody, kde se rozpustila. Jako nástroj k zahlazení důkazů to bylo skvělé, archiváře to ovšem přivádí v zoufalství. Soudí se, že po osmnáctém století už existoval pouze jediný exemplář Diagramu.“

„Jediný?“ Vittoria se rozhlížela kolem jako fascinovaná. „A ten je tady?“

„Krátce po Galileově smrti jej dal Vatikán v Nizozemí zkonfiskovat. Už celá léta - od té doby, co jsem zjistil, že je tady - si marně podávám žádost, abych se na něj směl podívat.“

Jako kdyby uhodla Langdonovy myšlenky začala Vittoria prohlížet sousední řadu kójí, aby jim to šlo rychleji.

„Děkuji,“ zareagoval na její vstřícné gesto. „Všímejte si, nestojí-li na některé z cedulek něco, co by se týkalo Galilea, vědy, vědců. Až to uvidíte, tak už se budete orientovat.“

„Dobrá, ale ještě jste mi neřekl, jak jste přišel na to, že právě Diagram obsahuje to vodítko. Má něco společného s číslem, které se opakovalo v iluminátských dopisech? Pět set tři?

Langdon se zasmál. „Ano. Nějakou dobu to sice trvalo, ale nakonec mě napadlo, že 503 je jednoduchý kód, který jasně poukazuje na Diagram.“

Na okamžik se v Langdonově mysli vynořila vzpomínka na onu chvíli nečekaného odhalení. Šestnáctého srpna, před dvěma lety. Byl tenkrát hostem na svatbě kolegy syna. Stál na břehu jezera a zdálky slyšel dudy; na člunu se k nim blížili rozjařeni svatebčané. Plavidlo vyzdobené kyticemi a věnci neslo na trupu hrdý nápis v římských číslicích - DCII.

Langdonovi to přišlo divné a tak se otce nevěsty otázal: „Co to šest set dva znamená?“

„Jakých šest set dva?“

Langdon ukázal na člun. „DCII je římskými číslicemi šest set dva.“

Muž se rozesmál. „To nejsou žádné římské číslice. To je jméno člunu.“

„DCII?“

„Ano. Dick a Connie II.“

Langdon si připadal jako nekňuba. Dick a Connie byla křestní jména novomanželů. Loď tak zřejmě nazvali na jejich počest. „A co se stalo s DCI?“

Muž se zašklebil. „Potopila se včera, když to nacvičovali.“

Langdon se zasmál. „Upřímnou soustrast.“ Ještě jednou se podíval na ten člun. DCII, to je jako zmenšené vydání QEII, pomyslel si. A v následující vteřině ho to napadlo.

Otočil se nyní k Vittorii. „Pět set tři, jak už jsem řekl, je kódové označení. Je to jeden z iluminátských triků, kterým skrývali to, co ve skutečnosti mělo být vyjádřeno římskými číslicemi. Pět set tři vyjádřeno v římských číslicích je -“

„DIII“

Langdon zazářil údivem. „Pěkně rychle. Ještě mi nakonec řekněte, že patříte k iluminátům.“

Zasmála se. „Používám římských číslic k označování podmořských vrstev.“

Samozřejmě, pomyslel si Langdon. To my všichni.

„Tak co tedy to DIII znamená?“ chtěla vědět.

„DI, DII a DIII jsou velmi staré zkratky. Vědci je tehdy používali k rozlišení tří Galileových knih, nejčastěji vzájemně zaměňovaných.“

Vittoria vyhrkla: „Diálogo… Discorsi… Diagramma.“

„D jedna, D dvě, D tři. Vesměs vědecké práce. Vesměs kontroverzní. 503 je DIII Diagramma. Třetí z těch knih.“

Vittoria vypadala nesvá. „Jedna věc tu ale nějak nesedí. Jestliže se v Galileově Diagramu skutečně nachází to segno, to vodítko, ten inzerát na Cestu Osvícení, jak to, že si toho Vatikán nevšiml, když měl všechny exempláře díla u sebe?“

„Možná, že to viděli a nevšimli si toho. Nezapomeňte, že šlo o jedno z iluminátských znamení. Kde se věci skrývají v tom, co všichni vidí. Kamufláž. Toto segno bylo zřejmě skryté stejným způsobem - tak, že je mohl každý vidět. Ale neviditelné pro toho, kdo je nehledal. A také neviditelné pro toho, kdo mu nerozuměl.“

„Jak to myslíte?“

„Myslím to tak, že Galileo segno zřejmě dobře skryl. Podle historických záznamů bylo vyjádřeno s použitím toho, co iluminati nazývali lingua pura.“

„Čistý jazyk?“

„Ano.“

„Matematika?“

„Domnívám se. Vypadá to celkem samozřejmé. Galileo byl především vědec a psal pro vědce. K vyjádření vodítka určeného vědcům bylo tudíž nejvhodnější použít jazyka matematiky. Knížka je nazvaná Diagram, takže součásti kódového znaku mohou být také matematické diagramy.“

Vittorii to znělo jen o málo nadějněji. „Myslíte, že Galileo mohl vytvořit něco jako matematický kód, kterého by si kněží vůbec nepovšimli?“

„Zdá se, že jsem vás nepřesvědčil,“ konstatoval Langdon kráčeje podél kójí.

„Také mám ten dojem. Hlavně proto, že ani vy nejste tak docela přesvědčený. Kdybyste si byl tím DIII tak jistý, tak byste svůj objev už publikoval. A někdo jiný, kdo má povolený přístup do vatikánského archivu, by se už dávno mohl na Diagram podívat a vaši hypotézu ověřit.“

„Já to ale uveřejnit nechtěl. Věnoval jsem veškeré úsilí tomu, abych tu informaci objevil, a -“ Odmlčel se, zjevně v rozpacích.

„Chtěl jste slávu.“

Langdon cítil, že červená. „Když tomu tak chcete říkat. Jde ale spíš o to, že - „

„Prosím vás, za to se přece nemusíte stydět. Mluvíte tu s vědcem. Publikuj, nebo zahyneš. My v CERNu říkáme spíš prokážeš, nebo propadneš.“

„Tady nejde jen o to, že jsem chtěl být první. Dělal jsem si totiž také starosti s tím, že kdyby se nevhodní lidé dozvěděli, že Diagram tu informaci obsahuje, mohl by taky zmizet.“

„Ti nevhodní lidé sedí ve Vatikánu?“

„Církev odjakživa podceňovala iluminátské nebezpečí. Před sto lety Vatikán dokonce prohlásil, že iluminati jsou výplodem přehnané fantazie. Kněží se domnívali - možná právem - že to poslední, o čem by se křesťané měli dozvědět, je existence velmi mocného protikřestanského hnutí, které proniklo do bank, do politiky a na univerzity.“ Klidně jsi mohl použít přítomného času, Roberte, pomyslel si. Platí to dosud.

„Vy si tedy myslíte, že by Vatikán zničil jakýkoli důkaz o existenci iluminátské hrozby?“

„Je to docela možné. Každá hrozba, ať skutečná nebo domnělá, oslabuje důvěru v moc církve.“

„Ještě jedna otázka.“ Vittoria se zastavila a dívala se na něho, jako kdyby šlo o někoho cizího. „Myslíte to vážně?“

Langdon rovněž zůstal stát. „Co jestli myslím vážně?“

„Myslím jestli máte skutečně v úmyslu situaci zachránit.“

Langdon si z jejího pohledu nebyl jistý, zda se mu posmívá nebo jestli z ní mluví strach. „Máte na mysli, jestli skutečně najdu Diagram?“

„Ne. Mám na mysli, jestli ho hodláte najít, vyhledat v něm čtyři sta let staré segno, rozluštit jakýsi složitý matematický kód, a potom se vydat Římem po uměleckých památkách označujících cestu, jejíž trasu byli schopni odhalit pouze jedni z těch nejlepších vědců. A to vše během následujících čtyř hodin.“

Langdon pokrčil rameny. „Máte snad jiný návrh?“

Robert Langdon stál v archivu před kójí č. 9 a sledoval nápisy na jednotlivých policích. De Brahe, Clavius, Copernicus, Kepler, Newton … Přečetl si ta jména ještě jednou a něco mu přišlo divné. Sami vědci - a kde je Galileo?

Obrátil se k Vittorii, která pročítala nadpisy v sousední kóji. „Našel jsem správné téma, ale Galileo tu chybí."

„Ale nechybí. Je tamhle," ukazovala na nejbližší prosklený box. „Doufám, že jste si s sebou vzal brýle na čtení, protože tady to je celé o něm."

Langdon se div nepřerazil, jak tam spěchal. Měla pravdu. Každá cedulka v kóji č. 10 nesla stejné heslo:

IL PROCESSO GALILEANO

Langdon tiše zahvízdal. Tak proto byla Galileovi věnována celá samostatná kóje. Věc Galileo, kroutil hlavou zíraje sklem na police plné foliantů. „Nejdelší a nejnákladnější soudní pře v celých dějinách Vatikánu. Čtrnáct let a šest set milionů lir. A všechno je to tady."

„Račte si posloužit trochou právních dokumentů."

„Myslím, že právníci se během staletí příliš nemění."

„Žraloci taky ne."

Langdon stiskl velký žlutý knoflík na stěně kóje. Uvnitř to zabzučelo a u stropu se rozsvítila řada lampiček. Vydávaly rudé světlo, které zbarvilo doruda celý vnitřek vyplněný regály.

„Proboha, máme se tu opalovat, nebo pracovat," lekla se Vittoria.

„Pergamen rychle ztrácí barvu, proto se v kójích zásadně používá tlumené osvětlení."

„Tady by se z toho mohl jeden zbláznit."

Nebo ještě něco horšího, pomyslel si Langdon, když šel k jedinému vchodu do kóje. „Jen drobné varování. Kyslík dokumentům škodí, proto jej vzduchotěsné kóje obsahují co nejméně. Vnitřek je zčásti vzduchoprázdny, tak že se vám bude špatně dýchat."

„No, když to přežijí staří kardinálové."

To je pravda, pomyslel si Langdon. Snad budeme mít stejné štěstí.

Do kóje se vstupovalo elektronicky ovládanými otáčecími dveřmi. Langdon si všiml, že na rukojeti uvnitř turniketu jsou umístěny čtyři knoflíky, každý dosažitelný z jednoho segmentu otočných dveří. Jejich ovládání zajišťovalo, že při otáčení nedojde ke změně ve složení vnitřní atmosféry.

„Až budu uvnitř, stisknete knoflík a dostanete se tam také," informoval ji Langdon. „Je tam pouze osmiprocentní vlhkost, takže počítejte s tím, že budete cítit sucho v ústech."

Langdon vstoupil do turniketu a stiskl knoflík. Dveře hlasitě zabzučely a začaly se otáčet. Připravoval zatím tělo na šok, který se v prvních vteřinách pobytu v hermeticky uzavřené kóji pokaždé dostaví. Vstup do takto izolovaného archivuje něco podobného, jako když se ze země vystoupí rázem do výše sedmi kilometrů. Poměrně často se při tom zvedne žaludek a dostaví se lehká závrat! Langdon cítil, jak mu praská v uších. Bylo slyšet hvízdání vzduchu a dveře se zastavily.

Byl uvnitř.

První, čeho si všiml, bylo, že vzduch je ještě řidší, než čekal. Zdálo se, že Vatikán bere péči o svůj archiv ještě vážněji, než tomu bývá jinde. Langdon potlačil dávivý reflex a uvolnil hrudník, zatímco se jeho plicní kapiláry roztahovaly. Pocit tísně rychle zmizel. S uspokojením si pomyslel, že těch padesát bazénů, které denně dělá je přece jen k něčemu dobrých. Dýchalo se mu už celkem dobře, a tak se začal po kóji rozhlížet. Přestože ji od okolí dělila průhledná skleněná stěna, přece jen v ní cítil jako obvykle úzkost. Jsem v krabici, říkal si, v krvavě červené krabici.

Dveře za ním zabzučely, a když se otočil, spatřil vcházet Vittorii. Jakmile byla uvnitř, rozslzely sejí oči a namáhavě lapala po dechu.

„Vydržte minutu," poradil jí Langdon, „a když se vám začne točit hlava, předkloňte se."

„Mám… pocit… jako při potápění… ale se špatnou… směsí," vyrážela Vittoria, sotva popadajíc dech.

Langdon počkal, až ji to přejde. Věděl, že za chvíli už bude všechno v pořádku. Vittoria Vetrová byla evidentně ve skvělé kondici, ne jako ta belhající se bývalá absolventka jejich univerzity, kterou kdysi Langdon provázel hermeticky uzavřenou kójí Widenerovy knihovny. Celá prohlídka skončila tím, že Langdon musel staré dámě, která se téměř zadusila falešnými zuby, dávat umělé dýchání z úst do úst.

„Už je to lepší?" zeptal se Vittorie.

Přikývla.

„Já jsem se svezl tím vaším prokletým kosmickým korábem, tak jsem si řekl, že vám to musím oplatit."

Usmála se. „Touché. Jedna nula."

Langdon sáhl do skřínky vedle dveří a vyňal z ní bílé bavlněné rukavice.

„Společenská záležitost?" zeptala se.

„Ani ne. Kyselina na konečcích prstů. Na dokumenty se nesmí sahat bez rukavic. Musíte si taky jedny navléknout."

Vittoria si tudíž natáhla podobné rukavice a zeptala se: „Kolik máme?"

Langdon se podíval na hodinky. „Něco málo po sedmé."

„Nejdéle do hodiny to musíme najít."

„Po pravdě řečeno tolik času ani nemáme." Ukázal nad sebe na rouru opatřenou filtrem. „Když někdo pracuje v kóji, kurátor zapne okysličovací zařízení. Dnes tu ale nikdo není. Za dvacet minut začneme oba lapat po dechu."

V rudé záři Vittoria zřetelně zbledla.

Langdon se usmál. „Prokážeš, nebo propadneš, jak řekla jistá paní Vetrová. Hodiny tikají."

Zpravodaj BBC Gunther Glick zíral dobrých deset vteřin na mobilní telefon, který držel v ruce, než ho konečně vypnul a odložil.

Chinita Macriová si ho ze zadního sedadla mikrobusu zkoumavě prohlížela. „Co je? Kdo to byl?" Glick se otočil a cítil se jako dítě, které právě dostalo od Ježíška krásný dárek, ale bojí se, že patří někomu jinému. „Dostal jsem tip. Něco se

tam děje, uvnitř Vatikánu."

„Jo, říká se tomu konkláve. To je mi teda tip," posmívala se Chinita.

„Ba ne, něco jinýho." Něco pěkně velkýho, pomyslel si. Jenom si pořád nebyl jistý, jestli to, co se právě dozvěděl, může být skutečně pravda. Glickovi bylo až hanba, když si uvědomil, že se modlí, aby to pravda byla. „Co když ti teď řeknu, že byli uneseni čtyři kardinálové a že teď večer budou ve čtyřech římských kostelech povražděni?"

„Tak ti odpovím, že si z tebe někdo v centrále dělá pěkně pitomé šoufky."

„A co když ti ještě řeknu, že jsme dostali přesný údaj, kde má dojít k té první vraždě?"

„Nejdřív bych ráda věděla, s kým jsi to právě mluvil."

„Nepředstavil se mi."

„Asi proto, že to jsou všechno sračky."

Glick už byl na její cynismus zvyklý, Macriová ovšem zapomínala, že s lháři a psychopaty měl Glick během deseti let, co psal pro British Tatter, co dělat denodenně. Ten, kdo mu právě volal, však nebyl ani lhář, ani psychopat. Ten muž byl ledově normální. Logický. Zavolám vám těsně před osmou a sdělím vám, kde se koná první vražda. To, co tam natočíte, vás proslaví, řekl ten chlap. Když se ho Glick ptal, proč mu tuhle informaci poskytuje, odpověď byla stejně ostrá jako jeho středovýchodní přízvuk. Média jsou pravou rukou anarchie.

„Řekl mi ještě něco jiného."

„Copak? Že byl Elvis Presley právě zvolen papežem?"

„Mohla bys mě spojit s databází BBC, prosím tě? Rád bych věděl, co tam máme o těchhle lidech na skladě." Hladina adrenalinu v Glickovi mohutně stoupala.

„O jakých lidech?"

„Buď tak hodná."

Macriová povzdechla a napojila je na databázi BBC. „Minutku to bude trvat."

Glick se vznášel v oblacích. „Ten, co volal, chtěl pořád vědět, jestli mám s sebou kameramana."

„Videografa."

„A jestli můžeme přenášet živě."

Za chvíli se ohlásila databáze a ptala se, co hledají. Glick sdělil Macriové hledané slovo.

Macriová se na něho podívala. „Stejně pořád doufám, že si jen děláš legraci."

Systém, podle něhož byly uspořádány dokumenty obsažené v kóji číslo 10, nebyl tak intuitivní, jak Langdon doufal, a rukopis Diagramu se nenacházel tam, kde byly jiné podobné Galileovy spisy. Bez přístupu ke komputerizovanému Biblionu a k referenčnímu lokátoru byli Langdon s Vittorií v koncích.

„Jste si jistý, že je ten Diagram někde tady?" ptala se Vittoria.

„Určitě. Je to jednak v seznamu Ufficio della Propaganda della Fede -"

„Výborně. Pokud jste si opravdu jistý." Šla doleva, zatímco on si to namířil vpravo.

Langdon začal dokumenty probírat ručně jeden za druhým. Dalo mu hodně práce, aby se ovládl a nezačetl se do každého, který mu přišel pod ruku.

Sbírka to byla jedinečná. Prubíř… Hvězdný Posel… Dopisy o slunečních skvrnách… Dopis velkovévodkyni Kristině… Na Galileovu obranu… A tak dále.

Byla to však Vittoria, kdo nakonec narazil kdesi vzadu na zlatou žílu. Náhle se totiž ozval její hrdelní hlas: „Diagramma della Veritá!"

Langdon se hnal rudě prosvíceným prostorem k ní. „Kde?"

Vittoria mu to ukázala a Langdon si rázem uvědomil, proč ten spisek nenašli dřív. Byl totiž uložen v krabici s listinami, nikoli na regále. Do krabice se běžně ukládaly volné, nesvázané listy. Nápis na krabici však nezanechával žádné pochybnosti o jejím obsahu:

DIAGRAMMA DELLA VERITA

Galileo Galilei, 1639

Langdon poklekl a srdce se mu rozbušilo. „Diagramma". Blaženě se na ni ušklíbl. „Skvělá práce. Pomozte mi tu krabici vyndat."

Vittoria k němu přiklekla a chopili se krabice. Kovová podložka, na níž spočívala, byla na kolečkách a dala se vytáhnout, takže se ukázalo víko.

„Žádný zámek?" divila se Vittoria. „Kdepak. Dokumenty je někdy třeba evakuovat co nejrychleji. Při povodni nebo při požáru." „Tak už to otevřete."

Nemusela ho dvakrát pobízet. Neměl proč dělat drahoty, když měl před sebou to, o čemž snil po celou svou dosavadní akademickou kariéru, a když navíc vzduch v kóji začínal povážlivě řídnout. Uvolnil sponu a užasle pozvedl obočí. Na dně krabice ležel černý vak z hrubé plachtoviny. Prodyšnost plátna byla zřejmě nezbytnou podmínkou uchování obsahu. Langdon sáhl oběma rukama dovnitř a ve vodorovné poloze vyňal vak z krabice.

„Čekala jsem skřínku na klenoty, a zatím to vypadá jako povlak na polštář."

„Pojďte se mnou," zavelel a s vakem na rukou jako s nějakou svátostí kráčel k běžnému archivářskému prohlížecímu stolu se skleněnou deskou, který stál uprostřed kóje. Centrální poloha stolu měla sice minimalizovat vzdálenost, na jakou byly dokumenty uvnitř kóje přenášeny, badatelé však dávali přednost spíše soukromí, které poskytoval prostor mezi regály. V kójích špičkových světových archivů totiž dochází k objevům, na nichž závisí kariéra, a akademikové většinou nemají rádi, když se jim konkurent při práci dívá přes rameno.

Langdon položil vak na stůl a rozepnul uzávěr. Chvíli se hrabal v přihrádce s archivářskými nástroji a potom vyňal kleště s čelistmi chráněnými plstí, kterým archiváři říkají prstové činely - velké pinzety s rameny zakončenými plochými

kotoučky. Langdonovo vzrušení stoupalo a měl strach, že se náhle probudí v Cambridgi před štosem písemek, které má klasifikovat. Zhluboka se nadechl a otevřel vak. Zasunul kleště dovnitř a prsty v bavlněných rukavicích se mu při tom třásly.

„Klid," poradila mu Vittoria, která se všimla jeho vzrušení, „je to jen papír, žádné plutonium."

Langdon vzal sloh papírů do kleští a s krajní opatrností je stiskl. Dokumenty potom nevytahoval, nýbrž je nechal na místě a naopak stáhl vak, do něhož byly vloženy, což je archivářský postup, jímž se má co nejvíce zamezit ohýbání listin. Teprve když byl celý vak stažený a Langdon rozsvítil prohlížecí lampičku pod stolem, začal znovu pravidelně dýchat.

Vittoria, která ve spodním osvětlení přes skleněnou stolní desku vypadala jako duch, podotkla uctivým hlasem: „Malé listy."

Langdon přikývl. Štůček listin před ním vypadal jako uvolněné stránky z brožovaného vydání levného románu. Vrchní list byla zřejmě titulní strana s ornamentální perokresbou, názvem díla, datem a vlastnoručním Galileovým podpisem.

V té chvíli Langdon zapomněl na stísněný prostor, zapomněl na vlastní vyčerpání a zapomněl i na děsivé okolnosti, které ho sem přivedly. Prostě stál jako omámený. Při blízkých setkáních s historií zůstával Langdon často celý zkoprnělý bezmeznou úctou, jako kdyby hleděl na tahy štětce při malování obrazu Mony Lisy.

Pokud jde o zažloutlý papyrus, Langdon neměl nejmenší pochybnosti stran jeho stáří a pravosti, a až na samozřejmou vybledlost byl dokument ve výborném stavu. Mírná ztráta vybarvení. Mírné potrhání papyru. Ale vzato kolem a kolem, stav přímo vynikající. Prohlížel si ozdobné ruční lepty na obálce, ale následkem nízké vlhkosti vzduchu špatně viděl. Vittoria mlčela.

„Podejte mi, prosím vás, špachtličku." Ukázal na přihrádku vedle Vittorie, plnou archivářských nástrojů z nerezavící oceli. Podala mu ji.

Vzal nástroj do ruky. Kvalitní výrobek. Přejel si prsty tvář, aby je zbavil statické elektřiny a potom, stále s maximální opatrností, vsunul ostří pod obálku. Špachtli pak zdvihl a titulní list tak obrátil.

První strana byla popsána tenkým stylizovaným krasopisem, téměř nečitelným. Langdon si okamžitě povšiml, že nikde nejsou žádné náčrtky ani číslice. Byla to esej.

„Heliocentričnost," přeložila Vittoria nahlas nadpis na prvním archu. Procházela očima text. „Vypadá to, že tady Galileo opouští geocentrický model už definitivně a jednou provždy. Psané je to ve staré italštině, takže nic snadného na překlad."

„Na to zapomeňte," usměrnil ji Langdon. „Hledáme matematiku. Čistý jazyk." Znovu vzal špachtličku a obrátil list na další stranu. Opět esej. Žádná čísla nebo grafy. Langdon cítil, jak se mu v rukavicích začínají potit ruce. „Pohyb planet," překládala Vittoria další titulek. Langdon se mračil. Kdykoli jindy by se s nadšením pustil do čtení - bylo to totiž neuvěřitelné, ale současný model oběhu planet, používaný v NASA a opírající se o pozorování vysoce výkonnými dalekohledy, byl téměř totožný s Galileovými originálními propočty.

„Zase žádná matematika," sdělovala Vittoria. „Vykládá tu o zpětných pohybech a o eliptických oběžích či něčem podobném."

Eliptické oběhy. Langdon si vzpomněl, že podstatný díl Galileových potíží se soudy začal poté, co oběh planet popsal jako eliptický. Vatikán byl totiž fascinován dokonalostí kruhu a trval na tom, že nebeský pohyb musí probíhat pouze v kruhu. Galileovi iluminátí však shledávali elipsu stejně dokonalým tvarem jako kruh, a obdivovali matematickou dualitu jejích dvou ohnisek. Iluminátská elipsa zaujímá ještě dnes významné místo na grafech a v písemnostech svobodných zednářů.

„Další," vybídla ho Vittoria.

Langdon obrátil novou stránku.

„Měsíční fáze a mořský příliv a odliv," překládala. „Žádná čísla, žádné grafy."

Langdon obrátil další list. Zase nic. Tak prošli asi tucet stran, a pořád nic.

„Já myslela, že ten chlapík byl matematik, a tady je to pořád jen samý text."

Langdon cítil, že vzduch v plicích začíná řídnout. Řídnout však začínaly také jeho naděje. Hromádka archů se tenčila.

„Nic tu není," opět hlásila Vittoria. „Žádná matematika. Pár dat, pár běžných čísel, ale nic, co by vypadalo na nějaké vodítko."

Langdon obrátil poslední list a povzdechl si. I ten obsahoval pouze text.

„Drobný spisek," konstatovala Vittoria a mračila se.

Langdon přikývl.

„Merda, říkáváme v Římě."

Jen co je pravda, pomyslel si Langdon. Jeho tvář odrážející se ve skle kóje vypadala, jako kdyby se mu posmívala, podobně jako tvář, která na něho dnes ráno civěla z vlastního okna. Stárnoucí strašidlo. „Něco tu být musí," prohlásil a sám se podivil drsné odhodlanosti vlastního hlasu. „Segno tu někde je, to vím!"

„Možná, že jste se mýlil s tím DIII"

Langdon se otočil a vyčítavě se na ni podíval.

„Dobrá," couvla, „DIII má určitě smysl. Ale to vodítko třeba není matematické povahy."

„Lingua pura. Jaké jiné by mohlo být?"

„Umělecké?"

„Až na to, že v tomto díle nejsou žádné grafy ani obrázky."

„Vím pouze to, že lingua pura je něco jiného než italština. Logicky se z toho tedy zdá vyplývat matematika."

„Souhlasím".

Langdon se nehodlal tak rychle smířit s porážkou. „Čísla se musejí vypisovat slovy. Matematika musí být obsažena spíš ve slovech než v rovnicích."

„Já tomu tedy věnuji ještě trochu času a přečtu stránku od stránky."

„Čas je něco, co už nemáme. Musíme si úkoly rozdělit." Langdon obrátil celý štos listů zase zpět, takže první strana byla opět nahoře. „Italsky umím dost na to, abych rozeznal, kde se mluví o číslech." Pomocí špachtličky rozdělil hromádku na dvě poloviny a prvních šest stran položil před Vittorii. „Někde to tam musí být. Vím to určitě."

Vittoria sáhla dolů a obrátila první stránku. Rukou.

„Špachtličku!" zvolal Langdon a sáhl do přihrádky pro další nástroj. „Obracejte to špachtlí."

„Vždyť mám rukavice," zamračila. „Copak to můžu tak poškodit?"

„Jen si na to pěkně vezměte špachtli."

Vittoria si ji tedy vzala. „Cítíte to, co já?"

„Tíseň?"

„Ne. Špatně se mi dýchá."

Langdon už to začal zřetelně pociťovat i sám na sobě. Vzduchu se začalo nedostávat rychleji, než by byl očekával. Věděl, že mají naspěch. S různými hádankami se v archivní práci setkával často, ale obvykle měl na jejich vyřešení více času než pár minut. Bez dalších slov se sklonil nad první stránku své sady listů a začal překládat.

Tak se ukaž, sakra! Ukaž se!

Kdesi pod povrchem Říma se po kamenitém chodníku vedoucím do podzemního tunelu plížila temná postava. Prastará chodba byla osvětlena jen pochodněmi; vzduch byl proto horký a stěží se dalo dýchat. Kdesi vpředu bylo slyšet ustrašené mužské hlasy, odrážené ozvěnou ve stísněném prostoru.

Když zabočil za roh, uviděl je, přesně takové, jako když je opustil - čtyři staré muže, vyděšené, uzavřené v kamenné komoře za rezavou železnou mříží.

„Qui étes-vous?" ptal se jeden z mužů francouzsky. „Co od nás chcete?"

„Hilfe!" volal jiný německy. „Pustte nás!" „Víte, kdo jsme?" ptal se třetí anglicky se španělským přízvukem.

„Ticho!" poručil chraplavý hlas a v tom slově se ozýval konec.

Čtvrtý zajatec, Ital, tichý a zadumaný, hleděl do temné prázdnoty věznitelových očí a byl si jistý, že v nich zahlédl samotné peklo. Pomoz nám Bůh, pomyslel si.

Zabiják se podíval na hodinky a potom se pohledem vrátil k zajatcům. „Tak tedy, kdo bude první?"

V kóji číslo 10 vatikánského archivu Robert Langdon vyslovoval nahlas italsky různé číslice, prohlížeje kaligrafický text, který měl před sebou. Mille… centi… uno, duo, tre… cinquanta. Potřebuji číselný údaj! Jakýkoli číselný údaj, ksakru!

Když došel na konec strany, sáhl po špachtličce, aby list obrátil. Dělalo mu ale značné potíže udržet nástroj pevně v ruce. Za několik minut se podíval dolů a zjistil, že nechal špachtličku ležet a obrací stránky prsty. Ouha, pomyslel si s provinilým pocitem, že se dopustil něčeho téměř trestného. Nedostatek kyslíku zřejmě způsobil, že ztrácí zábrany. Zdá se, že se budu smažit v archivářském pekle.

„Už bylo načase," zalapala Vittoria po dechu, když zpozorovala, že Langdon obrací stránky rukou. Položila špachtličku a následovala jeho příkladu.

„Máte něco?"

Vittoria zavrtěla hlavou. „Nic čistě matematického. Prohlížím to řádku od řádky, ale nikde nic, co by vypadalo jako nějaké vodítko."

Langdon pokračoval v překládání vlastních stránek s rostoucími potížemi. Jeho italština byla v nejlepším případě kostrbatá, a drobné kaligrafické písmo a archaický jazyk originálu celou práci ještě zpomalovaly. Vittoria byla se svou sadou listů hotova dřív než on a celá deprimovaná začala stránky obracet zase zpátky, aby je propátrala ještě jednou a bedlivěji.

Když Langdon se zřejmými dýchacími obtížemi skončil s poslední stránkou, vzhlédl a podíval se po Vittorii. Mračila se a upřeně si prohlížela nějaké místo na jednom z jejích listů. „Co je?" zeptal sejí.

Aniž vzhlédla, Vittoria odpověděla dotazem: „Měl jste na svých stránkách nějaké poznámky pod čarou?"

„Žádných jsem si nevšiml. Proč?"

„Na téhle stránce taková poznámka je. Papír je v tom místě ale pomačkaný, takže je ji sotva vidět."

Langdon se to pokusil rozluštit, ale rozeznal jedině číslo stránky v jejím pravém horním rohu. Folio 5. Chvíli trvalo, než jej napadla možná souvislost, ale i pak se zdála velmi neurčitá. Folio 5. Pět, Pythagoras, Pentagramy, iluminá ti. Langdon se divil, proč by iluminá ti k umístění skrytého pokynu zvolili zrovna stranu pět. Přesto měl pocit, že by snad odtud mohl vycházet slabý paprsek naděje. „Je ta poznámka pod čarou něco matematického?"

Vittoria zavrtěla hlavou. „Ne, normální text. Jediná řádka. Strašně drobné písmo, skoro nečitelné."

Naděje pohasla. „Předpokládá se, že to, co hledáme, má matematickou podobu. Lingua pura."

„Jo, to vím." Přesto zaváhala. „Možná že by vás to ale přece zajímalo." Langdon cítil v jejím hlase jisté vzrušení.

„Tak prosím."

Soustřeďujíc se na špatně čitelný text, Vittoria četla: „Toť cesta světla je, a svatý test."

Slova neodpovídala ničemu, co by si Langdon u tajného znamení představoval. „Je mi líto…"

Vittoria přečetla poznámku ještě jednou: „Toť cesta světla je, a svatý test."

„Cesta světla?" Langdon zpozorněl.

„Tak to tu stojí. Cesta světla."

Jen co ta slova dozněla, Langdon měl pocit, že jeho duševní zmatek rázem zmizel v ostrém paprsku jasného prozření. Toť cesta světla je, a svatý test. Přestože zatím nevěděl, co si s tím počnou, bylo mu jasné, že tato řádka odkazuje přímo na Cestu Osvícení. Cesta světla. Svatý test, tedy něco jako posvátná zkouška. V hlavě mu hučelo jako v motoru poháněném špatným palivem. „Jste si tím překladem jistá?“

Vittoria váhala. „Ve skutečnosti…“ Podívala se na něho zvláštním pohledem. „Vlastně ani nejde o překlad. Ta řádka je psaná anglicky.“

Na okamžik měl Langdon pocit, že akustika kóje nějak narušila jeho sluch. „Anglicky?“

Vittoria přisunula rukopis až před něho, takže si Langdon mohl přečíst drobounké písmo na konci stránky. „ The path of light is laid, the Sacred test. Co dělá angličtina v italské knize?“

Vittoria pokrčila rameny. Ani ona z toho nebyla nijak moudrá. „Třeba právě angličtinu pokládali za lingua franca? Je považována za mezinárodní jazyk vědy. V CERNu mluvíme vesměs anglicky.“

„Tohle ale bylo v sedmnáctém století,“ namítl Langdon, „a v Itálii tenkrát nikdo anglicky nemluvil, ani -“ Zarazil se, uvažuje, co chtěl právě říct. „Ani… duchovenstvo.“ Langdonův akademický mozek nyní pracoval na plné obrátky. Rozpovídal se teď také rychleji. Angličtinu si Vatikán v 17. století ještě neosvojil. Jednal italsky, latinsky, německy, ba španělsky a francouzsky, ale angličtina byla něco uvnitř Vatikánu zcela cizího. Angličtinu tam považovali za poskvrněný jazyk volnomyšlenkářů, jako byli Chaucer nebo Shakespeare.“ Langdona náhle napadla iluminátská znamení země, vzduchu, ohně a vody. Legenda, podle níž byla tato znamení vypalována v angličtině, náhle nabývala jistého, byť bizarního smyslu.

„Chcete tím říct, že Galileo mohl angličtinu pokládat za lingua pura, protože to byl jazyk, který Vatikán neovládal?“

„Ano. Anebo možná tím, že ten klíč k tajemství vyjádřil v angličtině, Galileo nenápadně zabránil tomu, aby se k němu dostal i Vatikán.“

„Tohle ale není žádné vodítko,“ namítla Vittoria. „Toť cesta světla je, a svatý test - co to má k čertu znamenat?“

Má vlastně pravdu, pomyslel si Langdon. Tahle řádka moc nepomůže. Když si však tu větu v duchu znovu opakoval, najednou ho něco zarazilo. Je to podivné, ale co by z toho mohlo vyplývat?

„Musíme odtud zmizet,“ vyhrkla Vittoria drsně.

Langdon ji však neposlouchal. Toť cesta světla je, a svatý test. „Vždyť to je hrome jambický pentametr!“ uvědomil si náhle, počítaje slabiky řádky, jako by to byl verš. Pět stop se střídající se přízvučnou a nepřízvučnou slabikou.“

Vittoria vypadala bezradně. „Jambické co?“

Na moment se Langdon ocitl zpátky v hodině angličtiny, na kterou chodil každou sobotu dopoledne. Peklo na zemi. Školnímu přeborníkovi v baseballu, Petru Greerovi, dělalo potíže zapamatovat si, kolik stop musí mít shakespearovský jambický pentametr. Jejich profesor, nadšený kantor jménem Bissell, vyskočil na stůl a řval: „Penta-metr, Greere! Myslete na domácí baseballovou metu! Penta-gon! Pět úhlů, pět stran! Penta, penta, penta! - pane na nebi!“

Pět stop, uvažoval Langdon. Každá stopa má dvě slabiky. V životě jej dosud nenapadlo, že by za tím mohl existovat nějaký vztah. A přitom je jasné, že jambický pentametr je symetrické metrum, které se zakládá na posvátných iluminátských číslicích 5 a 2!

Přihořívá! napovídalo Langdonovi něco, i když se to snažil vypudit z hlavy. Vzdyť je to úplně náhodná souvislost! A přece ne a ne to vyhnat z hlavy. Pět… jako Pythagoras a pentagram. Dvě… jako symbol duality všech věcí.

Za moment jej zase napadlo něco dalšího, po čem se celý zachvěl. Jambický pentametr je pro jeho jednoduchost někdy nazýván „čistým veršem“ nebo „čistým metrem“. Čili: la lingua pura? Může zde jít o onen čistý jazyk, o němž se zmiňovali illumináti? Toť cesta světla je, a svatý test…

Langdon se otočil a spatřil, že Vittoria obrací stránku vzhůru nohama. Něco se v něm vzepřelo. Už dost. „Ta řádka není v žádném případě ambigram!“

„Správně, není to ambigram, ale je to…“ Otáčela dokumentem dokola, postupně vždy o devadesát stupňů.

„Co je to tedy?“

„To není jen jedna řádka.“

„Ještě nějaká další?“

„Na každém okraji je jeden řádek. Nahoře, dole, vlevo, vpravo. Myslím, že je to báseň.“

„Čtyři řádky?“ Langdon vřel vzrušením. Galileo byl básník? Ukažte mi to!“

Vittoria si ponechala stránku v ruce a otočila ji vždy o jednu čtvrtinu. „Já jsem si těch řádků předtím nepovšimla, protože jsou na okrajích.“ Nad posledním řádkem náhle zdvihla hlavu. „No ne! Jestlipak víte, že to ani nepsal Galileo?“

„Cože?“

„Báseň nese podpis Johna Miltona.“

„Johna Miltona?“ Významný anglický básník, autor Ztraceného ráje, byl Galileův současník a učenec, který se pro svou zálibu ve Spiklenectví dostal na černou listinu jako jeden z lidí podezřívaných z příslušnosti k iluminátům. To byla legenda, kterou pro změnu Langdon podezíral zase z toho, že je pravdivá. O Miltonovi bylo nejenom známo, že v roce 1638 vykonal dobře doloženou pouť do Říma ke „komuně osvícených mužů“, ale navíc se několikrát sešel s Galileem v době, kdy tento učenec byl v domácím vězení. Tato setkání byla vyobrazena na četných renesančních malbách včetně proslulého obrazu Galileo a Milton od Annibala Gattiho, který dodnes visí ve Florencii.

„Milton Galilea znal, ne?“ ujišťovala se Vittoria a podala konečně list Langdonovi. „Možná že tu báseň napsal jako projev přízně.“

Langdon zatínal zuby, když bral ten dokument do rukou. Položil jej na stůl a četl řádek na horním okraji stránky. Potom otočil list o devadesát stupňů a přečetl verš při pravém okraji. Další otočení, dalších devadesát stupňů a řádek na dolním okraji stránky. Nakonec poslední pootočení a řádek docela vlevo. Celkem tedy čtyři řádky. První řádek, na který Vittoria přišla, byl třetím řádkem básně. Celý užaslý četl znovu všechny čtyři řádky v pořadí podle směru

hodinových ručiček: nahoře, vpravo, dole, vlevo. Potom hluboce vydechl. Neměl nejmenší pochybnost. „Vy jste to našla, paní Vetrová."

Vittoria se nuceně usmála. „Dobrá, takže teď už odsud můžeme zmizet?"

„Musím si to ještě opsat. Potřebuji tužku a papír."

Vittoria zavrtěla hlavou. „Na to zapomeňte, profesore. Není čas hrát si na písaře. Mickey tiká." Sebrala mu tu stránku a spěchala ke dveřím.

Langdon protestoval: „To se odsud nesmí brát! To je -"

Jenže to už byla pryč.

Langdon s Vittorií vyrazili na nádvoří před Tajným archivem. Čerstvý vzduch zapůsobil na Langdona jako droga. Rudé skvrny zahalující jeho zrak vymizely. Pocit viny se však nerozplýval. Právě byl svědkem odcizení drahocenné památky uložené na nejobtížněji přístupném místě, jaké svět zná. A camerlegno přece prohlásil, že jim plně důvěřuje.

„Rychle," popoháněla ho Vittoria, která si to namířila napolo v klusu přes Via Borgia směrem k Olivettiho úřadovně. „Jestli se ten papyrus dostane do styku s vodou…" „Jen klid. Až tu věc dešifrujeme, tak jim to posvátné Folio 5 zase vrátíme."

Langdon musel přidat, aby s ní udržel krok. Kromě toho, že se cítil jako zloděj, byl stále jako omráčený tím, co vyplývalo z náznaků obsažených v dokumentu. John Milton byl příslušníkem iluminátů. Složil pro Galilea báseň určenou pro uveřejnění na Folio 5… daleko od ostřížích zraků Vatikánu.

Když opouštěli nádvoří, Vittoria podala list Langdonovi. „Myslíte, že to dokážete dešifrovat? Anebo jsme se namáhali zbytečně?"

Langdon vzal dokument opatrně do rukou a bez zaváhání ho zasunul do jedné z náprsních kapes svého tvídového saka, aby jej uchránil před sluncem a vlhkostí. „Už jsem to rozluštil."

Vittoria se prudce zastavila. „Co že jste to?" Langdon nereagoval a pospíchal dál. Vittoria musela přidat, aby ho dohonila. „Vy jste na to přišel po jednom přečtení, a já myslela, bůhvíjak to nebude těžké!"

Langdon věděl, že má pravdu, ale jemu se skutečně podařilo segno dešifrovat po prvním přečtení. Šlo o dokonalou strofu v jambickém pentametru, v níž se první Oltář vědy vyjevil s čirou jasností. Je pravda, že snadnost, s níž se mu to podařilo, v něm vyvolávala zneklidňující pocit nejistoty. Byl přece jen odchovancem puritánské pracovní etiky a neustále mu zněl v uších novoanglický aforismus, kterým ho jeho otec nabádal, že jestli to nebylo bolestně obtížné, udělals to špatně. Langdon však doufal, že tato průpovídka nemá tentokrát pravdu. „Rozluštil jsem to," ujišťoval se spěchaje stále víc. „Už vím, kde má dojít k první vraždě. Musíme o tom zpravit Olivettiho."

Vittoria se k němu přitočila. „Jak jste na to vlastně přišel? Ukažte mi to ještě jednou." Mrštně vsunula svou štíhlou ruku do jeho náprsní kapsy a dokument vytáhla.

„Pozor! Nesmíte -" křikl na ni Langdon.

Vittoria ho ignorovala. Odvracejíc se od něho podržela list proti večernímu světlu a prohlížela jeho okraje. Když začala nahlas číst, Langdon se jí pokusil dokument sebrat, ale zarazil se okouzlen Vittoriiným výrazným altem pronášejícím jednotlivé slabiky v rytmu odpovídajícím jejímu kroku.

Zvuk nahlas pronášeného verše přenesl Langdona na okamžik o několik století zpět - měl pocit, že je jedním z Galileových současníků, že tuto báseň slyší poprvé - a uvědomuje si, že je to vlastně zkouška, test, mapa, vodítko k odhalení čtyř Oltářů vědy - čtyř ukazatelů značících tajnou cestu Římem. Verše plynuly z Vittoriiných úst jako píseň.

Kde Santi v zemním hrobě s ďábla dírou, a skryté prvky křížem Římem vedou, toť cesta světla je, a svatý test. Nechť anděl vede vás tou pravou z cest.

Vittoria přečetla strofu dvakrát a potom zmlkla, jako by chtěla nechat dávná slova plně doznít.

Kde Santi v zemním hrobě, opakoval si Langdon v duchu. Báseň zde byla zcela srozumitelná. Cesta Osvícení začíná u Santiho hrobu. Odtud potom tajná znamení ukazovala další cestu Římem.

Kde Santi v zemním hrobě s ďábla dírou, a skryté prvky křížem Římem vedou.

Skryté prvky. Rovněž jasné: země, vzduch, oheň, voda. Prvky vědy, čtyři iluminátské ukazatele kamuflované jako náboženské sochy.

„Ten první ukazatel vypadá na hrobku toho Santiho," podotkla Vittoria.

Langdon se zasmál. „Vždyť jsem vám říkal, že to není tak složité."

„A kdo je to tedy ten Santi?" ptala se s rostoucím vzrušením. „A kde je jeho hrob?".

Langdon se musel v duchu usmát. Udivovalo ho, jak málo lidí zná Santiho, jak zní příjmení jednoho z nejproslulejších renesančních umělců. Jeho křestní jméno zná na světě kdekdo - jméno genia, který už v pětadvaceti letech pracoval na objednávku pro papeže Julia IL, a když pouze osmatřicetiletý zemřel, zanechal po sobě největší světový soubor fresek na světě. Santi byl gigantický zjev v uměleckém světě, a okolnost, že je znám pouze pod svým křestním jménem, je vrcholným svědectvím o jeho slávě, jakého se dostává pouze nejproslulejším z proslulých - Napoleon, Galileo, Ježíš… a ovšem ti polobozi, jejichž jména k Langdonovi v poslední době vřeštivě doléhají z harvardských kolejí - Sting, Madonna, Jewel.

„Santi je příjmení velkého renesančního mistra, Rafaela," poučil ji Langdon.

Vittoria byla překvapená. „Rafaela? Toho Rafaela?"

„Toho a žádného jiného." Langdon spěchal k velitelství Švýcarské gardy.

„Takže ta cesta začíná u Rafaelova hrobu?"

„Všechno do sebe perfektně zapadá," potvrdil Langdon ve spěchu. „Iluminátí často pokládali velké malíře a sochaře za jakési své čestné členy v obci osvícených. To, že zvolili za počátek cesty Rafaelovu hrobku, lze považovat za projev jejich úcty k tomuto umělci." Langdonovi bylo ostatně známo, že Rafael byl podobně jako mnozí jiní umělci

zpracovávající náboženské náměty podezírán ze skrytého ateismu.

Vittoria vsunula list opatrně zpátky do Langdonovy náprsní kapsy a zeptala se: „A kde je tedy pohřbený?“

Langdon zhluboka povzdechl. „Věřte tomu nebo ne, ale odpočívá v Panteonu.“

„V Panteonu?“, opakovala Vittoria nedůvěřivě. „Ano, zrovna Rafael a zrovna v Panteonu.“ Langdon musel připustit, že Panteon není právě tím místem, o němž se dalo předpokládat, že bude skrývat první ze čtyř ukazatelů cesty. Byl by čekal, že první Oltář vědy se bude nacházet v nějakém klidném, odlehlém kostele, jaksi decentnějším. Už v 17. století byl Panteon se svou monumentální kupolí jedním nejznámějších míst v celém Římě.

„Je Panteon vůbec chrám?“ pochybovala Vittoria.

„Nejstarší katolický chrám v Římě vůbec.“

Vittoria kroutila hlavou. „A vy si opravdu myslíte, že první z těch kardinálů by mohl být usmrcen v Panteonu? Vždyť je to turisty nejnavštěvovanější římská památka.“

Pokrčil rameny. „Sami iluminá ti přece prohlásili, že si přejí, aby svědkem té vraždy byl celý svět. Smrt kardinála v Panteonu by určitě leckomu otevřela oči.“

„A to si ten chlap představuje, že v Panteonu někoho jen tak zavraždí a potom se mu podaří nepozorovaně uniknout? To je přece nemožné.“

„Asi stejně nemožné jako unést čtyři kardinály rovnou z Vatikánu. Báseň mluví jasně.“

„A vy víte určitě, že Rafael je pohřbený v Panteonu?“

„Jeho hrob jsem už viděl několikrát.“

Vittoria pokývla, ale bylo znát, že jejích obav neubylo. „Kolik je hodin?“ zeptala se.

Langdon se podíval. „Sedm třicet.“

„Je to k Panteonu daleko?“

„Něco přes kilometr. Máme čas.“

„V básni se hovoří o Santiho zemním hrobě. Říká vám to něco?“

Langdon spěchal šikmo přes Strážní dvůr. „Zemní? Skutečně, v Římě by se nenašlo pozemštější místo, než je Panteon. Dostal totiž své jméno po náboženství, jemuž původně sloužil - po panteismu, neboli uctívání všech bohů, a to zejména pohanských bohů Matky Země.“

Ještě jako student architektury byl Langdon překvapen zjištěním, že proporce hlavní síně Panteonu byly zamýšleny jako hold bohyni zvané Gea, čili Země. Proporce jsou tak přesné, že ohromná sférická kupole dosedá na vlastní těleso stavby na milimetr.

„Dobrá,“ kvitovala to Vittoria se zřejmým uspokojením, „a co znamená ta ďáblova díra? Kde Santi v zemním hrobě s ďábla dírou?

V tomto ohledu už si Langdon nebyl tak jistý. „Ďáblovou dírou je tu zřejmě míněn oculus,“ prohlásil na základě logické úvahy. „Proslulý kruhový otvor na vrcholu kupole.“

„Tohle je ale chrám,“ namítla Vittoria udržujíc s ním bez námahy krok. „Proč by tedy tomu otvoru říkali ďáblova díra!“

Tomu se Langdon také divil. Nikdy totiž o ďáblově díře neslyšel, vzpomněl si však na proslulou kritiku Panteonu ze šestého století, jejíž znění mu připadalo v tuto chvíli až podivně aktuální. Běda Venerabilis kdysi napsal, že otvor ve střeše Panteonu navrtali démoni, když se pokoušeli z budovy uniknout poté, co ji Bonifác IV. vysvětil jako katolický chrám.

„A proč vůbec iluminá ti použili jméno Santi, když byl všeobecně znám jako Rafael?“ chtěla ještě vědět Vittoria, když vstupovali na malé nádvoří.

„Chtěla byste toho vědět skutečně moc.“

„Tatínek to taky říkával.“

„Mohli k tomu mít dva důvody. Jednak to, že slovo Rafael má tři slabiky, a proto se nedá v jambickém pentametru dobře použít.“

„To se zdá trochu za vlasy přitažené.“ Langdon souhlasil. „Dobrá. Za druhé jim mohlo jméno Santi připadat méně známé, a proto jako vodítko vhodnější, protože v něm jen velmi osvícení mužové dokázali rozpoznat odkaz na Rafaela.“

Ani tohle vysvětlení zřejmě Vittorii příliš neuspokojilo. „Já bych řekla, že Rafaelovo příjmení bylo za jeho života známo velmi dobře.“

„Budete se divit, ale nebylo. To, že byl někdo znám pouze svým křestním jménem, bylo znakem vysoké společenské prestiže. Rafael si na ně potrpěl stejně jako dnešní hvězdy pop music. Vezměte si takovou Madonnu. Ta přece své příjmení Cicconeová nikdy nepoužívá.“

Vittoria vypadala pobaveně. „Vy znáte Madonnino příjmení?“

Langdon zalitoval, že zvolil zrovna tenhle příklad. Je vskutku podivné, jaké hlouposti jednomu utkví v paměti, když žije delší dobu mezi desetitisíci dospívajícími studenty. Když oba prošli poslední vstupní branou k velitelství Švýcarské gardy, zarazilo jejich další kroky hlasité vyštěknutí těsně za zády. „Para!“

Otočili se a dívali se rovnou do ústí pušky. „Attento!“ vykřikla Vittoria. „Dejte pozor, ať-“ „J<lon sportarti!“ štěkl znovu strážný a zachrastil uzávěrem.

„Soldato!“ ozvalo se velitelsky z druhé strany nádvoří, kde se objevil Olivetti, který právě vyšel z bezpečnostního oddělení. „Pusťte je dál!“

Strážný vypadal udiveně. „Ma, signore, e una donna -“ „Pojďte dovnitř!“ křikl Olivetti znovu na strážného. „Pane, non posso -“

„Poslouchejte! Rozkazy se mění. Za dvě minuty bude mít kapitán Rocher instruktáž pro všechny příslušníky. Příprava na pátrání.“

Zmatený strážný běžel na bezpečnostní oddělení, zatímco Olivetti šel vstříc Langdonovi, strohý a zřejmě rozlícený.

„Náš nejtajnější archiv? Žádám vysvětlení.“

„Máme dobré zprávy,“ hlásil Langdon.

Olivetti přimhouřil oči. „Musely by být zatraceně dobré.“

Čtyři neoznačené automobily Alfa Romeo 155 T se řítily po Via dei Coronari jako tryskáče po rozjezdové dráze. Sedělo v nich dvanáct neuniformovaných příslušníků Švýcarské gardy ozbrojených poloautomatickými karabinami Cherchi-Pardini, nádobami s nervovým plynem a dalekonosnými plynovými děly. Tři ostřelovači byli vyzbrojeni puškami s laserovým zaměřovačem.

V prvním vozidle seděl vedle řidiče Olivetti, který se otočil dozadu k Langdonovi a Vittorii a obořil se na ně bez sebe vzteky. „Ujišťovali jste mě, že všechno řádně vysvětlíte, a teď je z toho tohle!“

Langdon, celý stísněný v malém vozidle, se pokoušel o vysvětlení. „Chápu, že musíte - “

„Ne, nechápete! Právě jsem musel z Vatikánu zrovna na začátku konkláve odvolat dvanáct svých nejlepších mužů a poslat je střežit Panteon. A to na základě svědectví nějakého Američana, o kterém nic nevím a který právě rozluštil nějakou čtyři sta let starou báseň. A pátrání po té antihmotě jsem musel přenechat druhořadým silám.“

Langdon měl sto chutí vytáhnout Folio 5 z náprsní kapsy a zamávat jím Olivettimu před očima. „Nevím nic víc než to, že informace, kterou jsme získali, se týká Rafaelovy hrobky, a Rafaelův hrob se nachází v Panteonu.“

Gardista sedící za volantem přitakal: „To je pravda, pane veliteli. Já s manželkou jsem -“

„Řiďte!“ odsekl Olivetti a otočil se znovu k Langdonovi. „Jak by mohl ten zabiják vraždit na tak frekventovaném místě a pak uprchnout?“

„To nevím,“ odpověděl Langdon, „ale illuminăti jsou zřejmě perfektně vybavení. Pronikli do CERNu i do Vatikánu. Čirou náhodou víme, kde má dojít k první vraždě. V Panteonu máte tedy jednu příležitost toho chlapa chytit.“

„Samé rozporné údaje,“ namítal Olivetti. „Jakou jednu příležitost? Říkal jste přece, že tu je nějaká stezka. Řada ukazatelů. Je-li ten Panteon správné místo, můžeme podle dalších ukazatelů postupovat dál. Takže budeme mít celkem čtyři příležitosti toho chlapa chytit.“

„To doufám i já,“ podotkl Langdon, „A mohli jsme mít… už před stoletím.“

To, že zrovna Panteon byl zvolen prvním Oltářem vědy, mělo pro Langdona sladkohořkou příchuť. Dějiny si někdy tropí kruté žerty z toho, kdo se jim snaží porozumět. Bylo pošetilé si představovat, že po všech těch dlouhých letech bude Cesta Osvícení stejná, jako byla na začátku, že všechny sochy budou na témže místě, jako byly - a přesto Langdon snil o tom, že projde celou cestu až na konec, kde se ocitne rovnou v tajné iluminátské svatyni. Věděl však, že skutečnost bude jiná. „Vatikán dal koncem devatenáctého století všechny sochy z Panteonu odstranit a zničit.“

Vittoria se zděsila. „Proč?“

„Sochy představovaly antické, pohanské bohy. Bohužel z toho vyplývá, že první ukazatel zmizel… a tím i -“

„Veškerá naděje, že najdeme Cestu Osvícení a další vodítka?“ poznamenala Vittoria.

Langdon zavrtěl hlavou. „Jednu příležitost máme, a to je Panteon. Potom se cesta ztrácí.“

Olivetti na ně chvíli zíral, potom se otočil dopředu zakřičel na řidiče: „Obraťte to!“

Řidič auto prudce stočil a dupl na brzdu. Další tři vozy zabrzdily hned za nimi.

„Co děláte?“ křičela Vittoria.

Olivetti se k nim obrátil a hlasem tvrdým jako skála vysvětloval: „Pane Langdone, když jste mi říkal, že mi cestou všechno vysvětlíte, tak jsem předpokládal, že než dorazíme k Panteonu, bude už jasné, proč tu moji lidé jsou. Bohužel tomu tak není. Jelikož tím, že jsem tady, opomíjím jiné svrchovaně důležité povinnosti, a jelikož neshledávám nic smysluplného na vaší teorii o panenských obětech a staré poezii, nemohu s dobrým svědomím takto dál pokračovat. Okamžitě proto tento zásah odvolávám.“ Vytáhl svou přenosnou vysílačku a zapnul ji.

Vittoria se natáhla dopředu a popadla ho za ruku. „To nemůžete!“

Olivetti vypnul vysílačku a vztekle se po ní podíval. „Byla jste někdy v Panteonu, paní Vetrová?“

„Ne, ale -“

„Tak dovolte, abych vám o něm něco řekl. Panteon je kruhová budova s jedinou síní, postavená z kamene a cementu. Má jenom jeden vchod. Žádná okna. Vchod je úzký a čtyři ozbrojení římští policisté ho neustále střeží před vandaly, protikřesťanskými teroristy a cikány okrádajícími turisty.“

„Takhle se na to díváte vy,“ odpověděla chladně.

„Já? Dívám se na to tak, že to, co jste mi řekli, že se tu má stát, je naprosto vyloučeno! Mohla byste mi přijatelně objasnit, jak by mohl někdo uvnitř v Panteonu zabít kardinála? Anebo jak by mohl někdo předtím dostat vůbec někoho dovnitř, mezi těmi strážemi? Či ho dokonce uvnitř zabít a uniknout pryč?“ Olivetti se nahnul přes sedadlo k Langdonovi, který cítil jeho dech vonící kávou. „A co vy, pane Langdone? Máte vy nějaký přijatelný scénář?“

Langdon měl pocit, že jej to malé vozidlo přímo svírá. Nic mě nenapadá! Já nejsem vrah! Cožpak mužu vědět, jak to chce provést? Nevím nic víc, než -

„Nějaký scénář?“ vpadla do toho Vittoria. „A co tenhle? Vrah přilétne helikoptérou nad Panteon a vhodí sténajícího kardinála s vypáleným znamením otvorem ve střeše dovnitř. Kardinál dopadne na mramorovou podlahu a zabije se.“

Všichni se ohlédli po Vittorii. Langdon nevěděl, co si má myslet. Vaše představivost je sice poněkud chorobná, ale reagujete rychle, paní.

Olivetti se zamračil. „To by sice bylo možné, to připouštím, ale sotva -“

„Anebo ten zločinec kardinála něčím omámí, přiveze ho na invalidním vozíku jako nějakého starého turistu, vjede s ním dovnitř, kde mu klidně podřízne hrdlo a nerušeně odejde.“

Tohle už zřejmě Olivettiho přimělo, aby se nad věcí trochu zamyslel.

Dobrý nápad, pomyslel si Langdon.

„Anebo," nedala se zadržet Vittoria, „by ten zabiják mohl - „

„Už jsem slyšel," přerušil ji Olivetti, „stačí." Zhluboka se nadechl a zase vydechl. Někdo prudce zabouchal na okno a všichni sebou trhli. Byl to voják z některého z ostatních automobilů. Olivetti stáhl okénko.

„Vše v pořádku, pane veliteli?" ptal se voják oblečený do civilu. Vyhrnul si rukáv džínsové košile, aby se podíval na náramkové hodinky vojenského typu. „Sedm čtyřicet, pane veliteli. Budeme potřebovat nějaký čas, abychom zaujali postavení."

Olivetti trpně přikývl a dlouho neříkal nic. Jezdil prstem po palubní desce sem a tam, zanechávaje čáru ve vrstvě prachu, který ji pokrýval. Ve venkovním zrcátku pozoroval Langdona, který cítil jeho zkoumavý pohled. Konečně se Olivetti obrátil k čekajícímu vojákovi a váhavým hlasem uděloval pokyny: „Přibližovat se odděleně. Auta na Piazza della Rotonda, Via degli Orfani, Piazza di S. Ignazio a Piazza di S. Eustacchio. Nepřibližovat se víc než na dva bloky. Jakmile zaparkujete, připravte se a čekejte na mé další rozkazy. Tři minuty."

„Rozkaz, pane!" Voják odklusal ke svému automobilu.

Langdon s uspokojením kývl na Vittorii, na což odpověděla úsměvem, a on měl na okamžik pocit, jako by mezi nimi existoval nějaký nový, neznámý vztah… jakási magnetická oboustranně přitažlivá síla.

Velitel se otočil k Langdonovi a s přimhouřenýma očima ucedil: „Pane Langdone, doufejme, že to neskončí ostudou."

Langdon se nuceně usmál. Jak by mohlo?

Maximilian Kohler, ředitel CERNu, otevřel oči pod chladivým přívalem cromolynu a leukotrienu, které mu rozšiřovaly průdušky a plicní kapiláry. Dýchal nyní opět normálně. Viděl že se nachází v soukromém pokoji na ošetřovně CERNu; invalidní vozík stál vedle lůžka.

Rozhlížel se kolem sebe a díval se na papírový župan, do kterého jej navlékli. Šaty měl složené na židli vedle postele. Zvenčí bylo slyšet ošetřovatelku na pochůzce mezi pokoji. Dobrou minutu zůstal ležet a naslouchal. Potom se co nejtišeji posunul k okraji lůžka a přitáhl si oblečení. S obtížemi, vzhledem ke svým ochrnutým nohám, se oblékl a přesunul se na vozík.

Potlačuje kašel dojel ke dveřím. Motor nezapínal a vozík dostal do pohybu pouze rukama. U dveří se rozhlédl a zjistil, že chodba je prázdná.

Potichu se z ošetřovny vytratil.

Sedm-čtyřicet-šest a třicet… jasné?" Ani když mluvil do vysílačky, Olivetti nikdy nezvýšil hlas nad intenzitu rovnající se spíše šepotu.

Langdon se teď ve svém tvídovém saku potil na zadním sedadle alfy romeo, zaparkované tři bloky od Panteonu. Vedle něho seděla Vittoria a napjatě sledovala Olivettiho, který vydával poslední rozkazy.

„Obklíčit v rozložení do osmi bodů. Plný okruh s posílením u vchodu. Cíl vás může vizuálně znát, takže se musíte krýt. Cíl pouze zneškodnit, nikoli usmrtit. Budeme potřebovat někoho na ostřelování střechy. To hlavní je cílová osoba, všechno ostatní je vedlejší."

Langdon se zděsil nad pragmatickým přístupem, s nímž Olivetti svým lidem právě naznačil, že kardinála lze obětovat.

„Opakuji. Pouze zneškodnit, nikoli usmrtit. Cíl potřebujeme získat živý. Proveďte."

A Olivetti vypnul vysílačku.

Vittoria vypadala dotčená, téměř rozzlobená. „Pane veliteli, cožpak nikdo nepůjde dovnitř?"

Olivetti se k ní otočil: „Dovnitř?"

„Do Panteonu! Tam se přece má něco stát!"

„Attento," odpověděl Olivetti a jeho zrak ztvrdl. „Jestli se jim opravdu podařilo proniknout do mé jednotky, pak ten zabiják mé lidi zná od vidění. Váš kolega mě varoval, že teď máme jedinou příležitost cílovou osobu dopadnout. Nemám v úmyslu někoho vystrašit tím, že své lidi pošlu dovnitř."

„Ale co když ten vrah už uvnitř je?

Olivetti se podíval na hodinky. „Cílová osoba se vyjádřila zcela konkrétně. Osm hodin. Máme ještě patnáct minut."

„On řekl, že v osm hodin kardinála zabije. Svou oběť už ale možná nějak dostal dovnitř. Vaši lidé pak třeba vraha uvidí vycházet, ale nebudou vědět, že jde o cílovou osobu. Někdo by se měl přesvědčit, je-li vnitřek čistý."

„Ne, teď už je to příliš riskantní."

„Nebude to riskantní, když toho, kdo tam půjde, nikdo nepozná."

„Maskování ale trvá příliš dlouho a -"

„Myslela jsem sebe."

Langdon se otočil a s údivem na ni zíral.

Olivetti zavrtěl hlavou: „Absolutně vyloučeno."

„Zabil mého otce."

„Právě proto může vědět, kdo jste."

„Vždyť jste ho slyšel v telefonu. Neměl potuchy, že Leonardo Vetra vůbec nějakou dceru měl. A je stoprocentně jisté, že nemá ani páru o tom, jak vypadám. Mohu jít dovnitř jako turistka. Když budu vidět něco podezřelého, můžu vyjít a dát vašim mužům signál, aby vnikli dovnitř."

„Lituji, ale to nemohu povolit."

„Comandante?" ozval se Olivettiho přijímač. „Máme komplikaci na severním stanovišti. Výhled nám tu blokuje fontána. Na vchod nevidíme a museli bychom se přemístit na náměstí, kde zase budeme na mušce. Co máme podle vás udělat? Zůstat neviditelní a nevidět, anebo vidět a být zranitelní?"

Vittoria už toho zřejmě měla plné zuby. „Tak dost, já jdu," prohlásila rezolutně, otevřela dveře a vystoupila.

Olivetti upustil vysílačku, vyskočil z auta a spěchal za Vittorií.

Také Langdon vystoupil z vozu. Co ji to zase ksakru napadlo?

Olivetti zastoupil Vittorii cestu. „Paní Vetrová, myslíte to jistě dobře, ale já nemohu dovolit, aby se do toho míchal nějaký civilista."

„Míchal? Vždyť zasahujete naslepo. Já vám chci pomoct."

„Samozřejmě že bych uvítal mít uvnitř pozorovatelské stanoviště, ale…"

„Ale co? Ale já jsem jenom žena, že ano?"

Olivetti na to neřekl nic.

„Radši neříkejte, co máte na jazyku. Sám moc dobře víte, že tenhle můj nápad je dobrý, a jestli jenom kvůli nějakým mužským pitomostem -"

„Nechte to na nás."

„Nechte mě, abych vám pomohla."

„Ne, je to příliš nebezpečné. Neměli bychom s vámi žádné spojení. Přenosnou vysílačku s sebou mít nemůžete, protože by vás prozradila."

Vittoria sáhla do kapsy u košile a vylovila mobilní telefon. „Spousta turistů dneska přece chodí s mobilem."

Olivetti se zamračil.

Vittoria zapnula mobil a dělala, jako že volá. „Haló, miláčku, právě jsem v Panteonu. To bys měl vidět!" Pak telefon vypnula a podívala se na Olivettiho. „O tom přece ksakru nikdo nic neví. Vůbec tu nejde o nic riskantního. Dovolte mi, abych byla jedním z vašich pozorovatelů." Ukázala na mobil, který měl Olivetti u pasu, a zeptala se: „Jaké máte číslo?"

Olivetti neodpověděl.

Řidič tomu všemu přihlížel a zdálo se, že si o tom myslí své. Vystoupil z vozu a vzal velitele stranou. Asi deset vteřin spolu vzrušeně hovořili, až nakonec Olivetti přikývl, vrátil se zpátky a řekl Vittorii: „Uložte si to číslo do paměti," a začal diktovat několik číslic.

Vittoria je zaznamenávala.

„Teď na to číslo zavolejte."

Stiskla tlačítko s číslem uloženým v paměti a mobil na Olivettiho opasku zazvonil. Velitel jej zvedl a začal do něj mluvit. „Paní Vetrová, jděte dovnitř, porozhlédněte se tam, potom budovu opusťte a zavolejte mi, co jste tam viděla."

Vittoria okamžitě zapnula vlastní mobil. „Děkuji, pane."

Langdona se náhle a neočekávaně zmocnil příval ochranitelského instinktu. „Počkejte minutku," zarazil Olivettiho. „Vy ji tam chcete poslat samotnou?"

Vittoria se na něho zamračila. „Roberte, to je v pořádku."

Řidič mezitím zase o něčem rozmlouval s Olivettim.

„Je to nebezpečné," varoval Langdon Vittorii.

„Má pravdu," dodal Olivetti, „ani žádný z mých nejlepších mužů nepracuje sám. Můj poručík mě právě nyní upozornil, že by stejně bylo nejlepší, kdybyste se oba nějak maskovali."

Oba? pomyslel si Langdon. Vlastně jsem si to myslel-

„Když tam oba vstoupíte spolu," prohlásil Olivetti, „budete vypadat jako pár turistů na dovolené. Zároveň může jeden druhému v případě potřeby pomoci. A já sám budu aspoň klidnější."

Vittoria pokrčila rameny. „Dobrá, ale budeme si muset pospíšit."

Langdon si povzdechl. Pěkně si vedeš, kovboji.

Olivetti ukázal směrem dál po ulici. „První příčná ulice, ke které přijdete, je Via degli Orfani. Tam zabočíte doleva a dojdete až k Panteonu. Pěšky nejvýš dvě minuty. Já tam budu dávat pokyny svým lidem a budu čekat na vaše zavolání.

Byl bych ale rád, kdybyste se měli čím ubránit." Vytáhl revolver. „Umí s tím někdo z vás zacházet?"

Langdonovi se rozbušilo srdce strachem. Tohle snad nepotřebujeme!

Vittoria natáhla ruku. „Na čtyřicet metrů trefím z přídě kolébající se lodi rybu vyskakující nad hladinu."

„Dobře." Olivetti jí předal pistoli. „Budete ji ale muset schovat."

Vittoria vrhla pohled na své krátké kalhoty a potom na Langdona.

Panebože, jen to ne! pomyslel si, ale Vittoria byla rychlejší. Rozepnula mu sako a vsunula pistoli do jedné z jeho náprsních kapes. Měl pocit, jako by mu do ní spadl balvan, a jedinou jeho útěchou bylo, že stránku z Diagramu má ve druhé kapse.

„Teď vypadáme neškodně. Jdeme," prohlásila Vittoria, vzala Langdona za ruku a vyrazili.

Řidič za nimi ještě zavolal: „Nejlépe zavěšení! Pamatujte, jste turisté. Dokonce novomanželé. Co kdybyste se drželi kolem ramen?"

Když na rohu zabočili, Langdon by byl přísahal, že na Vittoriině tváři zahlédl náznak úsměvu.

Shromaždiště Švýcarské gardy se nachází vedle kasáren Ucorpo di Vigilanza a gardisty tam obvykle svolávají při přípravě bezpečnostních opatření před veřejným vystoupením papeže nebo před jinými vatikánskými slavnostními příležitostmi. Dnes však sloužilo jinému účelu.

Ke shromážděným příslušníkům speciální bojové jednotky hovořil zástupce velitele Švýcarské gardy, kapitán Elias Rocher. Byl to robustní muž oblečený v tradiční modré kapitánské uniformě s individuálním doplňkem - červeným baretem posazeným šikmo „na jednu facku". V kontrastu s mohutnou postavou byl jeho hlas překvapivě tenký a zároveň jasný, jako by vycházel z hudebního nástroje. Naproti tomu jeho pohled byl zakalený jako u nějakého nočního zvířete. Jeho lidé mu říkali orso - medvěd. Někdy žertovali, že Rocher je „medvěd chodící ve stínu zmije". Tou zmijí měl

být velitel Olivetti. Rocher byl přitom stejně smrtelně nebezpečný jako zmije, ale jeho aspoň bylo vidět přicházet.

Vojáci stáli v pozoru, žádný nepohnul ani svalem, i když informace, kterou právě obdrželi, výrazně zvýšila jejich krevní tlak.

Zelenáč poručík Chartrand stál až vzadu a nepřál si nic jiného, než patřit mezi oněch devětadevadesát procent uchazečů, kteří nedosáhli kvalifikace potřebné k tomu, aby tu mohli být. Ve svých dvaceti letech byl Chartrand nejmladším příslušníkem gardy. Ve Vatikánu byl pouhé tři měsíce. Jako všichni ostatní obdržel základní vojenský výcvik ve švýcarské armádě a potom odsloužil ještě dva roky nástavbového výcviku v Bernu, než byl připuštěn k náročné, tvrdé prova ve Vatikánu, absolvované v tajných kasárnách mimo Řím. Nic jej však během celého výcviku nepřipravilo na takovou kritickou situaci, v jaké se právě ocitl.

Chartrand si zprvu myslel, že celá tahle instruktáž před bojovým nasazením je ve skutečnosti jen součást výcviku. Futuristická výzbroj, únos kardinálů, dávné kulty - co tohle všechno má znamenat? Potom jim ale Rocher promítl videozáznam s tou výbušninou. Zřejmě to tedy nebude cvičení.

„Ve vybraných oblastech zcela vyřadíme jakékoli magnetické zásahy zvenčí. Budeme se přesunovat ve skupinách po čtyřech. Pro lepší orientaci si nasadíme infračervené brýle. K rekognoskaci se použijí běžné detektory s citlivostí pole nastavenou pod tři ohmy. Nějaké otázky?“, zakončil Rocher předzásahovou instruktáž.

Žádné.

Chartrand byl z toho všeho naprosto zmatený. „Co když to včas nenajdeme?“ položil si otázku, na kterou by byl nejraději okamžitě zapomněl.

Medvěd se na něj podíval zpod svého červeného baretu. Potom zavelel rozchod s chmurně vysloveným přáním: „Šťastnou cestu, chlapi.“

Když byli dva bloky od Panteonu, Langdon s Vittorií míjeli řadu taxíků s řidiči spícími za volantem. Byl čas odpoledního šlofíka - věčný to obyčej ve Věčném městě, který se zrodil z odpoledních siest ve starém Španělsku a v Římě došel dokonalosti a obecného rozšíření.

Langdon se pokoušel zkoncentrovat, situace však byla příliš bizarní, než aby ji bylo možné racionálně zvládnout. Ještě před šesti hodinami spal spánkem spravedlivých v Cambridgi, teď byl v Evropě, zapleten do surreálného boje mezi dávnými soupeři, s pistolí v náprsní kapse tvídového saka, a vedl se za ruku s ženou, s níž se před pár hodinami setkal poprvé.

Podíval se na Vittorii. Hleděla upřeně před sebe a pevné sevření její dlaně prozrazovalo nezávislou a cílevědomou ženu. Její prsty se s jeho proplétaly s instinktivní jistotou vstřícnosti. Ani stopa po váhání. Langdon cítil rostoucí příchylnost. Měj rozum, říkal si přesto.

Zdálo se, že Vittoria cítí jeho rozpaky. „Zachovejte klid,“ radila mu, aniž se ohlédla, „víte přece, že máme vypadat jako novomanželé.“

„Já jsem klidný.“

„Vždyť mi rozmačkáte ruku.“

Langdon se začervenal a sevření uvolnil.

„Dýchejte očima,“ poradila mu.

„Jak prosím?“

„Uvolňuje to svalové napětí. Říká se tomu pránajáma.“

„Piraňa?“

„Ne, ta ryba ne. Pránajáma. Ale to je jedno.“

Když zahnuli na Piazza della Rotonda, objevil se před nimi Panteon. Langdon k němu vždycky cítil hlubokou úctu a obdiv. Panteon. Chrám všech bohů. Bohů Přírody a Země. Stavba mu tentokrát připadala zvenčí robustnější, než jak si na ni pamatoval. Sloupoví a trojúhelníkový pronaos téměř zakrývaly kruhovou kupoli. Nicméně výrazný a nikterak skromný nápis nad vchodem potvrzoval, že jsou na správném místě. M. AGRIPPA L F COS TERTIUM FECIT. Langdon to přeložil jako vždy s pobavením: Marcus Agrippa, konzul potřetí, toto postavil.

Tolik tedy, pokud se týče skromnosti, pomyslel si a rozhlížel se po okolí. Procházela se tu spousta turistů s videokamerami, jiní dávali přednost nejlepší římské mražené kávě u stolků před kavárnou La Tazza di Om. U vchodu do Panteonu stáli v pozoru čtyři římští policisté - přesně tak, jak to Olivetti předpovídal.

„Vypadá to tu docela klidně,“ konstatovala Vittoria. Langdon přikývl, ale vypadal spíš ustaraně. Nyní, kdy už tu skutečně stál, mu začal celý scénář připadat nesmírně nereálný. Přestože mu Vittoria zřejmě důvěřovala, že jedná správně, Langdon si byl vědom, že zde každého vystavil riziku. Kde Santi v zemním hrobě s ďábla dírou. Ale ANO, ujišťoval se, je to tady. Santiho hrobka. Stál tady už mnohokrát, pod stropním otvorem Panteonu a před hrobem velkého Rafaela.

„Kolik je hodin?“ ptala se Vittoria.

Langdon se podíval a odpověděl: „Sedm padesát. Deset minut do začátku představení.“

„Doufejme, že ti chlapci tady rozumějí své práci,“ podotkla Vittoria, sledujíc turisty vstupující do Panteonu. „Jestli se uvnitř něco semele, tak jsme všichni v křížové palbě.“

Jak se blížili ke vchodu, Langdonovi se nějak hůř dýchalo. Pistole v náprsní kapse ho tížila. Začal se obávat, co by se stalo, kdyby jej policista u vchodu prohledal a našel u něj tu pistoli - naštěstí si jich ani nevšimli. Kamufláž zřejmě fungovala dobře.

Langdon zašeptal Vittorii: „Už jste někdy střílela něčím jiným než paralyzujícím sprejem?“

„Vy mi nevěříte?“

„Věřit vám? Vždyť vás sotva znám.“

Vittoria se zamračila. „Vidíte, a to jsem si myslela, že tu jsme jako novomanželé.“

Vzduch uvnitř Panteonu byl chladný, vlhký a prosycený dějinami. Nahoře nad hlavami se klenul strop jakoby bez tíže - s rozponem 43,2 metru, větším než má kupole chrámu sv. Petra. Jako vždy při vstupu do uzavřeného prostoru pocítil Langdon mrazení. Budova představovala jedinečné spojení techniky a umění. Nahoře ve stropě zářil v úzkých paprscích podvečerního slunce proslulý kruhový otvor. Oculus, pomyslel si Langdon, ďáblova díra. Byli u cíle.

Langdon klouzal očima od stropu po oblouku přecházejícím ve stěny zdobené sloupy až dolů k lesklé mramorové podlaze pod nohama. Kupolí zaznívala slabá ozvěna kroků a hovoru turistů. Langdon si zkoumavě prohlížel asi tucet lidí přecházejících bezcílně v přítmí. Jste mezi nimi?

„Vypadá to tu docela klidně,“ usoudila Vittoria, stále se ještě držíc s Langdonem za ruku.

Langdon přikývl.

„Kde je ten Rafaelův hrob?“

Langdon se na okamžik zamyslel, snaže se vypadat nenuceně. Rozhlížel se bedlivě po obvodu celého prostoru. Hrobky. Oltáře. Pilíře. Výklenky. Pokynul směrem ke zvlášť honosné hrobce na druhé straně vlevo. „Myslím, že Rafael je tamhle.“

Vittoria se rozhlížela po chrámovém prostoru. „Nevidím tu nikoho, kdo by vypadal na zabijáka chystajícího se zavraždit kardinála. Prohlédneme to tu dokola?“

Langdon přikývl. „Je tu jen jedno místo, kde by se někdo mohl schovat. Nejlíp, když se podíváme do rientranze.“

„Do výklenků?“

„Ano, tamhle do těch výklenků ve zdi,“ potvrdil Langdon.

Síň byla po celém obvodu lemovaná polokruhovými výklenky, mezi nimiž ležely jednotlivé hrobky. Nebyly sice zvlášť prostorné, ale v jejich stínu by se docela dobře mohl někdo skrýt. Langdon si bolestně uvědomoval, že kdysi dávno stály v těchto výklencích sochy olympských bohů, které však dal Vatikán zničit jakožto pohanské výtvory, když byl Panteon změněn v křesťanský chrám. Přímo trpěl při vědomí, že stojí na místě prvního Oltáře vědy vůbec, avšak symbolické vodítko, které kdysi obsahoval, je pryč. Uvažoval, která socha to asi mohla být a kterým směrem ukazovala.

Pro Langdona nemohlo být nic napínavějšího než hledat iluminátské vodítko - sochu, která skrytě naznačovala směr Cesty Osvícení. A kladl si rovněž otázku, který sochař asi ono dílo pro illuminváty vytvořil.

„Já projdu levou polovinu, a vy prohlédněte pravou,“ navrhla Vittoria. „Sejdeme se na sto osmdesátém stupni.“

Langdon se ponuře usmál.

Jakmile se vzdálila, znovu si uvědomil hrůznost celé téhle situace. Když se sám vydal doprava po obvodu síně, měl pocit, že z temných koutů se k němu nese zabijákův šepot. Osm hodin. Panenské oběti na oltáři vědy. Matematický postup smrti. Osm, devět, deset, jedenáct… a o půlnoci. Langdon se podíval na hodinky: 7.52. Ještě osm minut.

Cestou k prvnímu výklenku míjel hrobku jednoho z italských katolických králů. Sarkofág byl podobně jako mnoho jiných v Římě postaven šikmo ke stěně, což byla poloha poněkud nevhodná. Jak se zdálo, divila se tomu i skupinka návštěvníků. Langdonovi to nedalo, aby se nepustil do výkladu. Křesťanské hrobky byly běžně rozmisťovány v rozporu s původní architekturou jen proto, aby mohly být orientovány směrem k východu. Šlo o jednu ze starých pověr, kterou se právě minulý měsíc zabýval Langdonův seminář věnovaný symbolologii.

„To přece vůbec nesedí,“ ujelo tenkrát jedné posluchačce v přední řadě, když Langdon vysvětloval, proč byly hrobky směrovány právě na východ. „Proč by si měli křesťané přát, aby jejich hrobky mířily k vycházejícímu slunci? Hovoříme snad o křesťanství a ne o uctívání slunce, ne?“

Langdon se usmál, kousl do jablka a přecházel před tabulí sem a tam. „Pan Hitzrot!“ vykřikl náhle.

Mladý muž klímající kdesi vzadu se vzpamatoval a zvolal: „Co je? Já?“

Langdon ukázal na reprodukci renesanční malby visící na zdi. „Kdo je tento muž klečící před Bohem?“

„Hmmm… nějaký svatý?“

„Výborně. A podle čeho jste poznal, že je to světec?“

„Podle svatozáře?“

„A připomíná vám ta svatozář něco?“

Hitzrot se rozesmál. „No jo. Tamty egyptské věci, co jsme probírali v minulém semestru. Tamty… hmmm… sluneční kotouče!“

„Vřelý dík, Hitzrote. Můžete pokračovat ve spánku.“ Langdon se nyní obrátil k celé třídě. „Svatozář, jako většina křesťanských symbolů, je výpůjčka ze staroegyptského náboženského kultu slunce. Křesťanství je příkladů takového uctívání slunce plné.“

„Když prominete,“ namítla dívka sedící vpředu. „Chodím do kostela už pěkně dlouho, ale nějaké uctívání slunce jsem tam ještě nezažila.“

„Opravdu? A co slavíte pětadvacátého prosince?“

„Vánoce. Narození Ježíše Krista.“

„Jenže podle bible se Kristus narodil v březnu, tak jak to, že to slavíme koncem prosince?“

Žádná odpověď.

Langdon se usmíval. „Dvacátý pátý prosinec, milí přátelé, je starý pohanský svátek sol invictus - nepokořeného slunce - odpovídající zimnímu slunovratu. To je ta podivuhodná roční doba, kdy se den začíná prodlužovat.“

Langdon se znovu zakousl do jablka.

„Vítězná náboženství,“ pokračoval, „často přejímají svátky od náboženství pokořených, aby šok z přechodu k novému náboženství zmírnila. Říká se tomu transmutace. Lidem to pomáhá v přijetí nové víry. Světí se stejné svátky jako dřív, modlí se na stejných místech, užívají podobné symboly… a osvojí si tak prostě jiného boha.“

Dívka v přední řadě už se teď ale zřejmě rozzlobila. „Chcete tím říct, že křesťanství není nic jiného než jeden druh… uctívání slunce v jiném balení?“

„Vůbec ne. Křesťanství si nevypůjčilo jenom kult slunce. Rituál křesťanského svatořečení je převzat z dávného Euhemerova obřadu „stvoření boha“. Také úkon „požívám boha“ - čili svaté přijímání - je výpůjčka, a to od Aztéků. Ani představa Krista vykupujícího svou smrtí naše hříchy není patrně výlučně křesťanská; sebeobětování mladého muže jako vykoupení hříchů jeho lidu se vyskytuje i v tradici Quetzacoatla.“

Dívka rudla zlostí. „Je tedy na křesťanství vůbec něco původního?“

„V kterékoli organizované víře je vskutku originálního jen velmi málo. Žádné náboženství nezačíná z ničeho. Všechna rostou jedno z druhého. Moderní náboženství je jakási koláž… vzájemně asimilovaný historický záznam lidské snahy o pochopení božského.“

„Hmmm… moment,“ osmělil se Hitzrot, který jako zázrakem procitl. „Vím o něčem, co je originálně křesťanské. Jak je to s naším obrazem Boha? V křesťanském umění Bůh přece nikdy nemá podobu sokola - boha slunce nebo něčeho podobně výstředního. Bůh je v něm vždycky zobrazen jako starý muž s bílým vousem. Takže náš křesťanský obraz Boha je původní, ne?“

Langdon se usmál. „Když první křesťané odvrhli svá dřívější božstva - pohanské bohy, římské bohy, řecké bohy, slunce, Mithru - ptali se církve, jak vlastně jejich nový, křesťanský Bůh vypadá. A tak církev zvolila podobu, která byla nejobávanější, nejmocnější a nejznámější, jaká se kdy vyskytla.“

Hitzrot nevypadal příliš přesvědčeně. „Starý muž s rozevlátým bílým plnovousem?“

Langdon ukázal na stěnu, kde byla vyobrazena celá hierarchie antických bohů. Nejvýše seděl starý muž s vlajícím bílým vousem. „Nepřipadá vám ten Zeus nějak známý?“

Hodina skončila právě včas.

„Dobrý večer,“ ozval se mužský hlas.

Langdon sebou trhl a vzpamatoval se - byl znovu v Panteonu. Přímo před ním stál starší muž v modré pláštěnce s červeným křížem na hrudi, který se na něho usmíval.

„Vy jste Angličan, není-liž pravda?“ Muž hovořil s výrazným toskánským přízvukem.

Langdon překvapením zamrkal. „Vlastně ne. Jsem Američan.“

Zdálo se, že ten člověk je na rozpacích. „Ach, promiňte. Jste tak pěkně oblečený, že jsem si myslel… ještě jednou se omlouvám.“

„Mohu vám nějak pomoct?“ zeptal se Langdon a srdce se mu rozbušilo.

„Děkuji… myslel jsem, že já bych mohl pomoct vám. Jsem totiž zdejší cicerone. Muž hrdě ukázal prstem na odznak vydaný městskou správou. „Mou povinností je postarat se o to, aby váš pobyt v Římě byl pro vás ještě zajímavější.“

Zajímavější? Langdon si byl jistý, že tahle jeho návštěva Říma je zajímavá až moc.

„Vypadáte jako lepší člověk,“ podbízel se průvodce, „určitě se o kulturu zajímáte víc než většina ostatních. Snad bych vás mohl informovat o historii této jedinečné budovy.“

Langdon se zdvořile usmíval. „Jste velice laskav, ale náhodou jsem sám historik umění, takže -“

„Nádhera!“ Průvodci zazářily oči, jako kdyby vyhrál celý bank. „Tak to určitě mou nabídku uvítáte!“

„Vlastně bych jaksi spíš -“

„Panteon,“ hlásal průvodce, který vpadl do obvyklého kolovrátku standardního výkladu, „dal postavit Marcus Agrippa v roce 27 před Kristem.“

„Ano,“ vpadl do toho Langdon, „a přestavěli ho v roce 119 po Kristu za císaře Hadriána.“

„Jeho kupole byla největší na světě až do roku 1960, kdy byla překonána Superkupolí v New Orleansu!“.

Langdon úpěl. Toho chlapa nebylo možné zastavit.

„A v pátém století nazval jeden teolog Panteon Obydlím ďáblovým a varoval, že otvor ve střeše je vstupem pro démony!“

Langdon si ho přestal všímat. Klouzal očima nahoru k oculu, a v tu chvíli veškerá jeho mysl ustrnula, když si vybavil Vittoriinin scénář s kardinálem propadnuvším střešním otvorem dolů na podlahu chrámu. To by tedy byl pro média vskutku sólokapr. Mimovolně začal pátrat po reportérech, ale žádného v Panteonu neviděl. Zhluboka vydechl. Stejně to ale byl absurdní nápad. Už jen představa technického zázemí nezbytného pro takový akrobatický výkon budí úsměv.

Langdon pokračoval v prohlídce, zatímco drmolící průvodce cupital za ním jako štěně toužící po pohlazení. Langdona napadlo, že není nic horšího než nadšený historik umění.

Na druhé straně sálu byla Vittoria plně zabraná do vlastního pátrání. Od chvíle, kdy dostala zprávu o svém otci, se poprvé ocitla zcela sama a plně pocítila tvrdou realitu posledních osmi hodin. Její otec byl zavražděn - krutě a náhle. Téměř stejně bolestné bylo to, že byl znetvořen i otcův výtvor - stal se nástrojem v rukou teroristů. Vittorii trápil pocit viny za to, že to byl její vynález, co umožnilo transport antihmoty… její kanystr, který nyní odpočítával čas uvnitř Vatikánu. V úsilí podpořit otcovo hledání prosté pravdy se sama stala nástrojem spiknutí v zájmu chaosu.

Kupodivu jediná věc, u níž v té chvíli cítila, že je v jejím životě na pravém místě, byla přítomnost jednoho úplného cizince. Roberta Langdona. Při pohledu do jeho očí se jí zmocňoval stěží vysvětlitelný pocit bezpečného útočiště… něčeho, co se podobalo harmonii oceánů, z níž byla dnes ráno vytržena. Potěšení z jeho přítomnosti nevyplývalo jen z toho, že byl pro ni zdrojem síly a naděje; Langdonova schopnost rychlého úsudku poskytovala navíc šanci, že se podaří vraha jejího otce dopadnout.

Zhluboka dýchajíc pokračovala Vittoria v prohlídce své poloviny Panteonu. Neustále si představovala, jak sama mstí smrt svého otce, a na nic jiného celý den nemyslela. Přestože celou bytostí milovala vše živé, tomuhle zabijákovi z celého srdce přála smrt. Sebevětší množství dobré karmy by ji dnes nepřimělo k tomu, aby nastavila i druhou tvář.

Zděšení a vzrušení oživilo v její italské krvi příval něčeho, co dosud nikdy necítila… šepot sicilských předků hájících rodinnou čest nástroji brutální spravedlnosti. Vendetta, pomyslela si Vittoria, a poprvé v životě dokázala krevní mstu pochopit.

Touha po odplatě ji popoháněla. Když se blížila k hrobce Rafaela Santiho, už na dálku jí bylo jasné, že ten chlapík musí být něco zvláštního. Na rozdíl od ostatních byla jeho rakev chráněna plexisklem a zapuštěná do zdi. Na přední straně sarkofágu byl nápis:

RAFAEL SANTI, 1483-1520

Vittoria chvíli prohlížela náhrobek a pak si přečetla kratičkou informaci na tabulce vedle hrobky.

Potom ji četla znovu.

Potom… ji četla ještě jednou.

V následujícím okamžiku vyrazila plna hrůzy napříč síní s křikem: „Roberte! Roberte!“

Při prohlídce vlastní poloviny Panteonu Langdonovi přece jen poněkud překážel průvodce, který mu byl neustále v patách a neúnavně drmolil svůj výklad, zatímco se Langdon chystal zkontrolovat poslední výklenek.

„Je vidět, že se vám líbí zvláště tyto výklenky!“ se zjevným potěšením poznamenal průvodce. „Napadlo vás, že kupole se zdá jakoby bez tíže právě díky sbíhání těchto stěn?“

Langdon přikývl, i když nevnímal ani slovo z toho, co mu průvodce vykládal, protože se soustředil na prohlídku dalšího výklenku. Náhle jej někdo zezadu prudce popadl. Vittoria! Sotva popadala dech a svírala jeho paži. Z hrůzy patrné v její tváři mohl Langdon vyčíst pouze jediné. Našla mrtvolu. Děs se zmocnil i jeho.

„Ach, Vaše paní!“ vykřikl průvodce zjevně potěšen, že má dalšího klienta. Ukázal na její krátké kalhoty a turistickou obuv. „O vás ale s jistotou mohu říct, že jste Američanka!“

Vittoria přimhouřila oči. „Jsem Italka.“

Průvodcův úsměv ochabl. „Ó, drahá.“

„Roberte,“ šeptala, otáčejíc se k průvodci co nejvíc zády, Galileův Diagram. Potřebuji se do něho podívat.“

„Diagramma?“ vemlouval se okamžitě průvodce. „To je překvapení! Oba se zřejmě výborně vyznáte v dějinách! Bohužel ten dokument není k nahlédnutí. Je uchováván v tajnosti ve Vatikánském arch -“

„Když prominete,“ odváděl Langdon Vittorii stranou, zmatený z její zjevné paniky. Sáhl do kapsy a opatrně vyňal dokument. „Co se děje?“

„Kdy to bylo vydáno?“ ptala se prohlížejíc list.

Průvodce už byl zase u nich a s otevřenými ústy civěl na dokument. „Snad to není… opravdu…“

„Reprodukce pro turisty,“ odpověděl ironicky Langdon. „Děkuji vám za pomoc. Teď bychom ale chtěli být chvíli sami.“

Průvodce se stáhl, ale z listiny nespouštěl oči.

„Datum,“ opakovala Vittoria naléhavě. „Kdy to Galileo uveřejnil?“

Langdon ukázal na římské číslice na patě titulního listu. „Tohle je datum vydání. Co se děje?“

Vittoria luštila číselný údaj. „1639?“

„Ano. Nějaký průšvih?“

Její oči byly plné zlého tušení. „Všechno špatně, Roberte. Úplně špatně. Ta data nesouhlasí.“

„Jaká data?“

„Rafaelova hrobka. Uložili ho do ní až v roce 1759. Sto let po vydání Diagramu.“

Langdon na ni s údivem zíral a snažil se pochopit smysl toho, co říká. „Ale ne. Rafael zemřel v roce 1520, dávno předtím, než Diagram vyšel.“

„Ano, jenomže tady byl pohřben až mnohem později.“

Langdon tápal. „O čem to mluvíte?“

„Právě jsem si to přečetla. Rafaelovo tělo bylo přeneseno do Panteonu v roce 1758. Bylo to v rámci nějakých poct, kterých se tenkrát dostalo vynikajícím Italům.“

Jen co to dořekla, zmocnil se Langdona pocit, že mu ujíždí půda pod nohama.

„V době, kdy ty verše psali, leželo Rafaelovo tělo někde jinde. Tenkrát neměl Panteon s Rafaelem nic společného!“ prohlásila Vittoria rezolutně.

Langdon lapal po dechu. „To ovšem znamená.

„Ano! To znamená, že jsme na špatném místě!“

S Langdonem se všechno zatočilo. To snad není možné… byl jsem si tak jistý…

Vittoria se rozběhla za průvodcem a zadržela ho: „Signore, když dovolíte… kde byl Rafael pohřben v sedmnáctém století?“

„Urb… v Urbinu, kde se narodil,“ koktal překvapený průvodce.

„Vyloučeno!“ odsekl Langdon sám pro sebe. „Iluminátské Oltáře vědy byly zde, v Římě. Tím jsem si jistý!“

„Illuminati?“ vyjekl průvodce a znovu se zahleděl na dokument v Langdonově ruce. „Kdo jste?“

Vittoria se do toho vložila. „Hledáme něco jako původní hrob Rafaela Santiho. V Římě. Nevíte, kde by to mohlo být?“

Průvodce vypadal nejistě. „Tohle je jediný Rafaelův hrob v Římě.“

Langdon se pokoušel přemýšlet, ale nedokázal se soustředit. Jestliže Rafael nebyl v roce 1655 pohřben v Římě, tak čeho se potom ta báseň týká? Kde Santi v zemním hrobě s ďábla dírou? Co to hrome může znamenat? Přemýšlej!

„Existoval nějaký jiný umělec jménem Santi?“ ptala se Vittoria.

Průvodce pokrčil rameny. „Nevím o žádném.“

„A kdokoli jiný toho jména? Třeba učenec nebo básník nebo hvězdář?“

Vypadalo to, že průvodce má najednou sto chutí odejít. „Ne, vážená paní. Jediný Santi, o kterém jsem kdy slyšel, je

architekt Rafael.“

„Architekt?“ užasla Vittoria. „Myslela jsem, že to byl malíř.“

„Samozřejmě byl jedno i druhé. To byli všichni. Michelangelo, da Vinci, Rafael.“

Langdon nevěděl, jestli to byla tato průvodcova slova anebo ty honosné hrobky kolem nich, co ho náhle osvítilo. Ostatně na tom nezáleželo. V každém případě ho napadla spásná myšlenka. Santi byl architekt. Od toho se odvíjely další myšlenky jako padající kostky domina. Renesanční architekty ovládala jediná celoživotní touha: přispět k boží slávě stavbou velkých chrámů a hodnostáře oslavit honosnými hrobkami. Santiho hrob. Co by to mohlo znamenat? Představy se nyní jen rojily…

Da Vinciho Mona Lisa.

Monetovy Lekníny.

Michelangelův David.

Santiho zemní hrob …

„Santi ten hrob navrhl,“ pronesl Langdon.

Vittoria se otočila. „Cože?“

„Hrob, o kterém se v básni hovoří, není ten, ve kterém Rafael leží, nýbrž ten, který jako architekt navrhl.“

„O čem to mluvíte?“

„Ten verš jsem pochopil špatně. Nemáme hledat místo, kde je Rafael pohřbený, nýbrž hrobku někoho jiného, kterou navrhoval. Divím se, že mě to nenapadlo. Polovina výtvarné tvorby v renesančním a barokním Římě se týkala pohřbívání.“ Langdon se usmíval radostí nad vlastním prozřením. „Rafael určitě navrhl celé stovky hrobek!“

Vittoria nevypadala, že by ji to zrovna těšilo. „Stovky?“

I Langdonův úsměv nyní povadl. „Nojo.“

„A všechny z nich zemní, pane profesore?“

Langdon náhle přímo hmatatelně cítil, jak tápe. O Rafaelově díle toho věděl trapně málo. V Michelangelovi se vyznal, ale Rafael ho nikdy příliš neuchvacoval. Dokázal vyjmenovat jen pár nejproslulejších hrobek, které navrhl, avšak ani kloudně nevěděl, jak vypadají.

Vittoria zřejmě vycítila, zeje v úzkých, a obrátila se proto k průvodci, který se už kradl pryč. Chytila ho za ruku, přitáhla blíž a spustila: „Hledáme hrobku. Tu, kterou navrhl Rafael. Hrobku, o které by se dalo říct, že je zemní.“

Průvodce byl nyní zřejmě v rozpacích. „Hrobku od Rafaela? To nevím. Navrhl jich spoustu. Nejspíš máte na mysli jeho kapli, a ne hrobku. Architekti vždycky v souvislosti s hrobkami stavěli kaple.“

Langdon si uvědomil, že ten člověk má pravdu.

„Je některá z těch hrobek nebo kaplí považována za zemní?“

Průvodce pokrčil rameny. „Odpustte, ale není mi jasné, co tím myslíte. Nevím, co má slovo zemní znamenat. Už ale stejně musím jít.“

Vittoria ho přidržela za ruku a četla mu verš na prvním řádku: „Kde Santi v zemním hrobě s ďábla dírou. Říká vám to něco?“

„Vůbec nic.“

Langdona náhle něco napadlo. Zapomněl přece na druhou část verše. Ďáblova díra. „Ale ano! To je ono! Má některá z Rafaelových kaplí ve střeše oculus?“

Průvodce zavrtěl hlavou. „Pokud vím, tak jedině Panteon.“ Zarazil se. „Leda…“

„Leda co?“ vyhrkli Langdon i Vittoria unisono.

Tentokrát ožil pro změnu průvodce. „Leda že by ďáblova díra… byla buco diávolo?“

Vittoria přikývla. „Určitě.“

Průvodce se nesměle usmál. „Existuje jeden název, na který si momentálně nemohu vzpomenout. Jestli se nemýlím, tak ta buco diávolo se týká krypty.“

Langdon se zeptal: „Díra v kryptě?“

„Ano, ale v kryptě zvláštního druhu. Myslím, že ďáblova díra je starý výraz pro masivní pohřební sklepení, které se v kapli nachází pod některou hrobkou.“

„Myslíte kostniční přístavek?“

„Ano! Právě na tenhle název jsem si nemohl vzpomenout!“

Langdon se zamyslel. Kostniční přístavky byly jedním z nenáročných řešení komplikovaného problému. Když církev uctila některého z významných hodnostářů zřízením honosné hrobky uvnitř chrámové lodi, jeho příbuzní si často přáli, aby tam byli po smrti uloženi stejně honosným způsobem. Jelikož však někdy nebylo dost peněz nebo místa, aby se v chrámu zřídily hrobky pro všechny členy rodiny, řešilo se to občas tím, že se pro ostatní, méně významné příslušníky vyhloubil v blízkosti hrobky sklep, kterému se říkalo kostniční přístavek. Nahoře byl překryt jakýmsi renesančním předchůdcem dnešního poklopu nad kanálovou šachtou. Bylo to sice pohodlné, ale záhy se od této praxe muselo upustit, protože tímto otvorem pronikal do chrámu nelibý puch. Proto tedy asi ďáblova díra, napadlo Langdona. Nikdy tento název neslyšel, ale připadal mu svérázně trefný.

Srdce se nyní Langdonovi prudce rozbušilo. Kde Santi v zemním hrobě s dábla dírou.

Zdálo se, že je třeba vyřešit už jen jednu otázku. „Navrhl Rafael někdy nějakou hrobku, která by byla opatřena takovou ďáblovou dírou?“

Průvodce se škrábal ve vlasech. „Abych pravdu řekl, je mi líto, ale vím jen o jedné.“

Jen o jedné! Lepší odpověď si Langdon stěží mohl představit.

„Kde je?“ Vittoria téměř vykřikla.

Průvodce se na ně podíval zvláštním pohledem. „Nazývá se to kaple Chigi. Je v ní hrobka Agostina Chigiho a jeho

bratra, zámožných mecenášů věd a umění.“

„Věd?“ vyhrkl Langdon a s Vittorií se na sebe podívali.

„Kde to je?“ ptala se Vittoria znovu.

Průvodce si otázky nevšímal, celý nadšený tím, že může opět nabídnout své služby. „Jestli je ten hrob zemní, to opravdu nevím, ale je skutečně… tak říkajíc, odlišný.“

„Odlišný?“ divil se Langdon. „Čím?“

„Po architektonické stránce nesourodý. Rafael měl na starosti samotnou stavbu, ale vnitřní výzdobu obstaral někdo jiný, na jehož jméno si nemohu vzpomenout.“

Langdon nyní napjatě poslouchal každé slovo. Že by některý anonymní iluminátský mistr?

„Ať už je autorem té vnitřní výzdoby kdokoli, nedostávalo se mu vkusu,“ prohlásil průvodce. „Dio mio! Atrocitá! Kdo by toužil být pohřben pod pirámides?“

Langdon nechtěl věřit svým uším. „Pyramidy? Copak v té kapli jsou pyramidy?“

„Já vím - prostě strašné, že ano?“

Vittoria chytla průvodce za paži a vybafla na něho: „Signore, kde je ta kaple Chigi?“

„Něco přes kilometr na sever odtud. V kostele Santa Maria del Popolo.“

Vittoria si oddechla. „Děkujem. Jdeme -“

„Moment!“ zvolal průvodce. „Zrovna mě něco napadlo. Jsem já to ale blázen.“

Vittoria se zastavila. „Jen mi proboha neříkejte, že jste se zmýlil.“

Zavrtěl hlavou. „To ne, ale mělo mě to napadnout už dřív. Kaple Chigi se takhle vždycky nejmenovala. Říkávalo sejí Capella della Terra.“

„Zemská kaple?“ užasl Langdon.

„Ne, Zemní kaple,“ opravila jej Vittoria a spěchala k východu.

Jakmile se Vittoria Vetrová dostala na Piazza della Rotonda, okamžitě zavolala svým mobilním telefonem. „Pane veliteli, tohle je špatné místo!“

Olivetti byl celý zmatený. „Špatné? Co tím myslíte?“

„První Oltář vědy je v kapli Chigi!“

„Kdeže?“ Teď už měl Olivetti zřejmě zlost. „Vždyť pan Langdon říkal -“

„Santa Maria del Popolo! Na sever odtud. Okamžitě tam své lidi pošlete! Zbývají už jen čtyři minuty!“

„Ale moji lidé zaujali postavení tady! Nemohu přece -“

„Dělejte!“ křikla Vittoria a vypnula telefon.

Za ní se z Panteonu vynořil Langdon, celý omámený.

Chytila ho za ruku a táhla k frontě taxíků stojících podél chodníku. Zatloukla na kapotu prvního v řadě, čímž probudila spícího šoféra, který překvapením vyjekl. Otevřela zadní dveře, vtlačila Langdona dovnitř a naskočila za ním.

„Santa Maria del Popolo!“ křikla na řidiče. „Presto!“

Řidič, který vypadal trochu jako v transu a trochu vyděšeně, šlápl na plyn a vyrazil.

Gunther Glick vystřídal u počítače Chinitu Macriovou, která nyní stála skrčená v zádi přeplněného mikrobusu BBC a celá zmatená se mu dívala přes ramena. „Říkal jsem ti, že British Tattler není jediný list, který přináší články o těch lidech.“

Macriová se naklonila blíž, aby lépe viděla na obrazovku počítače, zatímco Glick něco vyťukával na klávesnici. Měl pravdu. Jak se ukázalo, databáze BBC skutečně podchytila šest článků, které se v posledních deseti letech zabývaly bratrstvem zvaným illuminati, a obsahovala jejich plný text. No dobře, sekla jsem se, pomyslela si Macriová a zeptala se: „Co je to za novináře, kteří to psali? Obyčejní pisálkové?“ „Pisálky BBC nezaměstnává.“

„Tebe přijali.“

Glick se zamračil. „Nevím, proč jsi tak kousavá. Existence iluminátů je v průběhu dějin spolehlivě doložená.“

„Stejně jako čarodějnice, UFO a lochnesska.“

Glick předčítal seznam článků. „Slyšela jsi někdy o chlapíkovi, který se jmenoval Winston Churchill?“

„Jo, něco mi to připomíná.“

„Nedávno o něm BBC vysílala dokument. Mimochodem, byl to horlivý katolík. Jestlipak víš, že v roce 1920 Churchill uveřejnil prohlášení, v němž odsuzoval illuminátya varoval Brity před celosvětovým spiknutím proti morálce?“

Macriová zůstávala nedůvěřivá. „A kde to vyšlo? V Tattleru?“

Glick se zasmál. „London Herald, 8. února 1920.“

„Vyloučeno.“

„Rač se popást očima.“

Macriová se na článek podívala podrobněji. London Herald, 8. 2. 1920. To by mě nikdy nenapadlo. „No dobrá, Churchill byl ale paranoik.“

„Nebyl sám,“ odporoval Glick a pokračoval v předčítání seznamu. „Jak se zdá, Woodrow Wilson v roce 1921 v rádiu třikrát varoval před rostoucí kontrolou illuminátů nad bankovním systémem ve Spojených státech. Mám ti přečíst doslovné znění přepisu jeho rozhlasového projevu?“

„Není třeba.“

Glick jí přesto záznam přečetl. „Existuje síla tak zorganizovaná, tak rafinovaná, tak rozsáhlá, že ti, kdo ji chtějí pranýřovat, by raději neměli mluvit příliš hlasitě.“

„O tom jsem nikdy nic neslyšela.“

„Protože v jedenadvacátém jsi byla ještě dítě.“

„Děkuji.“ Macriová si z rýpnutí nic nedělala. Věděla, že léta jsou na ní už vidět. Bylo jí třiačtyřicet a v jejích hustých černých kudrnatých vlasech už se objevovaly šedivé praménky. Byla příliš hrdá, než aby to skrývala nějakým přelivem. Její matka, příslušnice církve jižních baptistů, ji naučila spokojenosti a sebeúctě. „Jsi-li černoška,“ říkávala, „nemáš se s tím co skrývat. Den, kdy se o to pokusíš, bude tvým posledním. Stůj zpříma, radostně se usmívej, a druzí nechť hloubají nad tím, jaké tajemství se skrývá za tvým smíchem.“

„Slyšelas někdy o Cecilu Rhodesovi?“ zeptal se Glick.

Macriová vzhlédla. „O tom britském finančníkovi?“

„Jo. Založil Rhodesovu nadaci.“

„Nepovídej -“

„Iluminát. Zpráva BBC z 16. listopadu 1984.“

„My že jsme sdělovali, že Cecil Rhodes byl iluminát?“

„Přesně tak. A podle zprávy naší sítě byly v této nadaci peníze určené už před staletími k tomu, aby se nejnadanější mladí lidé z celého světa stávali členy bratrstva iluminátů.“

„To je směšné. Stipendistou Rhodesovy nadace byl i můj strýc!“

Glick mrkl. „To byl i Bill Clinton.“

Macriová už z toho byla dokonale zmatená. Odjakživa nesnášela bulvární, za senzacemi se honící zpravodajství. Zároveň ale dobře znala BBC a věděla, že každou zprávu pečlivě prozkoumají a ověří, než ji uveřejní.

„Tohle je něco, co si ještě asi budeš pamatovat,“ upozorňoval ji Glick. „Zpráva BBC z 5. března 1998. Předseda parlamentního výboru Chris Mullin požadoval, aby všichni členové britského parlamentu, kteří jsou svobodnými zednáři, tuto skutečnost zveřejnili.“

Na to si Macriová skutečně pamatovala. Nařízení bylo později rozšířeno a vztahovalo se i na policisty a soudce. „Co za tím bylo?“

Glick četl dál. „… obavy, že tajné frakce uvnitř svobodného zednářstva ve značném rozsahu kontrolují politický a finanční systém.“

„To je pravda.“

„Byl z toho pěkný poprask. Svobodní zednáři mezi členy parlamentu byli pobouření. Zcela právem, protože většinou to byli nevinní lidé, kteří se k zednářům vstoupili z dobročinných důvodů. O tom, do čeho se toto bratrstvo kdy v minulosti zapletlo, neměli nejmenší tušení.“

„Domněle zapletlo.“

„To je jedno.“ Glick prohlížel další články. „Podívej se na tohle. Jsou to různá sdělení, podle nichž lze stopu iluminátů sledovat zpátky až ke Galileovi, francouzským guerenetům, španělským alumbradům, Existuje jejich spojení s Karlem Marxem a s ruskou revolucí.“

„Dějiny se rády samy přepisují.“

„Správně! Přála by sis tedy něco nejnovějšího? Mrkni se na tohle. Tady je nějaká zmínka o iluminátech z nedávného čísla Wall Street Journal“

„Cože, z Journalu?“

„Hádej, jak se jmenuje současná nejoblíbenější internetová počítačová hra?“

„Stopujte Pamelu Andersonovou.“

„Těsně vedle. Jmenuje se to Bavorští illumináti: Nový světa řád.“

Macriová se mu dívala přes rameno na inzerát. Steve Jackson Games přicházejí s novým strhujícím dramatem… kvazihistorický příběh líčící spiknutí dávného satanistického bratrstva pocházejícího z Bavorska a usilujícího o nadvládu nad celým světem. Najdete jej on-line na…“ Macriová se odvrátila a bylo jí z toho nanic. „Co má tahle iluminátská sebranka proti křestanství?“

„To se netýká jenom křesťanství,“ poučil ji Glick, „ale náboženství vůbec.“ Glick zdvihl hlavu a zašklebil se. „I když podle toho, co nám volal, se zdá, že mají skutečně spadeno speciálně na Vatikán.“

„Radši toho nechme. Nebo snad opravdu myslíš, že ten chlap, co telefonoval, je skutečně tím, za koho se vydává?“

„Posel iluminátů? Který se chystá zabít čtyři kardinály?“ Glick se usmíval. „Ano, opravdu si to myslím.“

Cesta po Via della Scrofa až k cíli netrvala taxikáři vezoucímu Langdona s Vittorií déle než něco přes minutu. Na jižní straně Piazza del Popolo zastavili těsně před osmou. Langdon, který u sebe neměl ani liru, zaplatil taxikáři víc než přiměřeně v amerických dolarech a spěšně i s Vittorií vystoupil. Na piazze panoval klid rušený pouze smíchem hrstky místních obyvatel sedících před oblíbenou kavárnou Rosati, střediskem italských intelektuálů. Vlahý větřík voněl espressem a pečivem.

Langdon se dosud nezbavil šoku z omylu, kterého se dopustil s tím Panteonem. Už při zběžném pohledu na tohle náměstí však jeho šestý smysl zareagoval. Piazza mu připadala plná nenápadných iluminátských náznaků. Patřil k nim nejen dokonale oválný tvar náměstí, ale i to, že v jeho přesném středu stál mohutný egyptský obelisk - kamenný pilíř čtvercového průřezu, zakončený hrotem zřetelně pyramidového tvaru. Takové obelisky byly k vidění na různých místech v Římě - dostaly se tam jako součást kořisti, kterou si Římané přivezli ze svých loupežných výbojů. Symbolologové jim říkali „naduté pyramidy“ - posvátná pyramidální forma vytažená k obloze.

Langdon klouzal očima vzhůru po obelisku, když tu jeho pozornost náhle přitáhlo cosi v pozadí. Něco ještě pozoruhodnějšího než obelisk.

„Jsme na správném místě,“ pronesl klidně, ale s pocitem krajní ostražitosti, který se jej náhle zmocnil. „Podívejte se tamhle na to,“ ukázal na monumentální vysoký kamenný oblouk na protilehlé straně náměstí - Porta del Popolo -, který na ně shlížel už pěknou řádku století. Na vrchlíku byl vytesaný jakýsi symbol. „Nepřipadá vám to nějak známé?“

Vittoria se na to upřela zahleděla. „Zářící hvězda nad kameny kladenými na sebe do tvaru trojúhelníku?“ Langdon přikývl. „Zdroj Osvícení nad pyramidou.“ Vittoria se otočila s očima náhle vykulenýma. „Vlastně jako… velký znak Spojených států?“

„Přesně tak. Zednářský symbol na dolarové bankovce.“ Vittoria zhluboka vydechla a rozhlížela se po piazze. „Tak kde je ten prokletý kostel?“

Kostel Santa Maria del Popolo se v jihovýchodním koutě náměstí na úpatí pahorku vyjímal jako zbloudilá bitevní loď. Kamenné hnízdo z patnáctého století znešvařovalo ještě navíc lešení pokrývající celou fasádu.

Spěchali k němu a Langdon byl čím dál zmatenější. Tak tohle je ten kostel? Tady má co nevidět skutečně dojít k vraždě? Kéž by si Olivetti pospíšil. V náprsní kapse jej pořád nějak divně tlačila pistole.

Schodiště v průčelí chrámu mělo tvar ventaglia - vějíře vlídně zvoucího ke vstupu, což za dané situace působilo spíš ironicky, protože ve vstupu teď bránilo lešení a různé zednické náčiní, které se tu povalovalo, a navíc ještě tabulka s varovným nápisem: COSTRUZZIONE. NON ENTRARE. Stavební práce. Nevstupovat.

Langdona napadlo, že chrám uzavřený kvůli opravě poskytoval vrahovi na rozdíl od Panteonu dokonalé soukromí. Tady nebylo potřeba se nějak maskovat. Šlo jen o to, dostat se dovnitř.

Vittoria se bez meškání propletla mezi kozami na řezání dříví a stoupala po schodech.

„Vittorie,“ varoval ji Langdon, „jestli je ještě uvnitř…“

Jako by ho neslyšela. Prošla hlavním portikem a přistoupila k jediným, dřevěným chrámovým dveřím. Langdon spěchal po schodech nahoru za ní. Než se zmohl na slovo, vzala za kliku. Langdon sotva dýchal. Dveře ale nepovolily.

„Musí tady být ještě jiný vchod,“ prohlásila Vittoria.

„Snad,“ vydechl Langdon s úlevou, „ale Olivetti tu stejně bude co nevidět. Bylo by příliš nebezpečné jít dovnitř. Zatím můžeme kostel hlídat zvenčí, než -“

Vittoria se otočila a oči jí jen svítily. „Jestli se tu dá dostat ještě někudy dovnitř, pak to znamená, že je tu taky ještě jedna cesta ven. A jestli ten chlap zmizí, tak jsme fungito.“

Langdonova znalost italštiny stačila k tomu, aby mu bylo jasné, že Vittoria má pravdu.

Ulička vedoucí podél pravého boku kostela byla úzká, temná a stísněná vysokými zdmi z obou stran. Páchla močí - aroma charakteristické pro město, v němž je dvacetkrát víc výčepů než veřejných záchodků.

Langdon s Vittorií se vydali do té páchnoucí temnoty. Ušli asi patnáct kroků, když ho Vittoria chytla náhle za ruku a ukazovala před sebe.

Všiml si toho i Langdon. Prosté dřevěné dveře s těžkými závěsy. Nebylo těžké zjistit, že jde o běžnou porta sacra - soukromý vchod pro duchovní. Tyhle vchody se většinou už řadu let neužívaly, protože vzhledem k nedostatku volných ploch se těsné sousedství chrámu zastavělo a boční vchody se ocitly v nevábných uličkách.

Vittoria se rozeběhla ke dveřím a se zřejmým údivem se dívala na kliku. Langdon dorazil k ní a viděl, že místo obyčejného knoflíku tam visí kovový kruh.

„Annulus,“ zašeptal. Sáhl po kruhu a přitáhl jej k sobě. V zámku něco cvaklo. Vittoria ustoupila stranou a vypadala náhle nějak nesvá. Langdon neváhal a otáčel kruhem doprava, ale přestože se lehce otočil dokola o 360 stupňů, dveře se neotevřely. Langdon se zamračil. Zkusil kruhem otáčet opačným směrem, avšak výsledek byl stejný.

Vittoria se snažila dohlédnout až na konec uličky. „Nemohl by tady být ještě jeden vchod?“

Langdon o tom pochyboval. Většina renesančních katedrál byla stavěna na způsob pevností pro případ, že by na město zaútočil nepřítel. Měly proto co nejméně vchodů. „Pokud tu nějaký další vchod vůbec je, tak by byl nejspíš zapuštěný do obranné zdi vzadu - spíš jako nouzový východ než vstup.“

Vittoria už mezitím šla zase dál.

Langdon kráčel tmavou uličkou za ní. Z obou stran ji svíraly vysoké zdi. Kdesi začaly hodiny odbíjet osmou.

Robert Langdon přeslechl, když ho Vittoria poprvé zavolala. Zastavil se totiž u zamřížovaného okna s barevným sklem a snažil se nahlédnout dovnitř.

„Roberte!“ ozvala se znovu hlasitým šepotem.

Langdon se ohlédl. Vittoria už byla na konci uličky, mávala na něho a ukazovala někam za kostel. Langdon k ní zdráhavě přiklusal. Ze zadní zdi chrámu vystupovala u země kamenná hráz skrývající stísněnou sluj - vypadalo to, jako kdyby byl do základů kostela prokopaný uzoučký průchod.

„Vchod?“ ptala se Vittoria.

Langdon přikývl. Ve skutečnosti sice spíš východ, ale na tom nesejde.

Vittoria poklekla a dívala se do tunelu. „Podíváme se, jestli jsou tam dveře a jestli jsou otevřené.“

Langdon už otevíral ústa k námitkám, Vittoria ho však popadla za ruku a vtáhla do otvoru.

„Počkejte,“ zadržel ji.

Netrpělivě se po něm ohlédla.

Langdon povzdechl. „Půjdu napřed.“

Vittorii to zřejmě překvapilo. „Nával rytířskosti?“

„Stáří má přednost před krásou.“

„To měla být lichotka?“

Langdon se zasmál a protáhl se kolem ní do temné chodbičky. „Dejte pozor na schody.“

Pomalu se šoural kupředu a rukou se dotýkal stěny. Pod prsty cítil hrubý povrch kamene. Bleskla mu hlavou stará báje o Daidalovi, který se jako chlapec při bloudění Minotaurovým labyrintem přidržoval jednou rukou zdi, protože věděl, že když nikdy neztratí kontakt se zdí, určitě se dostane až k cíli. Langdon postupoval dál, aniž si byl zcela jistý, zda si vůbec přeje k cíli dospět.

Tunel se mírně zúžil a Langdon zpomalil. Vittorii cítil těsně za sebou. Chodba se stočila doleva a rozšířila se do

komory polokruhového půdorysu. Byla kupodivu slabě osvětlená. V šeru Langdon rozeznal obrysy těžkých dřevěných dveří.

„A hele," uklouzlo mu.

„Zavřené?"

„Předtím."

„Předtím?" divila se Vittoria a stoupla si vedle něho.

Langdon jí mlčky ukázal na dveře otevřené dokořán zřejmě násilím, o čemž svědčilo páčidlo dosud vězící ve dřevě.

Chvíli mlčky stáli. Pak v tom šeru Langdon ucítil, jak mu její ruka šátrá po hrudi, až nakonec vklouzla pod sako.

„Zachovejte klid, pane profesore, beru si jen tu pistoli."

Tou dobou prošťourávala zásahová jednotka Švýcarské gardy vatikánská musea odshora dolů. Všude panovala tma, a muži měli proto nasazené infračervené brýle jako americká námořní pěchota. Všechno jim pak připadalo poněkud nazelenalé. Každý měl na hlavě sluchátka připojená k anténě detektoru, která se před ním rytmicky houpala. Dvakrát týdně používali stejný přístroj k odhalování skrytých odposlouchávacích „štěnic" ve vatikánských místnostech. Postupovali systematicky krok za krokem, dívali se za všechny sochy, do všech výklenků, komor, pod nábytek. Detektor by se ozval, kdyby zachytil sebeslabší magnetické pole. Dnes večer se ale neozval ani jeden.

Vnitřek kostela Santa Maria del Popolo vypadal ve sporém světle jako temná sluj. Podobal se spíš zpola dostavěné stanici podzemní dráhy než katedrále. Hlavní loď připomínala překážkovou dráhu; podlaha byla pokrytá vytrhanou dlažbou, paletami cihel, hromadami smetí; stála tu prázdná kolečka a rezavý krumpáč. Mohutné sloupy podpíraly klenutý strop. V paprscích světla tlumeného barevnými skly oken se líně vznášely částečky prachu. Langdon se s Vittorií zastavil pod rozměrnou Pinturicchiovou freskou a prohlíželi si vnitřek chrámu.

Nic se tu nehýbalo. Naprosté ticho.

Vittoria třímala před sebou v natažených rukou pistoli. Langdon se podíval na hodinky; bylo osm a čtyři minuty. Bylo to od nás bláznovství, že jsme se sem vůbec vypravili. Je to tu příliš nebezpečné, pomyslel si. Bylo mu jasné, že jestliže je ten zabiják uvnitř, pak může zmizet kterýmikoli dveřmi, a jediná hlídka stojící venku je dokonale k ničemu. Zadržet by ho bylo možné jedině uvnitř… za předpokladu, že tady ještě je. Langdon se pořád nemohl zbavit pocitu viny za ten neštastný omyl s Panteonem. Teď už nemohl příliš naléhat na zachování opatrnosti; byl to on sám, kdo všechny takhle zahnal do kouta.

Vittoria se rozhlížela po kostele a bylo znát, že je celá neklidná. „Tak kde je ta kaple Chigi?" ptala se šeptem.

Langdon upíral zrak do temných útrob katedrály a prohlížel si její stěny. Na rozdíl od běžné představy obsahovaly renesanční katedrály četné kaple, a velké chrámy jako Notre Dame jich měly celé tucty. Nebyly to vlastně v pravém slova smyslu místnosti, nýbrž šlo spíš o jakési dutiny - polokruhovité výklenky s hrobkami v obvodní chrámové zdi.

Špatná zpráva, pomyslel si Langdon, když spatřil po každé straně čtyři takové výklenky. Celkem tedy osm kaplí. I když osm nebyl nijak oslnivý počet, všechny byly překryty průhlednými igelitovými závěsy, které zřejmě měly hrobky ve výklencích chránit před prachem.

„Může to být kterýkoli z těch zakrytých výklenků," odpověděl Langdon. „Který z nich je zrovna kaple Chigi, se nedá zjistit, aniž se do jednoho po druhém podíváme. O důvod víc počkat s tím na na Oll -"

„Který z nich je druhá apsida vlevo?" zeptala se náhle Vittoria.

Langdon se na ni zkoumavě podíval, překvapen její znalostí architektonické terminologie. „Druhá apsida vlevo?"

Vittoria ukázala na zeď za jeho zády. Do kamene tam byla zapuštěná ozdobná deska, na níž byl vytesaný stejný symbol, jaký se nacházel venku: pyramida pod zářící hvězdou. Vedle ní byla připevněna špinavá tabulka s nápisem:

ERB ALEXANDRA CHIGIHO,
JEHOŽ HROBKA SE NACHÁZÍ
V DRUHÉ APSIDĚ VLEVO

Langdon pokýval hlavou. Chigi měl ve znaku pyramidu s hvězdou? Náhle mu blesklo hlavou, zda ten bohatý mecenáš Chigi nebyl také členem iluminátského bratrstva. Kývl na Vittorii: „Skvělá práce, Nancy Drewová."

„Cože?"

„To nic. Já jen-"

Pár kroků od nich dopadl náhle na podlahu nějaký kovový předmět. Celým vnitřkem kostela zazněla ozvěna. Langdon okamžitě strhl Vittorii za pilíř, sotva namířila pistoli do míst, odkud zvuk přišel. Ticho. Čekali. Znovu se ozval nějaký zvuk, tentokrát to bylo spíše zašustění. Langdon sotva dýchal. Co mě to jenom napadlo sem chodit? Zvuk se přibližoval, bylo to jakési přerušované šourání, jako kdyby se tam pohyboval někdo s ochrnutou nohou. Náhle se u paty pilíře objevil nějaký předmět.

„Figlio di putana!" vykřikla Vittoria peprnou nadávku a uskočila, až vrazila do Langdona.

Zpoza pilíře vylezla ohromná krysa, která táhla napůl snědený krajíc zabalený v papíru. Zastavila se před nimi, chvíli se dívala směrem k ústí Vittoriiny pistole, a potom s klidem i se svou kořistí odtáhla dál někam do přítmí výklenku.

„Mrcha!" vydechl Langdon se srdcem ještě prudce bušícím.

Vittoria svěsila ruku s pistolí a rychle se uklidnila. Langdon se rozhlížel kolem sloupu a na podlaze uviděl otevřenou plechovku od konzervy, kterou krysa zřejmě shodila z kozy na řezání dřeva.

Langdon sledoval celý vnitřek chrámu, jestli se někde něco nepohne, a zašeptal: „Jestli je ten chlap tady, tak to určitě musel slyšet taky. Tak co, ještě nechcete počkat, až sem dorazí Olivetti?"

„Druhá apsida vlevo, kde to je?" zněla její otázka dostatečně rezolutně.

Chtě nechtě se Langdon otočil a snažil se zorientovat. Terminologie užívaná k popisu katedrály je jako režijní pokyny

- zcela v rozporu s tím, co by člověk intuitivně očekával. Otočil se směrem k hlavnímu oltáři. Střed jeviště. Potom ukázal palcem přes rameno zpátky.

Oba se obrátili a dívali se směrem, kterým ukazoval.

Zdálo se, že kaple rodu Chigi se nachází ve třetím ze čtyř výklenků po jejich pravici. Dobrá zpráva spočívala v tom, že oba stáli na správné straně kostela. Špatná zpráva byla, že se nacházeli na nesprávném konci. Museli projít chrámem po celé jeho délce, přičemž míjeli tři kaple vesměs kryté průhlednými igelitovými závěsy, jako kaple Chigi.

„Počkejte, půjdu první," prohlásil Langdon.

„Na to zapomeňte."

„Já jsem ten, co to zmrvil s Panteonem."

„Já jsem ta, co má v ruce pistoli."

Z jejích očí však Langdon mohl vyčíst, co si skutečně myslí… Já jsem ta, co ztratila otce. Já jsem ta, co pomáhala sestrojit zbraň masové destrukce. Mně patří první výstřel na toho chlapa…

Langdon cítil, že je marné ji přemlouvat, a nechal ji tedy jít první. Opatrně kráčel za ní východní lodí baziliky. Když míjeli první závěsy krytý výklenek, Langdon cítil trému jako soutěžící na nějaké absurdní estrádě. Stejně jsem tady páté kolo u vozu, napadlo ho.

V katedrále bylo ticho; tlusté kamenné zdi tlumily jakékoli známky života kypícího venku. Zpod šustivých igelitových závěsů na ně z každé kaple mávaly bledé příznaky lidských tvarů. Mramorové sochy, říkal si Langdon doufaje, že se nemýlí. Bylo osm hodin šest minut. Byl ten zabiják dochvilný a uprchl ještě dřív, než Langdon s Vittorií do kostela vstoupili? Anebo je ještě tady? Langdon si nebyl jistý, kterému scénáři by dával přednost.

Došli ke druhé apsidě ve zvolna se šeřící katedrále. Když se přiblížili k igelitovým závěsům, začaly se náhle vzdouvat jako v průvanu. Langdona napadlo, že nejspíš někdo někde otevřel dveře.

Když se před nimi vynořil třetí výklenek, Vittoria zpomalila. S pistolí v natažené ruce otočila hlavu ke stéle vedle apsidy. V žulovém balvanu byla vytesaná dvě slova:

CAPELLA CHIGI

Langdon kývl. V naprosté tichosti se přesunuli k rohu výklenku a zůstali stát za širokým pilířem. Vittoria namířila pistoli do kaple a pokynula Langdonovi, aby odhrnul igelitový závěs.

Nejvyšší čas začít s modlením, napadlo ho. Se sebezapřením se jí natáhl přes ramena a tak opatrně, jak jen to šlo, začal závěs odhrnovat. Nepatrně se pohnul a potom hlasitě zašustil. Oba strnuli. Ticho. Po chvíli se Vittoria naklonila dopředu, pomalu se přiblížila k úzké škvíře a podívala se dovnitř. Langdon jí nahlížel přes rameno.

Na okamžik oba dva přestali dýchat.

„Nic," konstatovala nakonec Vittoria a spustila ruku s pistolí dolů. „Přišli jsme pozdě."

Langdon to však neslyšel, protože se přemožen pocitem pokorné úcty alespoň na okamžik ocitl v jiném světě. Nikdy v životě si nedovedl představit kapli takové krásy, jako byla tato. Celá z mramoru ořechové barvy skutečně brala dech. Langdonův odborně cvičený zrak ji přímo hltal. Byla skutečně tak zemní, jak si ji ve fantazii maloval, a téměř taková, jako by ji opravdu vytvořil sám Galileo s iluminát y.

Na kupolovitém stropě kaple zářily hvězdy spolu se sedmi planetami. Pod nimi bylo namalováno dvanáct znamení zvěrokruhu - pohanské, pozemské symboly s astronomickými kořeny. Zvířetník byl přímo propojen se zemí, vzduchem, ohněm a vodou… čtverci představujícími moc, rozum, vášeň a cit. Země znamená moc, vzpomněl si Langdon.

Odshora dolů následovaly na stěně obrazy čtyř ročních období Země: primavera, estate, autunno, invérno. Jaro, léto, podzim, zima. Ještě neuvěřitelnější však byla dvě mohutná tělesa ovládající celý prostor kaple. Langdon na ně zíral v němém úžasu. To snad není možné, říkal si, to přece není možné! Ale bylo. Na každé straně kaple stály v dokonalé symetrii dvě třímetrové mramorové pyramidy.

„Nevidím ani kardinála, ani vraha," zašeptala Vittoria. Odhrnula závěs a vstoupila do kaple.

Upřeně jako hypnotizovaný zíral Langdon na pyramidy. Co mají pyramidy co dělat v křesťanské kapli? K neuvěření však toho bylo ještě víc. Přesně uprostřed předních stěn pyramid byly zapuštěné zlaté medailony… krásnější snad Langdon nikdy neviděl… ve tvaru dokonalé elipsy. Jejich lesklý povrch zářil v paprscích zapadajícího slunce pronikajících kupolí. Galileovy elipsy? Pyramidy? Kupole posetá hvězdami? Celý prostor kaple byl prosycený iluminátskou symbolikou víc, než by si Langdon dokázal představit.

„Roberte, podívejte!" vyhrkla náhle Vittoria chraplavým hlasem.

Langdon se otočil a ve chvíli, kdy jeho zrak spočinul na místě, kam Vittoria ukazovala, byl zpátky v realitě. „A sakra!" vykřikl a uskočil zpátky.

Z podlahy na ně hleděl kostlivec - do detailu propracovaná mramorová mozaika zobrazující „smrt na útěku". Kostlivec třímal v ruce tabulku s obrázkem pyramidy a hvězd. Ten obraz ale nebyl tím, z čeho Langdonovi ztuhla krev. Mozaika byla vyvedená na kruhovém kameni - cupermento - který kdosi vyzvedl z podlahy jako poklop kanálové šachty a posunul k jedné straně temného otvoru v zemi.

„Ďáblova díra," vydechl Langdon. Až dosud byl tak zaujatý stropem kaple, že si jí vůbec nepovšiml. Opatrně se blížil k otvoru, z něhož stoupal odporný puch.

Vittoria si přiložila dlaň k ústům. „Che puzzo."

„Effluvium," poučil ji Langdon, „výpary tlejících kostí." Dýchaje přes rukáv se naklonil k otvoru a díval se do hlubiny. Naprostá temnota. „Není vůbec nic vidět."

„Myslíte, že tam dole někdo je?"

„Těžko říct."

Vittoria se přesunula k opačné straně otvoru, kde byl horním koncem opřený zpráchnivělý dřevěný žebřík vedoucí do temných hlubin.

Langdon kroutil hlavou. „Jako v pekle“.

„Možná že by se tam mezi tím harampádím našla nějaká baterka. Zkusím se po ní kouknout,“ vyhrkla chvatně, ale vypadalo to, že jen hledá nějakou výmluvu, aby mohla utéct před tím hrozným zápachem.

„Dejte pozor,“ varoval ji Langdon, „není vůbec jisté, že ten Hassassin -“

Ale už byla pryč.

Na ženskou pěkně silná vůle, musel uznat.

Když se zase sklonil k otvoru, už se mu z těch výparů točila hlava. Zadržel však dech, sehnul se až pod okraj a znovu se snažil něco v té temnotě zahlédnout. Když si oči na tmu trochu zvykly, přece jen začal dole rozeznávat jakési matné obrysy. Vypadalo to, že jáma ústí do nějaké komory. Ďáblova díra. Ptal se sám sebe, kolik asi generací Chigiů už tam leží bez velkých cavyků uskladněno. Zavřel oči a chvíli čekal, až se mu panenky rozšíří a bude se moci v té tmě trochu víc rozkoukat. Když oči znovu otevřel, spatřil dole bledou němou postavu, která jako by se vznášela v temnotě. Langdon se zachvěl, avšak instinktivní nutkání k ústupu se mu podařilo překonat. Vidím to opravdu, nebo se mi to jenom zdá? Je to něčí tělo? Postava se zase vytratila. Znovu zavřel oči a čekal, tentokrát ještě déle, aby oči zachytily i sebeslabší světlo.

Začala se mu však už motat hlava a myšlenky tápaly v temnotách. Ještě aspoň pár vteřin. Nevěděl, je-li to vdechováním výparů nebo tím, jak skláněl hlavu dolů, ale v každém případě už se mu začínal obracet žaludek. Když konečně zase otevřel oči, obraz, který měl před sebou, byl náhle úplně jiný.

Celá krypta dole byla ponořená do zvláštního modravého přísvitu a za sebou slyšel jakýsi sykot. Světlo těkavě slídilo i po příkrých stěnách šachty. Najednou vycítil, že nad ním někdo stojí. Celý zkoprnělý se drápal z otvoru nahoru.

„Pozor!“ ozvalo se za ním.

Dřív než se ohlédl, ucítil vzadu za krkem silnou bolest. Zapotácel se a spatřil, jak od něj Vittorie odtahuje zapálený plynový hořák, jehož syčící plamen osvětloval celou kapli modrým světlem.

Langdon si třel krk. „Co to ksakru vyvádíte?“

„Přinesla jsem vám nějaké světlo a vy jste do mě vrazil.“

Třeštil oči na přenosný plynový hořák, který držela v ruce.

„Nic lepšího jsem nenašla. Žádná baterka tam není.“

Langdon si pořád ještě třel krk. „Vůbec jsem vás neslyšel přicházet.“

Vittoria mu předala hořák a znovu se zašklebila nad puchem vycházejícím z krypty. „Co myslíte, nejsou ty výpary hořlavé?“

„Doufejme, že ne.“

S hořákem v ruce se pomalu vracel k díře. Opatrně se nahnul k okraji, svítil na stěny šachty a sledoval je odshora dolů. Krypta měla kruhový tvar o průměru asi sedmi metrů. V hloubce deseti metrů narazilo světlo na dno. Bylo temné a tvořila je holá zem. A potom Langdon uviděl mrtvolu.

Instinkt mu radil jít od toho pryč. „Je tady,“ hlesl a přinutil se zůstat na místě. Postava tam dole se bledě odrážela od tmavé podlahy. „Zdá se, že ho svlékli donaha.“ Nahá mrtvola, na kterou Langdon svítil, mu příšerným způsobem připomněla tělo Leonarda Vetry.

„Je to jeden z těch kardinálů?“ chtěla vědět Vittoria.

Langdon neměl ponětí, ale kdo jiný by to ksakru mohl být? Upřeně se díval dolů na tu bledou skvrnu. Ani se nepohnula. Nadobro bez života. A přece… Langdon si nebyl tak úplně jistý. Na poloze, kterou ta mrtvola zaujímala, bylo cosi krajně zvláštního. Vypadalo to, jako kdyby…

„Haló!“ zavolal dolů.

„Vy myslíte, že je živý?“

Zezdola nepřišla žádná odpověď'.

„Nehýbe se,“ sděloval Langdon, „ale vypadá to, jako…“ Ale ne, to je nemožné.

„Jakže to vypadá?“ vyzvídala Vittoria a sama se nyní nakláněla nad otvor šachty.

Langdon znovu napínal zrak. „Vypadá, jako kdyby stál.“

Vittoria zadržela dech a sama se sklonila níž přes okraj, aby lépe viděla. „Máte pravdu, on stojí! Možná že ještě žije a potřebuje pomoct!“ Tentokrát ona zavolala tam do hlubiny: „Haló, mi pud sentire. Slyšíte mě?“

Žádná odpověď však z té vlhké jámy nepřicházela. Pouze ticho.

Vittoria sáhla po vratkém žebříku. „Slezu dolů“

Langdon ji chytil za ruku. „Ne, to je nebezpečné. Půjdu tam sám.“

Tentokrát se nevzpírala.

Chinita Macriová seděla otráveně na sedadle pro pasažéry v mikrobuse BBC, zaparkovaném na jednom rohu ve Via Tomacelli. Gunther Glick pořád zkoumal svůj plán Říma a bylo zřejmé, že zabloudil. Jak se obávala, tajemný volající se ozval znovu, tentokrát s konkrétní informací.

„Piazza del Popolo,“ opakoval pořád Glick. „To přece hledáme. Je tam nějaký kostel a v něm nějaký důkaz.“

„Důkaz.“ Chinita si přestala čistit brýle, které držela v ruce, a otočila se k němu. „Důkaz o tom, že byl zavražděn jeden kardinál?“

„Tak to aspoň řekl.“

„A ty věříš všemu, co zaslechneš?“ Jako tak často i tentokrát si Chinita vroucně přála, aby mohla být svou paní. Kameraman je však bohužel vydán na milost a nemilost bláznivým reportérům, pro které natáčí. A pokud si Gunther Glick usmyslí, že dá na nějaký pochybný telefonní tip, ona musí běžet s ním jako pes na vodítku.

Pomyslela si, že jeho rodiče museli být pěkně zakomplexovaní, když mu dali jméno Gunther Glick. Není divu, že toho

nešťastníka potom neustále pronásleduje pocit, že musí něco dokázat. Ale až na to neštastné jméno a na tu protivnou chtivost nějak se vyznamenat byl Glick docela sympatický… roztomilý tím typicky britským, nervózním způsobem. Jako Hugh Grant.

„Neměli bychom se vrátit ke svatému Petru?“ navrhla Macriová co nejšetrněji. „Do tamtoho tajemného kostela bychom se mohli podívat později. Konkláve začalo už před hodinou. Co když se kardinálové dohodnou, zatímco budeme pryč?“

Zdálo se, že ji Glick vůbec neslyšel. „Myslím, že bychom teď měli zatočit doprava. Rozložil plán a znovu ho začal studovat. „Ano, když teď zahnu doprava… a hned potom doleva.“

„Pozor!“ vykřikla Macriová. Jako kameramanka měla oči jako na stopkách. Naštěstí i Glick zareagoval rychle. Dupnul na brzdy a zabrzdil těsně před křižovatkou právě v okamžiku, když se bůhvíodkud vynořily čtyři alfy romeo za sebou, prolétly křižovatkou, hned u příštího bloku domů prudce zpomalily, smykem zatočily doleva a pokračovaly v zběsilé jízdě přesně tím směrem, kterým hodlal vyrazit Glick.

„Šílenci!“ zaječela Macriová.

Glick vypadal otřeseně. „Vidělas to?“

„No bodejť že jo! Jen taktak, že nás nezabili!“

„Ale ne, já myslím ty vozy,“ vyhrkl Glick už zase celý divý. „Byly všechny stejné.“

„Prostě šílenci najedno kopyto.“

„Byly plné.“

„No a co má být?“

„Čtyři stejná auta, každé se čtyřmi pasažéry.“

„Tos ještě nikdy neslyšel o společném užívání jednoho vozu?“

„V Itálii?“ Glick se rozhlédl po křižovatce. „Ti ani nevědí, co to je bezolovnatý benzín!“ Dupnul na plyn a vyrazil za těmi blázny.

Macriová se skácela na opěradlo. „Co to k čertu provádíš?“

Glick zrychlil, aby hned potom zahnul doleva. „Něco mi říká, že v tom kostele nebudeme sami.“

Dolů to šlo pomalu. Příčel za příčlí sestupoval Langdon po vratkém žebříku níž a níž pod podlahu kaple Chigi. Doslova do ďáblovy díry, jak se mu zdálo. Byl obrácený čelem ke stěně, zády do prostoru, a říkal si, že temnější a stísněnější místo by asi sotva mohl během jednoho dne navštívit.

Žebřík zaskřípal při každém kroku a pronikavý pach hnijícího masa a vlhka téměř dusil. Langdon se divil, kde ten Olivetti sakra vězí.

Nahoře nad sebou pořád ještě rozeznával Vittoriinu siluetu s hořákem v ruce, kterým mu svítila dolů na cestu. Jak se od ní vzdaloval, osvětlení sláblo, a to jediné, co sílilo, byl puch.

Na dvanácté příčli shora se to stalo. Noha mu na shnilém povrchu dřeva uklouzla a on se zakymácel. Rychle se nahnul dopředu, aby nespadl až na dno krypty, a vší silou se rukama zachytil žebříku. Pak se mu konečně podařilo nahmátnout nohama příčku, a proklínaje bolestivé odřeniny na obou rukou pokračoval v sestupu.

Po dalších třech příčlích se znovu téměř zřítil, tentokrát však ne vinou shnilého dřeva, nýbrž úleku, když na něj z výklenku, který měl před sebou, náhle zírala hromada lebek. Když se vzpamatoval a rozhlédl se kolem, zjistil, že v téhle výšce je celá stěna jako úl provrtaná výklenky plnými koster. Poblikávající namodralé světlo klouzalo po příšerné sbírce prázdných očních důlků a trouchnivějících hrudních košů.

Kostry v přírodním osvětlení, pomyslel si sarkasticky, protože mu to připomnělo podobný večer, který náhodou absolvoval právě před měsícem. Večer při kostech a plameni. Newyorské Archeologické muzeum totiž uspořádalo dobročinnou večeři při svíčkách - losos na grilu vedle kostry brontosaura. Dostavil se na ni na pozvání Rebecky Straussova, kdysi manekýnky, nyní umělecké kritičky Timesů, třeštidla z černého sametu, cigaret a ne zrovna decentně se předvádějících ňader. Od té doby už mu dvakrát volala. Ani jednou na to nereagoval. Vrcholně negentlemanské, pokáral se a uvažoval, jak dlouho by to Rebecca Straussova v téhle páchnoucí díře asi vydržela.

Ulevilo se mu, když konečně z poslední příčle sestoupil na rozměklou zem. Cítil, jak se mu boty boří do vlhké půdy.

Ohlédl se zpátky, aby se ujistil, že se stěny za ním neuzavřou, a podíval se kolem sebe. Krypta měla kruhový půdorys o průměru zhruba sedmi metrů. Dýchaje znovu přes rukáv se Langdon obrátil k mrtvole. V přítmí, které zde panovalo, bylo jen nezřetelně znát korpulentnější postavu s bledou pletí. Dívala se opačným směrem. Bez hnutí. Mlčky.

Poněkud tápaje v tom šeru se k ní vydal blíž, aby zjistil něco víc. Muž byl sice k Langdonovi obrácený zády, takže mu neviděl do tváře, v každém případě se však zdálo, že opravdu stojí.

„Haló!“ zavolal na něho Langdon. Nic. Jak se přibližoval, všiml si, že ten člověk je velmi malý. Až příliš malý.

„Co se děje?“ ozvala se shora Vittoria, která Langdonovo zvolání zaslechla, přestože bylo přitlumeno rukávem.

Langdon neodpověděl. Byl už nyní dostatečně blízko, aby viděl, jak se věci ve skutečnosti mají. Roztřásl se odporem a měl pocit, jako by se celá komora kolem něho smršťovala. Jako nějaký duch tu před ním ze země vyrůstal starý muž… či spíš jeho polovina. Až po pás byl totiž pohřbený v zemi. Druhá polovina stála vzpřímena nad zemí. Nahá. Ruce měl za zády, svázané rudým kardinálským pásem. Tělo se ochable naklánělo dopředu a ohnutá záda vypadala jako nějaký strašidelný boxovací míč. Hlavu měl zvrácenou dozadu, s očima obrácenýma k nebesům, jako by prosil o pomoc samotného Boha.

„Je mrtvý?“ volala Vittoria.

Langdon přistoupil k tělu. Doufám, v jeho vlastním zájmu. Když už byl docela blízko, podíval se dolů do mužových očí. Byly modré, vytočené vzhůru a zalité krví. Langdon se už nakláněl k jeho ústům, zda přecejen nezachytí nějaký dech, ale okamžitě se odvrátil. „Proboha!“

„Co je?“

Téměř se zakuckal. „Mrtvý je dokonale. Právě jsem spatřil příčinu smrti.“ Z toho, co viděl, šla hrůza. Mužova otevřená ústa byla napěchovaná hlínou. „Někdo mu nacpal až do krku hlínu, a tím ho udusil.“

„Hlínu?“ nechápala Vittoria. „Myslíte jako… zem?“ Langdon se rozpomněl. Země. Vypálená znamení. Země, vzduch, oheň, voda. Ten zabiják přece hrozil, že každé oběti vypálí jako znamení jeden z dávných prvků vědy. Prvním prvkem byla země. Kde Santi v zemním hrobě… Celý obluzený puchem obcházel mrtvolu. Jeho symbolologický instinkt ho měl k tomu, aby hledal vypálené znamení v podobě nějakého umělecky zvládnutého mytického ambigramu. Země? Jak by to asi mohlo vypadat? O vteřinu později už to uviděl. V duchu se mu znovu vynořila stará iluminátská legenda. Na kardinálově hrudi se černalo a mokvalo znamení vypálené v angličtině, v iluminátské lingua pura:

„Země,“ šeptal Langdon, a kroutil hlavou, aby se ujistil, že nápis ztvárněný jakýmsi gotickým písmem lze shora i zdola číst úplně stejně. „Země.“

S hrůzou si náhle uvědomil: Ještě tři! Zbývají ještě další tři.

Navzdory přívětivému osvětlení Sixtinské kaple voskovými svícemi byl kardinál Mortati jako na jehlách. Oficiálně už bylo konkláve zahájeno, a nezačalo nijak slibně.

Před půl hodinou, ve stanovený čas, se do kaple dostavil camerlegno Carlo Ventresca. Došel až k hlavnímu oltáři a odtamtud pronesl zahajovací modlitbu. Poté rozpažil a ke shromážděným kardinálům se obrátil tónem tak bezprostředním, jaký Mortati od oltáře Sixtinské kaple ještě nikdy nezaslechl.

„Jistě dobře víte, že naši čtyři preferiti nejsou momentálně na konkláve přítomni. Žádám vás jménem Jeho Svatosti zesnulého, abyste v plné důvěře a s plným zaujetím postupovali tak, jak máte. Bůh buď při tom jediným vaším rádcem.“ Poté se otočil a chtěl odejít.

„Ale kde jsou?“ vyletělo z jednoho kardinála.

Camerlegno se zarazil. „Upřímně řečeno, nevím.“

„Kdy se vrátí?“

„To také opravdu nevím.“

„A jsou v pořádku?“

„Ani to bohužel nevím.“

„Vrátí se vůbec?“

Chvíli bylo ticho.

„Musíme doufat,“ vyšlo konečně z camerlegnových úst. Potom kapli opustil.

Dveře do Sixtinské kaple byly potom podle dávného zvyku zvenčí uzamčeny dvěma těžkými řetězy. V chodbě před nimi stáli na stráži čtyři příslušníci Švýcarské gardy. Mortati věděl, že od této chvíle až do zvolení papeže smějí být dveře zevnitř otevřeny pouze v případě smrtelného onemocnění některého z kardinálů anebo kdyby se dostavili preferiti. Mortati se modlil, aby to bylo raději z druhého důvodu, i když si tím vzhledem ke svým žaludečním potížím nebyl tak jistý.

Vzal si vzor z rozhodnosti, jakou bylo znát v camerlegnově hlase, a rozhodl se postupovat tak, jak mají. Ohlásil proto začátek hlasování.

Trvalo třicet minut, než proběhly všechny přípravné rituály před prvním hlasováním. Mortati trpělivě čekal před hlavním oltářem, než každý kardinál v pořadí podle věku přistoupí a vykoná předepsaný hlasovací akt.

Konečně přišel k oltáři poslední z kardinálů, poklekl před ním a pronesl formuli:

„Nechť je náš Pán Ježíš Kristus mým svědkem, že svůj hlas odevzdávám tomu, o němž si před Bohem myslím, že by měl být zvolen.“

Kardinál poté povstal a podržel hlasovací lístek vysoko nad hlavou, aby jej každý viděl. Potom položil lístek na podnos, kterým byl přikryt velký kalich. Podnos pak uchopil a sklopil jej tak, aby hlasovací lístek spadl do kalicha. Celé to sloužilo k tomu, aby nebylo možné vhodit do kalicha víc lístků.

Kardinál potom znovu přikryl tácem kalich, poklonil se před křížem a vrátil se na své místo.

Teď, když byl odevzdán poslední hlasovací lístek, byla řada na Mortatim, aby se dal do práce.

Mortati potřásal hlasovacími lístky, aby je promíchal. Potom sňal podnos a vytáhl z kalichu jeden lístek. Rozložil jej (byl přesně dva palce široký) a četl hlasitě, aby to každý slyšel, text vytištěný v záhlaví každého lístku.

„Eligo in summum pontificem… Volím za Nejvyššího Knížete…“ Poté oznámil jméno napsané pod nadpisem, načež propíchl lístek jehlou s nití přesně v místě, kde bylo vytištěno slovo Eligo, a lístek opatrně navlékl na nit. Jméno zvoleného potom zapsal do volebního deníku.

Následně celou proceduru opakoval. Znovu vytáhl z kalichu lístek, nahlas přečetl jméno, navlékl lístek na nit a jméno zanesl do deníku. Téměř okamžitě Mortati cítil, že první kolo volby nepřinese kýžený výsledek, protože chyběla potřebná shoda. Na prvních sedmi hlasovacích lístcích bylo uvedeno sedm různých kardinálů. Bylo celkem normální, že individuální rukopis byl na jednotlivých lístcích různým způsobem deformován, například použitím tiskacích písmen nebo gotického písma. Toto utajování bylo v daném případě dost absurdní, protože bylo jasné, že kardinálové uvedli svá vlastní jména. Mortati ovšem věděl, že to není projev domýšlivosti a individuálních ambicí. Šlo ve skutečnosti o zaběhnutý postup fungující jako obranný manévr - zdržovací taktika, která měla zajistit, že žádný kardinál nezíská dostatečný počet hlasů zajišťující vítězství… a že tedy bude muset proběhnout další kolo hlasování.

Kardinálové prostě čekali, až tu budou jejich preferiti.

Když byl zaznamenán poslední hlas, Mortati oznámil, že hlasování bylo „neúspěšné“.

Uchopil nit, na které byly navlečeny všechny hlasovací lístky a spojil oba její konce, takže utvořila kruh. Kruh položil

na stříbrný podnos, přidal k němu nějakou chemikálii a odnesl podnos k malému krbu, kde lístky zapálil. Látka přidaná k hlasovacím lístkům vydávala černý kouř, který proudil kouřovodem do otvoru ve střeše kaple, odkud stoupal do výše před zraky všech přihlížejících. Kardinál Mortati tím odeslal do světa svou první informaci o volbě.

První volba. Žádný papež.

Téměř už udušen výpary stoupal Langdon namáhavě po žebříku zpět k otvoru do šachty. Shora slyšel nějaké hlasy, ale bylo těžké se v nich vyznat. V hlavě mu ostatně neustále vězel obraz kardinála s vypáleným znamením.

Země… Země…

Čím blíž už byl ke konci žebříku, tím víc se mu vědomí mátlo a začal mít strach, že omdlí a zřítí se dolů. Když mu zbývaly poslední dvě příčle, ztratil rovnováhu. Naklonil se dopředu, snaže se zachytit okraje otvoru, nedosáhl však k němu. Ruce už ztratily kontakt se žebříkem a tělo se naklánělo zpátky do hlubiny. Náhle ucítil silnou bolest v podpaží a hned potom se ocitl ve vzduchu, s nohama divoce kopajícíma nad zející propastí.

Pod rameny jej uchopily silné paže dvou příslušníků Švýcarské gardy, kteří ho také vytáhli do vzduchu. Langdonova hlava, kuckající a lapající po vzduchu, se vynořila z ďáblovy díry. Vojáci ho přetáhli přes okraj jámy a položili na podlahu, zády na chladný mramor dláždění.

Na okamžik si Langdon nebyl jistý, kde to vůbec je. Nad sebou viděl hvězdy… obíhající planety. Kolem něho pobíhaly jako v mlze lidské postavy. Někdo křičel. Pokoušel se posadit. Ležel u základny kamenné pyramidy. Náhle zaslechl povědomý tón zlostného výkřiku, a už poznal, o koho se jedná.

Olivetti ječel na Vittorii: „Proč jste to ksakru nezjistili hned napoprvé?“

Vittoria se pokoušela celou situaci objasnit.

Olivetti ji přerušil uprostřed věty a začal vyštěkávat rozkazy svým mužům. „Vytáhněte odtamtud tu mrtvolu! Prohledejte zbytek budovy!“

Langdon se pokoušel posadit. Kaple Chigi byla plná příslušníků Švýcarské gardy. Závěsy chránící vstup do kaple byly strženy a on vdechoval čerstvý vzduch. Pozvolna se mu vracelo jasné vědomí a rozpoznal přicházející Vittorii. Klekla si k němu a její tvář mu připadala jako tvář anděla.

„Už je to dobré?“ zeptala se. Vzala ho za ruku a hmatala tep. Její prsty se zlehka dotýkaly jeho kůže.

„Děkuji.“ Langdonovi už se podařilo řádně se posadit. „Olivetti šílí.“

Vittoria přikývla. „Nemůžeme se mu divit. Vymňoukli jsme to.“

„Chcete říct, že ja jsem to vymňoukl.“

„Tak se z toho vykruťte. Příště to nechte na něm.“

Příště? Langdon to vzal jako ironickou poznámku. Neexistuje žádné příště! Prostě jsme to zmrvili!

Vittoria se podívala na Langdonovy hodinky. „Máme ještě čtyřicet minut. Vemte rozum do hrsti a pomozte mi najít další vodítko.“

„Už jsem vám, Vittorie, přece říkal, že ty sochy jsou pryč. Cesta Osvícení je v -“ Včas se zarazil.

Vittoria se chápavě usmála.

Langdon se náhle vrávoravě vztyčil. Hlava se mu ještě točila, když klouzal očima po uměleckých dílech kolem sebe. Pyramidy, hvězdy, planety, elipsy. Konečně se zorientoval. Tohle je přece první Oltář vědy! A ne Panteon!“ Začalo mu svítat, jak byla tato kaple dokonale iluminátská - daleko decentněji, a přitom exkluzivněji než ve světoznámém Panteonu. Kaple Chigi byla cosi mimořádného, pocta velkému mecenáši vědy, vyzdobená symboly země. Prostě perfektní.

Langdon se opřel o zeď a prohlížel si mohutné pyramidy. Vittoria měla naprostou pravdu. Je-li prvním Oltářem vědy tato kaple, pak by tu socha sloužící jako první iluminátské vodítko ještě někde mohla být. Langdona se náhle zmocnil příval naděje, že třeba ještě není všechno ztraceno. Pokud tu nějaké vodítko ještě zbylo a pokud by se podle něj mohli dostat ke druhému Oltáři vědy, zbývala jistá možnost, že toho zabijáka dopadnou.

Vittoria přistoupila blíž k Langdonovi. „Zjistila jsem, kdo byl ten neznámý iluminátský sochař.“

„Cože?“ vyhrkl Langdon.

„Takže teď potřebujeme jenom přijít na to, která z těch zdejších soch je-“

„Moment! Vy opravdu víte, kdo ty sochy vytvořil?“ Langdon totiž už řadu let marně pátral, kde by se právě tohle dalo zjistit.

Vittoria se zasmála. „Byl to Bernini.“ Zarazila se. „Slavný Bernini.“

Langdonovi bylo okamžitě jasné, že se Vittoria mýlí. Bernini to v žádném případě nemohl být. Gianlorenzo Bernini byl druhý nejslavnější sochař všech dob, zastíněný pouze Michelangelem. V patnáctém století vytvořil víc soch než kterýkoli jiný umělec. Muž, po němž pátrali, však měl bohužel být zcela neznámý, nikdo.

Vittoria se zamračila. „Nezdá se, že by vás to vzrušilo.“

„Bernini to být nemohl.“

„Proč ne? Byl to Galileův současník. Byl vynikající sochař.“

„Byl to velmi slavný muž a k tomu katolík.“

„Ano,“ souhlasila Vittoria, „přesně jako Galileo.“

„Ne,“ oponoval Langdon, „nic takového jako Galileo. Galileo byl Vatikánu trnem v oku, zatímco Bernini byl vatikánské zázračné dítě. Církev Berniniho přímo milovala. Stal se ve Vatikánu nejvyšší autoritou ve všech uměleckých otázkách. Prakticky celý život strávil ve zdech Vatikánu.“

„Dokonalá přetvářka. Iluminátský podvratný kousek.“

Langdon se cítil trochu dotčený. „Vittorie, illuminati hovořili o svém tajném umělci jako o il maestro ignoto - neznámém mistru.“

„Ano, neznámém pro ně. Vzpomeňte na utajování u svobodných zednářů - i u nich znala celou pravdu pouze špička. Galileo mohl skutečnou identitu neznámého sochaře většině členů zatajit… už kvůli bezpečnosti samotného Berniniho. Takže na to Vatikán nemusel nikdy přijít."

Langdona to sice nepřesvědčilo, ale musel uznat, že na Vittoriině úvaze něco je. Iluminá ti byli známí tím, že tajné informace zpřístupňovali vždy jen nejvyšší vrstvě členstva. Především díky tomu se jim také dařilo působit v úplné tajnosti… všechno věděla jenom hrstka z nich.

„A Berniniho spříznění s iluminá ty vysvětluje, proč je autorem těch dvou pyramid," dodala Vittoria s úsměvem.

Langdon se obrátil k mohutným tesaným pyramidám a zavrtěl hlavou. „Bernini byl náboženský sochař. Je vyloučeno, že by tesal pyramidy."

Vittoria pokrčila rameny. „Řekněte to téhle informační ceduli."

Langdon se otočil a na tabulce četl:

KAPLE CHIGI JAKO UMĚLECKÉ DÍLO
Architektura je dílem Rafaelovým,
veškerá vnitřní výzdoba pochází
od Gianlorenza Berniniho.

Přečetl si tu tabulku dvakrát, a pořád ještě nebyl přesvědčený. Gianlorenzo Bernini byl obdivovaný pro své hlubokým náboženským cítěním prodchnuté sochy Panny Marie, andělů, proroků, papežů. Jak by ho mohlo napadnout tesat pyramidy?

Langdon se díval na monumentální pyramidy a byl z toho všeho úplně vedle. Každá z nich na sobě nesla zářivý medailon oválného tvaru. Obě působily dokonale nekřesťansky. Pyramidy, nad nimi hvězdy, znamení zvěrokruhu. Veškerá vnitřní výzdoba pochází od Gianlorenza Berniniho. Langdon si uvědomoval, že kdyby to byla pravda, musela by mít pravdu i Vittoria. Pak by tedy byl oním neznámým iluminátským mistrem Bernini, a nikdo jiný než on se na výzdobě této kaple nepodílel! Závěry, které z toho vyplývaly, se řítily až příliš rychle, a Langdonovi dalo hodně práce, aby je strávil.

Bernini byl iluminát.

Bernini byl autorem iluminátských ambigramů.

Bernini navrhl trasu cesty Osvícení.

Langdon byl sotva schopen slova. Že by právě sem, do této drobné kaple Chigi, světově proslulý Bernini umístil sochu ukazující cestu k dalšímu Oltáři vědy v Římě?

„Bernini? To by mě nikdy nenapadlo."

„A kdo jiný než slavný vatikánský umělec mohl mít dostatek vlivu na to, aby svá díla rozmístil po Římě v určitých katolických kaplích a naznačil tím Cestu Osvícení? Určitě ne někdo neznámý."

Langdon se nad tím zamyslel. Díval se na pyramidy a uvažoval o tom, zda jedna či druhá by mohla být hledaným vodítkem. Anebo obě? „Každá z pyramid je orientovaná opačným směrem," zmínil se, aniž si byl jistý, co z toho vlastně vyplývá. „Jsou ale zároveň úplně stejné, takže nevím, která…"

„Nemyslím, že pyramidy jsou to, co tady hledáme."

„Ale je to jediné sochařské dílo, které se tu nachází."

Vittoria ho přerušila, ukazujíc směrem k Olivettimu a několika jeho mužům, stojícím blízko ďáblovy díry.

Langdon sledoval, směr jejího gesta - mířilo na vzdálenější stěnu. Zprvu si ničeho nevšiml, potom se však někdo pohnul a on cosi zahlédl. Bílý mramor. Ruku. Torzo. A potom vytesanou tvář. Částečně skrytou ve svém vlastním výklenku. Dvě lidské postavy v životní velikosti, vzájemně propletené. Langdonovi začalo srdce bušit prudčeji. Až dosud se tak soustředil na pyramidy a ďáblovu díru, že si toho sousoší vůbec nepovšiml. Vydal se přes celou chrámovou loď, prodíraje se mezi spoustou lidí, k tomu sochařskému výtvoru, a když už se ocitl dost blízko, bylo mu jasné, že jde jednoznačně o dílo Berniniho. Vypovídala o tom přesvědčivost kompozice, propracovanost tváří a rozevlátého roucha, a vynikající kvalita bílého mramoru. Avšak teprve když stál přímo před sousoším Langdon poznal, koho představuje. Hleděl do obou tváří a úžasem se až zajíkl.

„Kdo to je?" ptala se Vittoria, která mezitím došla k němu.

Langdon stál pln údivu. „Habakuk a anděl," špitl konečně. Šlo o dobře známé Berniniho dílo, zmiňované v řadě kunsthistorických prací; Langdon zapomněl, že se nachází právě zde.

„Habakuk?"

„Ano. Prorok, který předvídal zničení Země."

Zdálo se, že Vittoria není s touto odpovědí právě spokojená. „Myslíte, že jde o vodítko?"

Užaslý Langdon přikývl. Ještě nikdy v životě si ničím nebyl tak jistý. Šlo o první iluminátský náznak. O tom nebylo pochyb. Napevno sice počítal s tím, že sousoší bude nějak „poukazovat" na následující Oltář vědy, avšak netušil, že půjde o náznak tak doslovný. Anděl i Habakuk měli rozpřažené ruce a ukazovali kamsi do dáli.

Langdon se náhle usmál. „Ne právě nenápadné, není-liž pravda?"

Vittoria vypadala vzrušeně, ale také trochu zmateně. „Že někam ukazují, to vidím, ale každý jinam."

Langdon se znovu pousmál. Byla to pravda. Každá z postav sice ukazovala do dálky, ale v opačném směru. Langdon však už znal řešení tohoto problému. Plný náhlé energie se hnal ke dveřím.

„Kam jdete?" volala na něho Vittoria.

„Ven!" Běželo se mu už docela lehce. „Musím se podívat, kterým směrem to sousoší ukazuje!"

„Počkejte! Jak víte, podle kterého z těch ukazováků se máte řídit?"

„Báseň. Ta poslední řádka!“ volal na ni za sebe.

„Nechť anděl vede vás tou pravou z cest?“ Dívala se na napřažený andělův prst. Zrak se jí neočekávaně zamlžil. „To tedy ať mě vezme čert!“

Gunther Glick a Chinita Macriová seděli v zaparkovaném mikrobusu BBC ve stínu na vzdáleném konci Piazza del Popolo. Dorazili tam krátce po čtyřech automobilech alfa romeo, právě včas, aby se stali svědky nepředstavitelného sledu událostí. Chinita sice stále ještě nevěděla, oč vlastně jde, dbala však na to, aby se její kamera nezastavila ani na okamžik.

Jakmile dojeli, spatřili celou armádu mladých mužů, jak ve spěchu opouštějí své automobily a obklíčují kostel. Někteří z nich měli zbraně připravené k výstřelu. Jeden z nich, starší upjatý muž, klusal v čele družstva ke schodům vedoucím ke hlavnímu vchodu do kostela. Potom vytáhli pistole a odstřelili u dveří zámky. Macriová nic neslyšela, a proto se domnívala, že mají na pistolích tlumiče. Všichni se vřítili do kostela.

Chinita mínila, že nejlepší bude zůstat v autě a z přítmí to všechno pěkně natáčet. Koneckonců když se někde střílí, je lepší držet se kousek dál, a z mikrobusu mají docela dobrý rozhled. Glick neprotestoval. V té chvíli bylo rušno kolem kostela; muži spěchali dovnitř a ven a bylo slyšet samé rozkazy. Chinita sledovala kamerou tým prohledávající okolí katedrály. Všichni byli sice v civilu, ale pohybovali se s vojenskou přesností. „Kdo by to mohl být?“ ptala se.

„Čert ví,“odpověděl Glick, kterého to všechno, jak se zdálo, přímo fascinovalo. „Točíš to?“

„Všechno.“

„Ještě pořád si myslíš, že bychom se měli vrátit a trčet přes svatým Petrem?“ ptal se Glick poněkud samolibě.

Chinita nevěděla, co na to odpovědět. Bylo jasné, že se tu něco děje, ale měla už dost zkušeností, aby věděla, že akce navenek vzrušující mívá leckdy zcela banální jádro. „Možná že o nic nejde,“ namítla. „Chlapci třeba dostali stejný tip jako ty, a teď si prostě jen ověřují, co je za tím. Možná jde o falešný poplach.“

Glick ji chytil za ruku. „Koukej tamhle! Ber to!“ ukazoval směrem ke kostelu.

Chinita zaměřila kameru na nejvyšší stupeň vstupního schodiště. „A hele, kdopak to tam je,“ poznamenala zaostřujíc na muže, který právě vycházel z chrámu.

„Co je to za elegána?“

Chinita zaostřila na detailní záběr. „V životě jsem ho neviděla. Ale nevadilo by mi vidět ho ještě jednou,“ podotkla se smíchem.

Robert Langdon se hnal dolů se schodů katedrály až doprostřed náměstí. Začalo se stmívat - teprve nyní, protože na jaře zapadá slunce v Římě pozdě. Teď zmizelo za okolními budovami a piazza se octla ve stínu.

„Takže, signore Bernini, kam vlastně ten váš anděl ukazuje?“ ptal se v duchu.

Otočil se a zkoumal, jak je kostel, který právě opustil, orientovaný podle světových stran. V duchu si promítal polohu kaple Chigi uvnitř kostela a sochy anděla v kapli. Bez váhání se otočil přesně k západu - čelem k rudé záři zapadajícího slunce. Času zbývalo stále méně.

„Jihozápad,“ prohlásil, mrače se na obchody a obytné domy bránící lepšímu výhledu. „Nejbližší vodítko bude tam.“

S mozkem na nejvyšší obrátky Langdon v duchu listoval stránku za stránkou v dějinách italského umění. I když s Berniniho dílem byl obeznámený dobře, věděl, že tento sochař byl až příliš plodný, než aby každý, kdo nebyl přímo odborníkem, znal každý jeho výtvor. S ohledem na to, že první vodítko - sousoší Habakuk a anděl - bylo poměrně proslulé, Langdon doufal, že i druhé vodítko by mohl mít uloženo v paměti.

Země, vzduch, oheň, voda, opakoval si v duchu. Zemi už našli - uvnitř Kaple země stál Habakuk, prorok předpovídající její zánik.

Nejbližší na řadě je vzduch. Langdon se nutil k přemýšlení. Berniniho socha, která má co dělat se vzduchem! Nenapadalo ho vůbec nic. Přesto horečně přemýšlel. Jsem na Cestě Osvícení! Ta cesta je dosud nedotčená!

S pohledem obráceným k jihozápadu napínal Langdon zrak, zda nezahlédne špičatou nebo aspoň vůbec nějakou kostelní věž čnící nad domy, které mu bránily ve výhledu. Neviděl ale vůbec nic. Potřeboval nějaký plán města. Kdyby se mu podařilo zjistit, které kostely se nacházejí odtud jihozápadním směrem, některý z nich by mu možná mohl něco připomenout. Vzduch, opakoval si neustále. Vzduch. Bernini. Socha. Vzduch. Přemýšlej!

Langdon se obrátil a spěchal zpátky ke schodišti do chrámu. Pod lešením už na něho čekala Vittoria s Olivettim.

„Jihozápad,“ prohlásil Langdon, sotva popadaje dech. „Nejbližší kostel je jihozápadně odtud.“

Olivetti chladně zašeptal: „Tentokrát jste si jistý?“

Langdon na to rýpnutí nezareagoval. „Potřebujeme plán. Nějaký, na kterém jsou zaneseny všechny římské kostely.“

Velitel jej chvíli pozoroval, aniž hnul brvou.

Langdon se podíval na hodinky. „Zbývá nám už jen půl hodiny.“

Olivetti seběhl po schodišti dolů ke svému vozu, který stál zaparkovaný rovnou před průčelím chrámu.

Langdon doufal, že šel pro plán.

Vittorie se zmocnilo vzrušení. „Takže ten anděl ukazuje k jihozápadu? Nemáte tušení, které kostely můžou tím směrem být?“

„Kvůli těm mizerným barákům nevidím dál.“ Langdon se otočil a znovu se díval na náměstí. „A římské kostely já tak dobře -“ Zarazil se.

Vittoria se zjevně polekala. „Co je?“

Langdon se znovu rozhlížel po náměstí. Teď, když vyšel nahoru až na poslední schod, stál výš a měl lepší rozhled. Sice pořád ještě nic neviděl, byl si však vědom, že postupuje správným směrem. Klouzal očima vzhůru po vratkém lešení sahajícím do výše šesti poschodí, téměř k vrcholu chrámové okenní růžice, daleko výš než ostatní budovy na náměstí. Okamžitě mu blesklo hlavou, kam se podívá ze všeho nejdřív.

Na druhé straně náměstí Chinita Macriová a Gunther Glick seděli jako přilepení k přednímu oknu svého mikrobusu.

„Natáčíš to?“ ptal se Gunther.

Macriová zaostřila záběr na muže, který teď šplhal po lešení. „Je přece jen příliš slušně oblečený, než aby si hrál na Spidermana, když už se mě ptáš.“

„A kdo je madam Spidermanová?“

Chinita se podívala na atraktivní ženu stojící pod lešením. „Vsadím se, že bys to rád zjistil.“

„Co myslíš, měl bych zavolat do redakce?“

„Zatím ne. Ještě počkáme. Než přiznáme, že jsme opustili konkláve, měli bychom mít v rukávě už nějaké eso.“

„Myslíš, že někdo skutečně zabil jednoho z těch starých prďolů?“

Chinita se zakuckala. „Ty ale určitě přijdeš do pekla.“

„Jo, a Pulitzera si vezmu sebou.“

Čím se Langdon dostával na lešení výše, tím méně pevné se mu zdálo. S každým krokem byl ovšem rozhled po Římě lepší. A tak lezl dál.

Když dosáhl posledního patra lešení, sotva už popadal dech. Oprášil ze sebe omítku a postavil se. Výška ho vůbec neděsila, naopak, spíš mu dodávala kuráže.

Rozhled byl vskutku povznášející. Jako rudý oceán se rozlévaly před Langdonem římské střechy, planoucí v západu slunce. Poprvé v životě měl možnost zahlédnout z tohoto místa něco víc než znečištěnou a rušnou metropoli - Řím v jeho dávných kořenech - Cittá di Dio, Boží město.

S očima přimhouřenýma proti zapadajícímu slunku Langdon podrobně prohlížel střechy, pátraje po nějaké kostelní věži nebo zvonici. Přestože se díval stále dál a dál až k obzoru, neviděl nic. V Římě jsou stovky kostelů. Nějaký musí stát i na jihozápad odtud! Pokud ovšem je takový kostel vidět, připomněl si. A pokud vůbec ještě stojí!

Snažil se přesouvat se v prostoru pohledem co nejpomaleji a pustil se do pátrání znovu od začátku. Samozřejmě věděl, že každý kostel nemusí mít viditelnou věž; což se týká zejména drobnějších, zastrčených svatyní. Nemluvě o tom, že od šestnáctého století, kdy podle zákona směly být nejvyššími budovami pouze kostely, se v Římě mnoho změnilo. Dnes se Langdon díval na vysoké činžáky, věžáky a televizní věže.

I napodruhé dospěl Langdon pohledem až k obzoru, aniž cokoli spatřil. Ani jediná kostelní věž. V dáli, na samém okraji města se proti zapadajícímu slunci rýsovala mohutná silueta Michelangelovy kupole svatopetrské baziliky. Vatikán. Langdon se ptal sám sebe, jak se asi daří kardinálům a zda se Švýcarské gardě povedlo objevit antihmotu. Něco mu říkalo, že nepodařilo… a ani se to podařit nemá.

V hlavě se mu zase vynořila ta báseň. Rozebíral ji pečlivě řádek od řádku. Kde Santi v zemním hrobě s ďábla dírou. Santiho hrobku už našli. A skryté prvky křížem Římem vedou. Skryté prvky - to je země, vzduch, oheň a voda. Toť cesta světla je, a svatý test. Cesta Osvícení značená Berniniho sochami. Nechť anděl vede vás tou pravou z cest.

Anděl ukazoval na jihozápad.

„Schodiště před vchodem!“ vykřikl Glick a divoce ukazoval předním sklem mikrobusu BBC. „Něco se tam děje!“

Macriová okamžitě sklopila směr záběru opět dolů k hlavnímu vchodu do kostela. Evidentně se tam něco sběhlo. Muž vojenského vzezření přistavil jeden z automobilů alfa romeo těsně k patě schodiště a otevřel zavazadlový prostor. Rozhlížel se potom po náměstí, jako kdyby kontroloval, zdali se někdo nedívá. Macriová už se na chvíli lekla, že je spatřil, klouzal však pohledem dál. Zřejmě spokojen s výsledkem svého pátrání vytáhl přenosnou vysílačku a něco do ní říkal.

Náhle to vypadalo, jako kdyby z kostela vyrážela celá armáda. Muži se nastavěli na horním konci schodiště do řady, a v řadě také jako lidská stěna sestupovali po schodech dolů. Za nimi, téměř úplně skrytí za jejich zády, čtyři vojáci něco nesli. Něco těžkého. Podivného.

Glick se nahnul dopředu nad přístrojovou desku. „Kradou něco z toho kostela?“

Chinita si přiblížila záběr ještě víc a použila teleobjektiv, aby tu živou stěnu podrobněji prozkoumala, nenajde-li v ní nějaký otvor. Zlomek vteřinky, nic víc. Jediný snímeček by úplně stačil, prosila. Jenomže muži pochodovali v sevřeném útvaru. No tak! Macriová na ně nechala zaostřeno, a to se jí vyplatilo. Když se pokoušeli předmět zdvihnout a uložit do kufru auta, přece jen se jí povedlo odhalit skulinku. Jen na okamžik jeden z mužů, ten starší, zakolísal. Což ale Macriové stačilo k tomu, aby se jí podařilo ulovit snímek. Vydal za deset záběrů.

„Zavolejte redakci,“ oznamovala Chinita. „Máme mrtvolu.“

Hodně daleko odtud, v CERNu, Maximilián Kohler zabočil se svým invalidním vozíkem do pracovny Leonarda Vetry. Hbitě se začal probírat jeho záznamy. Jelikož nenašel, co hledal, přesunul se do Vetrovy ložnice. Horní zásuvka nočního stolku byla uzamčená. Pomocí nože, který sebral v kuchyni, se mu podařilo ji vypáčit.

Uvnitř Kohler nalezl právě to, co hledal.

Langdon seskočil z lešení dolů a očistil si zaprášené šaty. Vittoria už na něj čekala.

„Nic?“ ptala se.

Zavrtěl hlavou.

„Kardinála už naložili do auta.“

Langdon se podíval k zaparkovanému automobilu, kde se Olivetti se skupinou vojáků skláněl nad plánem rozloženým na kapotě. „Dívají se na jihozápad?“

Přikývla. „Nejsou tam žádné kostely. Ten první, na který tím směrem narazíte, je svatý Petr.“

Langdon s uspokojením zamručel. Aspoň na tom se shodli. Vydal se k Olivettimu; vojáci se rozestoupili, aby mu uvolnili cestu.

Olivetti vzhlédl od plánu. „Nic. Ale tady v tom není uvedený každý kostel. Jenom ty větší. Jejich tu asi padesát.“

„Kde jsme my?“ chtěl vědět Langdon skloněný nad plánem města.

Olivetti ukázal na Piazza di Popolo a narýsoval přímku směřující přesně k jihozápadu. Čára se značně odchylovala od černých čtverečků naznačujících polohu větších kostelů. Velké chrámy byly v Římě bohužel také ty nejstarší… ty, které existovaly už v patnáctém století.

„Musím už nějak rozhodnout,“ prohlásil Olivetti. „Jste si tím směrem jistý?“

Langdon si vybavil andělův natažený ukazovák a pocítil, že jde znovu do tuhého. „Ano, pane. Naprosto.“

Olivetti pokrčil rameny a ještě jednou narýsoval přímku. Protínala Markétin most, Via Cola di Rienzo, procházela Piazza di Risorgimento, aniž narazila na kterýkoli z kostelů, až nakonec končila rovnou ve středu Svatopetrského náměstí.

„Proč to nemůže být svatý Petr?“ zeptal se jeden z vojáků, který měl pod levým okem hlubokou jizvu. „Je to přece taky kostel.“

Langdon zavrtěl hlavou. „Musí jít o veřejné prostranství. A tím v danou chvíli zrovna není.“

„Ale ta čára protíná Svatopetrské náměstí,“ vmísila se Vittoria, nahlížejíc Langdonovi přes rameno. „Náměstí je přece veřejné.“

Langdon si to mezitím už také uvědomil. „Nejsou tam ale sochy.“

„Copak uprostřed nestojí monolit?“

Měla pravdu. Ve středu Svatopetrského náměstí se tyčil egyptský monolit. Langdon se díval na ten, který stál na náměstí rovnou naproti. Nadutá pyramida. Zvláštní shoda okolností, napadlo ho. Ignoroval ji však. „Vatikánský monolit nepochází od Berniniho. Do Říma ho dopravil Caligula. A nemá žádnou souvislost se vzduchem.“ Byl tu ještě jeden problém. „Kromě toho báseň uvádí, že ty prvky jsou rozmístěné po Římě. Svatopetrské náměstí se však nachází ve Vatikánu, nikoli v Římě.“

„Záleží na tom, koho se ptáte,“ podotkl jeden z příslušníků Švýcarské gardy.

„Cože?“ užasl Langdon.

„O tom se odjakživa vedly spory. Na většině plánů je Svatopetrské náměstí uvedeno jako součást Vatikánu, jelikož se ale nachází mimo jeho hradby, městské úřady už celá staletí tvrdí, že je součástí Říma.“

„Vy si z nás děláte blázny,“ odporoval Langdon, který nic takového nikdy neslyšel.

„Já se o tom zmiňuju jen proto, že se velitel Olivetti a paní Vetrová ptali na sochu, která má co dělat se vzduchem,“ bránil se voják.

Langdon vyvalil oči. „A vy snad o nějaké takové na Svatopetrském náměstí víte?“

„Ne tak docela. Není to vlastně ani socha. Asi to nemá význam.“

„Jen povídejte,“ naléhal Olivetti.

Gardista pokrčil rameny. „Vím o tom jen z toho důvodu, že obvykle mívám službu na náměstí. U svatého Petra znám každý kout.“

„Ta socha!“ popoháněl ho Langdon. „Jak vypadá?“ Pomalu už začal kroutit hlavou údivem nad tím, že by iluminátí mohli mít tolik drzosti, aby druhé vodítko umístili rovnou před Svatopetrským chrámem.

„Držím tam hlídku každý den,“ pokračoval voják. „Je to uprostřed, přímo tam, kam ukazuje tamhleta čára. Proto jsem si na to také vzpomněl. Jak už jsem říkal, není to vlastně socha. Je to spíš takový… blok.“

Olivetti vypadal naštvaně. „Blok?“

„Ano, pane. Mramorový blok zapuštěný do dlažby náměstí. Jako základna monolitu. Není ale pravoúhlý. Je to elipsa. A do toho kamene je vytesaný obraz nafukujícího se větru.“ Zarazil se. „Vzduchu, když si to přejete vyjádřit vědecky.“

Langdon zíral na mladého vojáka pln údivu. „Reliéf!“ vyhrkl náhle.

Všichni se na něho ohlédli.

„Reliéf,“ poučoval Langdon, „je součást sochařství. Sochařství je umění tvorby postav - trojrozměrných nebo v reliéfu. Tak psal křídou na tabuli definici sochařství už řadu let. Reliéf je v podstatě dvourozměrná socha, jako například profil Abrahama Lincolna na americkém centu. Jiným dokonalým příkladem jsou Berniniho medailony v kapli Chigi.

„Bassorilievo?“ ptal se voják používaje italského názvu.

„Ano, basreliéf!“ Langdon zaklepal klouby prstů na kapotu. „Tohle mě vůbec nenapadlo! Ten reliéf, o kterém mluvíte, se nazývá West Ponente, Západní vítr. Je také znám jako Respiro di Dio.“

„Boží dech?“

„Ano! Vzduch! A byl vytesán a zasazen na to místo původním architektem!“

Vittoria byla zřejmě zmatená. „Já myslela, že chrám svatého Petra navrhl Michelangelo.“

„Ano, ovšem jen baziliku!“ zvolal Langdon vítězoslavně. „Náměstí svatého Petra navrhl Bernini!“

Když karavana alf romeo vyrazila z Piazza del Popolo, nikdo z jejich osazenstva si nevšiml, že hned za nimi se dal do pohybu také mikrobus BBC.

Gunther Glick šlápl na plyn a razil si cestu hustou dopravou přes Tiberu po Markétině mostě v závěsu za čtyřmi alfami romeo. Při podobných příležitostech se obvykle snažil zůstat za sledovanými v nenápadné vzdálenosti, tentokrát však měl co dělat, aby s nimi nadobro neztratil kontakt. Ti chlapi se řítili jako zběsilí.

Macriová seděla vzadu ve svém pracovním koutě a končila hovor s Londýnem. Zavěsila a volala dopředu na Glicka, ve snaze přehlušit hluk pronikající do vozu zvenčí: „Chceš slyšet dobrou nebo špatnou zprávu?“

Glick se zamračil. Jednání s mateřskou redakcí nikdy neprobíhalo hladce. „Špatnou.“

„Zuří, že jsme opustili stanoviště.“ „To se skutečně divím.“

„Taky si myslí, že ten, co ti dal ten tip, je podvodník.“ „Bodejť.“

„A šéf mě právě varoval, že jsi pouhý žvanílek.“ Glick se zamračil. „Nádhera. A ta dobrá zpráva?“ „Jsou ochotní se podívat na to, co jsem právě natočila.“ Glickovo škaredění se změnilo ve spokojený úšklebek. To se ještě uvidí, kdo je pouhý žvanílek. „Tak jim to hned pusť.“

„Nemůžu to poslat, dokud nezastavíme a nebudeme mít pevné spojení.“

Glick hnal mikrobus z mostu na Via Cola di Rienzo. „Teď zastavit nemůžu.“ Prudkým odbočením doleva kolem Piazza del Risorgimento se mu podařilo znovu se zavěsit za alfy romeo.

Macriová se musela přidržet počítače, aby neztratila při té zatáčce rovnováhu, a křikla na Glicka: „Rozmlátíš modem a pak si můžeme náš záznam odnést do Londýna třeba pěšky.“

„Vydrž, drahá. Něco mi říká, že už jsme skoro na místě.“ Macriová se podívala ven. „Kde to jsme?“ Glick zíral na známou kupoli, která se nyní vynořila rovnou před nimi. Zasmál se. „Přesně tam, kde jsme začali.“

Čtyři alfy romeo se hbitě propletly ruchem Svatopetrského náměstí, oddělily se od sebe a zaparkovaly na různých místech po obvodu náměstí. V civilu oblečení příslušníci Švýcarské gardy nenápadně vystoupili a vmísili se do tlačenice turistů a služebních mikrobusů zpravodajských společností, aniž byli od ostatních lidí k rozeznání. Někteří vstoupili do kolonády mezi les sloupoví a splývali, jak se zdálo, s prostředím. Langdon přihlížející za oknem automobilu měl pocit, že se kolem baziliky svatého Petra stahuje smyčka.

Kromě mužů, s nimiž právě dorazil, povolal Olivetti vysílačkou z Vatikánu ještě další, kteří se rovněž v civilu rozmístili v blízkosti Berniniho Západního větru. Když se Langdon rozhlížel po rozsáhlém prostranství Svatopetrského náměstí, znovu si kladl obvyklou zneklidňující otázku: Jak se odtud chce ten iluminátský zabiják dostat? Jak sem hodlá mezi těmi spoustami lidí dopravit jednoho kardinála a přede všemi ho tu zabít? Podíval se na hodinky. Bylo 8.54. Zbývalo šest minut.

Olivetti se z předního sedadla otočil k Langdonovi a Vittorii. „Vy dva se postavte rovnou na tenhle Berniniho balvan či blok či co to k čertu je. Chovejte se jako posledně. Jste turisté. Kdybyste cokoli zahlédli, zavolejte mě mobilem.“

Než se Langdon zmohl na odpověď, Vittoria ho chytila za ruku a vytáhla z auta.

Jarní slunko zapadlo za Svatopetrskou baziliku a celé náměstí se ponořilo do stínu. Langdona se zmocnilo neblahé mrazení. Když se proplétali davem, nedalo mu, aby si zkoumavě neprohlížel každou tvář, kterou míjeli, a neptal se sám sebe, zda některá z nich nepatří tomu zabijákovi. Hřála ho jenom Vittoriina dlaň.

Když přecházeli rozsáhlé otevřené prostranství, Langdon cítil, že piazza působí přesně tak, jak to dostal umělec zadáno: „Vyvolat pokoru v každém, kdo na náměstí vstoupí.“ Momentálně se Langdon skutečně cítil pokořený. Pokořený a hladový, jak si uvědomoval, zároveň překvapen tím, že v tak napjaté chvíli ho napadá tak všední myšlenka.

„K obelisku?“ ptala se Vittoria.

Langdon přikývl a vzali to přes náměstí obloukem doleva.

„Čas?“ informovala se Vittoria kráčejíc rázně, avšak nenuceně.

„Zbývá pět minut.“

Vittoria neřekla nic, Langdon však cítil, že mu ruku svírá pevněji. Pistoli měl stále ještě u sebe. Doufal, že Vittorii nenapadne ji tady použít. Nedovedl si prostě představit, že by mohla na Svatopetrském náměstí vytáhnout zbraň a před zraky světových sdělovacích prostředků to napálit do kolen nějakého zabijáka. Ačkoli - co by znamenal takový incident ve srovnání s tím, kdyby rovnou tady zavraždili jednoho kardinála.

Vzduch, přemítal Langdon. Druhý prvek vědy. Snažil se představit si, jak by mohlo vypadat vypálené znamení. Způsob vraždy. Znovu se pozorně rozhlížel po žulovém prostranství pod nohama - Svatopetrském náměstí obklíčeném Švýcarskou gardou. Kdyby se o to ten Hassassin opravdu pokusil, Langdon si nedovedl představit, jak by se odtud dostal.

Uprostřed náměstí se tyčil třistapadesátitunový egyptský obelisk. Až k vrcholu ve tvaru pyramidy, na nějž byl posazen dutý železný kříž, měřil pětadvacet metrů. V té výšce dokázal kříž ještě zachytit poslední paprsky zapadajícího slunce, a tak magicky zářil… Údajně obsahoval v sobě pozůstatky kříže, na němž umučili Krista.

Vlevo a vpravo ve stejné vzdálenosti od obelisku stály dvě fontány. Historikové umění věděli, že jsou umístěny v přesných ohniscích oválu náměstí; Langdon si však této architektonické zvláštnosti nikdy předtím pořádně nepovšiml. Teprve nyní mu připadalo, že Řím je elipsami, pyramidami a geometrickou symetrií přímo přeplněný.

Když se blížili k obelisku, Vittoria zpomalila. Byla celá zadýchaná a vypadalo to, jako kdyby chtěla Langdona přimět, aby si spolu s ní odpočinul. Langdon se o to pokusil; svěsil volně ramena a povolil sevření čelistí.

Kolem obelisku, vyzývavě umístěného proti největšímu chrámu světa, se rozkládal druhý Oltář vědy - Berniniho Západní vítr, kamenný blok elipsovitého tvaru.

Ve stínu sloupoví obklopujícího Svatopetrské náměstí dával Gunther Glick pozor na muže v tvídovém saku a ženu v krátkých khaki kalhotách. Vypadali jako obyčejní turisté kochající se krásou náměstí, a kdykoli jindy by o ně ani okem nezavadil. Dnešní den byl však jiný než všechny ostatní. Dnešek byl vyplněný tipy, které přicházely po telefonu, mrtvolami, neoznačenými automobily řítícími se napříč Římem a muži šplhajícími po lešení, kde hledají bůhvíco. Glick se jich držel.

Díval se přes náměstí a viděl Macriovou. Byla přesně tam, kam jí řekl, že má jít, na opačné straně od těch dvou, a postávala kousek od nich. Videokameru sice nesla ležérně, ale i když se snažila hrát otráveného reportéra, přece jen byla nápadnější, než by si Glick byl přál. V tomhle vzdáleném koutě náměstí nebyli žádní jiní reportéři, a logo BBC na její kameře přece jen přitahovalo pohledy některých turistů.

Záznam nahého těla ukládaného do automobilu, který natočila, se v tuto chvíli v mikrobusu BBC přetáčel na

videorekordér. Glick věděl, že snímky právě teď putují nad jeho hlavou do Londýna. Byl zvědavý, co tomu v redakci řeknou.

Byl by si přál, aby s Macriovou dorazili k té mrtvole ještě dřív, než se na scéně objevili ti tajní. Věděl, že jsou teď rozmístění po celém náměstí a mají je pod kontrolou. Něco velkého se tu zřejmě chystá.

Média jsou pravou rukou anarchie, prohlásil ten zabiják. Glick si nebyl jistý, jestli už svou příležitost chytit sólokapra náhodou nepropásl. Rozhlížel se po mikrobusech jiných zpravodajských společností a pozoroval Macriovou sledující ten párek kráčející napříč náměstím. Něco ale Glickovi říkalo, že ten pravý okamžik pro něj teprve přijde.

Langdon zahlédl to, co hledal, asi deset metrů předtím, než k tomu došli. Berniniho Západní vítr, oválný blok bílého mramoru, se zřetelně vyjímal proti šedivým žulovým kostkám dlažby. I Vittoria už ho zřejmě uviděla. Její dlaň ho stiskla pevněji.

„Klid," zašeptal Langdon.

Vittoria uvolnila sevření.

Jak přicházeli blíž, všechno se tu zdálo až protivně normální. Turisté se tu procházeli, jeptišky štěbetaly, nějaká dívka krmila u paty obelisku holuby.

Langdon se raději ani nedíval na hodinky. Věděl, že už je načase.

Když se oválný kámen ocitl pod jejich nohama, Langdon s Vittorií zpomalili a zvolna zůstali stát - tak jako se běžní turisté na chvíli z povinnosti zastavují na místě nevelkého významu.

„West Ponente," pravila Vittoria čtouc nápis na kameni.

Langdon civěl na mramorový reliéf a uvědomil si, jak byl naivní. Ani při četbě uměleckohistorických monografií, ani během četných cest do Říma ho ještě nikdy nenapadlo, jaký význam se za West Ponente skrývá.

Ještě nikdy, až nyní.

Reliéf byl oválný, dlouhý skoro jeden metr, a byla na něm vytesaná tvář s andělskými rysy - zosobnění Západního větru. Z andělských úst proudil mohutný dech vyfukující vzduch směrem od Vatikánu… Boží dech. Bernini tím vyjádřil svou úctu druhému prvku… vzduchu… proudícímu jako éterický vánek, zefýr, z andělských rtů. Čím déle na nej Langdon hleděl, tím hlouběji pronikal do skrytého významu tohoto reliéfu. Bernini zobrazil vzduch v podobě pěti jednotlivých proudů… Pěti! A co víc, po obou stranách reliéfu byly dvě zářící hvězdy. Langdon přemýšlel o Galileovu Dvě hvězdy, pět vzdušných proudů, elipsy, symetrie… Nic, nic ho nenapadalo. Hlavu měl dočista prázdnou.

V tu ránu Vittoria zase vykročila a vedla Langdona pryč od reliéfu. „Myslím, že nás někdo sleduje," špitla.

Langdon se na ni podíval. „Kde?"

Poodešla dobrých třicet metrů, než odpověděla. Ukazovala k Vatikánu, jako by Langdona chtěla upozornit na kupoli chrámu. „Kouká po nás celou dobu, co jdeme přes náměstí." Ledabyle se ohlédla a pokračovala: „Pořád je za námi. Sleduje nás."

„Myslíte, že to je ten Hassassin?"

Zavrtěla hlavou. „Ledaže by si illuminati najali ženskou s kamerou BBC."

Když se ozval ohlušující zvuk zvonů Svatopetrské baziliky, Langdon s Vittorií sebou trhli. Přišel čas. Vzdálili se obloukem od Západního větru, doufajíce, že se té reportérky zbaví, a vraceli pak zpátky k němu.

Až na hlaholící zvony se celé prostranství zdálo naprosto klidné. Procházeli se tu turisté, u paty obelisku klímal opilý bezdomovec, děvčátko krmilo holuby. Langdon začal uvažovat, jestli přítomnost té ženy zabijáka nějak neodradila. To sotva, zavrhl vzápětí tu myšlenku, když si vzpomněl na vražedníkův slib: Z vašich kardinálů nadělám mediální hvězdy.

Když dozněla ozvěna devátého úderu, po celém náměstí se rozhostilo poklidné ticho.

Když vtom… Děvčátko se rozječelo.

Langdon byl první, kdo k plačícímu děvčeti doběhl. Celé ustrašené zkoprněle stálo a ukazovalo na základnu obelisku, kde na schodech seděl zhroucený otrhaný, zpustlý bezdomovec. Nebyl na něj zrovna příjemný pohled. Rozcuchané mastné šedivé vlasy mu visely přes čelo až do obličeje a celý byl navlečený do špinavých plátěných šatů. Děvče celé vyděšené se s pláčem ztratilo v davu.

S obavami spěchal Langdon k neštastníkovi. Po hadrech se mu šířila skvrna čerstvé, proudící krve. Potom se všechno odehrálo jakoby najednou. Stařec se náhle v půli těla zlomil a naklonil se dopředu. Langdon přiskočil, ale už bylo pozdě. Muž se převážil, sklouzl po schodech dolů a obličejem padl na dláždění. Zůstal bez hnutí ležet.

Langdon k němu poklekl. Vittoria přispěchala za ním a kolem se začal srocovat dav.

Vittoria přiložila muži zezadu prsty na krk. „Tep má hmatný," prohlásila. „Otočte ho."

Langdon už se toho ujal. Uchopil muže v podpaží a pomalu ho obracel. Hadry z nej odpadávaly jako odumřelá tkáň. Bezvládně se svalil na záda. Uprostřed obnažené hrudi bylo vidět rozsáhlou plochu masa spáleného na uhel. Vittoria vyjekla a odvrátila se.

Langdon zkameněl hrůzou a odporem. Symbol, který měl před očima, byl až děsivě prostý.

„Vzduch… to je on," vydechla Vittoria přiškrceným hlasem.

Na scéně se objevili příslušníci Švýcarské gardy, vykřikující rozkazy a pátrající po neviditelném vrahovi.

Kousek dál jeden turista vykládal, že před několika málo minutami nějaký laskavý muž s tmavší pletí pomáhal tomuhle těžce dýchajícímu starému bezdomovci přejít náměstí… Chvíli prý vedle toho chudáka ještě seděl na schodech - a potom se ztratil v davu.

Vittoria strhla zbytek rozedraných šatů z nešťastníkova břicha. Ukázaly se dvě hluboké bodné rány pod hrudním košem, každá z jedné strany vypáleného znamení. Zvrátila muži hlavu dozadu a začala s dýcháním z úst do úst. Když

mu vydechla do plic, v ranách to zasyčelo a do vzduchu z nich vystříkla krev. Její slanou chuť pocítil i Langdon, kterému pocákala obličej.

Vittoria okamžitě přestala, celá vyděšená. „Má propíchnuté plíce," vyhrkla zajíkavě.

Langdon si utřel oči a zíral na dva otvory, v nichž to bublalo. Kardinálovy plíce byly zničené.

Už mu nebylo pomoci.

Vittoria jeho tělo přikryla, právě když přicházeli příslušníci Švýcarské gardy.

Langdon stál úplně bezradný. A tu ji spatřil. Žena, která je předtím sledovala, se krčila kousek odtud. Kamera s nápisem BBC, kterou držela na rameni, byla namířená na něho a běžela. Věděl, že všechno natočila. Potom se odkradla jako kočka.

Chinita Macriová běžela jako o závod. Právě natočila svůj životní záběr.

Razila si cestu davem a zdálo se jí, že každý běží proti ní opačným směrem… tam, kde se něco děje Macriová se snažila dostat se odtamtud co nejdál. Ten člověk v tvídovém saku si jí všiml, a teď měla pocit, že po ní kdekdo pátrá a pronásledovatelé jsou jí v patách.

Pořád ještě byla plná zděšení ze scény, kterou právě natočila. Byl ten mrtvý muž skutečně ten, jehož smrt jim byla předem ohlášena? Bohužel se nyní zdálo, že ten Glickův tajemný informátor není tak úplný blázen, jak se domnívala.

Hnala se směrem k mikrobusu BBC, když se náhle proti ní z davu vynořil mladý muž jednoznačně vojenského vzezření. Jejich zraky se setkaly a oba se zastavili. Muž bleskově chňapl svou přenosnou vysílačku a něco do ní hlásil. Potom vykročil k ní. Macriová se otočila a urychleně mizela v tlačenici. Srdce se jí rozbušilo.

Zatímco se prodírala samýma rukama a nohama, vyňala z videokamery nahranou kazetu a schovala ji pod plášť. Nahrávka v ceně zlata, pomyslela si. Zcela mimořádně byla dnes ráda, že s sebou tuhle extra váhu nosí. Glicku, kde kčertu vězíš?!"

Zleva se k ní blížil jiný voják. Macriová věděla, že jí moc času nezbývá. Rychle se vmísila do davu, spěšně vylovila z pouzdra nepoužitou kazetu a vložila ji do kamery. Potom už se jen modlila.

Když byla asi třicet kroků od jejich mikrobusu, přímo před ní se vynořili dva muži a zabránili jí v další cestě. Byla v koncích.

„Ten film," obořil se na ni jeden z nich. „Rychle!" Macriová uskočila, rukama chráníc kameru. „Ani náhodou."

Druhý odhrnul sako, takže bylo vidět pistoli. „No tak mě zastřelte!" odsekla Macriová, překvapena vlastní odhodlaností.

„Film!" opakoval ten první.

Kde je ksakru ten Glick, pomyslela si a s dupnutím zaječela: „Já jsem televizní kameraman BBC! Podle paragrafu 12 zákona o svobodě tisku je tento film vlastnictvím britské zpravodajské společnosti!"

Vojáky to ani nehnulo. Ten s pistolí postoupil o krok směrem k ní. „Jsem poručík Švýcarské gardy a podle posvátné ústavy platné pro území, na němž se nyní nalézáte, jsem oprávněn vás prohledat a zadržet."

Kolem nich se začal shromažďovat hlouček lidí. Macriová vykřikovala: „Za žádných okolností vám nevydám film ze své kamery, dokud si nepromluvím se svým redaktorem v Londýně. Navrhuji vám -"

Vojáci to ukončili. Jeden jí vyrval kameru z rukou, druhý ji násilím chytil za paži a tlačil ji směrem k Vatikánu. „Grazie," opakoval, strkaje ji tlačenicí.

Macriová se modlila, aby ji opravdu nezačali prohledávat a nenašli skutečnou kazetu se záznamem. Kdyby tak mohla ten film skrýt u sebe dostatečně dlouho, než -"

Náhle se stalo něco nepředstavitelného. Kdosi z davu jí začal šátrat pod pláštěm a Macriová ucítila, že jí bere videokazetu. Otočila se, ale výkřik na poslední chvíli zadržela. Gunther Glick, sotva popadaje dech, na ni mrkl a ztratil se v moři lidí.

Robert Langdon se dobelhal do soukromé koupelny vedle papežovy pracovny. Utíral si krev z tváře a ze rtů. Nebyla jeho; byla to krev kardinála Lamassé, právě hrůzně zavražděného uprostřed zalidněného náměstí před Vatikánem. Panenské oběti položené na Oltář vědy. Až dosud ten Hassassin své hrozby plnil.

Langdon se díval do zrcadla s pocitem naprosté bezmoci. Pohled měl unavený a na tvářích mu začínalo vyrážet strniště. Místnost, v níž se nacházel, byla bez poskvrny a přepychově vybavená - černý mramor se zlatou armaturou, bavlněné ručníky a voňavá ručně vyráběná mýdla.

Langdon se snažil vypudit z mysli krvavé znamení, které před chvílí viděl. Vzduch. Marně, ten obraz nechtěl zmizet. Byl to už třetí ambigram, který od dnešního rána spatřil… a věděl, že co nevidět k nim přibudou další dva.

Za dveřmi bylo slyšet Olivettiho, camerlegna a kapitána Rochera, jak se dohadují, co dál. Pátrání po antihmotě zřejmě zatím nevedlo k ničemu. Buď vojáci kanystr nenašli, anebo vetřelec pronikl do Vatikánu hlouběji, než si byl Olivetti vůbec ochoten připustit.

Langdon si osušil ruce a tvář. Potom se ohlédl a rozhlížel se po mušli. Žádná tu nebyla. Pouze záchodová mísa. Zdvihl poklop.

Jak tam stál a napětí v těle povolovalo, celá jeho bytost se zachvěla závratí z vyčerpání. V nitru se mu zmítaly nesourodé pocity. Byl unaven ze sledování Cesty Osvícení, hladový a ospalý, otřesený z brutálních vražd. Stále intenzivněji se jej zmocňovala hrůza z toho, jak celé to drama skončí.

Přemýšlej, poručil si. V mozku se mu vyjasnilo.

Když splachoval, uvědomil si cosi neočekávaného. Tohle je papežův záchod, pomyslel si. Prostě jsem si ulevil na papežově osobní toaletě. Musel se smát. Svatá Stolice.

V londýnském ústředí BBC vyňala technická asistentka ze satelitního přijímače videokazetu a spěchala s ní přes dispečerské středisko do kanceláře šéfredaktora. Zastrčila ji do videorekordéru a stiskla tlačítko pro nahrávání.

Mezitím informovala šéfredaktora o tom, co se dozvěděla od Gunthera Glicka, který právě před chvílí volal z Vatikánu. Navíc z archivu BBC právě obdržela údaje o oběti vraždy na Svatopetrském náměstí.

Když se šéfredaktor vynořil ze své pracovny, vyhlásil poplach. V redakci se všechno zastavilo.

„Živě za pět minut!“ burácel. „Nejlepší moderátor do přípravny! Koordinátoři přes média, spojte mě on-line se svými zákazníky! Nabízíme zprávu! A máme i film!“

Koordinátoři chňapli své adresáře zákazníků.

„Bližší údaje o tom záznamu!“ volal jeden z nich.

„Třicetivteřinový šot.“

„Obsah?“

„Vražda v přímém přenosu.“

Koordinátoři zbystřili pozornost. „Cena za uvedení a za licenci?“

„Milion dolarů.“

Hlavy se zdvihly překvapením. „Cože?“

„Jak jsem řekl. Spojit se se špičkami potravního řetězce! CNN, MSNBC, a potom s velkou trojkou! Nabídněte jim ukázku. Dejte jim pět minut, než to BBC pustí.“

„Co se to propána děje? Stáhli ministerského předsedu zaživa z kůže?“

Šéf zavrtěl hlavou. „Něco lepšího.“

Přesně tou dobou si kdesi v Římě Hassassin dopřával chvilku blaženého odpočinku v pohodlném křesle. Obdivoval legendární komoru, v níž se nacházel. Sedím právě v Chrámu Osvícení, říkal si s uspokojením. V iluminátském doupěti. Sotva byl s to uvěřit, že po tolika staletích je stále ještě na tomtéž místě.

Potom vytočil číslo zpravodaje BBC, s nímž mluvil už předtím. To největší překvapení mělo být světu teprve odhaleno.

Vittoria Vetrová se napila vody a s nepřítomným pohledem přikusovala sušenky, které jí nabídl jeden z příslušníků Švýcarské gardy. Věděla, že by se měla najíst, neměla však pražádnou chuť. V papežské kanceláři bylo nyní rušno a vzrušeně se tu diskutovalo. Kapitán Rocher, velitel Olivetti a šest gardistů diskutovalo o dosavadním nezdaru a o nejbližších dalších krocích.

Robert Langdon stál opodál a vyhlížel na Svatopetrské náměstí. Byla na něm znát sklíčenost. Vittoria, jak šla kolem něho, se zeptala: „Napadá vás něco?“

Zavrtěl hlavou.

„Sušenku?“

Zdálo se, že pri pohledu na jídlo se mu nálada vylepšila. „Strašně rád. Děkuji.“ Spolykal ji přímo hltavě.

Konverzace za jejich zády náhle ztichla, když vstoupil camerlegno Ventresca provázený dvěma příslušníky Švýcarské gardy. Jestli komoří vypadal předtím unaveně, pomyslila si Vittoria, tak teď vyhlížel úplně vyhaslý.

„Co se stalo?“ zeptal se Olivettiho. Z výrazu camerlegnovy tváře se však zdálo, že to nejhorší už slyšel.

Olivettiho oficiální sdělení znělo jako hlášení o bitevních ztrátách. Referoval o faktech přesně a otevřeně. „Kardinál Ebner byl nalezen mrtev v kostele Santa Maria del Popolo těsně po osmé hodině. Byl udušen a na hrudi měl vypáleno znamení v podobě ambigramu anglického slova „země“. Kardinál Lamassé byl zavražděn na Svatopetrském náměstí před deseti minutami. Zemřel na bodné rány do hrudi. Na těle měl vypálené znamení se slovem „vzduch“ rovněž ve formě ambigramu. V obou případech vrah unikl.“

Camerlegno přešel místnost a těžce dosedl za papežův psací stůl. Svěsil hlavu.

„Kardinálové Guidera a Baggia jsou však ještě naživu.“

Camerlegno zdvihl hlavu s bolestným výrazem ve tváři. „To nám má být útěchou? Dva kardinálové byli zavražděni, pane veliteli. A další dva zřejmě nezůstanou naživu o mnoho déle, nenajdete-li je včas.“

„Najdeme je,“ ujišťoval ho Olivetti. „Vypadá to slibně.“

„Slibně? Zatím jen prohráváme.“

„To není pravda. Ztratili jsme dvě bitvy, signore, ale válku vyhráváme. Illuminati hodlali z tohoto večera udělat mediální pozdvižení. Jejich plán jsme jim zatím zmařili. Těla obou kardinálů byla objevena bez incidentu. Navíc mi kapitán Rocher sděluje, že pátrání po antihmotě postupuje úspěšně.“

Kapitán Rocher v červeném baretu udělal krok dopředu. Vittorii připadal poněkud lidštější než ostatní příslušníci Švýcarské gardy - přísný, ale ne tak komisní. Jeho hlas zněl čistě a emocionálně - jako hlas houslí. „Doufám, signore, že ten kanystr zajistíme během hodiny.“

„Pane kapitáne,“ ozval se camerlegno, „odpusťte, jestli plně nesdílím vaše naděje, ale až dosud jsem měl dojem, že prohledávání Vatikánu si vyžádá daleko víc času, než kolik máme k dispozici.“

„Kompletní prohledávání jistě. Po posouzení celé situace jsem však přesvědčený, že kanystr s antihmotou se nachází v jedné z našich bílých zón - těch úseků Vatikánu, které jsou přístupné veřejnosti - například v některém z muzeí nebo ve Svatopetrské bazilice. V těchto zónách jsme již vypnuli elektrický proud a pečlivě je prohledáváme.“

„Vy hodláte propátrat pouze tak malé procento z celého Vatikánu?“

„Ano, signore. Je krajně nepravděpodobné, že by se vetřelci podařilo proniknout až do vnitřních zón Vatikánu. Skutečnost, že chybějící kontrolní kamera byla odcizena z veřejně přístupného místa - ze schodiště v jednom z muzeí - jasně naznačuje, že ten vetřelec se všude nedostane. Nanejvýš tedy mohl kameru a antihmotu přemístit na jiné veřejně přístupné místo. Právě na taková místa se tudíž naše pátrání soustřeďuje.“

„Ten vetřelec ale unesl čtyři kardinály. To naznačuje, že určitě pronikl hlouběji, než jsme se domnívali."

„Neřekl bych. Nezapomeňte, že kardinálové strávili valnou část dnešního dne ve vatikánských muzeích a ve Svatopetrské bazilice, kterým dávali přednost proto, že tam nebyly davy lidí. Pohřešovaní kardinálové byli pravděpodobně uneseni z těchto míst."

„Jak je ale mohli odtud dostat ven?"

„To ještě zjišťujeme."

„Vidím." Camerlegno vzdychl, vstal a zamířil k Olivettimu. „Pane veliteli, rád bych znal váš plán evakuace pro případ nouze."

„Právě se pracuje na jeho konečné podobě, signore. Doufám ale, že kapitán Rocher mezitím kanystr najde."

Rocher srazil paty na znamení díků za toto vyjádření důvěry. „Mí lidé prohledali už dvě třetiny bílých zón. Je téměř jisté, že uspějeme."

Nezdálo se však, že by camerlegno ten pocit jistoty sdílel.

Do místnosti vstoupil gardista s jizvou pod okem, v rukou třímal desky se svorkou na spisy a plán. Kráčel k Langdonovi. „Pan Langdon? Přináším údaje, které jste si vyžádal o Západním větru."

Langdon polkl sousto sušenky. „Dobrá, mrkneme se na to."

Zatímco ostatní pokračovali v debatě, Vittoria se přidala k Robertovi a gardistovi, kteří na papežově psacím stole rozložili plán města.

Voják na něm ukázal Svatopetrské náměstí. „My jsme tady. Přímka procházející středem dechu toho Západního větru směřuje přesně k východu, pryč od Vatikánu." Gardista naznačil prstem čáru od Svatopetrského náměstí přes Tiberu až do nitra starého Říma. „Jak vidíte, ta linie vede téměř celým Římem. V její blízkosti se nachází asi dvacet katolických chrámů."

Langdon klesl na duchu. „Dvacet?"

„Možná víc."

„Prochází ta linka přímo některým kostelem?"

„Některé se zdají být blíž než jiné," odpověděl voják, „ale při zanášení orientace toho reliéfu do mapy mohlo dojít k nepřesnostem."

Langdon se chvíli díval ven na Svatopetrské náměstí. Potom se zamračil a mnul si bradu. „A co ten oheň? Je v některém z těch kostelů Berniniho dílo, které má něco společného s ohněm?"

Ticho.

„A co obelisky?" ptal se dál. „Nestojí blízko některého toho kostela obelisk?"

Voják začal prohlížet plán.

Vittoria spatřila v Langdonových očích záblesk naděje a napadlo ji, na co asi myslí. Má pravdu! První dva ukazatele byly umístěny buď přímo na náměstí, nebo alespoň blízko náměstí s obeliskem! Co když hlavním tématem jsou obelisky? Pyšné pyramidy značící cestu iluminátů? Čím víc o tom Vittoria přemýšlela, tím jí to připadalo samozřejmější. Čtyři majáky tyčící se nad Římem a značící Oltáře vědy.

„Je to sice odvážná hypotéza," vysvětloval Langdon, „ale vím, že za Berniniho života bylo v Římě vybudováno případně do Říma dopraveno hodně obelisků. Na jejich umístění se nepochybně podílel."

„Anebo mohl Bernini ta vodítka umístit blízko již existujících obelisků."

„To je pravda," mínil Langdon.

„Špatná zpráva," prohlásil voják. „Na té přímce neleží jediný obelisk." Posunoval ukazovák po plánu. „A žádný ani v blízkosti. Nic takového."

Langdon si povzdechl.

Vittoria svěsila ramena. Škoda; ten nápad se přece zdál tak slibný. Zřejmě to tedy nebude tak snadné, jak si mysleli. Snažila se však neztrácet hlavu. „Roberte, přemýšlejte. Určitě znáte nějakou Berniniho sochu, která má co dělat s ohněm Ať je to cokoli."

„Už jsem o tom namouduši přemýšlel. Bernini byl nesmírně plodný. Stovky výtvorů. Doufal jsem, že Západní vítr bude ukazovat k jedinému kostelu. Že to bude signál jasný jako když zazvoní zvon."

„Fuňco," nepřestala naléhat. „Oheň. Nenapadá vás žádný z názvů Berniniho díla?"

Langdon pokrčil rameny. „Existují slavné náčrtky Ohňostrojů, to ale není socha a kromě toho se nacházejí v Německu, v Lipsku."

Vittoria se zamračila. „A jste si jistý, že je to zrovna dech, van větru, co naznačuje směr?"

„Vittorie, viděla jste přece ten reliéf. Jeho kompozice je naprosto symetrická, takže jediným náznakem směru může být právě ten dech, vanutí větru."

Vittoria si uvědomovala, že Langdon má pravdu.

„Nemluvě o tom," dodával, „že Západní vítr představuje vzduch, takže dech, van se zdá být zcela případný symbol."

Vittoria přikývla. Tak tedy půjdeme podle dechu. Ale kam?

Přistoupil k nim Olivetti. „Co jste zjistili?"

„Těch kostelů je příliš mnoho," sděloval gardista. „Dobré dva tucty. Myslím, že na každý kostel bychom mohli nasadit tak čtyři muže."

„Na to zapomeňte," zarazil ho Olivetti. „Ten chlap nám už dvakrát utekl, a to jsme přesně věděli, kam máme jít. Při takovém masovém zátahu by Vatikán musel zůstat bez ochrany a muselo by se přerušit hledání antihmoty."

„Potřebovali bychom nějakou příručku. Katalog Berniniho výtvorů. Kdybychom probírali jednotlivé názvy jeden za druhým, možná by z toho něco vyskočilo."

„Těžko říct," poznamenal Langdon. „Jde-li o dílo, které Bernini vytvořil speciálně pro iluminát, zůstalo možná

neznámé a nejspíš by se v katalogu ani neobjevilo.“

Vittoria s tím nesouhlasila. „Ty první dvě sochy byly ale celkem známé. O obou jste věděl.“

Langdon pokrčil rameny. „Nojo.“

„Když budeme probírat názvy jeden za druhým a všímat si možné souvislosti se slovem „oheň“, třeba narazíme na sochu, která se nachází tím směrem, který pokládáme za správný.“

Jak se zdálo, Langdon došel k názoru, že za pokus to stojí. Obrátil se k Olivettimu: „Potřebuji seznam všech Berniniho děl. Nějaká náročná monografie o Berninim se u vás ovšem těžko najde, není-liž pravda?“

„Náročná monografie?“ Zdálo se, že Olivetti dost dobře neví, co si má pod tím pojmem představit.

„Na tom nezáleží. Prostě jakýkoli katalog. Nebylo by něco ve Vatikánském muzeu? Určitě tam něco o Berninim mají.“

Voják s jizvou pod okem se zamračil. „V muzeu je vypnutý proud, a katalogové oddělení je rozsáhlé, takže bez pomoci někoho z personálu -“

„Pokud jde o to Berniniho dílo, které hledáte,“ přerušil jej Olivetti, „vytvořil je v době, kdy byl tady ve Vatikánu zaměstnaný?“

„Téměř nepochybně,“ odpověděl Langdon. „Strávil zde téměř celou svou kariéru. A určitě tu byl v době Galileova soudního sporu.“

Olivetti přikývl. „Pak bych věděl ještě o jednom prameni.“

Vittoria pocítila jiskru naděje. „Kde?“ zeptala se.

Velitel neodpověděl. Vzal vojáka stranou a cosi mu tiše vykládal. Mladý muž vypadal nejistě, ale poslušně přikývl. Když Olivetti domluvil, voják se obrátil k Langdonovi.

„Tudy, prosím, pane Langdone. Je devět patnáct. Musíme si pospíšit.“

Langdon mířil s gardistou ke dveřím.

Vittoria vyrazila za nimi. „Já vám pomůžu.“

Olivetti ji však chytil za paži. „Ne, paní Vetrová. Musím si s vámi promluvit.“ Jeho stisk byl pevný.

Langdon s vojákem zmizel. S nehybnou tváří odváděl Olivetti Vittorii stranou, avšak ještě dřív, než jí mohl cokoli sdělit, se hlasitě ozvala jeho přenosná vysílačka.

„Commandante?“

Všichni přítomní se ohlédli.

Hlas ozývající se z přístroje byl zlověstný. „Uděláte nejlíp, když si pustíte televizi.“

Když Langdon sotva před dvěma hodinami opouštěl tajný vatikánský archiv, nedovedl si představit, že by se tam ještě někdy mohl vrátit. Nyní - celý udýchaný, jak s ním voják klusal - se tam ocitl znovu.

Jeho průvodce, gardista s jizvou pod okem, jej vedl mezi řadami průhledných kójí. Ticho panující v archivu bylo tentokrát až děsivé, a Langdon byl rád, když je mladý muž přerušil. „Myslím, že je to tamhle,“ podotkl a vedl Langdona do zadní části komory, kde podél stěny stála řada menších trezorů. Voják prohlížel nápisy na jednotlivých skříních a potom ukázal na jednu z nich. „Ano, tady je to. Přesně tam, kde to podle pana velitele mělo být.“

Langdon četl: ATTIVI VATICANI. Vatikánská aktiva? Prohlížel si přehled obsahu. Nemovitosti… měna… Vatikánská banka… starožitnosti… Seznam pokračoval.

„Listinný materiál veškerých vatikánských aktiv,“ podotkl voják.

Langdon se podíval i na vnitřek trezoru. Panebože! I v té tmě bylo vidět, že je úplně nabitý.

„Pan velitel říkal, že cokoli Bernini vytvořil v době, kdy pracoval ve vatikánských službách, by tady mělo být zaznamenáno jako aktivum.“

Langdon přikývl s vírou, že velitelův instinkt by se tentokrát mohl osvědčit. Za Berniniho života bylo vše, co kterýkoli umělec pod papežovou záštitou vytvořil, podle zákona majetkem Vatikánu. Papež sice působil spíš jako feudál než jako mecenáš, špičkovým umělcům se tu však dařilo dobře a stěžovali si zřídka. „Včetně výtvorů umístěných v chrámech stojících mimo Vatikán?“ chtěl vědět Langdon.

Voják se na něj udiveně podíval. „Samozřejmě. Všechny katolické chrámy v Římě jsou majetkem Vatikánu.“

Langdon se podíval do seznamu, který měl v ruce. Bylo v něm uvedeno asi dvacet kostelů nacházejících se na přímce vedené od dechu z úst Západního větru. Jeden z nich je Oltářem vědy, a Langdon doufal, že ještě včas přijde na to, o který z nich se jedná. Za jiných okolností by si každý velmi rád prohlédl osobně. Dnes mu však nezbývalo víc než nějakých dvacet minut na to, aby našel, co hledá - kostel s Berniniho výtvorem vyjadřujícím poctu ohni.

Přistoupil k elektronicky ovládaným otáčecím dveřím. Voják ho nenásledoval. Langdon vycítil, že nějak váhá. Usmál se. „Vzduch je tam sice řídký, ale dýchat se dá.“

„Podle rozkazu vás mám sem dovést a okamžitě se vrátit zpátky na ústředí.“

„Vy odcházíte?“

„Ano. Příslušníkům Švýcarské gardy není vstup do archivu povolen. Už tím, že jsem vás sem doprovodil, jsem porušil předpisy. Velitel mi to připomněl.“

„Porušil předpisy?“ Má vůbec ponětí, co se dnes večer děje? „Na čí straně ten váš prokletý velitel vlastně stojí?“

Všechny známky přívětivosti z gardistovy tváře zmizely. Jizva pod jeho okem se křečovitě stáhla. Pohled ztvrdl a náhle jako by to byl celý Olivetti.

„Promiňte,“ pospíšil si Langdon s omluvou za poznámku, které vskutku litoval. „Já jen… kdybych potřeboval pomoct…“

Voják nehnul brvou. „Naučil jsem se plnit rozkazy. Ne o nich diskutovat. Až najdete, co hledáte, spojte se okamžitě s velitelem.“

Langdon zneklidněl. „Kde ale bude?“

Gardista sňal svou přenosnou vysílačku a položil ji na stůl. „Kanál číslo jedna.“ Potom zmizel v temnotě.

Televizor patřící k vybavení papežské pracovny byl velký přístroj značky Hitachi, umístěný ve vestavěné skříni proti psacímu stolu. Dveře skříně byly nyní otevřené a všichni se k nim shlukli. Vittoria si stoupla co nejblíž. Když se obrazovka zahřála, objevila se na ní mladá reportérka, brunetka s očima jako laň.

„Zprávy MSNBC,“ ohlásila. „Kelly Horan-Jonesová v přímém přenosu z Vatikánu.“

V pozadí bylo vidět Svatopetrskou baziliku v noci, naplno osvětlenou.

„Žádný přímý!“ odsekl Rocher. „To je archivní záběr! Osvětlení Svatopetrského chrámu je vypnuté.“

Olivetti zasyčel, aby byl ztícha.

Reportérka pokračovala hlasem plným napětí. „Volba papeže ve Vatikánu začala dnes večer šokujícími událostmi. Dostali jsme zprávu, že dva členové kardinálského kolegia byli v Římě brutálně zavražděni.“

Olivetti pukal vzteky.

Zatímco moderátorka pokračovala, ve dveřích se objevil voják, který sotva popadal dech, a hlásil: „Pane veliteli, ústřední rozvodna hlásí, že na všech linkách se svítí. Chtějí znát naše oficiální stanovisko k - „

„Vypnout,“ odsekl Olivetti, nespouštěje oči s obrazovky.

Voják vypadal nejistě. „Ale pane veliteli -“

„Zmizte!“

Voják odběhl.

Vittoria si všimla, že camerlegno chtěl něco podotknout, ale zarazil se. Místo toho hleděl dlouho a tvrdě na Olivettiho, než se opět obrátil k televizoru.

Ve zprávách MSNBC nyní promítali videozáznam. Příslušníci Švýcarské gardy na něm snášeli tělo kardinála Ebnera ze schodů před kostelem Santa Maria del Popolo a ukládali je do automobilu alfa romeo. Záznam se zastavil a přiblížil, jakmile bylo možno těsně před uložením do zavazadlového prostoru zahlédnout kardinálovo nahé tělo.

„Kdo to ksakru natáčel?“ ptal se Olivetti.

Reportérka MSNBC pokračovala v hlášení. „Jde pravděpodobně o kardinála Ebnera z Frankfurtu v Německu. Muži vynášející jeho tělo z kostela jsou patrně příslušníci vatikánské Švýcarské gardy.“ Na mladé ženě bylo znát, že se vší mocí snaží vypadat dojatě. Jakmile záběr přiblížil její tvář, vypadala ještě smutněji. „Chtěli bychom nyní upozornit, že následující záběry jsou mimořádně realistické a pro některé skupiny diváků může být pohled na ně nevhodný.“

Vittoria zavrčela nevolí nad tím, jak televizní stanice předstírá ohledy na city diváků, zatímco ve skutečnosti takové varování není ničím jiným než reklamou příštího programu, protože po takovém slibném hlášení ještě nikdy nikdo televizor nevypnul.

Taky to ještě zdůraznili. „Ještě jednou opakujeme, že tyto záběry mohou některé diváky šokovat.“

„Jaké záběry?“ dožadoval se Olivetti. „Vždyť jste ukázali jen -“

Na obrazovce se objevil krátký záběr páru procházejícího davem na Svatopetrském náměstí. Vittoria okamžitě poznala, že to je ona s Robertem. V rohu obrazovky se objevila noticka: S LASKAVÝM SVOLENÍM BBC. Zvonila hrana.

„Bože, ne,“ zaúpěla Vittoria hlasitě. „Proboha, to ne…“

Camerlegno vypadal celý zmatený. Obrátil se k Olivettimu. „Vždyť jste říkal, že jste tuhle kazetu zkonfiskovali!“

Na obrazovce se náhle objevilo křičící děvčátko. Kamera je sledovala, jak ukazuje na někoho, kdo vypadal jako zkrvavený bezdomovec, Do záběru vstoupil náhle Robert Langdon, snažící se děvčátku pomoci a záběr byl zaostřen.

Před očima všech přítomných v papežově pracovně se odehrávalo hrůzné drama. Kardinálovo tělo nejprve padlo tváří na dlažbu. Objevila se Vittoria vykřikující rozkazy. Záběr na krev. Záběr na vypálené znamení. Spěšný, marný pokus o dýchání z úst do úst.

Reportérka se znovu vmísila. „Tyto úděsné záběry byly natočeny teprve před několika minutami před Vatikánem. Podle našich zdrojů jde o tělo kardinála Lamassé z Francie. Jak se stalo, že byl oblečen tímto způsobem a proč nebyl na konkláve, zůstává záhadou. Vatikán až dosud jakýkoli komentář odmítá.“ Dokument potom pokračoval.

„Odmítá komentář?“ ozval se Rocher. „Dejte nám aspoň minutu!“

Na obrazovce se objevila reportérka. „Motivy tohoto útoku MSNBC dosud prověřuje, podle našich zdrojů se však k odpovědnost za vraždy přihlásila skupina, která sama sebe nazývá iluminátí.“

Olivetti vybuchl: „Cole?“

„„… více informací o iluminátech naleznete na naší webové stránce -“

„Non è possibile! To není možné!“ zařval Olivetti a přepnul na jiný kanál.

Reportér hispánského typu tam vykládal: „„… Satanistický kult nazývaný iluminátí, který podle některých historiků…“

Olivetti začal divoce mačkat dálkový ovladač a přepínat z jednoho kanálu na druhý. Všude právě běžely přímé záběry nejnovější zprávy. Většinou anglicky.

„„…příslušníci Švýcarské gardy odnášející z jednoho chrámu tělo, o němž se soudí, že patří kardinálu -“

„„…světla v muzeích a v bazilice jsou zhasnutá, což zavdává příčinu ke spekulacím, že -“

„„…bude rozmlouvat s odborníkem na teorie o podvratné činnosti Tylerem Tingleym o tomto překvapujícím znovuzrození -“

„„…pověsti o dalších dvou vraždách, k nimž má dojít ještě tohoto večera -“

„„…spekuluje o tom, zda se mezi pohřešovanými kardinály nenachází rovněž nejvážnější kandidát, kardinál Baggia -“

Vittoria se odvrátila od televizoru. Všechno probíhalo tak strašně rychle. Venku přitahoval drsný magnetismus lidské tragédie proudy lidí k Vatikánu ponořeného do temnoty. Dav shromážděný na Svatopetrském náměstí patřičně houstl.

Vedle chodců sem přijížděla nová várka reportérů nejrůznějších médií a zabírala další místa pro své mikrobusy.

Olivetti vypnul dálkové ovládání a obrátil se ke camerlegnovi. „Signore, nemám tušení, jak se to mohlo stát. Kazetu, která byla v kameře, jsme odebrali!“

Camerlegno však byl příliš otřesen, než aby vůbec nějak reagoval.

Nikdo nepromluvil. Příslušníci Švýcarské gardy stáli v pozoru.

„Zdá se,“ ozval se nakonec camerlegno, příliš zdeptaný, než aby v sobě našel sílu se rozhněvat, „že jsme tuto krizi nezvládli tak, jak jsem o tom byl neustále přesvědčován.“ Podíval se z okna na shromážděný dav. „Budu muset vydat nějaké prohlášení.“

Olivetti zavrtěl hlavou. „Ne, signore. Právě to by si illuminăti nejvíc přáli, abyste udělal - tím byste je ve skutečnosti svým způsobem respektoval, uznal. Musíme mlčet.“

„A co tihle lidé?“ namítl camerlegno a ukázal směrem k oknu. „Za chvíli jich tam budou desítky tisíc. Pokračovat v téhle šarádě by je jen vydávalo v nebezpečí. Musím je varovat. Potom bude třeba evakuovat naše kardinálské kolegium.“

„Ještě je čas. Nechte kapitána Rochera, aby nejdřív našel tu antihmotu.“

Camerlegno se otočil. „Má to být pokus udílet mi rozkazy?“

„Nikoli, pouze rady. Máte-li starost o ty lidi tam venku, můžeme ohlásit, že kvůli úniku plynu je nutno náměstí vyklidit, ale bylo by nebezpečné přiznat, že jsme rukojmími těch zločinců.“

„Pane veliteli, zapamatujte si jednou provždy, že tohoto úřadu nikdy nezneužiji k tomu, abych světu hlásal nějaké lži. Pokud kdy něco budu hlásat, pak to bude pravda.“

„Pravda? Pravda o tom, že Vatikánu hrozí, že ho vyhodí do vzduchu satanisté? Naše postavení se tím jedině zhorší.“

Camerlegno vzplanul. „Oč může být horší, než už je?“

Rocher náhle vykřikl. Popadl dálkový ovladač a zesílil zvuk z televizoru. Všichni se otočili k obrazovce.

Byla na ní viditelně vzrušená redaktorka MSNBC a vedle ní vložená fotografie zemřelého papeže. „BBC právě před chvíli přinesla překvapující zprávu…“ Redaktorka se ohlédla kamsi mimo kameru, jakoby pro ujištění, zda má tuto informaci skutečně oznámit. Souhlas zřejmě dostala, protože se otočila zpět k divákům a nasadila zachmuřený výraz. „Illuminăti se právě přihlásili k odpovědnosti za…“ Zarazila se. „…odpovědnosti za papežovu smrt před patnácti dny.“

Camerlegnovi klesla brada.

Rocher upustil dálkový ovladač.

Vittoria byla sotva s to novou informaci zpracovat.

Moderátorka pokračovala. „Podle vatikánských předpisů se u zesnulých papežů pitva nikdy neprovádí, takže illuminátské tvrzení, že smrt Svatého otce je jejich dílem, nelze ověřit. Illuminăti dále tvrdí, že příčinou smrti posledního papeže nebyla mozková mrtvice, jak bylo sděleno Vatikánem, nýbrž otrava.“

V celé místnosti zavládlo naprosté mlčení.

Olivetti vybuchl. „Bláznovství! Naprostá lež!“

Rocher začal znovu prohánět jednotlivé kanály. Zdálo se, že zpráva se šíří od stanice ke stanici jako mor. Všude bylo na programu jedno jediné, přičemž se jednotlivé společnosti předháněly pouze v senzacechtivosti titulků.

VRAŽDA VE VATIKÁNU.

PAPEŽ OTRÁVEN. SATAN VZTAHUJE RUKU NA DŮM BOŽÍ.

Camerlegno odvracel hlavu. „Bůh nám pomoz.“

Při přepínání na jednotlivé kanály Rocher zavadil také o stanici BBC: „… informoval mě o plánované vraždě v kostele Santa Maria del Popolo -“

„Počkat!“ zvolal camerlegno. „Dejte to zpátky!“ Rocher poslechl a na obrazovce se objevil korektně se tvářící muž za moderátorským stolem. Nad jeho rameny byl vložen snímek jiného muže s rezavým vousem, pod nímž byl titulek: GUNTHER GLICK - ŽIVĚ Z VATIKÁNU. Zpravodaj Glick zřejmě mluvil do telefonu, protože spojení nebylo čisté, „… má kameramanka natočila odnášení kardinálova těla z kaple Chigi.“

Vmísil se moderátor v londýnském ústředí. „Pro informaci našim divákům ještě opakujeme, že zvláštní zpravodaj BBC Gunther Glick je původním autorem této reportáže. Dvakrát byl v telefonním spojení s údajným pachatelem vraždy. Gunthere, říkáte, že vrah volal před malou chvílí, aby vám předal vzkaz od iluminátů?“

„Ano.“

„A z jejich prohlášení vyplývá, že nějak odpovídají za papežovu smrt?“ Z moderátorova hlasu bylo znát, že tomu příliš nedůvěřuje.

„Přesně tak. Ten, který telefonoval, říkal, že papež nezemřel na mozkovou mrtvici, jak se domnívá Vatikán, nýbrž že byl illuminăty otráven.“

V papežově pracovně všichni ztuhli.

„Otráven?“ žasl moderátor. „Ale… ale jakým způsobem?“

„O tom nic bližšího neřekli,“ odpovídal Glick, „vyjma toho, že mu podali jed zvaný -“ bylo slyšet šustění papíru „- zvaný heparin.“

Camerlegno, Olivetti a Rocher se na sebe bezradně podívali.

„Heparin?“ ptal se Rocher, zřetelně vyčerpaný. „Není to ale…?“

Camerlegno zbledl. „Lék, který papež užíval.“

Vittoria zůstala jako omráčená. „Papež užíval heparin?“

„Trpěl tromboflebitidou,“ vysvětloval camerlegno. „Dostával jednu injekci denně.“

Rocher se divil. „Heparin přece není žádný jed. Jak tedy mohou illuminăti tvrdit - „

Vittoria vysvětlovala: „Při špatném dávkování může být heparin smrtelný. Je to silný antikoagulans. Předávkování

může způsobit masivní vnitřní krvácení a krvácení do mozku.“

Olivetti se na ni podezíravě díval. „Jak to víte?“

„Biologové studující život mořských živočichů podávají heparin mořským savcům chovaným v zajetí jako preventivní prostředek proti srážení krve následkem snížené aktivity. Stává se, že při chybném dávkování zvířata hynou.“ Na chvíli se zarazila. „U lidí může předávkování heparinem vyvolat symptomy, které mohou být snadno zaměněny s mozkovou mrtvicí… zejména když chybí řádná pitva.“

Zdálo se, že camerlegno je nyní v nesmírných rozpacích.

„Signore,“ ozval se Olivetti, „evidentně jde o podvod, který si illuminăti vymysleli kvůli publicitě. Není možné, aby někdo podal papeži nadměrnou dávku. Nikdo se k němu nedostal. Ale i kdybychom jim na tuhle hru skočili a začali jejich tvrzení vyvracet, co pořídíme? Vatikánské zákony pitvu zakazují. A navíc by se pitvou stejně nic nezjistilo. V těle by se prostě našly stopy heparinu pocházejícího z každodenních injekcí.“

„To je pravda.“ Camerlegnův hlas už zněl pevněji. „Ale trápí mě ještě něco jiného. Nikdo mimo Vatikán nevěděl, že Jeho Svatost užívá tento lék.“

Zavládlo mlčení.

„Kdyby byl dostal nadměrnou dávku heparinu,“ prohlásila Vittoria, „tak by se v těle příslušné důkazy našly.“

Olivetti se k ní otočil. „Paní Vetrová, jestli jste mě neslyšela, tak opakuji ještě jednou, že vatikánské zákony pitvu zakazují. Nehodláme znesvětit tělo Jeho Svatosti tím, že je necháme otevřít a rozřezat jenom kvůli tomu, že si z nás nepřítel svým tvrzením dělá blázny!“

Vittoria se cítila nespravedlivě zahanbená. „Já jsem tím přece nemyslela…“ Vůbec ji nenapadlo, že by se někomu mohla zdát neuctivá. „Já jsem přece vůbec nenavrhovala exhumaci papežova těla…“ Přesto však zaváhala. Hlavou jí prolétlo něco, co od Roberta uslyšela v kapli Chigi. Zmínil se, že papežské sarkofágy se ukládají nad úrovní půdy a že nikdy nejsou zatmelovány, což je relikt z doby egyptských faraónů, vyhýbali se tím neprodyšnému uzavírání rakví a jejich pohřbívání do země z obavy, že by se tím zemřelá duše uvnitř uvěznila. Víko sarkofágu se tedy neupevňovalo maltou, nýbrž pouze účinkem své tíže, a proto také často vážilo několik metrických centů. Čistě technicky, napadlo ji, by bylo možné…

„Jakého druhu důkazy máte na mysli?“ ozval se náhle camerlegno.

Vittoria cítila, jak jí srdce tluče strachy. „Předávkování může způsobit krvácení ústní sliznice.“

„O co konkrétně jde?“

„Postižený krvácí z dásní. Po smrti se krev srazí a vnitřek úst zčerná.“ Vittoria jednou viděla snímek z akvária v Londýně, kde ošetřovatel dal dvěma kosatkám nadměrnou dávku heparinu. Kosatky plavaly v nádrži mrtvé s otevřenou tlamou a s jazykem černým jako saze.

Camerlegno na to neodpověděl, otočil se a díval se z okna.

Rocher se ozval hlasem již beze špetky optimismu. „Signore, je-li to tvrzení o otravě pravdivé…“

„Není pravdivé,“ prohlásil Olivetti rezolutně. „Je vyloučeno, aby se k papeži dostal někdo nepovolaný.“

„Je-li to, co tvrdí, pravda a Svatý otec byl skutečně otráven,“ opakoval Rocher, „tak z toho vyplývají závažné důsledky pro naše pátrání po antihmotě. Taková vražda by svědčila o daleko hlubší infiltraci Vatikánu, než jakou jsme si dovedli představit. Prohledávání bílých zón by potom nemohlo stačit. Zasáhla-li jejich podvratná činnost tak daleko, pak asi ten kanystr včas nenajdeme.“

Olivetti si kapitána chladně změřil: „Pane kapitáne, já vám řeknu, co se má udělat.“

„Ne,“ přerušil jej náhle camerlegno, otáčeje se k němu. „Já řeknu vám, co se bude dělat. Už toho mám dost. Do dvaceti minut se rozhodnu, má-li se konkláve odvolat a Vatikán evakuovat, nebo ne. Mé rozhodnutí bude konečné. Je to jasné?“

Olivetti nehnul brvou a neodpověděl.

Camerlegno nyní mluvil rozhodným tónem, jako by v sobě odhalil skryté zdroje síly. „Kapitáne Rochere, dokončíte prohlídku bílých zón, a až s ní budete hotovi, ohlásíte se přímo u mne.“

Rocher přikývl a vrhl přitom rozpačitý pohled směrem k Olivettimu.

Pak camerlegno vybral dva vojáky. „Okamžitě mi přiveďte toho zpravodaje BBC, pana Glicka. Jestliže jsou s ním illuminăti ve spojení, tak by nám možná mohl pomoci. Odchod.“

Vojáci zmizeli. Camerlegno se obrátil k těm zbývajícím. „Pánové, nedovolím, aby dnes večer přišel o život ještě někdo další. Do desáté hodiny zjistíte, kde jsou zbývající dva pohřešovaní kardinálové a zadržíte tu kreaturu odpovědnou za obě vraždy. Vyjádřil jsem se dost jasně?“

„Ale, signore,“ namítl Olivetti, „nemáme ani zdání, kde má dojít -“

„Pan Langdon na tom pracuje. Zdá se, že se vyzná. Spoléhám na něj.“

Nato camerlegno zamířil ke dveřím a na jeho kroku bylo znát odhodlání. Cestou ještě pokynul třem gardistům. „Vy tři, pojďte se mnou. Ihned.“

Poslušně ho následovali.

Ve dveřích se camerlegno zastavil a obrátil se k Vittorii. „Paní Vetrová, vy také. Buďte tak laskavá a pojďte se mnou.“

Vittoria váhala. „Kam jdeme?“

Šli dál. „Navštívit jednoho starého přítele.“

V CERNu byla sekretářka Sylvie Baudeloqueová už celá hladová a těšila se, že už bude moct jít domů. K jejímu zklamání Kohler zřejmě cestu do nemocnice přežil; telefonoval a žádal - neprosil, žádal - aby Sylvie zůstala dnes večer v kanceláři déle. Bez vysvětlení.

Za ta léta už si Sylvie zvykla ignorovat Kohlerovy bizarní změny nálady a vylomeniny - jeho tichou domácnost, jeho

protivnou mánii tajně si ze svého invalidního vozíku natáčet na video porady. Tajně se kojila nadějí, že se jednou při své pravidelné týdenní návštěvě sportovní střelnice zastřelí, ale zřejmě byl dobrý střelec.

Nyní Sylvie seděla o samotě za psacím stolem a kručelo jí v břiše. Kohler se dosud nevrátil a nedal jí také na večer žádnou dodatečnou práci. Vykašlu se na to, otravovat se tu a trpět hlady, řekla si nakonec. Nechala tam Kohlerovi lístek a šla do jídelny, aby tam do sebe rychle hodila nějaké sousto.

Nedošla tam.

Když procházela kolem ústavních suites de loisir - „odpočinkových koutů“, což byla hala s televizními salonky - všimla si, že místnosti jsou plné zaměstnanců, kteří zřejmě nechali jídla a dívají se na zprávy. Zřejmě se stalo něco významného. Sylvie vstoupila do prvního salonku, který byl nabitý počítačovými fanatiky - mladými programátory. Když spatřila titulky na obrazovce, zalapala po dechu.

TEROR VE VATIKÁNU

Poslouchala a stěží byla schopna uvěřit tomu, co slyší. Nějaké prastaré bratrstvo zabilo kardinály? Proč to udělali? Z nenávisti? Z touhy po vládě? Z omezenosti?

A přece nálada, která u televize panovala, kupodivu vůbec nebyla sklíčená. Dva mladí techničtí asistenti tu pobíhali a mávali tričky s obrázkem Billa Gatese a nápisem: POČÍTAČŮM PATŘÍ SVĚT!

Jeden křičel: „Illuminati! Vždyť jsem vám říkal, že skutečně existují!“

„To není možný! Já myslel, že je to jen hra!“

„Člověče, zabili papeže! Papeže!“

„Páni! To bych rád věděl, kolik bodů nahrabeš za tohle!“

Se smíchem odběhli.

Sylvie stála jako omráčená. Jakožto katolička pracující mezi vědci, občas musela vyslechnout protináboženské poznámky, právě však byla svědkem toho, že tihle mládenci měli vyloženou radost z neštěstí, které církev potkalo. Odkud se vzala taková otrlost? Taková nenávist?

Pro Sylvii byla církev odjakživa cosi zcela neškodného… místo pro družnost a duchovní soustředění… a někdy prostě místo, kde si mohla hlasitě zazpívat, a lidi na ni přitom nečučeli. Církev provázela významné mezníky jejího života - pohřby, svatby, křtiny, svátky - aniž za to něco požadovala. I peněžní příspěvky byly dobrovolné. Její děti se každý týden vracely z nedělní školy mravně povznesené, plné odhodlání pomáhat jiným a chovat se laskavěji. Cožpak na tomhle by mohlo být něco špatného?

Nepřestávala se divit tomu, že tolik takzvaných „vynikajících mozků“ v CERNu nechápe důležitost církve. Cožpak skutečně věří že kvarky a mezony běžného člověka nějak inspirují? Že rovnice mohou lidem nahradit potřebu víry v existenci něčeho božského?

Celá zmatená šla Sylvie dál halou kolem dalších salonků, a všude bylo plno lidí srocených před televizory. Začala uvažovat o tom, čeho se mohl týkat telefonát, který přišel pro Kohlera z Vatikánu. Úplná náhoda? Snad. Vatikán čas od času do CERNu volával - jaksi „ze zdvořilosti“ předtím, než vydal nějaké břitké prohlášení odsuzující výzkum, který CERN prováděl; naposled šlo o revoluční pokroky v nanotechnologii, což bylo odvětví, které církev zavrhovala vzhledem k možným důsledkům pro genetické inženýrství. CERN tyto námitky soustavně ignoroval. Pokaždé, pár minut potom, co Vatikán domluvil, Kohlerův telefon zazvonil znovu - a volala ta či ona firma žádající o licenci na využití nového objevu. „Hlavně si neznepřátelit tisk,“ říkával Kohler vždycky.

Sylvie uvažovala, má-li začít Kohlera shánět, ať už je sakra kdekoli, a říct mu, aby si pustil zprávy. Ale zajímalo by ho to vůbec? Nebo to už slyšel? Ale ano, určitě to slyšel. Nejspíš už si celou tu televizní reportáž natáčí tou svou zvláštní malou videokamerou, a poprvé v tomhle roce se usmívá.

Kráčela halou dál a nakonec přece jen narazila na salonek, v němž panovala spíš stísněná, téměř melancholická nálada. Vědci, kteří zde sledovali televizní zprávy, patřili k nejstarším a nejváženějším pracovníkům CERNu. Ani se neohlédli, když Sylvie vstoupila a posadila se na volné místo.

Na druhém konci CERNu, v chladném bytě Leonarda Vetry Maximilián Kohler dokončil četbu v kůži vázaného deníku, který sebral z Vetrova nočního stolku. Sledoval nyní televizní zprávy. Po několika minutách položil deník na původní místo, vypnul televizor a byt opustil.

Daleko odtud, ve Vatikánu, kardinál Mortati odnášel ke krbu v Sixtinské kapli další kalich s hlasovacími lístky a zapálil je. Kouř byl černý.

Ani druhé kolo hlasování nepřineslo nového papeže.

Baterky byly proti husté tmě, jaká panovala ve Svatopetrské bazilice, příliš slabé. Prostor nad hlavou tížil jako bezhvězdná noc, a Vittoria cítila prázdnotu šířící se kolem jako opuštěný oceán. Držela se blízko camerlegna a gardistů, kteří razili cestu. Vysoko nahoře zavrkal holub a odletěl.

Jako by vycítil její sklíčenost, camerlegno se vrátil a položil jí ruku na ramena. Z doteku tohoto muže vyzařovala síla, která Vittorii dodávala klid tak potřebný k tomu, co měli záhy vykonat.

Co to budeme dělat? Vždyť to je šílenství! táhlo jí hlavou.

A přece věděla, že jakkoli je úkol, který je čeká, ošklivý a děsný, nelze se mu vyhnout. Těžká rozhodnutí, která camerlegna čekají, se musí opírat o informace… informace pohřbené v sarkofágu uvnitř vatikánských kobek. Byla zvědavá na to, co tam naleznou. Skutečně ti illuminati papeže zavraždili? Sahá jejich moc tak daleko? Budu to skutečně já, kdo provede první pitvu papeže v historii?

Vittoria shledávala jistou ironii v tom, že se v tomhle neosvětleném chrámu bojí víc, než kdyby měla plavat v noci v

moři plném barakud. Příroda byla její útočiště. Přírodě rozuměla. Tajemstvím bylo pro ni obestřeno spíš to, co souviselo s člověkem a duchovními věcmi. Reportéři, kteří se venku shromažďovali, jí připomínali dravé ryby číhající v temnotě. Televizní reportáž se záběry těl s vypáleným znamením jí připomněla mrtvé tělo otce… a hrubý chechot toho vrahouna. Ten zabiják tu někde je. Vittoria cítila, jak její strach mizí pohlcen bezmezným hněvem.

Když obcházeli jeden sloup - silnější než kterákoli sekvoj, jakou kdy viděla - spatřila Vittoria vpředu oranžovou záři. Zdálo se, že světlo se vynořuje zpod podlahy uprostřed baziliky. Když přišli blíž, poznala, oč jde. Byla to proslulá svatyně pod hlavním oltářem - bohatě vyzdobená podzemní komora, v níž se uchovávají nejposvátnější vatikánské relikvie. Když se dostali až k ohrádce obklopující otvor krypty, Vittoria spatřila zlatou truhlici, kolem níž zářilo množství olejových lampiček.

„Kosti svatého Petra?“ zeptala se, ačkoli to sama dobře věděla. Ostatně každý, kdo do Svatopetrského chrámu vstoupil, věděl, co se v té zlaté rakvi nachází.

„Po pravdě řečeno, nikoli,“ odpověděl camerlegno. „Jde o obecně rozšířený omyl. Nejde o schránku s relikviemi. V této truhle jsou uložena pallia - šerpy, které papež uděluje nově zvoleným kardinálům.“

„Ale já jsem myslela -“

„To si myslí každý. V průvodcích je to uvedeno jako hrobka svatého Petra, ale jeho skutečný hrob je o dvě patra pod námi, zapuštěný v zemi. Byl tam vyhlouben ve čtyřicátých letech. Nikdo tam nemá přístup.“

Vittoria byla otřesená. Když od té zářící prohlubně znovu odcházeli do temnoty, v níž byl chrám ponořen, vzpomněla si na vyprávění o poutnících, kteří se vydávají na tisícikilometrovou cestu, aby spatřili onu zlatou truhlici a cítili se v blízkosti samotného svatého Petra. „Neměl by Vatikán lidem říct, jak je to ve skutečnosti?“

„My všichni se cítíme povznesení kontaktem s božstvím, i když jde o kontakt pouze imaginární.“

Vittoria jakožto vědec nebyla s to polemizovat s logikou tohoto druhu. Četla už nesčetné studie o placebo účinku - například o aspirinu, jímž vyléčili rakovinu u lidí, kteří věřili, že užívají zázračný lék. Ostatně, co je to vlastně víra?

„Změna není zrovna něco, s čím bychom ve Vatikánu uměli dobře zacházet, vysvětloval camerlegno. „Uznání minulých chyb, modernizace - takovým věcem jsme se odjakživa vyhýbali. Jeho Svatost se to pokoušela změnit.“ Na okamžik se odmlčel. „Otevřít se modernímu světu. Hledat nové cesty k Bohu.“

Vittoria ve tmě přikývla. „Jako je třeba věda?“

„Upřímně řečeno, věda mi připadá irelevantní.“

„Irelevantní?“ Vittorii napadala různá slova, jimiž by bylo možno vědu charakterizovat, ale moderní slovo „irelevantní“ mezi nimi nebylo.

„Věda umí léčit, věda umí zabíjet. Závisí to na duši člověka, který ji užívá. A proto je to duše, co mě zajímá.“

„Kdy jste vlastně zaslechl to… volání?“

„Dřív než jsem se narodil.“

Vittoria se na něj udiveně podívala.

„Promiňte, ale tahle otázka mi vždycky připadala zvláštní. Chtěl jsem říci, že jsem odjakživa věděl, že budu sloužit Bohu. Už od chvíle, co jsem byl vůbec poprvé schopen myslet. Ale teprve později, když jsem jako mladý muž byl na vojně, jsem pochopil své poslání.“

Vittoria byla překvapená. „Vy jste byl na vojně?“

„Dva roky. Jelikož jsem odmítl používat střelnou zbraň, udělali ze mne letce. V helikoptérách zdravotní letecké služby. Ještě dnes občas létám.“

Vittoria se pokoušela představit si mladého kněze pilotujícího helikoptéru. Kupodivu se jí ke všem těm přístrojům docela hodil. Z camerlegna Ventresky vyzařoval elán, který jeho náboženské přesvědčení spíš podtrhával než zamlžoval. „Vezl jste někdy papeže?“

„Proboha ne. Takový drahocenný náklad jsme přenechávali profesionálům. Někdy mi Jeho Svatost dovolila použít helikoptéry k cestě na naše venkovské sídlo, Castel Gandolfo.“ Zarazil se, podíval se na ni, a pronesl: „Paní Vetrová, děkuji vám za to, jak nám dnes pomáháte. Je mi nesmírně líto, co se stalo vašemu otci. Opravdu líto.“

„Děkuji vám.“

„Já jsem svého otce vůbec nepoznal. Zemřel dřív, než jsem se narodil. Matku jsem ztratil v deseti letech.“

Vittoria vzhlédla, pocitujíc cosi jako spřízněnost. „Takže se z vás stal sirotek?“

„Přežil jsem nehodu, při níž má matka zahynula.“

„Kdo se o vás potom staral?“

„Bůh,“ odvětil camerlegno. „Poslal mi doslova druhého otce. U mé nemocniční postele se zjevil palermský biskup a ujal se mě. Tehdy jsem se tomu nedivil. Už jako chlapec jsem nad sebou cítil Boží ochrannou ruku. To, že se biskup objevil, prostě jen potvrzovalo to, co jsem tušil už předtím - totiž že si mě Bůh vybral, abych mu sloužil.“

„Vy jste věřil, že si vás vybral Bůh?“

„Věřil a věřím.“ V camerlegnově hlase nebylo ani stopy po domýšlivosti, pouze vděčnost. „Pod biskupovým poručnictvím jsem pracoval řadu let. Nakonec byl jmenován kardinálem. Nikdy však na mě nezapomněl. Vzpomínám na něho jako na svého otce.“ Na camerlegnovu tvář dopadl paprsek z kapesní svítilny a Vittoria zahlédla v jeho očích osamělost.

Pod jedním vysokým sloupem se ve světle baterek ukázal nějaký otvor v podlaze. Vittoria zahlédla schůdky vedoucí do temné prázdnoty dole a nejraději by se byla hned vrátila. Vojáci však už camerlegnovi pomáhali vstoupit na schody, a hned potom pomohli i jí.

„Co se s ním potom stalo?“ ptala se Vittoria sestupujíc ze schodů a snažíc se, aby její hlas zněl pevně. „Myslím s tím biskupem, později kardinálem, co se vás ujal.“

„Opustil kardinálské kolegium, aby se zhostil jiného úkolu.“

Vittoria byla překvapená.

„A potom, musím s politováním říci, zesnul."

„Le mie condoglianze. Upřímnou soustrast," pravila Vittoria. „Nedávno?"

Camerlegno se ohlédl, a stíny podtrhovaly bolest zračící se mu ve tváři. „Právě před patnácti dny. Hned ho uvidíme."

Uvnitř archivní kóje bylo horko od zatemněných světel. Kóje byla mnohem menší než ta, kterou Langdon navštívil posledně. Méně vzduchu - méně času. Litoval, že Olivettiho nepožádal, aby zapnul aspoň ventilátory.

Úsek obsahující účetní doklady týkající se belle árii, krásných umění našel Langdon rychle. Nebylo možné jej minout, protože zabíral téměř osm plných regálů. Katolická církev vlastnila po celém světě miliony uměleckých děl.

Langdon prohlížel jednotlivé regály hledaje Gianlorenza Berniniho. Začal asi v polovině prvního regálu - tam, kde si myslel, že by mohlo začínat písmeno B. Po chvilce paniky, kdy si myslel, že příslušné účetní doklady chybí, si ke svému velkému zklamání vzpomněl, že listiny nejsou uspořádány podle abecedy. Proč nejsem překvapený?

Teprve když se vrátil na začátek celého souboru a po posuvném žebříku vylezl až k nejvyššímu regálu, pochopil princip, podle něhož byl obsah kóje uspořádán. Opíraje se o nejvyšší regál našel ten nejtlustší fascikl - týkal se renesančních mistrů Michelangela, Rafaela, da Vinciho, Botticelliho. Langdon si uvědomil, že v kóji nazvané „Vatikánská aktiva" jsou účetní knihy uspořádány docela logicky v pořadí podle celkové peněžní hodnoty výtvorů jednotlivých umělců. Mezi fasciklem týkajícím se Rafaela a Michelangela byla vmáčknutá složka nesoucí nápis Bernini. Byla tlustá přes deset centimetrů.

S neskladným svazkem a lapaje už po dechu sestupoval Langdon po žebříku dolů. Potom se jako malý kluk čtoucí napínavou knížku natáhl na zem a otevřel desky.

Kniha byla vázaná v plátně a záznamy v ní psané rukou v italštině. Každému dílu byla věnovaná jedna strana obsahující krátký popis výtvoru, datum, umístění, cenu materiálu, a někdy i hrubý náčrt díla. Langdon se podíval na konec - celkem přes osm set stránek. Bernini byl vskutku plodný umělec.

Ještě jako mladý student dějin umění Langdon žasl, jak jediný umělec dokázal během svého života vytvořit tolik děl. Později, ke svému značnému zklamání, zjistil, že slavní umělci se na dílech, která jsou jim připisována, podíleli ve skutečnosti jen málo. Patřily jim celé dílny, v nichž pod jejich vedením mladí adepti umění realizovali díla podle náčrtků velkého mistra. Sochaři jako Bernini zhotovili z hlíny drobné modely a najali si jiné umělce, aby je provedli v mramoru v zamýšlené velikosti. Langdon věděl, že kdyby Bernini skutečně osobně vytvořil všechna díla, která si u něj objednali, musel by na nich pracovat ještě dnes.

„Obsah!" řekl hlasitě, pokoušeje se vymotat z pavučin obestírajících už jeho mysl. Přeskočil na konec svazku, kde chtěl v abecedním seznamu vyhledat písmeno F, pod nímž by mohlo být uvedeno dílo s názvem fuňco - oheň. Jenže tam nic takového nenašel - názvy začínající na F tam za sebou vypsány nebyly. Co vlastně ti lidi ksakru měli proti užívání abecedního pořádku? vztekal se Langdon.

Jednotlivé záznamy byly zřejmě zaregistrovány v chronologickém pořadí - podle toho, jak Bernini tvořil nová a nová díla. Každé bylo zaznamenáno podle data. Bylo to k ničemu.

Jak tak civěl na seznam, napadla Langdona další zarmucující myšlenka, totiž že název sochy, po níž pátrá, vůbec nemusí slovo oheň obsahovat. Ani předešlá dvě díla-vodítka, Habakuk a anděl a Západní vítr, neměla v názvech slova země nebo vzduch.

Minutu či dvě strávil listováním ve fasciklu jen tak nazdařbůh spoléhaje na to, že se třeba náhle objeví nějaká ilustrace. Nic z toho samozřejmě nebylo. Narazil na tucty neznámých výtvorů, o nichž jakživ neslyšel, a ovšem i na hodně takových, které poznal okamžitě… Daniel a lev, Apollo a Dafné, a na šest fontán. Když zahlédl ty fontány, myšlenky mu okamžitě poskočily dopředu. Voda. Rád by věděl, jestli čtvrtý Oltář vědy náhodou není fontána. Fontána by přece byla dokonalým projevem obdivu a úcty k vodě. Langdon doufal, že by mohli toho zabijáka chytit ještě dřív, než bude třeba uvažovat o znamení poukazujícím na vodu - od Berniniho pocházejí celé tucty římských fontán, většinou umístěných před kostelem.

Vrátil se k prvku, o který šlo nyní. Oheň. Procházeje fasciklem připomněl si povzbudivá Vittoriina slova: První dvě sochy jste znal… snad budete znát i tu třetí. Když se vrátil zpátky k obsahu svazku, všímal si nyní názvů, které znal. Některé si prostě jen pamatoval, ale jinak mu nic neříkaly. Uvědomoval si, že s prohlídkou nebude hotov dřív, než bude nucen kóji opustit, a rozhodl se, ačkoli mu něco říkalo, aby to nedělal, vzít ten svazek ven. Je to pouhá účetní kniha, utěšoval se, není to jako když jsem vzal s sebou originální Galileův svazek. Langdon si vzpomněl na Galileovo folio, které měl v náprsní kapse, a umiňoval si, že je vrátí na místo, ještě než odejde.

Ve spěchu nyní sáhl dolů po svazku, aby ho sebral, všiml si však při tom něčeho, co jej přimělo, aby se zastavil.

I když byl obsah fasciklu opatřen četnými poznámkami, jedna z nich čímsi zvláštním upoutala jeho pozornost.

Poznámka uváděla, že slavná Berniniho socha Extáze svaté Terezie byla těsně po svém odhalení z původního místa uvnitř Vatikánu přemístěna jinam. Sama o sobě ho ta poznámka nezarazila. Pohnuté osudy téhle sochy znal. Přestože mnozí ji pokládali za mistrovské dílo, papež Urban VIII. je odmítl. Pro Vatikán bylo příliš otevřeně sexuální, a tak je vyhostil do nějaké zastrčené římské kaple. Langdon si ale všiml spíš toho, že socha byla zřejmě umístěna v jednom z pěti kostelů, které měl na svém seznamu. Navíc z poznámky vyplývalo, že k přemístění došlo per suggerimento del artista - z umělcova podnětu.

Z umělcova podnětu? Langdon byl na rozpacích. Nezdálo se příliš pravděpodobné, že by Bernini sám doporučil skrýt toto mistrovské dílo v nějakém zastrčeném hnízdě. Všichni umělci přece touží po tom, aby se jejich práce skvěly na předních místech, a ne v nějakém odlehlém -

Zaváhal. Ledaže by…

Langdon se bál něco takového si vůbec pomyslet. Bylo by to možné? Že by Bernini záměrně vytvořil dílo tak

výmluvné, aby donutil Vatikán je ukrýt na nějakém odlehlém místě? Na místě, které možná sám navrhl? V nějakém zastrčeném kostele, jehož směrem ukazoval dech Západního větru?

Stejnou měrou, s níž Langdonovo vzrušení narůstalo, je ale brzdila přibližná znalost toho díla, z níž vyplývalo, že socha nemá s ohněm nic společného. Každý, kdo ji viděl, může potvrdit, že vědeckého na ní není zhola nic - možná je pornografická, ale vědecká jistě ne. Jeden anglický kritik kdysi Extázi svaté Terezie odsoudil jako „nejnevhodnější výzdobu, jaká se kdy v křesťanském chrámu objevila“. Langdon samozřejmě celou kontroverzi znal. Přestože je socha umělecky brilantní, zobrazuje svatou Terezii ležící na zádech v záchvatu orgasmu pronikajícího až do konečků prstů. Stěží dieta podle vatikánského gusta.

Langdon spěšně vyhledal stránku s popisem tohoto díla. Když spatřil jeho skicu, okamžitě v něm zažehla jiskru neočekávané naděje. I na ní se sice svatá Terezie zdá kochat sama sebou, náčrt však ukazoval kromě ní ještě další postavu na sousoší, na kterou Langdon úplně zapomněl.

Anděl!

Rázem se mu vynořila vulgární legenda…

Terezie byla řádová sestra, k jejímuž svatořečení došlo poté, co prohlásila, že ji ve snu poctil blaženou návštěvou anděl. Kritikové ovšem později došli k názoru, že schůzka měla spíš sexuální než spirituální náplň. Na konci stránky byl naškrábaný známý výňatek z její vize. Vlastní slova této světice zcela postačí a není třeba je nijak doplňovat:

… jeho velký zlatý šíp… naplněný ohněm…
se několikrát do mne vnořil… vnikl až do mých
vnitřností… sladkost tak nesmírná, že nikdo by si
snad nemohl přát, aby skončila.

Langdon se usmíval. Jestli tohle není metafora pro pořádnou soulož, tak to tedy opravdu nevím, co to je. Usmíval se také nad tím, jak toto dílo popisoval účetní záznam. Text byl v italštině a slovo fuňco, oheň, se v něm objevilo hned šestkrát:

… andělův šíp, na jehož hrotu žhne oheň…
… z andělovy hlavy vyzařují plameny ohně…
… žena zachvácená vášní ohně…

Langdon ještě nebyl docela přesvědčený, dokud se na skicu nepodíval ještě jednou. Andělův ohnivý šíp byl zdvižený jako světelný signál ukazující cestu. Nechť anděl vede vás tou pravou z cest. Dokonce i typ anděla, který Bernini zvolil, se zdál být významný. Je to serafín, uvědomil si. Serafín znamená doslova „ohnivý“.

Langdon nepatřil k těm, kteří touží mít všechno potvrzené shůry, když si však přečetl jméno kostela, v němž bylo sousoší nyní umístěno, řekl si, že se snad nakonec ještě stane věřícím.

Santa Maria della Vittoria.

Vittoria. Perfektní, řekl si se spokojeným úsměvem.

Třásly se mu nohy a hlava se mu motala. Podíval se nahoru na žebřík a váhal, má-li vylézt nahoru a položit svazek na místo. Čerta starýho, řekl si nakonec, otec Jaqui už se o to postará. Knihu zavřel a nechal pěkně ležet na dolním regále.

Když se namáhavě vracel k svítícímu tlačítku elektronického zavírání dveří do kóje, dýchal už jen krátkými povrchními vdechy, cítil se však jako znovuzrozený radostí nad šťastným nálezem.

Radost jej však přešla ještě dřív, než se dostal k východu.

Bez jakéhokoli varování kóje bolestně vzdychla. Světlo sláblo a knoflík ovládající výstupní dveře na stisknutí nereagoval. Nato se celý komplex vatikánského archivu jako nějaké umírající zvíře ponořil do naprosté tmy. Někdo prostě vypnul proud.

Posvátné vatikánské krypty se nacházejí pod podlahou hlavní lodi Svatopetrské baziliky. Jsou v nich pohřbíváni zesnulí papežové.

Vittoria sestoupila po točitých schodech a ocitla se v kryptě. Temná chodba jí připomněla velký částicový urychlovač v CERNu - temný a studený. Osvětlená pouze kapesními svítilnami vojáků Švýcarské gardy působila chodba neskutečným dojmem. Z obou stran byly ve zdech hluboké výklenky. Úplně vzadu, kam sotva dosáhlo světlo, se rýsovaly obrysy mohutných sarkofágů.

Po celém těle cítila ledový chlad. Je tu zima, říkala si, ale věděla, že je to jen částečné vysvětlení. Měla pocit, že je někdo hlídá - nikoli kdosi z masa a kostí, nýbrž duchové sídlící v temnotě. Na víku každého sarkofágu se skvěla socha příslušného papeže, v životní velikosti a v plném papežském ornátu, ležící jako v okamžiku smrti s rukama zkříženýma na prsou. Zdálo se, jako by z každého hrobu vystupovalo papežovo tělo, usilující vymanit se z posmrtného vězení a odhodit mramorový krunýř tížící tělo. Jako v nějakém strašidelném tanci smrti se v klouzavých paprscích svítilen vynořovaly a zase mizely siluety papežů.

Celá skupina zmlkla, a Vittoria nebyla s to posoudit, zda to je z úcty nebo z bázně. Sama cítila obojí. Camerlegno kráčel s očima zavřenýma, jako kdyby znal každou píď cesty zpaměti. Vittoria měla dojem, že tuto podivnou procházku absolvoval od papežovy smrti už několikrát… možná proto, aby se u jeho hrobu modlil o radu a o pomoc.

Pod biskupovým poručnictvím jsem pracoval řadu let. Byl jako můj otec, vzpomněla si Vittoria na camerlegnova slova. Camerlegno tenkrát hovořil o kardinálovi, který ho „zachránil“. Teď tedy pochopila konec pohádky. Kardinál, který vzal camerlegna pod ochranná křídla, se později stal papežem a ze svého chráněnce udělal komořího.

To vysvětluje mnohé, svitlo Vittorii. Odjakživa dokázala velmi přesně zachytit vnitřní pocity jiných lidí, ale pokud šlo o camerlegna, něco jí celý den nedalo pokoje. Od okamžiku, kdy se s ním setkala poprvé, cítila, že jeho stísněnost je

hlubší a osobnější, než by se dalo vysvětlit těžkou krizí, před níž z titulu své funkce nyní stál. Za jeho zbožným klidem cítila duši mučenou osobními démony. Teď věděla, že její instinkt se nemýlil. Camerlegno, který čelil nejstrašnější hrozbě, jakou kdy Vatikán poznal, se ocitl bez svého rádce a přítele… odkázán jen sám na sebe.

Vojáci nyní zpomalili, jako kdyby si nebyli jistí, kde v té temnotě leží pohřben nedávno zemřelý papež. Camerlegno však pokračoval bez zaváhání a zastavil se až před mramorovou hrobkou, která se leskla zářivěji než ostatní. I zde ležela na víku socha zesnulého papeže. Když Vittoria spatřila jeho tvář, kterou znala z televize, zachvěla se strachy. Co to děláme?

„Vím, že nemáme moc času. Přesto prosím, abychom věnovali chviličku modlitbě," požádal camerlegno.

Vojáci stáli se skloněnými hlavami. Vittoria učinila totéž, a v tichu slyšela, jak jí tluče srdce. Camerlegno poklekl k sarkofágu a italsky se modlil. Když Vittoria zaslechla jeho slova, zmocnil sejí neočekávaný příval žalu… plakala nad ztrátou vlastního poručníka a rádce… svého vlastního svatého otce. Camerlegnova slova se hodila stejně pro papeže jako pro jejího milovaného tatínka.

„Otče, rádce, příteli." Camerlegnův hlas se chmurně odrážel od temných stěn. „Poučil jsi mě, když jsem byl mladý, že hlas v mém srdci je hlasem Božím. Řekls mi, že tento hlas musím následovat, i když mne povede do míst plných strasti. Ten hlas nyní ke mně mluví a klade na mě břemeno, které je nad mé síly. Posil mě. Prosím o tvou shovívavost. Cokoli dělám, dělám ve jménu všeho, v co věříš i ty. Amen."

„Amen," zašeptali vojáci.

Amen, otče.

Vittoria si utřela slzy.

Camerlegno se pomalu zdvihl a odstoupil od hrobky. „Odsuňte víko."

Vojáci váhali. „Signore" osmělil se jeden z nich, „podle zákona podléháme vašemu velení." Zastavil se. „Uděláme, co nařídíte, ale…"

Camerlegno zřejmě pochopil, jaké myšlenky táhnou vojákovi hlavou. „Jednou vás poprosím o prominutí, že jsem vás postavil před tento úkol. Dnes vás však žádám o poslušnost. Účelem vatikánských zákonů je chránit tuto církev. A právě v tomto duchu vám nyní poroučím, abyste ony zákony porušili."

Na okamžik nastalo ticho a pak velitel vydal rozkaz. Tři muži položili svítilny na zem, takže světlo na ně nyní dopadalo zespodu a vrhalo jejich stíny na strop. Vojáci přistoupili k sarkofágu. Chopili se mramorového poklopu u hlavy, zapřeli se nohama a chystali se poklop odsunout. Na daný signál zabrali všichni současně, vší silou se snažili desku odsunout. Víko se však ani nepohnulo a Vittoria si uvědomila, že ji to téměř potěšilo. Dostala náhle strach z toho, co uvnitř naleznou.

Muži zabrali silněji, ale deska se pořád nehýbala.

„Ancora," řekl camerlegno. Začal si vyhrnovat rukávy své sutany a chystal se táhnout spolu s nimi. „Ora! Teď!" křikl a všichni zabrali.

Vittoria už se připravovala, že jim pomůže také, ale deska se už pohnula. Muži se znovu opřeli, a se skřípěním, jak se třel kámen o kámen, se víko otočilo tak, že hlava sochy směřovala do výklenku a nohy do chodby.

Všichni couvli.

Jeden z vojáků začal šátrat po zemi, až nahmatal svítilnu. Namířil její paprsek do rakve. Světlo chvíli těkalo, ale potom je voják usměrnil. Jeden za druhým přistupovali gardisté k sarkofágu. Přes panující temnotu si Vittoria všimla, jak se otřásli odporem. Potom se každý pokřižoval.

Když se do rakve podíval camerlegno, zachvěl se a ramena mu klesla jako pod nesmírnou tíží. Teprve po dlouhé chvíli se odvrátil.

Vittoria se obávala, že mrtvý bude mít ústa pevně sevřená následkem rigor mortis, posmrtné ztuhlostí, takže je bude muset požádat o násilné rozevření čelistí, aby se mohla podívat. Nyní však viděla, že to nebude zapotřebí. Líce volně visely a papežova ústa zela dokořán.

Jeho jazyk byl černý jako smrt.

Žádné světlo. Žádný zvuk. Tajný archiv byl ponořený do temnoty.

Jak se mohl nyní Langdon přesvědčit, strach je velmi silný motiv. Lapaje po dechu tápal tmou k otáčecím dveřím. Nahmatal vypínač a pěstí udeřil do tlačítka. Nic. Zkusil to znovu. Dveře se ani nehnuly.

V panice začal křičet, ale jeho hlas zněl přiškrceně. Uvědomil si, že mu hrozí záhuba, které nelze nikudy uniknout. S tím, jak adrenalin zvyšoval srdeční tep, plícím se čím dál tím víc nedostávalo kyslíku.

Když se vší silou opřel do dveří, na okamžik se mu zdálo, že se přece jen začínají otáčet. Znovu zatlačil a spatřil hvězdy. Tu si uvědomil, že se s ním točí celá místnost, nikoli dveře. Potáceje se pryč Langdon zakopl o spodek posuvného žebříku a tvrdě narazil kolenem na hranu regálu. Zaklel, vstal a šátral po žebříku.

Konečně ho nahmatal. Doufal, že bude z tvrdého dřeva nebo ze železa, byl však z hliníku. Chopil se ho jako beranidla a rozběhl se s ním ve tmě proti skleněné stěně. Stál ale blíž, než si představoval. Žebřík narazil přímo do skla, ale odskočil. Podle slabého zvuku nárazu Langdon poznal, že k proražení skleněné stěny by bylo zapotřebí mnohem silnějšího nástroje, než je hliníkový žebřík.

Napadlo ho použít pistoli, ale záblesk naděje záhy pohasl, protože zbraň už u sebe neměl. Olivetti mu ji vzal, když byli v papežově pracovně, protože prý nemá rád nabité zbraně v camerlegnové přítomnosti. Něco na tom bylo. Tam.

Langdon znovu zavolal, ale zvuk, který z něho vyšel, byl ještě slabší než předtím.

Vzpomněl si potom, že jeho průvodce nechal na stole před kójí ležet přenosnou vysílačku. Proč jsem ji sakra nevzal dovnitř! Když mu začaly před očima tančit fialové hvězdičky, Langdon se donutil k přemýšlení. Takhle už jsi byl v pasti kolikrát, a přežils to, přesvědčoval se. Byls tenkrát ještě malý kluk, a přece ses z toho dostal. Tma všude kolem byla už

neproniknutelná. Přemýšlej!

Lehl si na podlahu. Ležel na zádech s rukama položenýma podél těla. Jako první krok bylo nutné sebeovládání.

Odpočiň, si. Šetři síly.

Když ležel, srdce nemuselo při čerpání krve překonávat zemskou přitažlivost a jeho tep se zpomalil. Tenhle trik používali plavci k okysličení krve mezi dvěma závody.

Vzduchu je tu až dost, říkal si. Bohatě. Teď přemýšlej. Čekal, zpola doufaje, že každou chvíli se znovu rozsvítí. Nerozsvítilo se. Když tak ležel a dýchalo se mu nyní lépe, zmocnil se jej zvláštní pocit rezignace. Uklidnil se. Zvládl to.

Musíš se ksakru hnout! Ale kam…?

Jeho náramkové hodinky ve tmě vesele svítily a ukazovaly 9.33. Ještě půl hodiny a vypukne oheň. Místo, aby přemýšlel, jak se odtud dostat, začal najednou uvažovat o tom, jak se to vlastně všechno semlelo. Kdo vlastně vypnul proud? Začal Rocher rozšiřovat pásmo určené k prohledání? Cožpak Olivetti Rockerovi neřekl, že jsem tady? Potom si uvědomil, že už je to vlastně jedno.

Otevřel doširoka ústa, zvrátil hlavu dozadu a začal dýchat co nejhlouběji. Každý další vdech byl snazší než předchozí. V hlavě se mu rozjasnilo. Začal přemýšlet soustavněji.

Skleněné stěny, říkal si. Ale čert vem tohle sklo.

Uvažoval o tom, nejsou-li některé zdejší knihy uložené v těžkých ocelových ohnivzdorných skříňkách. Občas takové vídal v jiných archivech, tady však žádnou podobnou neviděl. Nalézt nějakou takovou v téhle tmě by ale trvalo příliš dlouho. Nehledě na to, že by ji sotva unesl, zejména ve svém nynějším stavu.

A co ten prohlížecí stolek? Langdon věděl, že v téhle kóji stejně jako v ostatních stojí uprostřed stolek na prohlížení svazků. Ale co z toho? Bylo mu jasné, že by ho stejně neuzdvihl. Ostatně, i kdyby jej třeba táhl, daleko by se s ním nedostal, protože regály byly nastavěné tak hustě, že mezi nimi byly příliš úzké uličky.

Ty uličky jsou příliš úzké…

Náhle se Langdonovi rozsvítilo.

Plný sebejistoty vyskočil až moc rychle, takže se mu zatočila hlava, když v temnotě tápal po něčem, čeho by se přidržel. Ruka se zachytila jednoho regálu. Chvíli čekal a přinutil se šetřit síly; bude je ještě potřebovat k tomu, co zamýšlel.

Postavil se proti regálu, zapřel se nohama a tlačil. Kdybych tak dokázal ten regál převrátit. Těžká skříň se však sotva hnula. Změnil polohu a zkusil to znovu. Noha mu tou námahou uklouzla dozadu. Regál zaskřípal, ale nepohnul se.

Potřeboval nějakou páku.

Když nahmatal skleněnou stěnu, položil na ni ruku a klouzal po ní, aby v té tmě držel správný směr. Náhle narazil na zadní stěnu, až si pohmoždil rameno. Obešel regál a sáhl do police asi ve výši očí. Potom začal šplhat nahoru po policích, opíraje se jednou nohou o skleněnou stěnu a druhou o spodní police. Kolem něho se kácely knihy a třepetajíce se v temnotě padaly na podlahu. Bylo mu to jedno. Instinktivní touha přežít už dávno zvítězila nad archivářskými skrupulemi. Cítil, že v té naprosté tmě se mu jen těžce udržuje rovnováha; zavřel proto oči a přiměl tak mozek ignorovat vizuální vjemy. Postupoval nyní rychleji. Čím výš se dostával, tím byl vzduch řidší. Soukal se po policích nahoru, šlapal po knihách, hledal, čeho by se chytil, a vytrvale se vzpíral vzhůru. Konečně se jako horolezec dobývající vrchol hory zachytil vrchní police. Natáhl nohy a „kráčel“ jimi po skleněné stěně nahoru, až se dostal téměř do vodorovné polohy.

Teď, nebo nikdy, Roberte, říkal jeho vnitřní hlas. Tak, jako v Harvardu v tělocvičně.

S krajním úsilím zapřel nohy o stěnu za sebou, prsa a paže opřel o horní desku, a zabral. Regál se ani nehnul.

Lapaje po dechu změnil polohu a zkusil to znovu, pomáhaje si co nejvíce nohama. Těžký kus se nepatrně pohnul. Zabral znovu - regál se naklonil o pár centimetrů dopředu a pak zase zpátky. Langdon toho využil, nadechl se vzduchu, který mu připadal už skoro bez kyslíku, a znovu zatlačil. Regál se zakymácel výrazněji.

Jako při swingu, řekl si. Dodržovat rytmus. Ještě víc zatlačit.

Podařilo se mu regál rozhoupat, přičemž pokaždé natáhl nohy o kousek víc než předtím. Stehenní svaly mu sice hořely bolestí, ale nevšímal si toho. Hlavně, že se to daří. Ještě třikrát zabrat, povzbuzoval se.

Stačilo dvakrát.

Okamžik, v němž všechno jakoby viselo v beztížné nejistotě. Potom se regál spolu s Langdonem a spoustou knih řítících se z polic a padajících s rachotem na podlahu překotil dopředu.

Na půl cesty k zemi narazil do vedlejšího regálu. Langdon se pevně držel a snažil se celou svou váhu přesunout co nejvíc dopředu, aby se silou nárazu převrátil i druhý regál.

Opět nastal okamžik nehybného napětí, načež se druhý kus se skřípotem začal naklánět. Langdon klouzal dolů.

Jeden po druhém začaly regály jako domino narážet do sebe a naklánět se. Ten, na kterém Langdon ležel, odskakoval jako západka na heveru. Uvažoval, kolik regálů se asi dalo do pohybu a kolik by mohly vážit. Ta skleněná stěna na konci je hodně silná…

Regál, na němž se Langdon ještě držel, už téměř ležel, když zaslechl zvuk, na který čekal - náraz, který zněl jinak než ty dosavadní. Daleko odtud, až na konci kóje. Ostré třesknutí kovu dopadajícího na sklo. Celá kóje kolem něho se zatřásla a Langdon věděl, že poslední regál zatížený vahou všech ostatních těžce dopadl na skleněnou stěnu. Zvuk, který následoval, byl však nejnepříjemnější ze všech, jaké kdy slyšel.

Ticho.

Neozvalo se žádné tříštění skla, pouze mohutné žuchnutí, jak na stěnu dopadla váha všech regálů. Ležel s očima otevřenýma na hromadě knih. Kdesi v dálce se ozývalo skřípění. Langdon by byl nejraději zadržel dech, aby zaslechl, o co jde, ale žádný dech už mu k tomu nezbýval.

Vteřina. Dvě…

Zatímco už balancoval mezi vědomím a bezvědomím, uslyšel, jak kdesi v dálce něco povoluje… sklem se šířila drnčící vibrace, až nakonec vybuchlo jako rána z kanonu. Regál, na němž Langdon ležel, se zřítil k zemi úplně.

Jako blahodárný déšť kropící poušť dopadaly v temnotě k zemi střepiny skla. S mohutným sykotem vnikl dovnitř proud vzduchu.

O třicet vteřin později stála Vittoria ve vatikánských kryptách před papežovou mrtvolou, když do okolního ticha zaznělo kvičení přenosné vysílačky. Hlas ozývající se ze sluchátka byl udýchaný. „Tady je Robert Langdon! Slyší mě někdo?“

Vittoria zdvihla hlavu. Robert! Až se sama divila tomu, jak silně si v tu chvíli přála, aby byl tady s ní.

Vojáci se na sebe překvapeně podívali. Jeden vzal z opasku mikrofon a hlásil se. „Pan Langdon? Jste na třetím kanálu. Pan velitel čeká na vaše zavolání na prvním kanálu.“

„Ksakru, já vím, že je na prvním! Já ale nechci mluvit s ním, nýbrž s camerlegnem. Okamžitě! Sežeňte ho někdo!“

V tajném archivu ponořeném do tmy stál Langdon mezi střepinami skla a snažil se popadnout dech. Na levé ruce cítil teplou tekutinu a tušil, že krvácí. K jeho překvapení se camerlegno ozval okamžitě.

„Tady je camerlegno Ventresca. Co se děje?“

Langdon stiskl knoflík. „Myslím, že se mě někdo právě pokusil zabít!“

Nikdo mu neodpovídal.

Langdon se snažil zachovat klid. „A vím také, kde se chystá následující vražda.“

Hlas, který se ozval v odpovědi, však nepatřil camerlegnovi. Hovořil velitel Olivetti: „Pane Langdone, už neříkejte ani slovo.“

Na Langdonových krví potřísněných hodinkách bylo 9.41, když pádil přes Belvederské nádvoří a blížil se k fontáně před hlavním štábem Švýcarské gardy. Ruka přestala krvácet, ale bolela nyní víc, než by se podle velikosti rány mohlo zdát. Když dorazil na místo, vypadalo to, že jsou tam všichni: Olivetti, Rocher, camerlegno, Vittoria a hrstka gardistů.

Vittoria se okamžitě rozběhla k němu. „Roberte, vy jste zraněný!“

Dřív než mohl odpovědět, už před ním stál Olivetti. „Pane Langdone, jsem rád, že jste v pořádku. Je mi líto, že v tom archivu nebyl signál.“

„Nebyl signál? Vždyť jste přece dobře věděl -“

„To byla moje chyba,“ skočil do toho Rocher zkroušeně. „Nevěděl jsem, že jste v archivu. Část našich bílých zón je s archivem elektricky propojená. My jsme prohledávanou oblast rozšířili. To já jsem vypnul proud. Kdybych byl věděl…“

„Roberte,“ oslovila jej Vittoria, prohlížejíc jeho poraněnou ruku, „papež byl skutečně otráven. Iluminá ti ho zavraždili.“

Langdon slyšel její slova, ale sotva vnímal jejich obsah. Jediné, co cítil, bylo teplo jejích rukou.

Camerlegno vytáhl z kapsy své sutany hedvábný kapesník a podal jej Langdonovi, aby se mohl otřít. Neřekl při tom ani slovo. Jeho zelené oči byly plné nového ohně.

„Roberte,“ naléhala Vittoria, „říkal jste, že víte, kde má být zavražděn další kardinál.“

Langdon byl celý roztěkaný. „Ano, je to -“

„Pardon,“ vpadl do toho Olivetti. „Pane Langdone, když jsem vás žádal, abyste už do vysílačky neříkal ani slovo, měl jsem k tomu určitý důvod. „Obrátil se k několika přítomným gardistům. „Pánové, promiňte.“

Vojáci zmizeli v operačním středisku. Nebyla v tom žádná servilnost, pouze ochota.

Olivetti se obrátil zpátky k ostatním. „Přestože mě nesmírně mrzí, že to musím říct, je jasné, že k papežově vraždě by nikdy nemohlo dojít bez pomoci zevnitř. Je v zájmu nás všech, abychom nikomu nevěřili. Včetně našich gardistů.“ Zdálo se, že mu ta slova působí velikou bolest.

Rocher vypadal znepokojeně. „Je-li do toho ale zapojený někdo zevnitř, pak z toho vyplývá -“

„Ano,“ potvrdil Olivetti. „Je narušena důvěrnost našich akcí. Nezbývá nám ale nic jiného, než toto riziko podstoupit. Pokračujte v pátrání.“

Vypadalo to, že Rocher chce ještě něco říct, ale potom si to rozmyslel a odešel.

Camerlegno zhluboka dýchal. Zatím neřekl ani slovo, ale Langdon cítil, že ten muž je plný nového elánu, jako kdyby překročil nějaký kritický bod.

„Pane veliteli,“ promluvil nakonec hlasem, jenž nestrpěl odpor, „teď přeruším konkláve.“

Olivetti našpulil rty a vypadal dotčeně. „Radím vám, abyste to nedělal. Ještě nám zbývají dvě hodiny a dvacet minut.“

„To nestojí za řeč.“

„Co hodláte udělat? Evakuovat kardinály jednoho po druhém?“ Olivettiho hlas zněl teď už vyzývavěji.

„Hodlám tuto církev zachránit vší mocí, kterou mi Bůh svěřil. Jakým způsobem to udělám, už není vaše starost.“

Olivetti se napřímil. „Ať chcete udělat cokoli…“ Na okamžik se zarazil. „Nejsem oprávněn vám v tom bránit. Zejména ve světle mého domnělého selhání jakožto velitele bezpečnostní služby. Já vás pouze žádám, abyste ještě posečkal. Alespoň dvacet minut… až do deseti. Je-li informace pana Langdona správná, zbývá mi ještě jistá naděje, že toho zabijáka chytím. Takže je tady i naděje dodržet protokol a dekorum.“

„Dekorum?“ Camerlegno se nuceně zasmál. „Na způsobné chování už jsme dávno zapomněli, pane veliteli. Možná, že jste si toho nevšiml, ale jsme ve válce.“

Z operačního střediska vyšel voják a volal na camerlegna: „Signore, právě jsem dostal zprávu, že jsme zadrželi reportéra BBC pana Glicka.“

Camerlegno přikývl. „Přiveďte ho spolu s tou jeho kameramankou před Sixtinskou kapli, já si tam s nimi promluvím.“

Olivetti vyvalil oči. „Co to děláte?“ „Dvacet minut, pane veliteli. Víc vám nedávám.“ Pak camerlegno odešel.

Když Olivettiho alfa romeo vyrazila z Vatikánu, tentokrát ho žádná kolona dalších vozů nenásledovala. Vzadu seděla Vittoria, která Langdnovi za jízdy ošetřovala ruku - využila k tomu lékárničku, kterou našla v přihrádce.

Olivetti hleděl přímo před sebe. „Nuže pane Langdone, kam pojedeme?“

Přestože Olivettiho vůz měl nyní spuštěnou poplašnou sirénu, zdálo se, že se po mostě do staré části města řítí, aniž by vzbudil pozornost. Pouliční doprava nyní proudila opačným směrem, k Vatikánu, jako by Svatá Stolice nyní byla tím nejzábavnějším místem v Římě.

Langdon seděl vzadu a v hlavě se mu myšlenky jen rojily. Neustále myslel na toho zabijáka - jestli ho tentokrát konečně dopadnou, jestli jim řekne to, co potřebují vědět, jestli už není pozdě. S jakým předstihem camerlegno davy na Svatopetrském náměstí varoval, že jim hrozí nebezpečí? Z hlavy mu také stále nešel ten incident v archivní kóji. Omyl?

Cestou ke kostelu Santa Maria della Vittoria Olivetti ani jednou nešlápl na brzdu. Langdon věděl, že být to jindy, už by mu z křečovitého držení dávno zbělely klouby na rukou. Tentokrát však zůstával zcela netečný. Pouze tepavá bolest v ruce mu připomínala, kde je.

Nad hlavou mu vyla siréna. Nejlepší způsob, jak mu oznámit, že přijíždíme, pomyslel si. Doufal však, že Olivetti sirénu vypne, jakmile se přiblíží k cíli.

Teprve teď, když seděl a měl trochu času na přemýšlení, si s údivem uvědomil význam faktu, že papež byl zavražděný. Bylo to něco nepředstavitelného, a přece se zároveň zdálo, že jde o zcela logickou událost. Moc iluminátů se přece vždycky opírala o jejich schopnost proniknout do vnitřních struktur protivníka - podvrátit jeho moc zevnitř. Nebylo by to ostatně poprvé, co byl některý z papežů zavražděn. Pověstí o zradě bylo nesčíslně, i když bez pitvy nebyla oprávněnost žádného podezření nikdy potvrzena. Až donedávna. Není to tak dávno, co bylo badatelům povoleno podrobit rentgenovému vyšetření obsah hrobky papeže Celestýna V, který prý měl zahynout vinou úkladů svého mocichtivého následníka, Bonifáce VIII. Badatelé doufali, že pod rentgenem by mohli odhalit nějaký drobný náznak, že něco s tím úmrtím nebylo v pořádku - třeba zlomenou nohu. Ke všeobecnému překvapení rentgen odhalil dvaceticentimetrový hřebík zabodnutý do papežovy lebky.

Langdon si nyní vzpomněl na několik novinových výstřižků, které mu před lety poslali kolegové fandící iluminátům. Nejdřív myslel, že jde o podfuk, a tak se šel podívat do harvardské sbírky výstřižků na mikrofilmech, aby si ověřil, jsou-li pravé. Kupodivu byly. Visí od té doby na nástěnce jako příklad toho, že i seriózní média mohou být někdy posedlá iluminátskou paranoiou. Najednou se tato podezření jeví méně paranoidní, než by se mohlo zdát. Na tehdejší novinové zprávy si Langdon dobře vzpomínal.

Britská Rozhlasová Společnost (BBC)

14. ČERVNA 1998

Papež Jan Pavel I., který zemřel v roce 1978, byl obětí spiknutí organizovaného zednářskou lóží P2… Tajné sdružení P2 se rozhodlo Jana Pavla I. zavraždit vzhledem k tomu, že se chystal propustit amerického arcibiskupa Paula Marcinkuse, prezidenta Vatikánské banky. Banka byla zapletena do podezřelých finančních transakcí se zednářskou lóží…

The New York Times

24. SRPNA 1998

Proč zesnulý papež Jan Pavel I. nosil denní košili i do postele? Proč byla roztržená? Otázky nemají konce. Lékařské vyšetření nebylo provedeno. Kardinál Villot pitvu zakázal s poukazem na to, že ještě žádný papež nebyl pitván. Z papežova nočního stolku tajemně zmizely léky, které užíval, stejně jako jeho brýle, domácí obuv a poslední vůle.

London Daily Mail

27. SRPNA 1998

… spiknutí, do něhož byla zapletena mocná, bezohledná a ilegální zednářská lóže s chapadly zasahujícími až do Vatikánu.

Mobil, který měla Vittoria v kapse, zazvonil a zapudil ty nepříjemné vzpomínky.

Vittoria zapnula příjem, přestože netušila, kdo by jí mohl volat. Přestože byla dost daleko, Langdon byl s to rozeznat ostrý hlas na druhé straně.

„Vittoria? Tady Maximilian Kohler. Našli jste už tu antihmotu?“

„Maxi! Jste v pořádku?“

„Viděl jsem zprávy. O CERNu nebo o antihmotě v nich nebyla zmínka. To jsem rád. Co se děje?“

„Ještě jsme nezjistili, kde ten kanystr je. Situace je složitá. Robert Langdon byl výborný tip. Máme stopu, která by nás měla dovést k vrahovi těch kardinálů. Zrovna teď jsme na cestě -“

„Paní Vetrová,“ skočil do toho Olivetti, „to už stačí.“

Přikryla mobil rukou, očividně rozladěná. „Pane veliteli, mluvím s prezidentem CERNu. Určitě má právo -“

„Má právo být zde a potýkat se s touto situací,“ odsekl Olivetti. „Mluvíte na otevřené lince. Řekla jste toho už dost.“

Vittoria zhluboka vydechla. „Maxi!“

„Mám tu pro vás jistou informaci,“ ozval se Kohler. „Týká se to vašeho otce… Myslím, že vím, komu se svěřil s objevem antihmoty.“

Vittoria se zachmuřila. „Maxi, otec říkal, že se o tom nezmínil živé duši.“

„Je mi líto, Vittorie, ale někomu o tom přece jen něco řekl. Musím zkontrolovat určité záznamy týkající se bezpečnosti. Zakrátko se znovu ozvu.“ Spojení se přerušilo.

Vittorie byla voskově bledá, když ukládala mobilní telefon zpátky do kapsy.

„Všechno v pořádku?“ ujišťoval se Langdon.

Vittoria přikývla, ale její chvějící se prsty svědčily o opaku.

„Kostel se nachází na Piazza Barberini," oznámil Olivetti, podíval se na hodinky a vypnul sirénu. „Zbývá nám devět minut."

Když se Langdon poprvé dozvěděl, kdeže je třetí vodítko, něco mu to vzdáleně připomnělo. Piazza Barberini. To jméno mu připadalo nějak známé… ale netušil, kam je zařadit. Nyní už věděl, o co jde. Piazza se před časem stala předmětem sporů týkajících se umístění stanice podzemní dráhy. Před dvaceti lety nastalo mezi historiky umění hotové pozdvižení. Obávali se, že výkopové práce pod Piazza Barberini by mohly způsobit zřícení obelisku, který stál uprostřed náměstí a vážil mnoho tun. Urbanisté potom obelisk přesunuli jinam a na jeho místo postavili menší Tritonovu fontánu.

Za Berniniho života stál na Piazza Barberini obelisk! uvědomil si nyní Langdon. Pokud měl až dosud o umístění třetího ukazatele ještě nějaké pochybnosti, nyní už se definitivně rozplynuly.

Kousek před náměstím Olivetti odbočil do vedlejší uličky, zpomalil a zastavil. Svlékl si svůj civilní kabát, vyhrnul si rukávy a nabil pistoli.

„Nesmíme riskovat, že nás poznají," prohlásil. Vy dva jste už oba byli v televizi. Přejděte proto náměstí, abyste byli z dohledu, a hlídejte hlavní vchod. Já půjdu dozadu." Vyňal druhou pistoli a předal ji Langdonovi. „Pro všechny případy."

Langdon se zamračil. Dnes to bylo už podruhé, co mu někdo vnucoval zbraň. Strčil ji do náprsní kapsy. Vzpomněl si přitom, že má stále ještě u sebe tu stránku z Diagramu. Nemohl pochopit, jak mohl zapomenout vrátit ji do archivu. Napadlo ho, jak by asi vatikánský kurátor běsnil, kdyby zjistil, že si s tím dokumentem nesmírné historické ceny pobíhá po Římě jako s turistickým plánem. Pak si však vzpomněl ještě na hromadu skleněných střepů a rozházených dokumentů, které po sobě v archivu zanechal. Kurátor bude mít jiné starosti. Pokud archiv tuhle noc vůbec přežije.

Olivetti vystoupil z automobilu a ukázal zpátky do uličky. „Piazza se nachází tímhle směrem. Mějte oči otevřené, a přitom se neprozraďte." Zaťukal na mobilní telefon na opasku. „Paní Vetrová, zkontrolujte si moje číslo."

Vittoria vzala svůj mobil a vyťukala číslo, které si s Olivettim uložili do seznamu při akci v Panteonu. Olivettiho přístroj zareagoval vibračním vyzváněním.

Velitel přikývl. „V pořádku. Jakmile něco uvidíte, dejte mi vědět." Natáhl zbraň. „Budu čekat uvnitř. Ten gauner patří mně."

V téže chvíli zazvonil docela nedaleko jiný mobilní telefon.

Hassassin se ohlásil. „Slyším."

„To jsem já, Janus," ozvalo se ze sluchátka.

Hassassin se usmál. „Zdravím vás, šéfe."

„Asi už vědí, kde jste. Někdo se vás chystá zadržet."

„Jdou pozdě. Už jsem to tady zařídil."

„Dobře. Ale postarejte se, abyste se odtamtud dostal živý. Čekají vás ještě další úkoly."

„Kdo se mi postaví do cesty, zemře."

„Ti, co se o to snaží, jsou dobře informovaní."

„Myslíte toho amerického vědátora?"

„Vy o něm víte?"

Hassassin se zasmál. „Chladnokrevný, ale naivní. Mluvil se mnou jednou po telefonu. Je tu s ním ale nějaká ženská, která se zdá být jeho pravým opakem." Zabijákem projela vlna vzrušení, jakmile si připomněl ohnivý temperament Vetrovy dcery.

Na moment zavládlo ticho - první případ, kdy Hassassin pocítil ze strany svého iluminátského šéfa náznak zaváhání. Hned potom Janus pokračoval: „Když bude třeba, tak je odstraňte."

Zabiják se smál. „Jako by se stalo." V celém těle cítil hřejivé očekávání. Tu ženu bych si ale chtěl ponechat jako zvláštní odměnu.

Na Svatopetrském náměstí vypukla hotová válka. Celé prostranství se stalo místem divoké agrese. O překot se tam sjížděly automobily různých mediálních společností, každý se smykem a zaskřípěním brzd jako vozidla přepadových jednotek, ve snaze urvat co nejlepší místo na úkor jiného. Z každého reportéři vynášeli špičkovou elektroniku jako spojaři před bitvou. Po celém obvodu náměstí pátraly zpravodajské společnosti po nejlepší pozici k umístění nejnovější zbraně v mediální válce - promítání na venkovní obrazovku.

Takové obrazovky byly velké promítací plochy, které se daly umístit na střechu mikrobusu nebo na přenosnou rozkládací konstrukci. Sloužily konkrétním společnostem jako svého druhu reklamní plocha, na kterou se promítají její reportáže a zároveň firemní logo. Jestliže se taková projekční plocha šikovně umístí, například v blízkosti scény, která je aktuálně předmětem pozornosti všech médií, pak mediální konkurent nemůže scénu snímat, aniž by zároveň nesnímal i reklamu svého soka.

Náměstí se rychle stávalo nejen jevištěm multimediální frašky, nýbrž zároveň i místem, kde vzrušená veřejnost držela jakousi noční stráž. Ze všech stran sem proudili zvědavci, a místo k stání na tomto jindy zdánlivě neomezeně velkokapacitním náměstí se rychle stávalo cenným zbožím. Lidé se shromažďovali kolem obrazovek a vzrušeně sledovali přímé přenosy.

Necelých sto metrů odtud, za tlustými zdmi Svatopetrské baziliky panoval velebný klid. Poručík Chartrand s třemi dalšími příslušníky Švýcarské gardy zde s infračervenými brýlemi na očích a s detektory na tyči, kterou drželi před sebou, pročesávali temnou hlavní loď. Až dosud však pátrání ve veřejně přístupných prostranstvích Vatikánu zůstávalo bezvýsledné.

„Teď byste si měli brýle raději sundat," poradil nejstarší z vojáků.

Chartrand už to právě dělal. Blížili se totiž k Palliovému výklenku - prohlubni uprostřed hlavní lodi baziliky. Byla osvětlená devětadevadesáti olejovými lampami, a infračervené zesílení by mohlo způsobit popálení očí.

Chartrand byl rád, že se zbavil těžkých brýlí, a narovnal si záda, když sestupovali do zapuštěného výklenku, aby jej prohledali. Místnost vypadala úchvatně… samé zlato a lesk. Nikdy předtím tu ještě nebyl.

Snad každý den od chvíle, kdy přišel do Vatikánu, se setkal s nějakou novou vatikánskou záhadou. Tyhle olejové lampy byly jednou z nich. Bylo jich přesně devětadevadesát a svítily ustavičně. Tradice tomu tak chtěla. Duchovní pečlivě doplňovali lampy svěceným olejem, takže žádná z nich nikdy neuhasla. Říkalo se, že budou hořet až do skonání světa.

Anebo aspoň do půlnoci, pomyslel si Chartrand a pocítil, že má opět sucho v ústech.

Potom zamával detektorem nad lampami. Nebylo v nich nic ukrytého. To ho však nepřekvapilo; ze záznamu videokamery vyplývalo, že se ten kanystr nachází na nějakém temném místě.

Jak procházel výklenkem, dostal se až k mřížovému hrazení kolem jakési díry v podlaze. Rovnou dolů vedly příkré úzké schůdky. Věděl, co se tam skrývá, a byl rád, že tam nemusí jít. Rocherův rozkaz byl jasný. Prohledat pouze veřejně přístupná prostranství; nepřístupných zón si nevšímat.

„Co to tu páchne?" zeptal se odvraceje se od zábradlí. Po celém výklenku bylo cítit cosi protivně nasládlého.

„Kouř z lamp," objasňoval jeden z vojáků.

Chartrand byl překvapený. „Vždyť to smrdí spíš jako kolínská než jako petrolej."

„V těch taky nehoří petrolej. Jelikož jsou tyto lampy blízko papežského oltáře, používá se v nich ke svícení zvláštní směsi přizpůsobené prostředí. Je v ní etanol, cukr, butan a vonné látky."

„Butan?" Chartrand si lampy nedůvěřivě změřil.

Voják přikývl. „Ten z nich neuniká. Je cítit jako nebe, ale hoří jak peklo."

Příslušníci Švýcarské gardy právě dokončili prohlídku Palliového výklenku a vraceli se zpátky do hlavní lodi, když se náhle ozvaly jejich mobilní telefony. Nejnovější informace. Vojáci s údivem naslouchali.

Zřejmě došlo k nějakému nepříznivému vývoji, o němž se nedalo hovořit po telefonu, avšak camerlegno se rozhodl porušit tradici a obrátit se ke kardinálům shromážděným v konkláve. Dosud nikdy se nic takového nestalo. Jenomže, uvědomoval si Chartrand, dosud nikdy také Vatikán neseděl na něčem, co mělo sílu moderní jaderné hlavice.

To, že camerlegno převzal velení, Chartrand uvítal. Ze všech obyvatel Vatikánu byl camerlegno osobou, jíž si nejvíce vážil. Někteří z příslušníků Švýcarské gardy o něm soudili, že je beato - náboženský horlivec, jehož láska k Bohu hraničí s posedlostí - avšak i oni souhlasili, že kdyby bylo třeba bojovat proti nepřátelům Božím, camerlegno bude tím, kdo do toho půjde naplno a neustoupí.

Švýcarská garda měla v posledním týdnu často příležitost pozorovat camerlegna během přípravy konkláve, a kdekdo měl dojem, že ten muž začíná jít na věci vehementněji a jeho zelené oči září intenzivněji než obvykle. Není divu, shodli se všichni - camerlegno byl nejen odpovědný za přípravu konkláve, ale navíc na něm ležel tento úkol těsně potom, co ztratil papeže, svého rádce.

Chartrand byl ve Vatikánu teprve pár měsíců, když slyšel vyprávět o bombě, která camerlegnovi zabila matku přímo před očima, když byl ještě malý. Bomba v kostele… a teď je to tu znova. Úřadům se bohužel nikdy nepodařilo dopadnout ty lotry, kteří bombu tenkrát nastražili. Prohlásily, že pravděpodobně šlo o nějakou fanaticky protikřesťanskou skupinu, a tím celá věc vyvanula doztracena. Není divu, že camerlegno pohrdal apatií a nečinností.

Před pár měsíci, jednoho klidného odpoledne, se Chartrand venku s camerlegnem potkal. Ten zřejmě poznal, že má před sebou nového příslušníka Švýcarské gardy, a pozval ho, aby se s ním šel projít. O ničem zvláštním se spolu nebavili, ale Chartrand se v jeho přítomnosti cítil rázem jako doma.

„Otče," zeptal se ho, „mohu vám položit jednu zvláštní otázku?"

Camerlegno se usmál. „Pouze za podmínky, že na ni budu smět mít zvláštní odpověď."

Chartrand se zasmál. „Ptal jsem se už každého kněze, kterého jsem znal, ale stejně tomu pořád nerozumím."

„Co vás trápí?" Camerlegno kráčel rázně rychlými kroky a Chartrandovi připadalo, že jeho černé boty s podrážkami ze surové gumy se k němu dobře hodí… že odrážejí podstatu tohoto člověka: moderního, avšak plného pokory, a jevícího známky opotřebení.

Chartrand povzdechl. „Nechápu, jak je to s tou všemohoucnosti a dobrotivostí."

Camerlegno se usmál. „Četl jste Písmo svaté."

„Snažím se."

„Jste zmatený z toho, že bible popisuje Boha jako všemohoucího a dobrotivého."

„Přesně tak. Rozumím tomu, ale zdá se mi to být v rozporu."

„Ano. Rozpor bolí. Lidské hladovění, válka, nemoci…"

„Právě tohle!" Chartrand věděl, že camerlegno jej pochopí. „Na světě se dějí strašné věci. Celá ta lidská tragédie se zdá nasvědčovat tomu, že Bůh snad nemůže být zároveň všemohoucí i dobrotivý. Jestliže nás miluje a současně má moc naši situaci změnit, tak by přece měl zabránit tomu, abychom trpěli, ne?"

Camerlegno se zamračil. „Měl by?"

Chartrand znejistěl. Nepřekročil přípustnou míru? Nebyla tohle jedna z těch náboženských otázek, které se prostě nekladou? „No přece… jestli nás Bůh miluje a jestli nás může chránit, tak by nás taky chránit měl. Zdá se, jako by byl buď všemohoucí, ale nestaral se o nás, anebo dobrotivý, ale bezmocný."

„Máte děti, pane poručíku?"

Chartrand se začervenal. „Ne, signore."

„Představte si tedy, že máte osmiletého syna. Miloval byste ho?"

„Ovšemže ano.“

„Udělal byste všechno, co by bylo ve vašich silách, aby v životě netrpěl?“

„Ovšem.“

„Nechal byste ho jezdit na skateboardu?“

Chartrandovi to konečně došlo. „Nejspíš ano. Určitě bych mu to dovolil, ale řekl bych mu, aby byl opatrný.“

„Takže jako jeho otec byste mu udělil pár základních rad, a potom byste ho pustil a nechal ho, aby se dopustil nějaké té chyby?“

„Neběhal bych za ním a nerozmazloval bych ho, máte-li na mysli tohle.“

„Ale co kdyby upadl a odřel si koleno?“

„Alespoň by se naučil, že má příště být opatrnější.“

Camerlegno se zasmál. „Takže i kdybyste měl moc zasáhnout a zabránit tomu, aby vaše dítě trpělo, rozhodl byste se místo toho projevit svou lásku k němu tím, že byste ho nechal poučit se z vlastních chyb?“

„Ovšem. Bolest k dospívání patří. Bolestí se člověk učí.“

Camerlegno přikývl. „Přesně tak.“

Langdon s Vittorií pozorovali Piazza Barberini ze stínů úzké uličky na jejím západním konci. Chrám se nacházel přímo proti nim; jeho kupole se nejasně rýsovala v trsu budov na opačné straně náměstí. Noc s sebou přinášela příjemné ochlazení, a Langdon se proto divil, že je prostranství tak opuštěné. Obrazovky televizorů zářící z otevřených oken mu však připomněly, proč se lidé z náměstí vytratili.

„… Vatikán dosud stanovisko nezaujal… zavraždění dvou kardinálů dílem iluminátů… přítomnost satanistů v Římě… dohady o hloubce infiltrace…“

Zpráva se Římem rozšířila rychlostí požáru, jaký založil Nero. Řím, stejně jako celý svět byl ohromený. Langdon si už nebyl jistý, zda vůbec budou schopní tenhle rozjetý vlak zastavit. Když tak čekal a očima přejížděl piazzu, uvědomil si, že přes přítomnost moderních budov si náměstí podrželo svůj oválný tvar. Vysoko nahoře na střeše luxusního hotelu zářil gigantický neonový nápis jako moderní svatyně pro hrdinu minulosti. Vittoria už na to Langdona upozornila - neonová reklama se zdála až neskutečně případná. Stálo na ní: HOTEL BERNINI

„Za pět minut deset,“ poznamenala Vittoria a její kočičí oči těkaly po náměstí. Sotva to dořekla, chytila Langdona za paži a stáhla ho do stínu. Kývla směrem do středu náměstí. Když spatřil, kam míří, ztuhl.

Pod pouliční lampou se objevily dvě temné postavy a přecházely náměstí. Obě měly na sobě černou pelerínu, tradiční oblečení katolických vdov. Langdon odhadoval, že jsou to ženy, ale v té tmě si nemohl být jistý. Jedna vypadala starší a pohybovala se s obtížemi, celá shrbená. Druhá, větší a silnější, ji podpírala.

„Dejte mi tu pistoli,“ sykla Vittoria.

„Nemůžete přece jen tak…“

Hbitě jako kočka se Vittoria i tentokrát dostala do jeho náprsní kapsy a vytáhla odtud zbraň. Potom, docela potichu, jako by se její nohy vůbec nedotýkaly dláždění, obešla ve stínu náměstí, aby se k tajemným postavám přiblížila zezadu. Langdon chvíli stál jako zkamenělý, a potom - spílaje sám sobě - spěchal za ní.

Obě postavy se pohybovaly pomalu; netrvalo ani půl minuty a Langdon s Vittorií už se k nim zezadu blížili. Vittoria skryla pistoli mezi ležérně založenýma rukama, takže nebyla vidět, ale byla okamžitě k použití. Šla tak rychle, že Langdon měl co dělat, aby s ní vůbec udržel krok. Zavadil botou o kámen a ten začal poskakovat po dláždění. Vittoria na něho ze strany bleskově pohlédla - sledovaní si toho však nevšímali a dál spolu nerušeně hovořili.

Když se k nim dostal tak na deset metrů, Langdon už mohl jejich hlasy zaslechnout, nerozeznával však slova, jen slabé mumlání. Vittoria šla vedle něho čím dál tím rychleji. Paže už měla volně podle těla, takže bylo vidět pistoli. Ještě sedm metrů. Hlasy už zněly zřetelněji - jeden mnohem hlasitější než druhý, zlostný, káravý. Drsný a téměř mužský. Langdon se snažil rozeznat, co říká, když tu noční ticho prořízl jiný hlas.

„Mi scusi! Promiňte!“ Přátelský hlas vycházející z Vittoriiných úst osvítil náměstí jako pochodeň.

Langdon s napětím sledoval, jak se postavy v pelerínách náhle zastavily a začaly se otáčet. Vittoria spěchala k nim a spíš ještě zrychlila krok, že se s nimi musela téměř srazit. Neměly by čas nijak zareagovat. Langdon si uvědomil, že se i jeho vlastní nohy zarazily. Zezadu viděl, že Vittoria drží v napřažené ruce pistoli. Potom zahlédl přes její rameno tvář jedné z těch osob, nyní osvětlenou pouliční lampou. V panice vyrazil dopředu. „Vittorie, ne!“

Vittoria však byla zřejmě naprogramovaná s předstihem na zlomek vteřiny. Pohybem stejně rychlým jako nenuceným zkřížila ruce na prsou jako žena krčící se v nočním chladu, a pistole v nich rázem zmizela. Langdon ji klopýtavé dohnal, až téměř vrazil do obou žen stojících před ní.

„Buona sera. Dobrý večer,“ vylétlo z Vittorie hlasem, v němž bylo znát omluvu.

Langdon vydechl úlevou. Stály před nimi dvě postarší ženy, které se na ně kabonily zpod svých šátků. Jedna byla tak stará, že sotva stála na nohou. Druhá ji podpírala. Každá svírala v rukou růženec. Zdálo se, že jsou z náhlého vyrušení celé zmatené.

Vittoria se usmívala, i když na ní bylo znát, že je otřesená. „Dov'e la chiesa Santa Maria della Vittoria? Kde je kostel -“

Obě kývly hlavou k mohutné siluetě budovy v ulici, odkud přicházely. „E la.“

„Grazie,“ poděkoval Langdon, který položil Vittorii ruce na ramena a jemně ji zadržel. Sotva se vzpamatoval ze šoku, že nechybělo mnoho a byli by zaútočili na dvě staré ženy.

„Non sipuh entrare,“ varovala je jedna z nich. „E chiusa temprano.“

„Předčasně zavřený?“ Vittoria byla zřejmě překvapená. „Perché?“

Obě jí to začaly vysvětlovat. Z tónu bylo znát, že jsou rozzlobené. Langdon jejich italskému reptání rozuměl jen

zčásti. Obě ženy byly zřejmě ještě před čtvrthodinou v kostele a modlily se tam k Bohu, aby pomohl Vatikánu v jeho dnešní těžké chvíli, když tu se objevil nějaký muž a řekl jim, že se kostel dnes zavírá dřív než obvykle.

„Hanno conosciuto il uomo?“ ptala se Vittoria s napětím v hlase. „Znaly jste toho muže?“

Ženy zavrtěly hlavou. Byl to prý nějaký straniere crudo, hrubý cizinec, vykládaly, a násilím nutil každého, kdo byl uvnitř, aby odešel, dokonce i mladého kněze a kostelníka, kteří ho varovali, že na něj zavolají policii. Jenom se ale smál a vykládal jim, že policie se stejně dostaví i s kamerami.

S kamerami? Langdonovi to přišlo divné.

Ženy ještě hněvivě dodaly, že ten muž byl nějaký bar-árabo, a šly po svých.

„Bar-árabo?“ ptal se Langdon Vittorie. „Barbar, či co to má být?“

Na Vittorii bylo znát náhlé napětí. „Ne tak úplně. Bar-árabo je posměšná slovní hříčka. Znamená prostě Árabo… Arab.“

Langdona zamrazilo a ohlédl se po siluetě kostela. Zahlédl přitom, jako kdyby se v barevných sklech kostelních oken nějak zablesklo. Celé jeho tělo se zachvělo hrůzou.

Nic netušící Vittoria sáhla po svém mobilním telefonu a stiskla tlačítko automatické volby. „Upozorním Olivettiho.“

Neschopen slova Langdon sáhl před sebe a dotkl se její paže. Třesoucí se rukou ukázal na kostel.

Vittoria zalapala po dechu.

Jako uhrančivé oči zářily barevnými skly oken plameny uvnitř chrámu.

Langdon s Vittorií chvátali k hlavnímu vchodu do kostela Santa Maria della Vittoria, kde zjistili, že dřevěné dveře jsou uzamčené. Vittoria vypálila z Olivettiho zbraně tři rány do starého zámku, který se rozpadl.

Chrám neměl žádnou předsíň, a tak když otevřeli hlavní dveře, odhalil se před jejich zraky rázem celý vnitřek svatyně. Pohled, který se jim naskytl, byl tak nečekaný, tak bizarní, že Langdon musel zavřít oči a potom je znovu otevřít, aby to všechno dokázal vůbec vnímat.

Chrám byl postaven ve slohu překypujícího baroka… oltáře a stěny samé zlato. Uprostřed hlavní lodi, rovnou pod kupolí byla do výšky naskládaná hromada dřevěných kostelních lavic, které byly nyní v plamenech jako nějaká slavnostní pohřební hranice. Šlehaly vysoko, až do chrámové kupole. Teprve když se Langdon podíval za nimi vzhůru, jako dravý pták na něho padla skutečná hrůznost celé té scény.

Vysoko nad hlavou, z levé a pravé strany stropu, visela dolů dvě lana sloužící při bohoslužbě k rozhoupání kadidelnice. Ta ale teď na lanech nevisela. Lana také nikdo nerozhoupával. Použili jich k jinému účelu…

Na lanech visela připoutaná lidská bytost. Nahý muž. Každé zápěstí měl přivázané k jednomu lanu; paže široce rozpažené, jako by byly přibité na neviditelném kříži vznášejícím se v tomto chrámu Páně.

Langdon se díval vzhůru neschopen pohybu. Čekala jej však ještě další, konečná ohavnost. Starý muž visící tam nahoře byl živý! Zdvihl hlavu. Pár vyděšených očí shlížel dolů v němé prosbě o pomoc. Na prsou měl vypálené znamení. Byl ocejchovaný ohněm. Langdon sice na symbol dobře neviděl, ale tušil, jaký asi bude. Když se plameny přiblížily a začaly mu olizovat nohy, muž vykřikl bolestí a celé tělo se začalo zmítat.

Jako zachvácen nějakou neznámou silou se Langdon náhle rozeběhl hlavní lodí směrem k ohni. Jak se k němu blížil, vdechoval vzduch plný kouře. Když byl asi tři metry od plamenů, narazil na stěnu žhoucího vzduchu. S ožehnutou kůží na tváři se zarazil a zakrývaje si oči dopadl tvrdě naznak na mramorovou podlahu. Vrávoravě vstal a znovu jej to - s rukou před očima - hnalo dopředu.

Rázem se však přesvědčil, že to není možné. Žár byl příliš velký.

Vracel se zpátky a očima propátrával stěny chrámu. Těžký koberec, napadlo ho. Kdybych ho tak mohl smotal a… Jenže věděl, že koberec tady nenajde. Tohle je barokní kaple, Roberte, to není nějaký zatracený německý zámek! Přemýšlej! Přemohl se a znovu se podíval na visícího kardinála.

Vysoko nahoře v kupoli vířily kouř a plameny. Lana, na nichž muž visel, směřovala od jeho paží nahoru ke stropu, kde procházela kladkou a klesala dolů po každé straně chrámové lodi, kde byla na zdi zakotvena v kovové úchytce. Langdon si jednu úchytku prohlížel; byla hodně vysoko, kdyby se k ní však dostal, dalo by se jedno z lan uvolnit, napětí mezi nimi by povolilo a muž by se zhoupl dál od plamenů.

V náhlém vzedmutí plameny vyšlehly výš a Langdon zaslechl shora pronikavý skřek. Na mužových nohou začaly naskakovat puchýře. Kardinál byl doslova opékán zaživa. Langdon upřel oči na úchytku.

V hlavní lodi vzadu se Vittoria opírala o kostelní lavici a snažila se přimět k soustředění. Pohled vzhůru ji děsil a snažila se tam nedívat. Dělej něco! Divila se, kde ten Olivetti vězí. Viděl toho Hassassina? Chytil ho? Kde jsou teď?

Vyběhla dopředu na pomoc Langdonovi, náhle se však zarazila, když zaslechla zvláštní zvuk.

Praskot ohně sice v tom okamžiku zrovna zesílil, ozývalo se však ještě něco dalšího, nového. Kovové drnčení. Někde blízko. Zdálo se, že to vychází z poslední řady kostelních lavic, někde vlevo. Bylo to silné rachocení, jako by zvonil telefon, avšak ostřejší, tvrdší. Sevřela pistoli pevněji v ruce a procházela podél lavic. Zvuk zesílil. Neustálá vibrace.

Když se blížila ke konci řady, zdálo se jí, že zvuk přichází z podlahy hned za rohem poslední řady kostelních lavic. Když postupovala vpřed s pistolí v natažené pravičce, uvědomila si, že něco drží také v levé ruce. Mobilní telefon. V panice zapomněla, že jej venku použila k zavolání veliteli… načež jeho mobil začal neslyšně vibračně vyzvánět, aby ho varoval. Vittoria přiložila telefon k uchu - pořád ještě zvonil. Olivetti ho vůbec nezvedl! S rostoucím strachem si náhle uvědomila, co je zdrojem toho podivného zvuku. Vykročila dopředu a celá se při tom třásla.

S pocitem, že celý kostel se pod ní propadá, zírala na bezvládné tělo ležící na podlaze. Nikde nebyla ani stopa po krvi. Na kůži nezůstaly žádné známky násilí. Děsivá byla pouze poloha Olivettiho hlavy… zvrácené dozadu a otočené o sto osmdesát stupňů. Vittorii se vybavil obraz znetvořeného těla jejího otce.

Mobilní telefon ležel u velitelova opasku na podlaze a stále drnčel do chladného mramoru. Vittoria vypnula svůj mobil a vyzvánění umlklo. V nastalém tichu uslyšela Vittoria nový zvuk. Těsně za ní někdo ve tmě dýchal.

S namířenou pistolí zkusila rychlou otočku, ale věděla, že už je pozdě. Od temene hlavy až k chodidlům ji zaplavil proud horka - když ji zabijákův loket udeřil vší silou zezadu do šíje.

„A teď jste moje," ozval se hlas.

Pak všechno zahalila černá temnota.

Na druhé straně hlavní lodi, u levé boční zdi balancoval Langdon na desce kostelní lavice a drápal se vzhůru po stěně, ve snaze dosáhnout na úchytku lana. Jeho konec se mu pořád houpal skoro dva metry nad hlavou. Úchytky tohoto typu se v kostelích používaly běžně a všude byly také umístěny vysoko, aby s nimi nepovolané osoby nemohly nic dělat. Langdon věděl, že kněží, aby se k úchytce dostali, užívají dřevěné žebříky zvané piuňli. Zabiják zřejmě použil stejného žebříku k tomu, aby svou oběť vytáhl na lanech nahoru. Kde ale ksakru ten žebřík teď vězí? Langdon se díval dolů a prohlížel podlahu, neleží-li tam někde. Měl nejasný pocit, že ho tady už někde viděl. Ale kde? V následujícím momentu jeho naděje pohasla. Už si vzpomněl, kde to bylo. Obrátil se k planoucímu ohni. Ano, žebřík ležel tam nahoře, uprostřed plamenů.

V zoufalství si Langdon začal ze svého vyvýšeného stanoviště prohlížet podrobně celý vnitřek kostela, pátraje po něčem, čím by dosáhl na západku lana. Náhle si cosi uvědomil.

Hrome, kde je Vittoria? Zmizela. Šla někam přivolat pomoc? Langdon zavolal její jméno, nikdo však neodpovídal. A kde je Olivetti?

Z výšky se ozvalo bolestné sténání a Langdon věděl, že už je pozdě. Když se znovu podíval nahoru a spatřil opékající se oběť, nemyslel už na nic jiného než na jediné. Vodu. Hodně vody. Uhasit ten oheň. Nebo alespoň snížit ty plameny. „Potřebuju vodu, sakra!" vykřikl co nejhlasitěji.

„To až příště," zařval kdosi ze zadní části kostela.

Langdon se obrátil, přičemž téměř spadl z lavice, na které balancoval.

Podél zdi kráčel rovnou k němu snědý muž strašidelného vzhledu. I v záři plamenů bylo znát černý svit jeho očí. Langdon poznal, že pistole, kterou drží ten chlap v ruce, pochází z jeho vlastní náprsní kapsy… měla ji přece Vittoria, když vstupovali do tohoto kostela!

V náhlé vlně paniky, která Langdona zachvátila, jím zazmítal děsivý strach - nejprve, instinktivně, o Vittorii. Co jí tohle zvíře provedlo? Je poraněná? Nebo ještě něco horšího? Ve stejném okamžiku si Langdon uvědomil, že muž nahoře sténá hlasitěji. Kardinál zemře. Teď už mu není pomoci. Potom, když Hassassin zdvihl pistoli namířenou na jeho hruď, se panika obrátila dovnitř, do něho samotného. Jednal instinktivně, když vyšel výstřel. Jak se vrhal dolů, mával kolem sebe pažemi, aby se zachytil některé z lavic, které ležely pod ním.

Když na jednu dopadl, byl náraz tvrdší, než čekal, a okamžitě se skulil na podlahu. Dopad na chladný mramor nebyl o nic měkčí. Zprava se blížily kroky. Langdon sebou na zemi smýkl směrem k východu z kostela a začal se pod lavicemi plazit po čtyřech v zápase o život.

Vysoko nad podlahou chrámu prožíval kardinál Guidera poslední mučivé okamžiky svého vědomí. Když se podíval dolů na své nahé tělo, viděl, že na nohou mu naskakují puchýře a kůže začíná odpadávat. Jsem v pekle, pomyslel si. Pane můj, proč jsi mě opustil? Věděl, že to musí být peklo, protože znamení, které měl vypálené na hrudi, viděl vzhůru nohama… a přesto jakýmsi ďábelským kouzlem mělo to slovo jasný a hluboký smysl.

Oheň.

Třetí volba. Žádný papež. V Sixtinské kapli se kardinál Mortati začal modlit, aby se stal zázrak. Pane, pošli nám naše kandidáty! Trvalo to už příliš dlouho. Kdyby chyběl jeden kandidát, to by Mortari ještě chápal. Ale všichni čtyři? Nebylo už koho navrhnout. Za takových podmínek bylo k dosažení dvoutřetinové většiny zapotřebí božského zásahu.

Když se křídla venkovních dveří začala otevírat, Mortati i celé kolegium kardinálů se otočili ke vchodu. Mortati věděl, že odpečetění těchto dveří může znamenat jediné. Podle zákona lze totiž ze dveří do kaple odstranit pečeť pouze ze dvou důvodů: buď aby pustili ven nemocného kardinála, nebo dovnitř kardinála opozdilého.

Preferiti jsou tady!

Mortatimu spadl kámen ze srdce. Konkláve je zachráněno.

Když se však dveře otevřely dokořán, povzdech, který zazněl celou kaplí, nebyl radostný. Mortati zíral na muže, který vstupoval dovnitř, a nevěřil vlastním očím. Poprvé v dějinách Vatikánu přestupoval camerlegno posvátný práh konkláve po zapečetění dveří.

Co ho to napadlo?

Camerlegno kráčel přímo k oltáři, kde se otočil, aby oslovil ohromené kolegium. „Signori" pravil, „čekal jsem tak dlouho, jak jen to bylo možné. Děje se něco, o čem máte právo být informováni."

Langdon neměl žádnou představu o tom, kterým směrem míří. Jediným jeho kompasem byl teď vlastní reflex, který jej poháněl pryč od nebezpečí. Lokty a kolena už ho pálily od toho, jak se plazil pod kostelními lavicemi, ale nezastavoval se. Něco mu říkalo, aby směřoval stále doleva. Když se ti podaří dostat se do hlavní lodi, budeš moct utéct k východu. Věděl však, že to není možné. Do hlavní lodi se přes tu ohnivou zeď nedostaneš! Langdon tedy pokračoval v plazení a horečně přemýšlel o jakémkoli jiném řešení. Kroky přicházející zprava se teď blížily rychleji.

Když se to stalo, Langdon na to vůbec nebyl připravený. Odhadoval, že k východu z kostela mu zbývají ještě asi tři metry lavic. Hádal špatně. Bez předchozího varování úkryt tvořený lavicemi náhle skončil a Langdon se s hrůzou ocitl polovinou těla venku v přední části hlavní lodi. Po levé ruce ve výklenku - při pohledu z podlahy přímo obrovitá - strměla věc, která ho sem vlastně přivedla. Úplně na ni zapomněl. Berniniho Extáze svaté Terezie tady čněla jako svého

druhu pornografické sochařské zátiší… světice zvrácená dozadu, prohýbající se rozkoší, ústa pootevřená sladkými steny, a nad ní anděl mířící svým ohnivým šípem.

Ozvala se rána a kulka roztříštila lavici nad Langdonovou hlavou. Cítil, že se jeho tělo vymršťuje jako sprinter vyrážející ze startovního bloku. Poháněn pouze adrenalinem a sotva si vědom toho, co dělá, Langdon náhle běžel, shrbený a s hlavou skloněnou napříč hlavní lodí kamsi doprava.

Když se za ním znovu ozvaly výstřely, opět se vrhl k zemi. Na mramorové podlaze však uklouzl a narazil do nějaké hromady před zábradlím výklenku ve zdi po pravici.

V té chvíli ji spatřil. Nejasný obrys na podlaze v zadní části kostela. Vittoria! Nahé nohy měla zkroucené pod sebou, Langdon však nějakým způsobem vycítil, že dýchá. Neměl ale čas jí jakkoli pomáhat.

Zabiják okamžitě oběhl lavice po levé straně lodi a hnal se za ním. Langdon rázem věděl, že je konec. Vrah zdvihl zbraň, a Langdon udělal to jediné, co mu zbývalo. Přehoupl se přes zábradlí do výklenku. V okamžiku, kdy dopadal na podlahu, mramorové sloupky zábradlí skropila sprška kulek.

S pocitem zvířete zahnaného do kouta se drápal hlouběji do půlkruhového výklenku. To jediné, co se v něm nacházelo, bylo přímo ironicky případné - sarkofág. Nejspíš můj, napadlo Langdona. I samotná rakev vypadala docela příhodně. Byla to scátola - malá, nijak nezdobená mramorová truhla. Pohřeb na státní útraty. Nad podlahu ji zvedaly dva mramorové kvádry, a Langdon si všiml, že pod rakví je v podlaze jakýsi otvor; okamžitě ho napadlo, že by se jím možná dalo proklouznout.

To už za sebou zaslechl kroky.

Nezbývalo mu nic jiného než se přilepit k podlaze a plazit se k rakvi. Oběma rukama se chytil mramorových podstavců pod rakví a vsunul trup do otvoru. Rána!

Současně s hlukem výstřelu Langdon zaznamenal pocit, jaký ještě nikdy nezažil - zasvištění kulky těsně u kůže. Bylo to něco jako zafičení větru nebo švihnutí bičem, když jej kulka těsně minula a zabořila se do mramoru, z něhož vylétla sprška prachu. Langdon se vytáhl zpátky z otvoru a plížil se pod rakví dál, až narazil na zadní stěnu výklenku.

Dál už to nešlo.

Teď už nepochyboval o tom, že těsný prostor mezi rakví a zadní stěnou výklenku se stane jeho hrobem. A to brzy, pomyslel si, když se nad otvorem pod sarkofágem objevila hlaveň pistole. Hassassin držel zbraň rovnoběžně s podlahou a mířil Langdonovi přímo na břicho.

Bylo vyloučeno, aby netrefil.

Langdon cítil, že mu v podvědomí pořád ještě zůstaly zbytky pudu sebezáchovy. Lehl si na břicho rovnoběžně s rakví. Ruce opřel dlaněmi dolů, a nevšímaje si bolesti z řezné rány způsobené roztříštěným sklem v archivu, nadzdvihl se v jakémsi podivném kliku, takže se mu břicho vyklenulo nad podlahu právě ve chvíli, kdy zbraň spustila sérii výstřelů. Cítil vzduch zvířený kulkami prolétajícími pod jeho břichem ke zdi výklenku. Se zavřenýma očima a ve snaze překonat vyčerpání, Langdon se už jen modlil, aby ta střelba konečně přestala.

A ona utichla.

Po ohlušivém rachotu palby se náhle ozvalo chladné klapnutí prázdného zásobníku.

Langdon pomalu otvíral oči, jako by se bál, že jeho víčka by mohla způsobit hluk. Přemáhaje bolest zůstával stále v pozici kočičího hřbetu. Neodvážil se ani dýchat. Ušní bubínky měl ohlušené palbou, snažil se však zaslechnout sebemenší náznak, že ten zabiják odchází. Bylo však ticho. Myslel na Vittorii a prahnul po tom, aby jí mohl přijít na pomoc.

Zvuk, který zazněl hned nato, byl ohlušující. Nelidské hrdelní zařvání vyvolané strašlivou námahou.

Sarkofág nad Langdonovou hlavou se náhle začal na jedné straně zdvihat. Langdon klesl k podlaze, když se nad ním začala naklánět masa vážící několik centů Tíha překonala tření a do pohybu se dalo nejprve víko rakve, sklouzlo z ní a za Langdonem dopadlo na podlahu. Potom přišla na řadu samotná rakev, která sjela s podstavců a překlápěla se vzhůru nohama na Langdona.

Jakmile Langdon spatřil, že sarkofág je v pohybu, věděl, že buď bude pohřben v dutině pod rakví, anebo rozdrcen jednou z jejích hran. Instinktivně smrštil celé tělo do klubíčka, zavřel oči a čekal, až rakev dopadne.

Když to přišlo, celá podlaha se zachvěla. Horní hrana se zastavila pouze pár milimetrů od jeho hlavy, až zajektal zuby. Pravá paže, o níž si byl jistý, že bude rozdrcená, zůstala zázrakem zdravá. Otevřel oči a zahlédl paprsek světla. Pravý bok rakve ještě nespadl úplně na podlahu a částečně dosud spočíval na podstavcích. Přímo nad sebou, jak zjistil, se však Langdon díval doslova do tváře smrti.

Visel nad ním původní obyvatel hrobu, který, jak to u zetlelých mrtvol často bývá, byl přilepený ke dnu rakve. Kostra se chvíli vznášela ve vzduchu jako váhavý milenec, potom se s pozvolným praskáním odlepila a spadla rovnou na něho. Langdon se rázem ocitl v objetí páchnoucích kostí a do očí a úst mu vnikal tlející prach.

Dříve než byl ale schopen zareagovat, pod rakví se objevila ruka, která se plazila mezi kostmi jako hladový hroznýš. Šátrala mezi nimi, až nahmatala Langdonův krk a pevně ho sevřela. Langdon se pokoušel odtrhnout železnou pěst drtící jeho hrdlo, zjistil však, že má levý rukáv přiskřípnutý hranou rakve. Měl volnou jen jednu paži, takže v tomhle souboji musel prohrát.

Nohy měl skrčené v jediném volném prostoru, který měl k dispozici, a snažil se jimi nahmatat dno rakve, kterou měl nad sebou. Když se mu to podařilo, skrčil nohy ještě víc a opřel se jimi o dno. Zatímco vrahova ruka svírala jeho hrdlo stále silněji, Langdon zavřel oči a vší silou nohama zabral jako beranidlem. Rakev se posunula jen o málo, ale stačilo to.

S drsným skřípěním se sarkofág svezl z podpěr a zřítil se na podlahu. Jeho hrana dopadla na zabijákovu paži a ozvalo se tlumené zasténání. Ruka pustila Langdonův krk, kroutila se a škubala sebou. Nakonec se zabijákovi podařilo celou paži zpod rakve vytrhnout a rakev konečně s rachotem dopadla na mramorovou podlahu.

Znovu naprostá tma.

A ticho.

Žádné zoufalé bouchání na překocený sarkofág. Žádné páčení ve snaze se na něj dostat. Nic. Langdon ležel ve tmě v hromádce kostí, snažil se rozkoukat a jeho myšlenky se vrátily zase k ní.

Vittorie, jste živá?

Kdyby byl Langdon znal v této chvíli pravdu - o tom, jaká hrůza Vittorii záhy čeká - kvůli ní samé by si přál, aby raději nebyla.

Spolu s ostatními kolegy sedícími v Sixtinské kapli se kardinál Mortati snažil pochopit slova, která právě slyšel. Camerlegno osvětlený pouze svícemi jim právě popsal události tak plné nenávisti a lstí, že Mortati nebyl s to ovládnout chvění, které se jej zmocnilo. Camerlegno hovořil o unesených kardinálech, o vypálených znameních, o zavražděných kardinálech. Mluvil o dávných iluminátech - to jméno vyvolávalo strach dávno zasutý v paměti - o tom, že znovu ožili a přisahali církvi pomstu. S bolestí v hlase se zmínil i o zesnulém papeži, kterého iluminăti otrávili. A nakonec hlasem, který byl spíš šepotem než čímkoli jiným, se camerlegno zmínil o novém vynálezu, antihmotě, která za necelé dvě hodiny hrozí zničit celý Vatikán.

Když skončil, zdálo se, jako by samotný Satan vysál všechen vzduch z místnosti. Nikdo se ani nepohnul. Camerlegnova slova se stále vznášela nad šerým prostorem.

Jediný zvuk, který Mortati nyní slyšel, byl bzukot televizní kamery kdesi vzadu. Ještě nikdy žádné konkláve neprobíhalo za přítomnosti něčeho tak nepatřičného, jako je mediální elektronika, tentokrát si však přítomnost televizní kamery vyžádal osobně camerlegno. K naprostému ohromení kardinálů vstoupil do Sixtinské kaple v doprovodu dvou reportérů BBC - muže a ženy - a ohlásil, že budou jeho oficiální prohlášení přenášet živě do celého světa.

Nyní mluvil camerlegno přímo do kamery. „Iluminátům," pravil vážným hlasem, „a všem lidem, kteří se zabývají vědou, bych chtěl říci toto." Zarazil se. „Zvítězili jste."

Ticho nyní proniklo do nejskrytějších koutů kaple. Mortati slyšel zoufalý tep vlastního srdce.

„Soukolí těchto událostí se točilo už delší dobu," pokračoval camerlegno. „Vaše vítězství bylo nevyhnutelné. Nikdy předtím to nebylo tak zřejmé jako v této chvíli. Věda se stala novým Bohem."

Co to říká? žasl Mortati. Cožpak se zbláznil? Vzdyť to slyší celý svět!

„Lékařství, elektronické spoje, kosmická doprava, genetické inženýrství… to jsou zázraky, o nichž dnes vypravujeme našim dětem. Tyto divy pak prohlašujeme za důkaz, že věda nám odpovídá na všechny otázky. Staré zkazky o neposkvrněném početí, hořícím keři a rozestupujících se mořských vodách už nám nic neříkají. Bůh už zastaral. V bitvě zvítězila věda. Uznávám to."

V kapli to zašumělo rozpaky a údivem.

„Vítězství vědy," pokračoval camerlegno sílícím hlasem, „však každého z nás něco stálo. A stálo nás to hodně."

Ticho.

„Věda sice zmírnila utrpení z nemocí a dřinu, a přinesla nám spoustu zařízení zvyšujících pohodlí a poskytujících zábavu, zanechala nám však svět, v němž neexistuje zázrak. Východ a západ slunce se zredukoval na vlnové délky a frekvence. Složitost vesmíru se scvrkla na matematické rovnice. Pozbyli jsme už i vlastní hodnoty jako lidské bytosti. Věda prohlašuje, že planeta Země a její obyvatelé jsou bezvýznamným zrnkem v grandiózním vesmírném systému. Pouhou kosmickou náhodou."

Odmlčel se. „I technika, která slibovala, že nás sjednotí, nás rozděluje. Každý z nás je dnes elektronicky spojený s celým světem, a přesto se cítíme naprosto osamělí. Neslyšíme o ničem jiném než o násilí, o rozdělování, odštěpování a o zradě. Skepticismus se stal tou pravou ctností. Cynismus a požadování důkazů je považováno za projev osvíceného ducha. Není divu, že lidé se nyní cítí stísněnější a nešťastnější než kdykoli dříve v lidských dějinách. Považuje věda vůbec něco za svaté? Věda hledá odpovědi experimentováním s našimi dosud nenarozenými dětmi. Věda se dokonce chystá změnit naši vlastní DNA. Rozsekává Boží svět na stále menší a menší kousky v domnění, že najde jeho smysl… a místo toho nachází jen další otázky."

Mortati poslouchal pln úzkosti. Camerlegnův projev působil nyní téměř hypnoticky. V jeho pohybech tkvěla fyzická síla, jakou Mortati před žádným vatikánským oltářem ještě nezažil. Z jeho hlasu bylo cítit pevné přesvědčení a zároveň hluboký žal.

„Dávná válka mezi vědou a náboženstvím skončila," pokračoval camerlegno. „Vyhráli jste. Nezvítězili jste však slušným způsobem. Nezvítězili jste poskytováním odpovědí. Zvítězili jste tak radikálním převratem naší společnosti, že pravdy, které nám dřív sloužily jako průvodce životem, se zdají k ničemu. Náboženství už nemůže držet krok. Vědecký růst probíhá exponenciálně. Živí se sám sebou jako virus. Každý nový objev otevírá dveře k dalšímu objevu. Lidstvu trvalo tisíce let, než pokročilo od kola k automobilu. Od automobilu do kosmu dorazilo za několik desetiletí. Dnes se rychlost vědeckého pokrok měří týdny. Naše obrátky už se zrychlily tak, že je nejsme s to regulovat. Propast, která zeje mezi námi, je čím dál tím hlubší, a poté co opustili náboženství, se lidé ocitli v duchovní prázdnotě. Prahneme po smyslu. Věřte mi: skutečně prahneme. A tak vidíme UFO, navazujeme spiritistické kontakty, experimentujeme s mimosmyslovým vnímáním - všechny tyto excentrické nápady se tváří vědecky, ve skutečnosti však jsou nestydatě iracionální. Jde o zoufalý výkřik duše moderního člověka, osamělého a trýzněného, zmrzačeného vlastní osvíceností a neschopností nalézat smysl někde jinde než v technice."

Mortati seděl nakloněný dopředu. Stejně jako ostatní kardinálové a lidé na celém světě přímo hltal každé slovo, které tento kněz vypustil z úst. Camerlegno mluvil bez rétoriky a bez ironie. Bez odkazů na Písmo svaté nebo Ježíše Krista. Používal moderní výrazivo, jasné a bez příkras. Jako by mluvil současným jazykem… tlumočícím dávné poselství, jako by jeho slova plynula z úst samého Boha. V tu chvíli Mortati pochopil, proč si zesnulý papež tohoto mladého muže tak oblíbil. Ve světě plném apatie, cynismu a zbožnění techniky byli jedinou nadějí církve lidé jako camerlegno, realisté

schopní promlouvat k našim duším tak, jako mluvil on.

Nyní hovořil ještě naléhavěji. „Vy tvrdíte, že věda nás spasí. Já říkám, že nás zničila. Od Galilea se církev vždycky snažila zpomalit krok vědy, někdy pochybnými prostředky, avšak pokaždé s dobrými úmysly. Přesto jsou pokušení příliš silná, než aby jim člověk odolal. Varuji vás, podívejte se kolem sebe. Věda nedodržela nic z toho, co slíbila. Sliby efektivity a jednoduchosti nezplodily nic než znečištění a chaos. Stal se z nás odštěpený, zvrácený druh… který se vydal cestou sebezničení."

Camerlegno se na chvíli odmlčel, a potom pokračoval, hledě upřeně do objektivu kamery.

„Co je to za Boha, tato věda? Co je to za Boha, jenž lidem nabízí moc, nikoli však morální principy, které by jim řekly, jak mají oné moci používat? Co je to za Boha, který dává dítěti oheň, aniž je varoval před nebezpečím? Jazyk vědy neobsahuje žádné poučení o tom, co je dobré a co špatné. Vědecké učebnice nám radí, jak spustit jadernou reakci, ale neobsahují žádnou kapitolu, v níž by se nás zeptaly, je-li to dobrá nebo špatná myšlenka.

A tak vědcům vzkazuji: Církev je již unavena. Jsme vyčerpáni marným úsilím posloužit vám jako ukazatele směru, kterým máte jít. Zdroje našich sil jsou už vyčerpané neustálým vyzýváním k rozvaze, zatímco vy stále slepě usilujete o menší čipy a větší zisky. Neptáme se, proč se nechcete ovládat, nýbrž zda se vůbec můžete ovládat. Váš svět se pohybuje tak rychle, že kdybyste se jen na okamžik zastavili, abyste se zamysleli nad důsledky svého jednání, někdo výkonnější by jen prosvištěl kolem vás. A tak se nezastavujete a jdete dál. Vynalézáte stále účinnější zbraně hromadného ničení, zatímco papež cestuje po světě a nabádá vůdce k umírněnosti. Klonujete živé bytosti, zatímco církev nám připomíná, že se máme zamyslet nad morálními důsledky svých činů. Ponoukáte lidi k tomu, aby spolu komunikovali telefonem, videem a počítači, zatímco církev otevírá své dveře a nabádá nás, abychom spolu rozmlouvali tváří v tvář, tak, jak jsme k tomu byli stvořeni. Vy dokonce vraždíte nenarozené děti jménem výzkumu, který má životy zachraňovat.

I v tomto případě je to církev, která upozorňuje na klamnost takového způsobu uvažování.

A celou dobu stále hlásáte, že církev je zaostalá. Kdo je ale zaostalejší? Člověk, který nedovede vědecky definovat blesk, nebo ten, který nerespektuje jeho ničivou moc? Církev se k vám obrací. Církev se obrací ke každému. A přesto čím víc se k vám obracíme, tím víc nás odstrkujete. Říkáte: Ukažte mi důkaz, že existuje Bůh. A já vám říkám, podívejte se svými dalekohledy do nebes a řekněte mi, proč tam nemůže být Bůh!" Camerlegno měl nyní slzy v očích. „Ptáte se, jak Bůh vypadá. Na to říkám: Odkud pochází tato otázka? Odpověďje stále táž. Cožpak nevidíte, že Bůh je i ve vaší vědě? Jak je možné, že jste si Ho nevšimli? Tvrdíte, že sebemenší změna v přitažlivosti nebo ve váze atomu by z našeho vesmíru učinila mlhovinu bez jakéhokoli života místo velebného moře nebeských těles, a navzdory tomu nevidíte, že i v tom je Boží ruka. Což je skutečně snazší uvěřit tomu, že z balíčku s miliardami karet jsme si vytáhli tu správnou? Což jsme na tom spirituálně už tak bídně, že máme věřit spíš v matematickou nemožnost než v existenci moci silnější než jsme sami?

Ať už v Boha věříte nebo ne, musíte věřit aspoň tomu, že pokud jako druh přestaneme věřit v moc silnější než je ta naše, přestaneme mít pocit odpovědnosti za své činy. Fakta - všechna fakta - připomínají a varují, že existuje něco, čemu nemůžeme rozumět, něco, čemu bychom se jednou mohli zodpovídat… Víra nás naplňuje pocitem odpovědnosti sobě navzájem, nám samým a vyšší pravdě. Má-li náboženství nějaké vady, pak proto, že člověk má své vady. Kdyby byl ostatní svět schopen vidět tuto církev tak, jak ji vidím já… dohlédnout za rituál těchto stěn… spatřil by moderní zázrak… bratrstvo nedokonalých, prostých duší mluvících ke světu, jenž ztrácí sebekontrolu, hlasem soucitu."

Camerlegno širokým, rozmáchlým gestem obsáhl celé kardinálské kolegium; kameramanka BBC je instinktivně sledovala záběrem zachycujícím celé shromáždění.

„Jsme zastarali?" tázal se camerlegno. „Jsou tito muži dinosauři? Včetně mne? Potřebuje svět opravdu někoho, kdo by se zastal chudých, slabých, utlačovaných, nenarozených? Potřebujeme skutečně duše jako jsou tyto, které při vší své nedokonalosti nás po celý svůj život nabádají, abychom dodržovali principy morálky a nesešli z cesty?"

Mortati si nyní uvědomil, že camerlegnovi se - ať už vědomě či nevědomky - podařil skvělý tah. Tím, že kardinály postavil před kameru, církev personalizoval, dodal jí bezprostřední, osobní ráz. Vatikán už přestalo být pouhým souborem budov, nýbrž společenstvím lidí - lidí jako camerlegno, kteří zasvětili svůj život službě dobru.

„Dnes večer stojíme na okraji propasti. Žádný z nás si nemůže dovolit zůstat apatický. Ať už toto zlo vnímáte jako Satana, zkaženost nebo nemorálnost… tato temná síla je naživu a každým dnem sílí. Nepodceňujte ji." Camerlegno ztlumil hlas do šepotu a kamera jej snímala zblízka. „Tato síla je mocná, ale není nepřemožitelná. Dobro může zvítězit. Naslouchejte hlasu vlastního srdce. Naslouchejte Bohu. Všichni společně se můžeme propasti vyhnout."

Mortati nyní pochopil smysl projevu. Konkláve bylo obětováno, ale nic jiného se udělat nedalo. Projev byl dramatickou a úpěnlivou prosbou o pomoc. Camerlegno se obracel jak ke svým přátelům, tak k nepříteli. Zapřísahal každého, přítele i nepřítele, aby se obrátil k světlu a zastavil toto šílenství. Někdo z těch, kdo tento projev vyslechli, si jistě uvědomí zrůdnost celého spiknutí a podá pomocnou ruku.

Camerlegno poklekl před oltářem. „Modleme se."

Celé kardinálské kolegium kleklo a modlilo se s ním. Venku na Svatopetrském náměstí a po celé planetě… poklekl i otřesený svět.

Hassassin položil bezvědomou kořist do zadní části mikrobusu a chvíli se kochal pohledem na její natažené tělo. Nebyla tak krásná jako ženy, které si kupoval, byla v ní však jakási živočišná síla, která jej vzrušovala. Její zpocené tělo sálalo a vonělo pižmem.

Vychutnávaje pohled na svou oběť Hassassin nevěnoval pozornost škubavé bolesti v ráně na paži. Odřenina od padajícího sarkofágu sice bolela, ale nestála za řeč… jistě se vyplatila jako cena za to, co leželo před ním. Utěšoval se tím, že Američan, který mu tu ránu způsobil, už je nejspíš mrtev.

Hassassin shlížel dolů na bezmocnou oběť a už dopředu si představoval, co záhy přijde. Vsunul jí dlaň pod tričko.

Přes podprsenku cítil pevnost jejích ňader. Usmál se. Opravdu mi za tu námahu stojíš. Chvíli zápasil s touhou zmocnit se jí rovnou namístě, potom ale zabouchl dvířka a odjížděl do tmavé noci.

O tomto zabíjení není třeba tisk informovat - plameny to udělají za něho.

V CERNu seděla Sylvie celá otřesená z camerlegnova projevu. Nikdy dřív se necítila tak hrdá na to, že je katolička, a nikdy předtím se tak nestyděla za to, že pracuje v CERNu. Když opouštěla odpočinkovou zónu, ve všech saloncích s televizory panovala zaražená, stísněná nálada. Když se vrátila zpátky do Kohlerovy kanceláře, všech sedm telefonních linek vyzvánělo. Jelikož dotazy ze strany médií se do Kohlerovy kanceláře nikdy nepřepojovaly, těm, kdo se tak dožadovali spojení, mohlo jít jenom o jediné.

O peníze.

Technologie výroby antihmoty si už našla několik potenciálních zákazníků.

Ve Vatikánu se Gunther Glick při sledování camerlegnova projevu vznášel v oblacích. Společně s Macriovou právě zajistili přenos, jaký se vyskytne jednou za deset let. Camerlegno byl vskutku strhující.

Po projevu se v chodbě obrátil ke Glickovi a Macriové. „Požádal jsem Švýcarskou gardu, aby pro vás připravila několik snímků - fotografie kardinálů s vypáleným znamením a jednu fotografii zesnulé Jeho Svatosti. Musím vás upozornit, že to nejsou nijak příjemné obrázky. Ošklivé popáleniny. Zčernalý jazyk. Přesto bych si přál, aby se to vysílalo do celého světa."

Glick měl dojem, že Vatikán mu připravil trvalé Vánoce. On skutečně chce, abych vysílal exkluzivní snímek mrtvého papeže! „Opravdu?" zeptal se pro jistotu, ve snaze nedat najevo své vzrušení.

Camerlegno přikývl. „Švýcarská garda vám dá k dispozici také živý videozáznam odpočítávajícího kanystru s antihmotou."

Glick žasl. Vánoce! Vánoce! Hotové Vánoce!

„Illuminati záhy zjistí," prohlásil potom camerlegno, „že to tentokrát značně přehnali."

Jako opakující se téma v nějaké démonické symfonii Langdona znovu obklopovala dusivá tma.

Žádné světlo. Žádný vzduch. Žádný východ.

Ležel uvězněný pod převráceným sarkofágem a cítil, že má už nebezpečně blízko duševnímu zhroucení. Snažil se obrátit pozornost k něčemu jinému než ke stísněnému prostoru, v němž se nacházel, a zaměstnat mysl nějakým logickým procesem - matematikou, hudbou, čímkoli podobným. Bylo to marné - v jeho duši nebylo místo, pro takové myšlenky. Nemohu se hnout! Nemohu dýchat!

Přiskřípnutý rukáv jeho saka se naštěstí při pádu rakve uvolnil, takže mohl hýbat oběma rukama. Jenže když jimi tlačil vzhůru na strop své stísněné komory, ani se nepohnul. Bylo by tedy lepší, kdyby rukáv zůstal přiskřípnutý. Aspoň by tím vznikla škvíra, kterou by se sem dostalo trochu vzduchu.

Když se oběma rukama opíral o strop nad sebou, rukáv se mu svezl dolů a odhalil slabou zář - nazelenalá tvář Mickey Mouse na jeho laciných reklamních hodinkách se mu nyní vysmívala.

Langdon namáhal zrak, nezahlédne-li v té temnotě alespoň jiskřičku světla, jenomže hrana rakve přiléhala k podlaze úplně těsně. Čert aby vzal ty dokonalé italské umělce, pomyslel si, když mu nyní hrozilo, že umělecká dokonalost, kterou své studenty vždycky učil obdivovat - čisté hrany, bezchybné rovnoběžky, a ovšem i použití bezvadně hladkého a odolného carrarského mramoru - ho možná bude stát život.

Přesnost může dusit.

„Zdvihni ten krám," poručil si hlasitě a mezi chrastícími kostmi zapáčil silněji. Rakev se nepatrně pohnula. Se zatatými zuby zabral znovu. Byla těžká jako skála, ale tentokrát se nadzdvihla skoro o centimetr. Na zlomek vteřiny jej zaplavilo světlo, ale hned potom rakev znovu s řachnutím dopadla zpátky na podlahu a vzdychající Langdon ležel opět ve tmě. Pokoušel se sice jako dřív nazdvihnout rakev nohama, ale teď, když sarkofág už ležel na podlaze celou plochou, mu nezbývalo dost místa, aby mohl nohy natáhnout.

Začala se ho zmocňovat klaustrofobické panika a připadalo mu, že sarkofág se kolem něho stále víc smršťuje. Snažil se v sobě zmobilizovat poslední útržky zdravého rozumu, které mu ještě zbývaly, aby odvrátil hrozící delirium.

„Sarkofág," konstatoval nahlas s maximální akademickou věcností, které byl ještě schopen. V současné situaci však bylo i vzdělání spíš jeho nepřítelem. Slovo „sarkofág" pochází z řeckého „sarx," což znamená „maso," a „fagein," což znamená „jíst". Jsem tedy chycen v pasti, která je doslova určena k tomu, aby „žrala maso".

Představa masa okusovaného z kostí Langdonovi připomněla, že leží mezi lidskými pozůstatky. Přeběhl po něm mráz a bylo mu na zvracení. Zároveň ho to však pnvedlo i na jednu myšlenku.

Začal se naslepo hrabat pod rakví, až nahmatal kus kosti. Žebro? Na tom teď nezáleželo. To, co potřeboval, byl nějaký klín. Kdyby mohl rakev nadzdvihnout tak, aby vznikla alespoň malá škvíra, do které by úlomek kosti zastrčil, už by to možná stačilo, aby se vzduch dostal…

Zatímco se jednou rukou nataženou přes tělo snažil vsunout zkosený konec kosti do škvíry mezi podlahou a dolní hranou rakve, druhou rukou se pokoušel rakev na téže straně nadzvednout. Vůbec se však nepohnula. Ani o kousíček. Pokusil se o to znovu. Na zlomek vteřiny se zdálo, že se zachvěla, ale to bylo všechno.

Následkem hnilobného zápachu a nedostatku kyslíku ubývalo Langdonovi sil a uvědomoval si, že už mu nezbývá víc času než ještě na jeden, poslední pokus. Bylo mu také jasné, že k tomu bude potřebovat obě ruce.

Změnil proto polohu tak, aby kost tlačil ke škvíře ramenem. Úzkostlivě se snažil nepohnout a oběma rukama se pokoušel rakev zdvihnout. V těsném vězení se už začínal dusit a znovu se jej zmocnil příval paniky. Bylo to dnes už podruhé, co se ocitl v pasti hrozící zadušením. Hlasitě vykřikl a jediným prudkým pohybem zabral vzhůru. Rakev se na zlomek vteřiny maličko nadlehčila. Stačilo to však k tomu, aby se kousek kosti, který přidržoval ramenem, vsunul do

rozšířené skuliny. Rakev hned zase třeskla zpátky na podlahu a kost ve škvíře se zachvěla. Tentokrát však Langdon viděl, že kamenná masa zůstala nepatrně nadzdvižená. Pod jejím okrajem prosvítal slaboučký proužek světla.

Vyčerpáním se zhroutil. Jelikož doufal, že svíravý pocit v hrdle ho přejde, zůstal bez pohybu a čekal. Jenomže jak vteřiny ubíhaly, byl pocit, že se dusí, čím dál tím silnější. Nedalo se poznat, kolik vzduchu skulinou dovnitř proniká, a Langdon začal pochybovat, že to bude stačit, aby zůstal naživu. A pokud ano, tak jak dlouho? Jestli tu bídně zajde, nikdo ani nebude vědět, že je tady.

Paže měl těžké jako olovo, ale přece jen se podíval na hodinky. Bylo dvanáct minut po desáté. Snaže se překonat třes, začal si hrát s hodinkami; zvolil jednu z melodií a stiskl knoflík.

Postupně ztrácel vědomí a zdálo se mu, že zdi se k němu tlačí stále blíž. Cítil, že se k němu zase vracejí staré, dávno zasuté hrůzné vidiny. Tak jako dřív se jim snažil uniknout tím, že si začal představovat, že je na nějakém rozlehlém, otevřeném poli. Obraz, který se pokoušel při volat, však nepomáhal. Noční můra, která ho pronásledovala už od dětství, jej přepadla znovu …

Ty květy vypadají, jako kdyby je někdo namaloval, pomyslelo si dítě, když rozesmáté utíkalo přes louku. Škoda, že tu nejsou rodiče. Jeho rodiče ale měli co dělat se stavěním stanu.

„Nechoď moc daleko," nabádala ho matka.

Dělal, že to neslyší, a namířil si to k lesu.

Nyní, cestou přes luka, chlapec narazil na hromadu kamení. Usoudil, že to jsou určitě základy nějaké staré usedlosti. Nechtělo se mu jít k tomu blíž. Ostatně, jeho zrak už přitahovalo něco jiného. Spatřil totiž nádherný střevíčník - nejvzácnější a nejkrásnější květinu v New Hampshire. Až dosud ji znal jenom z knížek.

Celý vzrušený přistoupil chlapec ke květině a poklekl k ní. Půda pod ní byla prohnojená a kyprá. Napadlo ho, že květina si našla zvlášť příhodné místo. Vyrůstala z kusu tlejícího dřeva.

Celý nadšený, že přinese domů takovou vzácnost, se chlapec naklonil… prsty už se natahovaly ke stonku.

Nikdy na něj nedosáhl.

Se strašným praskotem půda povolila.

Během hrůzných tří vteřin, kdy padal, chlapec věděl, že umře. Instinktivně natahoval ruce, očekávaje drtivý náraz. Když přišel, necítil žádnou bolest. Jen měkkost.

A chlad.

Nejprve padl obličejem do hluboké vody a ponořil se do nějaké těsné černoty. Po několika zmatených kotrmelcích nahmatal strmé zdi, které ho obklopovaly ze všech stran. Snad nějakým instinktem začal prskat a vynořil se nad hladinu.

Světlo

Slabé. Nahoře nad ním. Nekonečně daleko, jak se mu zdálo.

Rukama hrabal ve vodě a ohmatával zdi, hledaje, čeho by se zachytil. Nic než hladký kámen. Propadl se poklopem opuštěné studny! Volal o pomoc, ale jeho nářek se jen odrážel od zdí úzké šachty. Křičel znovu a znovu. Otvor kdesi vysoko nad ním se začal ztrácet v temnotě.

Nastala noc.

Vnímání času se v té tmě nějak pokřivilo. Volání, pláč, šlapání vody jej pozvolna otupily. Děsily ho vidiny řítících se zdí, které ho pohřbívaly zaživa. Ruce jej bolely únavou. Jednou, dvakrát se mu zdálo, že slyší hlasy. Vykřikl, ale hlas mu už zeslábl… jako ve snu.

Jak se blížila noc, jáma byla čím dál tím hlubší a její zdi se pozvolna skláněly dovnitř. Chlapec se napřáhl proti poklopu a tlačil jej od sebe. Potom toho vyčerpaný zanechal a chtěl se už vzdát. Ucítil však, že ho voda nadnáší, a její chlad zahnal děsivé vidiny, až otupěl docela.

Když dorazili záchranáři, chlapec už byl téměř v bezvědomí. Pět hodin šlapal vodu. Za dva dny Boston Globe uveřejnil na první straně reportáž nazvanou „Malý plavec, který to dokázal".

Hassassin s úsměvem zatočil se svým mikrobusem do mohutného kamenného objektu na břehu Tibery. Nesl svou kořist nahoru spirálově stoupajícím kamenným tunelem a byl rád, že je tak štíhlá.

Dorazil ke dveřím.

Chrám iluminace, zachechtal se posměšně. Shromaždiště někdejších iluminátů. Kdo by to byl řekl, že to bude zrovna tady?

Uvnitř ji položil na plyšovou pohovku. Potom jí odborně svázal paže za zády a spoutal nohy. Věděl, že to, po čem tak prahne, musí počkat, až splní svůj poslední úkol. Voda.

Potom si řekl, že přece jen má aspoň chvilku na trochu rozkoše. Poklekl vedle ní a přejížděl jí rukou po stehně. Bylo hebké. Posunul ruku výš. Tmavými prsty jí proklouzl pod nohavičku kalhotek. Zajel ještě výš.

Zarazil se. Trpělivost, nabádal sám sebe, celý vzrušený. Ještě je třeba splnit úkol.

Na chvíli vyšel na vysoký kamenný balkon patřící k místnosti. Večerní vánek pozvolna zchladil jeho žár. Hluboko dole šuměla Tibera. Upřel pohled na kupoli Svatopetrského chrámu, něco přes kilometr vzdáleného, zářící ve světle stovek reflektorů nejrůznějších zpravodajských štábů.

„Vaše poslední hodina," pronesl hlasitě a v duchu viděl tisíce muslimů zabitých během křižáckých válek. „O půlnoci už se setkáte se svým Bohem."

Zaslechl, jak se žena uvnitř pohnula. Hassassin se otočil. Uvažoval, má-li ji nechat procitnout. Pohled na hrůzu v ženských očích byl pro něho tím nejmohutnějším afrodiziakem.

Dal však raději přednost opatrnosti. Bude lepší, když během jeho nepřítomnosti zůstane v bezvědomí. Přestože byla spoutaná a nemohla uniknout, Hassassin ji po svém návratu nechtěl najít vyčerpanou marným zápasem o vyproštění z pout. Chci, aby sis svou sílu uchovala… pro mne.

Mírněji nazdvihl hlavu, vsunul jí dlaň za krk a nahmatal jamku nacházející se těsně pod lebkou. Tenhle bod citlivý na tlak bylo místo, které vyhmatával už nesčíslněkrát. Vší silou zabořil palec do měkké chrupavky a zatlačil. Žena se okamžitě prohnula a napjala se. Ještě dvacet minut, řekl si. Bude to nádherné vyvrcholení tohoto perfektního dne. Až mu ta žena poslouží a přitom zemře, stoupne si na balkon a bude se dívat na půlnoční vatikánský ohňostroj.

Nechal svou kořist ležet na pohovce a sešel po schodech dolů do podzemní kobky osvětlené pochodní. Zbýval poslední úkol. Přistoupil ke stolu a poklonil se posvátným kovovým předmětům, které zde byly pro něho připraveny.

Voda. To byl ten poslední z nich.

Sňal pochodeň ze zdi, tak jako to předtím udělal už třikrát, a začal rozpalovat železo. Když už bylo rozžhavené doběla, odešel s ním do cely.

Uvnitř kobky stál mlčky jediný muž. Starý a osamělý.

„Kardinále Baggio," zasyčel zabiják, „už jste se pomodlil?"

V Italových očích nebyl žádný strach. „Pouze za vaši duši."

Šest hasičů poslaných k požáru v kostele Santa Maria della Vittoria uhasilo oheň proudy halonu. Voda by byla lacinější než tento plyn, avšak pára, která by při tom vznikla, by poškodila fresky, které se v kapli nacházely. Ostatně římští pompieri byli za rychlou a ohleduplnou službu ve všech budovách patřících Vatikánu jejich vlastníkem velmi slušně placeni.

Pompieri byli už z povahy své práce svědky tragédií téměř denně, avšak na hašení požáru v tomto chrámu nezapomene žádný z nich nadosmrti. Scéna, které byli svědky - zčásti ukřižování, zčásti pověšení a zčásti upálení - jako by pocházela z nějakého hrůzostrašného gotického románu.

Jako obvykle, i tentokrát se k ohni dostavil bohužel dřív tisk než zachránci. Ještě než hasiči kostel vyklidili, natočili už spoustu videozáznamů. Když pompieri konečně neštastníka sňali z lan a položili na podlahu, nebylo pochyb, o koho jde.

„Cardinale Guidera di Barcelona," zašeptal jeden z nich.

Oběť byla nahá. Dolní polovinu těla měla rudočernou, z ran zejících na stehnech prýštila krev. Holenní kosti trčely na povrch. Jeden z hasičů se pozvracel. Druhý spěchal ven na vzduch.

Vpravdě hrůzný však byl hlavně symbol vypálený na nešťastníkově hrudi. Velitel čety obcházel mrtvého oněmělý hrůzou. Ďáblovo dílo, říkal si v duchu. To udělal sám Satan. Poprvé od dětství se pokřižoval.

„Un altro corpo! Další tělo!" vykřikl někdo. Jeden z hasičů nalezl druhou mrtvolu.

Obětí byl muž, kterého velitel hasičů poznal okamžitě. Přísný commandante Švýcarské gardy byl člověk, kterého si oblíbil jen málokterý z těch, kdo bděli nad dodržováním veřejného pořádku. Velitel hasičské čety volal Vatikán, všechny linky však byly obsazené. Švýcarská garda se to ostatně mohla dozvědět o pár minut později z televize.

Když po chvíli velitel zjišťoval rozsah škod a pokoušel se podle nich zrekonstruovat, co se zde asi odehrálo, všiml si výklenku posetého jamkami od kulek. Rakev ležela vzhůru nohama vedle podstavců, z nichž byla zřejmě svržena, a všechno svědčilo o nějakém zápase, který se tu rozpoutal. To je záležitost pro policii a Svatou Stolici, řekl si a otočil se.

Jen co se však obrátil k odchodu, zastavil se. Zpod rakve vycházel jakýsi zvuk. Zvuk, který žádný z hasičů nikdy neslyšel rád.

„Bomba!" vykřikl. „Tuttifuori! Všichni pryč!"

Když speciální pyrotechnická četa kamenný sarkofág postavila, zjistili, co je zdrojem onoho elektronického pípání. Zmateně se dívali jeden na druhého, až konečně jeden vykřikl: „Medico! Medico! Doktora!"

Nějaká zpráva od Olivettiho?" ptal se očividně vyčerpaný il camerlegno, když jej Rocher provázel ze Sixtinské kaple zpět do papežské kanceláře.

„Ne, signore. Obávám se nejhoršího."

Když došli ke kanceláři, camerlegno se obrátil k Rocherovi a ustaraným hlasem mu sdělil: „Pane kapitáne, dnes večer už nemohu udělat víc. Obávám se, že už jsem toho udělal až moc. Půjdu teď k sobě do kanceláře a budu se modlit. Nepřeji si být rušen. Ostatní je v rukou Božích."

„Ano, signore."

„Je už nejvyšší čas, kapitáne. Najděte ten kanystr."

„Pokračujeme v pátrání." Rocher zaváhal. „Ta zbraň je zřejmě příliš dobře ukrytá."

Camerlegno sebou trhl, jako by nesnesl takové pomyšlení. „Ano. Přesně v jedenáct patnáct, nebude-li hrozba do té doby odstraněna, proveďte evakuaci kardinálů. Odpovídáte mi za jejich bezpečnost. Prosím vás jenom o jedno. Vynasnažte se, aby ti muži odtud odcházeli se vší důstojností. Ať vyjdou na Svatopetrské náměstí a postaví se tam bok po boku s celým světem. Nechci, aby poslední pohled na tento chrám ukazoval vystrašené staré muže kradmo opouštějící zadní vchod."

„Plně chápu, signore. A vy? Mám ve čtvrt na dvanáct přijít i pro vás?"

„To nebude zapotřebí."

„Signore?!"

„Vnitřní hlas mi řekne, kdy mám odejít."

Rocher si kladl otázku, zda náhodou nemá v úmyslu zahynout spolu s potápějící se lodí.

Camerlegno otevřel dveře do papežské pracovny a vstoupil. „Vlastně…" otočil se, „ještě něco."

„Signore?"

„Mám pocit, že je tady dnes večer nějak chladno. Celý se třesu."

„Elektrické topení je vypnuté. Dovolte, abych zapálil v krbu."

Camerlegno se unaveně usmál. „Děkuji. Mnohokrát děkuji.“

Rocher opouštěl papežovu pracovnu, kde zanechal camerlegna v modlitbách, vkleče ve světle krbu před drobnou soškou Panny Marie. Byl to chmurný pohled. Černý stín klečící v záři plápolajících plamenů. Když procházel vestibulem spatřil gardistu, který mu běžel vstříc. I ve slabém světle svíček poznal Rocher poručíka Chartranda. Mladého, nezkušeného a agilního.

„Pane kapitáne,“ volal Chartrand s mobilním telefonem v ruce. „Zdá se, že camerlegnův projev zapůsobil. Někdo tvrdí, že má informaci, která by nám mohla pomoct. Volá na jednu z vatikánských soukromých linek. Nemám ponětí, kde to číslo vzal.“

Rocher se zastavil. „A co říká?“

„Chce mluvit jenom s velícím důstojníkem.“

„A už se Olivetti ozval?“

„Ne, pane.“

Rocher si mobil vzal. „Tady kapitán Rocher. Já jsem zde velícím důstojníkem.“

„Rochere,“ pravil hlas, „nejprve vám vysvětlím, kdo jsem. Potom vám povím, co byste měl nejdříve udělat.“

Když volající domluvil a zavěsil, Rocher stál nadobro ohromený. Teď už věděl, od koho přijímal rozkazy.

Po návratu do kanceláře se Sylvie Baudeloqueová spěšně snažila zaznamenat všechny dotazy na licenční podmínky, které se hrnuly na Kohlerův záznamník. Když na ředitelově psacím stole začal zvonit jeho soukromý telefon, Sylvie nadskočila. Tohle číslo přece nikdo nezná. Zvedla sluchátko.

„Prosím?“

„Paní Baudeloqueová? Tady ředitel Kohler. Spojte se s mým pilotem. Potřebuji, aby byl můj tryskáč během pěti minut připraven ke startu.“

Robert Langdon neměl tušení, kde byl, ani jak dlouho byl v bezvědomí, když otevřel oči a uvědomil si, že se dívá na vnitřní stranu barokní, freskami ozdobené kupole. Nad hlavou mu kroužily cáry kouře. Něco měl na ústech. Kyslíková maska. Sundal si ji. Něco tady odporně páchlo - jako po spáleném mase.

Svíjel se třeskutou bolestí v hlavě. Pokusil se posadit. Vedle něho klečel muž v bílém.

„Riposati!“ pravil a pomohl Langdonovi položit se znovu na záda. „Soňo il paramedico. Uklidněte se. Jsem zdravotník.“

Langdon neprotestoval; hlava se mu točila jako kouř nahoře nad ní. Co se to sakra stalo? Hlavou se mu honily zmatené pocity paniky, jejíž příčinu nedokázal odhalit.

„Sorcio salvatore,“ promluvil k němu ošetřovatel. „Myš… zachránce.“

Langdon si připadal ještě zmatenější. Myš zachránce?

Muž ukázal na hodinky s Mickey Mousem na Langdonově zápěstí. Langdonovi začalo svítat. Vzpomněl si, že hodinky nařídil na buzení. Nepřítomným pohledem se díval na ciferník a všiml si, že je 22.28.

Posadil se a vydržel sedět zpříma.

A pak už se mu všechno vybavilo.

Langdon stál blízko hlavního oltáře s velitelem hasičů a několika jeho muži. Zasypávali jej otázkami. Langdon je ani neposlouchal. Sám si kladl plno otázek. Celé tělo ho bolelo, věděl ale, že musí jednat okamžitě.

Napříč hlavní lodí se k němu blížil jeden z hasičů. „Znovu jsem to všechno prohledal, pane. Jediná těla, která jsme nalezli, patřila kardinálu Guiderovi a veliteli Švýcarské gardy. Nenalezli jsme žádné stopy po nějaké ženě.“

„Grazie,“ poděkoval Langdon. Nevěděl, zda se z toho má radovat nebo spíš děsit. Vzpomněl si, že Vittorii viděl ležet v bezvědomí na podlaze. Nyní byla pryč. Jediné vysvětlení, které z toho vyplývalo, příliš povzbuzující nebylo. Podle hlasu v telefonu ten zabiják nebude nijak ohleduplný. „Odvážná žena. To mě vzrušuje. Dřív než tahle noc skončí, si vás snad najdu. A potom…“

Langdon se rozhlížel. „Kde je Švýcarská garda?“

„Stále nemáme žádné spojení. Vatikánské linky jsou přetížené.“

Langdona se zmocnil pocit naprosté prohry a osamění. Olivetti je mrtev. Kardinál je mrtev. Vittoria se ztratila.

Zvenčí zaléhal dovnitř ruch typický pro místa, kde média větří senzaci. Langdon se obával, že co nevidět už se světem rozletí zpráva o hrůzné smrti třetího kardinála - pokud se to už nestalo. Doufal ale, že camerlegno už předem počítal s nejhorším a postaral se o příslušná opatření. Vykliďte ten prokletý Vatikán! Konec hry! Prohráli jsme!

Langdon si náhle uvědomil, že veškeré motivy, které jej poháněly k akci - zachránit Vatikán, vysvobodit čtyři kardinály, dostat se do přímého kontaktu s bratrstvem, které už celé roky teoreticky studoval - jako by pro něho ztratily všechen význam. Válka je prohraná. Jeho nitro už ovládala jiná nutkavá síla. Prostá. Silná. Všeovládající.

Najít Vittorii.

Cítil v duši prázdnotu, jakou ještě nezažil. Často slýchal, že nebezpečná situace dokáže dva lidí spojit pevněji než desítky let společného soužití. Teprve teď tomu věřil. Vittoriina nepřítomnost v něm vyvolala pocit, jaký celá léta nezažil. Osamělost. Bolest. Ta mu dodala sílu.

Vypudil všechno ostatní z mysli a soustředil se na jediné. Modlil se, aby se Hassassin věnoval nejprve svým úkolům, a teprve potom rozkoši. Zvolil-li opačné pořadí, pak bylo Langdonovi jasné, že už je pozdě. Ne, ještě máš čas, přesvědčoval sám sebe. Vittoriin věznitel má přece ještě něco na práci. Musí se ještě jednou, naposledy vynořit, než navždy zmizí.

Poslední Oltář vědy, vytanulo Langdonovi na mysli. Poslední úkol, který toho zabijáka čeká. Země, vzduch, oheň, voda.

Podíval se na hodinky. Třicet minut. Vydal se kolem hasičů k Berniniho Extázi svaté Terezie. Když se díval na toto znamení z Berniniho ruky, nepochyboval o tom, co hledá.

Nechť anděl vede vás tou pravou z cest…

Přímo nad ležící světicí, se zlatými paprsky v pozadí se vznášel Bernini anděl. Jeho ruka svírala ohnivý šíp. Langdon sledoval očima, kam míří. Ukazující k pravé straně chrámu. Pohledem narazil na stěnu. Zkoumal místo, na které ukazoval šíp. Nic tam nebylo. Langdon ovšem věděl, že hrot šípu ve skutečnosti ukazuje daleko za tuto zeď, do noci, na nějaké místo kdesi v Římě.

„Co je tohle za světovou stranu?“ zeptal se Langdon obraceje se k veliteli hasičů s odhodláním, které v sobě znovu nalezl.

„Světovou stranu?“ Velitel se díval tam, kam Langdon ukazoval. Zdálo se, že je v rozpacích. „Nevím… asi západ, myslím.“

„Které chrámy leží tímhle směrem?“

Velitelovy rozpaky vzrůstaly. „Je jich nejmíň tucet. Proč?“

Langdon se zamračil. Samozřejmě že jich musí být nejméně tucet. „Potřebuji plán města. Hned teď.“

Velitel pro něj poslal jednoho ze svých mužů do auta. Langdon se otočil zpátky k sousoší. Země… vzduch… oheň… VITTORIA.

Poslední ukazatel se týká vody, pomyslel si. Berniniho vody. Je v některém z kostelů, které se nacházejí tím směrem. Jako jehla v kupce sena. Rozpomínal se na všechna Berniniho díla, o kterých kdy slyšel. Musí to být nějaká pocta vodě!

Napadla ho Berniniho socha Tritona, řeckého mořského boha. Potom si však uvědomil, že je umístěna tady, na náměstí, na kterém stojí tenhle chrám, a navíc ve špatném směru. Přemýšlel tedy dál. Kterou postavu asi mohl Bernini zvolit k oslavě vody? Neptuna a Apollona? Tohle sousoší se však bohužel nacházelo v Londýně ve Victoriině a Albertově muzeu.

„Pane!“ volal hasič přinášející plán města.

Langdon poděkoval a rozložil plán na oltáři. Rázem si uvědomil, že se ptal na správné adrese; plán, který měli k dispozici římští hasiči, byl nejpodrobnější, jaký kdy viděl. „Kde jsme teď?“ ptal se.

„U Piazza Barberini,“ ukázal hasič.

Langdon se znovu podíval na andělův šíp. Velitel hasičů to odhadl správně, šíp skutečně směřoval k západu. Langdon sledoval na plánu přímku vedoucí tím směrem. Téměř okamžitě začaly jeho naděje skomírat. Snad na každém centimetru, který jeho prst po plánu urazil, byl drobný černý křížek. Kostel. Město bylo kostely přeplněné. Konečně se Langdonův prst ocitl mimo trasu značenou kostely a dostal se do předměstských obcí. Vzdychl a odstoupil od plánu. K čertu.

Když potom nazdařbůh klouzal očima po plánu celého města, narazil na první tři chrámy, v nichž byli tři kardinálové zabiti. Kaple Chigi, Svatopetrské náměstí… a ten zdejší… Všiml si jedné zvláštní okolnosti. Až dosud si představoval, že jsou po Římě rozmístěné zcela náhodně, nyní však viděl, že tomu tak vůbec není. V rozmístění těch tří kostelů byl kupodivu jistý systém - tvořily na rozsáhlé ploše města jakýsi trojúhelník. Ještě jednou to zkontroloval. „Penna!“ vyhrkl náhle.

Kdosi mu podal propisku.

Langdon označil každý z těch tří chrámů kroužkem. Srdce mu začalo tlouct prudčeji. Třikrát znovu zkontroloval zakroužkování. Symetrický trojúhelník!

Langdon nejprve pomyslel na státní znak na jednodolarové bankovce - trojúhelník se vševidoucím okem uprostřed. Jenomže to všechno postrádalo smysl. Označil pouze tři body, a měly být přece, jak předpokládal, celkem čtyři.

Kde je tedy k čertu ta voda? Langdon věděl, že ať nakreslí čtvrtý kroužek kamkoli, trojúhelník tím bude narušený. Jediné řešení, jak zachovat symetrii celku, bylo umístit čtvrtý kroužek někam dovnitř trojúhelníku, do jeho středu. Zkontroloval příslušné místo na plánu. Nic tam nebylo. Přesto mu ta myšlenka nešla z hlavy. Čtyři prvky vědy byly považovány za rovnocenné. Voda nebyla nic zvláštního, nemohla tedy být umístěna uprostřed.

Něco mu však pořád říkalo, že to pravidelné rozmístění nemůže být čistě náhodné. Pořád ještě nevidím celý obraz. Zbývala pouze jediná možnost: Ty čtyři body netvoří trojúhelník, nýbrž nějaký jiný geometrický tvar.

Langdon se podíval na plán. Že by čtverec? Přestože čtverec nemá žádný symbolický význam, je aspoň symetrický. Langdon položil prst na jeden z bodů, které by mohly trojúhelník změnit v čtverec. Hned ale viděl, že získat dokonalý čtverec je nemožné. Úhly původního trojúhelníku byly kosé, a tak vytvářely spíš nepravidelný čtyřúhelník.

Když zkoušel další možné body kolem trojúhelníku, všiml si čehosi nečekaného.

Přímka, kterou předtím narýsoval ve směru andělova šípu, procházela dokonale jednou z možností. Langdon v úžasu ten bod zakroužkoval. Na plánu teď byly čtyři značky, které dohromady vytvářely jakýsi podivný kosočtverec ve tvaru dětského draka.

Zamračil se. Kosočtverce přece mezi iluminátské symboly nepatřily. Zarazil se. Že by…

Na okamžik Langdonovi přišel na mysl proslulý iluminátský kosočtverec. Byl to ovšem směšný nápad. Mávl nad ním rukou. Ostatně kosočtverec na plánu byl podlouhlý - jako papírový drak; stěží tedy mohl být příkladem perfektní symetrie, kvůli níž byl iluminátský kosočtverec tak uctíván.

Když se sklonil nad plánkem, aby se podrobněji podíval, kam umístil svůj čtvrtý kroužek, zjistil, že ho namaloval právě doprostřed známého římského náměstí Piazza Navona. O tom, že tam stojí nějaký větší chrám, věděl už předtím, a nyní mu to prst putující po plánu potvrdil. Pokud mu však bylo známo, v tomhle kostele se žádné Berniniho dílo nenachází. Chrám se jmenuje Santa Agnese in Agone, Svatá Anežka umírající, a je pojmenován po krásné mladičké panně, která byla odsouzena k životu v sexuálním otroctví za to, že se nechtěla vzdát své víry.

Něco v tom kostele být musí! Langdon namáhal mozek, aby si vybavil vnitřek chrámu. Nepřišel však na žádné Berniniho dílo ani na cokoli, co by mělo nějakou souvislost s vodou. Hlavou mu také vrtalo rozmístění

zakroužkovaných bodů na plánu. Kosočtverec. Tvar byl příliš dokonalý, než aby to mohla být čirá náhoda, ale zase ne tak přesný, aby se z toho dal odvodit nějaký hlubší smysl. Dětský drak? Langdon začal uvažovat, zda se v umístění čtvrtého bodu nezmýlil. Neopominul jsem něco?

Odpověď na sebe nechala čekat asi třicet vteřin, ale když přišla, Langdona se zmocnilo takové nadšení, jaké nezažil za celou svou akademickou kariéru.

Jak se zdálo, nápaditost iluminátů neznala mezí.

Tvar, jemuž odpovídalo rozmístění čtyř bodů, neměl s kosočtvercem nic společného. Kosočtverec vytvářely ty body jen proto, že Langdon spojoval vždy jen dva sousední body. Illumináti ale věří na protiklady! Když začal spojovat čarou dva protilehlé vrcholy, propiska se mu začala třást v prstech. Na plánu se rýsoval obří kříž. Je to kříž! Čtyři prvky vědy se před jeho zrakem rozprostřely po celém Římě do tvaru mohutného, celé město objímajícího kříže.

Ohromeně na to zíral a v mysli se mu vynořil známý verš… jako dávný přítel nabývající novou tvář.

A skryté prvky křížem Římem vedou…

Křížem Římem…

Mlha se začala rozptylovat. Langdon viděl, že odpověď ležela před ním celý dnešní večer! Iluminátská báseň přece prozrazovala, jak jsou Oltáře rozmístěny! Ve tvaru kříže!

A skryté prvky křížem Římem vedou!

Skutečně chytrá slovní hříčka. Langdon si až dosud myslel, že slovo, křížem je pouhé příslovce, křížem kráž. Teď však viděl, že za tím bylo mnohem víc. Další skryté vodítko.

Uvědomil si, že tvar kříže vyjadřuje onu základní iluminátskou dualitu. Že prvky vědy zde vytvářejí náboženský symbol. Galileova Cesta Osvícení znamenala hold vědě i Bohu zároveň.

To, co k vyřešení hádanky ještě zbývalo, se nabízelo téměř automaticky.

Piazza Navona.

Přímo uprostřed tohoto náměstí, před chrámem Svaté Anežky umírající, umístil Bernini jedno ze svých nejproslulejších sousoší. Kdokoli navštívil Řím je musel vidět.

Říční fontána!

Jako dokonalý hold vzdávaný vodě zobrazovalo toto Berniniho sousoší čtyři veliké řeky tehdy známého světa: Nil, Gangu, Dunaj a La Platu.

Voda, poslední vodítko. Perfektní, ocenil to Langdon.

A ještě perfektnější, jako třešnička na dortu, bylo to, že vysoko nad fontánou činí obelisk.

Před zraky zmatených hasičů se Langdon rozběhl přes chrámovou loď k bezduchému Olivettiho tělu.

Je deset třicet jedna. Času dost, řekl si. Toho dne to bylo poprvé, co měl pocit, že je to on, kdo má náskok.

Poklekl vedle Olivettiho a chráněn před zraky ostatních řadou kostelních lavic se zmocnil jeho rychlopalné pistole a přenosné vysílačky. Langdon věděl, že bude muset volat o pomoc, ale tohle místo se k tomu nehodilo. Zatím se nikdo nesmí dozvědět, kde se poslední Oltář vědy nachází. A ze všeho nejméně mohl potřebovat, aby se k Piazza Navona sjížděly ostošest svištící mikrobusy mediálních společností a troubící hasičská auta.

Aniž by s kýmkoli promluvil, vytratil se Langdon z kostela, vyhýbaje se hejnu reportérů, kteří už se tlačili dovnitř. Přešel na druhou stranu Piazza Barberini, a teprve tam v temnotě zapnul vysílačku. Pokoušel se zavolat do Vatikánu, neozývalo se však nic než šum. Buďto byl mimo dosah, anebo je třeba zvolit přístupový kód. Zkoušel různé volby a tlačítka, ale k ničemu to nevedlo. Uvědomil si náhle, že jeho plán s přivoláním pomoci nevychází. Ohlížel se po nějaké telefonní budce, ale žádnou neviděl. Ostatně spojení s Vatikánem tak jako tak nefungovalo.

Je v tom sám.

Cítil, jak se z něj počáteční sebejistota začíná vytrácet. Zůstal na chvíli stát, aby se dal trochu dohromady - pokrytý prachem z lidských kostí, krajně vyčerpaný a hladový.

Ohlédl se zpátky ke kostelu. Nad kupolí osvětlenou reflektory televizních štábů a hasičských aut stoupal zvolna kouř. Uvažoval, nemá-li se vrátit zpátky a požádat o pomoc. Instinkt ho však varoval, že jakákoli pomoc zvenčí, zejména laická, by znamenala spíš riziko. Kdyby Hassassin zjistil, že jsme blízko… Pomyslel na Vittorii a uvědomil si, že tentokrát má poslední příležitost jejího věznitele dopadnout.

Piazza Navona. Dost času, aby se tam dostal a hlídkoval. Rozhlížel se po taxíku, ale ulice byly jako vymetené. Vypadalo to, jako kdyby i taxikáři nechali všeho a spěchali k televizorům. K Piazza Navona to sice bylo jen něco přes kilometr, ale Langdon nehodlal vyplýtvat drahocennou energii na pěší túru. Ohlédl se zpátky ke kostelu, uvažuje, jestli by se tam nějaké vozidlo nedalo od někoho vypůjčit.

Hasičské auto? Mikrobus některého televizního štábu? Uvažuj rozumně.

Po pár minutách zvažování různých alternativ konečně došel k rozhodnutí. Vytáhl z kapsy pistoli a dopustil se něčeho tak nehorázného, že se podezíral z náhlého pominutí smyslů. Rozběhl se k osamělému osobnímu citroenu, čekajícímu na červenou, a prostrčil zbraň otevřeným okénkem vedle řidiče. „Fuori!“ vykřikl.

Muž třesoucí se po celém těle vystoupil.

Langdon skočil za volant a dupl na plyn.

Gwunther Glick seděl na lavici v úřadovně Švýcarské gardy. Modlil se ke všem svatým, na které si vzpomněl. Kéž tohle všechno není jenom sen! Vždyť to je největší sólokapr celé jeho kariéry. Každý reportér na světě by dal nevímco za to, kdyby mohl být tam, kde je nyní Glick. Musel se sám přesvědčovat, že to všechno není pouhý sen. Jsem někdo. Dan Rather teď určitě brečí.

Vedle něho seděla Macriová, poněkud zaražená. Glick jí to neměl za zlé. Kromě toho, že spolu zajistili exkluzivní přenos camerlegnova projevu, pořídili a celému světu dali k dispozici děsivé pohledy na zmrzačené kardinály a na

papeže - ten jazyk! - a odeslali živě natočené záběry kanystru odpočítávajícího dobu zbývající do výbuchu antihmoty. Neuvěřitelné!

K tomu všemu ovšem došlo na camerlegnův příkaz - nebylo tudíž důvodu, proč by je teď měla zadržovat Švýcarská garda. To, kvůli čemu tady seděli, byl Glickův odvážný dodatek k jejich reportáži. Glick věděl, že konverzace, o níž právě referoval, nebyla určena jeho uším, ale musel přece využít příležitosti. Další Glickova trefa!

„Samaritán jedenácté hodiny?“ odfrkla Macriová pohrdavě.

Glick se smál. „Nádherné, ne?“

„Nádherně stupidní.“

No jo žárlí, pomyslel si Glick. Krátce po camerlegnově projevu měl totiž Glick opět to štěstí ocitnout se v pravou chvíli na pravém místě. Zaslechl Rochera, jak dává svým lidem nové rozkazy. Z nějakého záhadného pramene se k němu zřejmě telefonicky donesly svrchovaně důležité informace souvisící se současnou krizí. Rocher naznačoval, že informátor by pro ně mohl být užitečný a nařídil svým mužům, aby připravili všechno k jeho přijetí.

Přestože šlo očividně o soukromou informaci, Glick se zachoval tak, jak by se zachoval každý horlivý reportér: to jest hanebně. Našel si temný kout, Macriové poručil, aby nařídila svou dálkově ovládanou kameru, a začal s televizní reportáží.

„Překvapující obrat ve vývoji událostí v Božím městě!“ ohlásil s přimhouřenýma očima pro zvýšení dojmu. Pak pokračoval sdělením, že do Vatikánu se dostavil tajemný host, který má zřejmě zachránit situaci. Nazval ho Samaritánem jedenácté hodiny - skvělý nápad k označení neznámého muže, který se objevil v poslední chvíli, aby vykonal spásný čin. Ostatní stanice se na to chutné sousto vrhly také, a Glick se opět dostal mezi nesmrtelné reportéry.

Jsem skvělý, ocenil se v duchu. Peter Jennings právě skočil z mostu.

Samozřejmě, že tím Glick ještě neskončil. Teď, když ho napjatě sledoval celý svět, neodolal, aby k tomu na přilepšenou nepřidal ještě trochu své vlastní teorie o všeobecném spiknutí.

Skvělé. Prostě skvělé.

„Teď jsi to zmršil,“ konstatovala Macriová. „Tos tedy pořádně přepísk.“

„Proč myslíš? Náhodou se mi to povedlo!“

Macriová se na něho nedůvěřivě podívala. „Bývalý prezident Bush, jo? A iluminát?“

Glick se smál. Copak to není víc než jasné? George Bush byl zcela prokazatelně svobodným zednářem 33. stupně, a navíc byl šéfem CIA v době, kdy tato organizace zastavila vyšetřování ve věci iluminátů pro nedostatek důkazů. A k tomu ty jeho řeči o „tisíci světelných bodů“ a o „novém světovém řádu“… Bush nejspíš opravdu byl iluminát.

„A co to sousto o CERNu?“ vyletělo z Macriové. „Zítra budeš mít přede dveřma pěknou frontu advokátů.“

„CERN? Sem s ním! To je přece taky jasné! Jen o tom trochu přemýšlej! Illuminati se ztrácejí s povrchu zemského v padesátých letech přibližně v téže době, kdy se zakládá CERN. To je útulek nejosvícenějších lidí na zeměkouli. Celé tuny příspěvků ze soukromých zdrojů. Vyrobili zbraň, kterou mohou zničit církev, a bác ho… ztratili ji!“

„Takže tedy světu oznamuješ, že CERN je novou domácí základnou iluminátů?“

„To je přece jasné! Tajná bratrstva nikdy nezanikají. Illuminati se prostě museli někam uchýlit. CERN se jako skrýš hodí dokonale. Netvrdím, že každý zaměstnanec CERNu je iluminát. Je to tam asi podobné jako ve velké zednářské lóži, kde většina členů je nevinná, zatímco špičky -“

„Už jsi někdy zaslechl něco o nactiutrhání, Glicku? A o odpovědnosti?“

„A už jsi někdy slyšela, co je to investigativní žurnalistika?“

„Žurnalistika? Děláš z komára velblouda! Měla jsem tu kameru vypnout! A co měl k čertu znamenat ten blábol o firemním logu CERNu? O tom satanistickém symbolismu? Ty ses nejspíš zbláznil!“

Glick se chechtal. Teď už se jasně ukázalo, jak na něho Macriová žárlí. To s tím logem CERNu bylo vůbec nejlepší, co se mu povedlo. Od chvíle, co camerlegno pronesl svůj projev ke kardinálům, všechny stanice mluví o CERNu a o antihmotě. Některé dokonce používají logo CERNu jako pozadí pro záběr. To přitom vypadalo celkem dost nenápaditě: dva protínající se kruhy, představující dva částicové urychlovače, a pět tečen, představujících trubice pro vstřikování částic. Na tohle logo se díval celý svět, ale byl to teprve Glick, sám tak trochu symbololog, kdo přišel jako první na to, že jde o skrytý iluminátský symbol.

„Ty nejsi žádný symbololog,“ posmívala se mu Macriová, „Ty jsi prostě reportér, který měl z prdele kliku. Nech tu symbolologii chlapcům z Harvardu.“

„Chlapcům z Harvardu to náhodou uniklo,“ namítl Glick.

Iluminátský význam toho loga je přece evidentní!

Hluboko v něm to jenom zářilo. CERN má sice urychlovačů hodně, logo ale obsahuje pouze dva. Dvojka je iluminátské číslo vyjadřující dualitu věcí. Většina urychlovačů má pouze jednu vstřikovací trubici, na obrázku je jich ale pět. Pětka je číslo odpovídající iluminátskému pentagramu. A potom přišel trumf - nejskvělejší bod z toho všeho. Glick upozornil na to, že logo obsahuje velkou číslici 6 - zřetelně ji vytvářela jedna z čar a jeden kruh - a když se logo otočilo, objevila se další šestka… a pak ještě jedna. Logo obsahovalo tři šestky! 666! Znak Šelmy!

Glick byl génius.

Macriová vypadala, že ho užuž praští.

Ta žárlivost ji přejde, říkal si Glick, a věnoval se jiným myšlenkám. Je-li CERN vskutku centrálou iluminátů, chovají tam i ten svůj neblaze proslulý kosočtverec-diamant? Glick o něm četl na internetu: „Perfektní diamant zrozený ze starých prvků s takovou dokonalostí, že každý, kdo jej spatří, musí užasnout.“

Glick už si jen kladl otázku, nebude-li ta záhada s místem, kde se iluminátský diamant nachází, jen dalším tajemstvím, které se mu dnes večer podaří odhalit.

Piazza Navona. Říční fontána. Noci v Římě mohou být podobně jako noci na poušti překvapivě chladné, a to i po horkém dni. Langdon se nyní na kraji Piazza Navona choulil zimou do saka. Jako šum vzdálené dopravy se městem šířila kakofonie nejnovějších zpráv. Podíval se na hodinky. Patnáct minut. Byl vděčný za pár chvil odpočinku.

Náměstí bylo opuštěné. Zurčení Berniniho mistrovské fontány působilo jakousi zlověstnou magií. Ze zpěněné vody v nádrži stoupala vzhůru tajemná mlha, prosvětlená zespoda reflektory umístěnými pod hladinou. Langdon cítil chladné napětí v ovzduší.

Na fontáně byla ohromující především její výška. Ústřední jádro měřilo nejméně sedm metrů - rozeklaný kopec z travertinu, provrtaný dutinami a jeskyněmi, jimiž proudila voda, a ozdobený sochami pohanských hrdinů. Nade vším se tyčil obelisk vysoký přes deset metrů. Langdon jej odzdola nahoru přejížděl očima. Na vrcholku se proti obloze matně rýsovala silueta holuba, který tam mlčky odpočíval.

Kříž, opakoval si Langdon, stále ještě udivený rozmístěním vodítek po ploše celého města. Berniniho Říční fontána byla posledním Oltářem vědy. Jen před několika málo hodinami stál Langdon rezignovaně v Panteonu, přesvědčen, že Cesta Osvícení už je dávno přerušená a dál se po ní nelze dostat. Byl to trapný omyl, protože ve skutečnosti zůstala celá cesta nedotčená. Země, vzduch, oheň, voda. A on tou cestou prošel… od začátku až do konce.

Ne až tak úplně do konce, rozpomněl se. Cesta má pět zastavení, ne čtyři. Fontána jako čtvrtý Oltář a čtvrté vodítko ukazuje někam ke konečnému místu - k posvátnému iluminátskému doupěti - k Chrámu Osvícení. Langdon si kladl otázku, zda ta skrýš vůbec ještě existuje. Možná, že ano a možná že právě tam Hassassin unesl Vittorii.

Prohlížel si jednotlivé postavy ve fontáně, nedá-li se z nich vyčíst nějaké vodítko ukazující směrem k iluminátské skrýši. Nechť anděl vede vás tou pravou z cest. Téměř okamžitě si však uvědomil zneklidňující skutečnost, že na fontáně žádný anděl není. Rozhodně aspoň z místa, na kterém stál, žádného nezahlédl… a ani nikdy dřív tu žádného neviděl. Říční fontána byla veskrze pohanské dílo. Obsah veškerých sochařských výtvorů byl vesměs světský - lidé, zvířata, dokonce jakýsi podivný pásovec. Anděl by se tu vyjímal jako bolavá noha.

Nebo jsem snad na nesprávném místě? Zamyslel se nad křížovým uspořádáním čtyř obelisků. Zatnul pěsti. Tahle fontána je dokonalá.

Bylo teprve 10.46, když se z boční uličky na protilehlé straně náměstí vynořila černá dodávka. Langdon by jí byl nevěnoval pozornost nebýt toho, že auto nemělo zapnutá světla. Jako žralok prohledávající za měsíčního svitu mořskou zátoku pokračovalo v jízdě po obvodu náměstí.

Langdon se přikrčil a schoval se do stínu vedle mohutného schodiště vedoucího ke vchodu do chrámu svaté Anežky umírající. Vyhlížel odtamtud na náměstí a jeho tep se zrychloval.

Auto objelo náměstí dvakrát dokola a potom odbočilo do středu k Berniniho fontáně. Zatočilo k jejímu boku a popojíždělo podél něho, až celým bokem přirazilo těsně k okraji. Zastavilo s posuvnými dveřmi jen pár centimetrů nad hladinou vody.

Nad hladinou se vznášela vlhká mlha.

Langdona se zmocnilo neblahé tušení. Že by se Hassassin dostavil o něco dřív? Přijel v tom autě? Langdon si až dosud představoval, že zabiják povede svou poslední obět přes náměstí pěšky, podobně jako před svatým Petrem, takže na něj bude moci namířit a vystřelit. Jestliže ale přijel v autě, situace se tím mění od základů.

Posuvné boční dveře dodávky se náhle otevřely.

Uvnitř ležel na podlaze nahý muž svíjející se v bolestech. Celé tělo měl omotané těžkými řetězy. Snažil se z nich vyprostit, byly však příliš těžké. Jeden z článků řetězu se mu zařezával do otevřených úst jako koňské udidlo a tlumil jeho volání o pomoc. Teprve potom spatřil Langdon další postavu pohybující se v šeru za ležící obětí a zabývající se, jak se zdálo, posledními přípravami.

Langdon věděl, že k zásahu mu zbývá jen pár vteřin.

Uchopil pistoli, svlékl sako a nechal je spadnout na zem. Jedině by mu překáželo. Kromě toho nechtěl, aby se Galileův Diagram dostal do styku s vodou. Raději ať ten dokument zůstane tady, kde je v suchu a v bezpečí.

Po čtyřech lezl až k fontáně. Obešel ji a postavil se přímo proti automobilu. Ve výhledu mu však bránila mohutná centrální část fontány. Stoupl si a posledních pár metrů k nádrži běžel, doufaje, že burácení vodní kaskády jeho krok přehluší. Když dorazil k fontáně, přelezl okraj nádrže a ponořil se do zpěněné vody.

Sahala mu až do pasu a byla ledově studená. Skřípaje zuby se prodíral vodou. Dno bylo kluzké a nebezpečí uklouznutí ještě zvyšovala vrstva mincí vhozených do kašny pro štěstí. Langdon cítil, že samotné štěstí mu stačit nebude. Obklopen studenou mlhou se ptal sám sebe, jestli se mu pistole chvěje v ruce strachem nebo zimou.

Dostal se až ke středu fontány a zabočil doleva. Brodil se proudící vodou a přidržoval se přitom mramorových soch. Skryt za mohutnou figurou koně opatrně vykoukl. Auto nebylo dál než nějakých pět metrů. Spatřil Hassassina, jak dřepí u kardinálova těla spoutaného řetězy a zřejmě se už chystá skulit tělo otevřenými dveřmi do fontány.

Do půl těla ponořený ve vodě, Robert Langdon vystoupil s namířenou pistolí z mlhy, s pocitem kovboje před konečným zúčtováním.

„Ani hnout!“

Jeho hlas byl pevnější než pistole v jeho ruce.

Hassassin vzhlédl. Na okamžik vypadal zmateně, jako kdyby spatřil nějaký přízrak. Potom mu ústa zkřivil zlý úsměšek. Zdvihl ruce na znamení, že se vzdává.

„Tak už to chodí.“

„Vystupte ven.“

„Jste nějak mokrý.“

„Jste tu nějak brzo.“

„Abych se co nejdřív vrátil k té paní.“

Langdon namířil. „Nebudu váhat a střelím."

„Už jste zaváhal."

Langdon cítil vlastní prst na spoušti. Kardinál teď ležel nehybně. Vypadal zcela vyčerpaný, na umření. „Sundejte mu ty řetězy."

„Vykašlete se na něj. Přišel jste kvůli té ženské. Nepředstírejte, že ne."

Langdon zápasil s nutkáním skoncovat to s ním rovnou tady. „Kde je?"

„V bezpečí. Čeká, až se k ní vrátím."

Je naživu! Langdonovi zableskla jiskřička naděje. „V Chrámu Osvícení?"

Zabiják se zachechtal. „Nikdy to nenajdete."

To doupě tedy ještě existuje. Namířil na něj pistoli. „Kde to je?"

„To zůstalo tajemstvím celá staletí. I já jsem se to dozvěděl teprve nedávno. Raději zahynu, než bych to prozradil."

„Najdu to i bez vás."

„Domýšlivá iluze."

Langdon kývl k fontáně. „Dostal jsem se až sem."

„Takových už bylo. Poslední krok je nejtěžší."

Langdon přistoupil blíž k autu, opatrně našlapuje nohama na dno. Hassassin vypadal pozoruhodně klidný, seděl na bobku s rukama nad hlavou. Langdon mu mířil na prsa a váhal, jestli ho nemá jednoduše zastřelit a všechno skoncovat. Ne. On ví, kde je Vittoria. Ví také, kde je antihmota. Musím z něj ty informace vytáhnout!

Z příšeří automobilu se Hassassin díval na svého protivníka a bylo mu ho, k vlastnímu potěšení, skoro líto. Ten Američan měl kuráž, to už prokázal. Ale byl také nezkušený. To dokázal také. Odvaha bez odborných předpokladů se rovná sebevraždě. Existují určitá pravidla jak přežít. Dávná pravidla. A ten Američan žádné z nich nedodržel.

Měl jste výhodu - moment překvapení. O tu jste se sám připravil.

Američan je nerozhodný… nejspíš čeká odněkud pomoc… anebo možná čeká na podřeknutí, které by obsahovalo důležitou informaci.

Dopadeného nikdy nevyslýchejte dřív, než ho nadobro zneškodníte. Nepřítel zahnaný do kouta je smrtelně nebezpečný nepřítel.

Američan se zase dal do řeči. Sondoval. Manévroval.

Zabiják se divže hlasitě nerozesmál. Tohle není jeden z vašich hollywoodských jilmů… tady se před konečným výstřelem nepovedou dlouhé diskuse před ústím pistole. Už to končí. Teď!

Aniž se přestal dívat Langdonovi do očí šátral vrah zdviženýma rukama po stropě automobilu, až nahmatal to, co hledal. S pohledem upřeným přímo před sebe to uchopil.

A pak se do toho pustil.

Pohyb byl zcela neočekávaný. Na okamžik měl Langdon dojem, že přestaly platit fyzikální zákony. Na chvilku se zdálo, že zabiják visí ve vzduchu. Vymrštil zpod sebe nohy, boty zaryl do kardinálova boku a tělo obtížené řetězy vykopl ze dveří. Kardinál se zřítil do vody, která se rozstříkla na všechny strany.

Do obličeje to schytal i Langdon, který si až pozdě uvědomil, co se vlastně stalo. Zabiják se přidržel jedné z kovových výztuží ve střeše auta a zhoupl se na ní ven. Letěl vzduchem nohama napřed směrem k Langdonovi.

Langdon stiskl spoušť, tlumič zapracoval a kulka prošla Hassassinovou levou botou. Ve zlomku vteřiny pak podrážky Hassassinových bot narazily do jeho hrudi. Náraz byl tak silný, že ho odhodil dozadu.

Oba muži se ponořili ve sprše vody a krve.

V ledové lázni pocítil Langdon nejprve bolest, a hned potom se přihlásil pud sebezáchovy. Uvědomil si, že už nedrží pistoli; ten náraz mu ji vyrazil z ruky. Ponořil se do hloubky a tápal po blátivém dně. Nahmatal jakýsi kov. Byla to však jen hrst mincí, které hned zase pustil. Otevřel pod hladinou oči a prohledával nádrž osvětlenou reflektory.

I když se mu zoufale chtělo dýchat, strach Langdona nutil zůstat pod hladinou. Neustále se pohyboval ve střehu, odkud přijde další útok. Potřeboval najít tu pistoli! Horečně šátral rukama před sebou po dně.

Jsi ve výhodě, jsi ve svém živlu, ujišťoval se. Langdon byl výborný plavec, takže mu promočený rolák nijak nevadil. Voda je tvůj živel.

Když konečně prsty opět zavadil o kovový předmět, zaradoval se. Tentokrát nešlo o hrst mincí. Uchopil to a snažil se to k sobě přitáhnout, ale místo toho sám uklouzl, protože ta věc se ani nepohnula.

Ještě dřív, než narazil na svíjející se kardinálovo tělo, už Langdon věděl, že to, co drží v ruce, je článek kovového řetězu, který svou vahou táhne kardinála ke dnu. Na okamžik Langdon strnul bez pohybu, otřesen pohledem na zděšenou tvář vzhlížející k němu ze dna fontány.

Vzchopil se rychle. Jen co zahlédl jiskru života v neštastníkových očích, sáhl dolů, popadl řetěz a snažil se tělo vyzvednout na hladinu. Šlo to pomalu… jako kdyby vytahoval kotvu. Zabral silněji. Když se kardinálova hlava konečně vynořila, muž několikrát zoufale zalapal po dechu. Potom se ale náhle otočil, přičemž se kluzký řetěz vysmekl Langdonovi z rukou. Baggia se jako kámen znovu ponořil do zpěněných vod fontány.

Langdon se okamžitě potopil a s očima široce otevřenýma pátral v šeru po kardinálově těle, které hned také našel. Když je znovu zachytil, řetěz se na kardinálově hrudi sesmekl a odhalil další hrůzný zdroj jeho utrpení. Na spálené kůži se zřetelně rýsovalo jediné slovo, opět ambigram.

Voda. V následujícím okamžiku zahlédl Langdon před sebou dvě boty. Z jedné prýštila krev.

Jako zkušený hráč vodního póla měl Langdon za sebou i pěknou řádku bitev pod hladinou, v nichž spolu zápolí soupeři skrytí před zraky rozhodčích a které předčí nejšpinavější podpásovky v boxu. Od vzteky vytočeného obránce, kterému dokázal soustavně kličkou unikat, schytal během jednoho zápasu nesčetné kopance, škrábance, kousnutí

anebo aspoň držení pod vodou.

V ledové vodě Berniniho fontány si Langdon uvědomoval, že tenhle zápas se nekoná na plaveckém stadionu Harvardovy univerzity. Nezápasí o vítězství ve hře, nýbrž o život. Utkávali se nyní podruhé. Bez rozhodčího a bez vyhlídky na odvetu. Síla, s jakou paže tlačily jeho tvář ke dnu, ho nenechávala na pochybách o tom, že ho chce prostě zabít.

Langdon se instinktivně prudce otočil. Musíš se mu vykroutit! Zabijákovy ruce jej však znovu přitiskly ke dnu. Útočník měl výhodu, jakou obránce ve vodním pólu nikdy neměl: oběma nohama se opíral o pevnou půdu. Langdon se všemožně kroutil, pokoušeje se také opřít nohama. Zdálo se mu, že Hassassin ho svírá víc jednou než druhou rukou, sevření však bylo pevné i tak.

V tu chvíli si Langdon uvědomil, že dostat se nahoru se mu nepodaří. Udělal proto to jediné, co pokládal za možné. Přestal se snažit vynořit se z vody Když to nejde tak, musí to jít jinak. S vypětím posledních sil Langdon vykopl nohama, jako by chtěl plavat delfína, a stáhl paže pod sebe. Tím vymrštil tělo jakýmsi zvláštním motýlkem dopředu.

Náhlá změna směru, jímž napřel svůj odpor, Hassassina zřejmě překvapila. Langdon sebou smýkl stranou, čímž Hassassina, který pažemi kopíroval jeho pohyb, vyvedl z rovnováhy. Jeho sevření rukou se zmírnilo a Langdon vykopl podruhé. Náhle měl pocit, jako by prasklo vlečné lano. Byl volný! Vypouštěje z plic zadržený vzduch se drápal nad hladinu. Víc času než na jediné nadechnutí mu ale nezbývalo. S drtivou silou se na něho Hassassin znovu vrhl, s rukama plnou vahou tlačícíma na jeho ramena. Langdon se pokoušel vzepřít nohama, Hassassin mu je však jediným kopnutím podrazil.

Ocitl se znovu pod hladinou.

Všechny svaly ho bolely, když se tam ve vířícím proudu znovu pustil do hledání pistole. Pro spousty bublin skoro nic neviděl. Náhle jej oslnilo prudké světlo, jak ho zabiják tlačil k reflektoru upevněnému na dně fontány. Langdon se natáhl a zachytil se ho. Byl horký. Pokoušel se o něj opřít, ale ta potvora spočívala na čepech a otáčela se mu pod rukou. Z pokusu okamžitě sešlo.

Hassassin ho tlačil stále hlouběji ke dnu.

A pak to Langdon spatřil. Když se těsně u obličeje prohrabával mincemi. Úzký černý váleček. Tlumič Olivettiho pistole! Langdon po něm hrábl, když však prsty váleček sevřely, cítil, že je z plastu, nikoli kovový. Jak za něj zatáhl, pružná gumová hadice se před ním začala kroutit jako mátožný had. Byl dlouhý něco přes půl metru a z jeho konce tryskaly bubliny. To, co našel, nebyla žádná pistole, nýbrž jeden z četných neškodných spumanti - probublávačů vody.

Sotva metr odtud kardinál Baggia cítil, že jeho duše už se chystá opustit tělo. I když se na tento okamžik připravoval po celý svůj život, nikdy ho nenapadlo, že konec by mohl vypadat takto. Jeho tělesná schránka snášela nesmírná muka - pálení, bití a nakonec potopení pod vahou těžkého řetězu. Celou tu dobu si však připomínal, že jeho utrpení není ničím proti tomu, jakému byl vystaven Ježíš.

Zemřel, aby smyl mé hříchy…

Baggia slyšel zvuky zápasu, který se odehrával kousek od něho. Trpěl při pomyšlení, že jeho věznitel se chystá utratit ještě další život… život člověka s laskavým pohledem, který se mu snažil pomoci.

Když se bolest stále zvyšovala, Baggia ulehl na záda a hleděl skrze vodu na černé nebe nad sebou. Na chvíli se mu zdálo, že zahlédl hvězdy.

Jeho chvíle už nadešla.

Beze strachu a bez pochyb otevřel ústa a vydechl. Věděl, zeje to naposledy. Díval se, jak jeho duch stoupá vzhůru ve shluku průhledných bublin. Potom reflexivně zalapal po dechu. Voda mu vnikla do útrob jako chladná dýka do boku. Bolest trvala jen pár vteřin.

A potom… Pokoj.

Hassassin si nevšímal pálivé bolesti v noze a soustředil se jen na topení Američana, kterého nyní pevně držel pod sebou ve vířící vodě. Už to s ním definitivně skoncuj. Zesílil sevření a byl si jistý, že tentokrát už to Robert Langdon nepřežije. Jak předpokládal, odpor, který oběť kladl, byl čím dál tím slabší.

Náhle se Langdonovo tělo zachvělo a začalo se divoce třást.

Aha, třesavka. To když voda vnikne nejprve do plic, mudroval. Věděl, že třes trvá jenom asi pět vteřin.

Bylo jich šest.

Potom přesně podle Hassassinova očekávání jeho oběť náhle ochabla. Robert Langdon zplihl jako propíchnutý míč. Bylo po všem. Hassassin ho držel pod vodou ještě třicet vteřin, aby voda prosákla veškerou plicní tkání. Cítil, jak Langdonovo tělo už jen vlastní vahou klesá ke dnu. Tehdy je už konečně pustil. V téhleté Říční fontáně si média pochutnají na dvojí senzaci.

„Tabban!“ zaklel Hassassin, když vylézal z fontány a spatřil svůj krvácející palec. Špička jeho boty byla roztržená a přední část palce úplně odseknutá. Vztekal se na sebe za vlastní neopatrnost. Utrhl manžetu od nohavice a nacpal ji do boty. Rána prudce zabolela. „Ibn al-kalb!“ Zaťal zuby a vecpal látku ještě hlouběji do špičky. Krvácení se zmírnilo na pár kapek.

Když nasedal do auta, zapomněl na bolest a vzpomněl si na slast. Se svou prací v Římě byl hotov. Moc dobře věděl, čím si uleví od všech potíží. Vittoria Vetrová je spoutaná a čeká. Hassassin, přestože promrzlý a mokrý, se cítil v nejlepší kondici.

Tuhle odměnu jsem si zasloužil.

Na druhém konci města se Vittoria probudila bolestí. Ležela na zádech. Všechny svaly byly těžké jako kámen. Ruce měla samou ránu. Když se pokusila pohnout, chytaly ji křeče v ramenou. Chvilku trvalo, než si uvědomila, že má ruce

spoutané za zády. Nejprve byla úplně zmatená. To se mi zdá? Když se však pokoušela zdvihnout hlavu, bolest ji poučila, že to není žádný sen.

Namísto zmatku nastoupil strach. Začala se rozhlížet kolem sebe. Ležela ve velké místnosti s kamennými stěnami, na nichž hořely pochodně. Něco jako starobylý sál pro velká shromáždění. Nedaleko od ní stálo v kruhu několik staromódních křesel.

Vittoria cítila, že fouká chladný větřík, a naskočila jí husí kůže. Kousek od ní byly dokořán otevřené dvojité dveře; vedly na balkon. Měla dojem, že mezerami v zábradlí je vidět Vatikán.

Robert Langdon ležel na dně Říční fontány pokrytém vrstvou mincí. Ústa měl stále přitisknutá k plastové trubici. Vzduch, který z ní vycházel, určený k probublávání vody, byl znečištěný pumpou, ale Langdon si přes pálení v krku nestěžoval. Byl aspoň naživu.

Nebyl si sice jistý, do jaké míry bylo jeho napodobení tonoucího věrohodné, ale jelikož strávil u vody celý život, určitě o tom něco slyšel. Dělal, co mohl. Ke konci dokonce vytlačil z plic všechen vzduch a přestal dýchat, aby tělo skutečně vlastní vahou kleslo ke dnu.

Hassassin na to naštěstí naletěl a nechal ho být.

Langdon se nyní snažil vydržet vleže na dně fontány, jak nejdéle jen to půjde. Nemohl vědět, jestli tu Hassassin pořád ještě někde není. Když už však cítil, že se skutečně začíná dusit, nadechl se ještě jednou páchnoucího vzduchu z trubice, riskl to a plaval při dnu fontány, až ucítil jeho pozvolné stoupání k vyvýšenině uprostřed. Opatrně se podél dna soukal nahoru, až se vynořil nad hladinu v místě, kde mohl zůstat skrytý za mohutnými mramorovými sochami.

Dodávka byla pryč.

To bylo všechno, co potřeboval vědět. Zhluboka se nadechl čerstvého vzduchu a brodil se zpátky tam, kde klesl pod hladinu kardinál Baggia. Langdon věděl, že už bude v bezvědomí a že šance na oživení je nepatrná, ale přesto se o to chtěl aspoň pokusit. Když kardinálovo tělo našel, rozkročil se nad ním, sáhl dolů a popadl řetěz, kterým byl spoutaný. Když ho vytáhl nad hladinu, všiml si vytřeštěných, vzhůru vytočených očí. Špatné znamení. Kardinál nedýchal a neměl hmatný tep.

Jelikož věděl, že nedokáže tělo zdvihnout dostatečně vysoko přes okraj fontány, vlekl ho vodou až k prohlubni u paty vyvýšeniny v jejím středu. Bylo tam mělko a drobná, mírně svažitá plošinka. S vypětím všech sil se mu podařilo kardinála na ni vytáhnout. Dál to nešlo.

Hned se dal do práce. Vší silou zmáčkl kardinálův řetězem svíraný hrudník, čímž vytlačil vodu z plic. Potom zahájil umělé dýchání. Pečlivě při tom počítal a snažil se být opatrný. Dával si pozor, aby nepodlehl instinktivnímu nutkání tlačit příliš silně a příliš rychle. Tři minuty se Langdon pokoušel starce oživit. Po pěti minutách už věděl, že je to marné.

Il preferito. Muž, který se měl stát papežem. Teď před ním ležel mrtvý.

I nyní, s tělem nataženým na zpola ponořeném skalisku, si kardinálova tvář podržela výraz klidné důstojnosti. Voda lehce omývala jeho hruď, jakoby s výčitkami… jako by prosila za odpuštění, že to byla nakonec ona, kdo ho zahubil… jako by chtěla očistit ránu, která nesla její jméno.

Langdon jemně přiložil ruku na kardinálovu tvář a zatlačil mu oči. Cítil přitom, jak se mu z nitra začíná drát na povrch příval slz. Samotného jej to překvapilo. A potom, poprvé po dlouhé řadě let, se Langdon rozplakal.

Mlha žalostné deprese, obestírající Langdonovu mysl, se rozptylovala jen zvolna, když se od mrtvého kardinálova těla brodil zpátky do hluboké vody fontány. Vyčerpaný a osamělý očekával, že se ze všeho nejspíš zhroutí. A přece cítil, že v něm začíná klíčit jakési nové nutkání. Neodolatelné. Zběsilé. Nečekaná vlna elánu mu začala napínat svaly. Jako by si umínil nevšímat si bolesti rozdírající srdce, přestal myslet na minulost a soustředil se na jediný zoufalý úkol, před nímž stál.

Najít iluminátské doupě. Zachránit Vittorii.

Obrátil se k centrální části Berniniho fontány, upravené do tvaru útesu. Veškerá jeho naděje a úsilí se soustředily na nalezení posledního iluminátského vodítka. Věděl, že znamení poukazující k místu, kde je jejich hlavní skrýš, se nachází někde ve skupině mramorových postav, před níž stál. Když si však začal fontánu prohlížet podrobněji, jeho naděje rázem vyvanula. V zurčení vody všude kolem sebe jako by slyšel posměšné recitování onoho smysluplného verše: Nechť anděl vede vás tou pravou z cest. Zíraje na mramorové postavy si uvědomil tvrdou skutečnost. Ta fontána má veskrze pohanský ráz! Žádný anděl tu nikde není!

Když skončil se svým marným zkoumáním soch, jeho zrak se instinktivně stočil ke kamennému sloupu čnícímu uprostřed. Čtyři vodítka jsou po Římě rozmístěna v tvaru gigantického kříže, opakoval si.

Soustředil se potom na hieroglyfy pokrývající povrch obelisku a uvažoval o tom, nenachází-li se hledaný klíč v oné egyptské symbolice. Okamžitě však tu myšlenku zavrhl. Hieroglyfy vznikly celá dlouhá staletí před Berninim, a až do rozluštění rosettské desky nebyl jejich smysl vůbec znám. Leda, napadlo Langdona, že by tam Bernini vtesal ještě nějaký další symbol. Takový, kterého by si mezi všemi těmi hieroglyfy nikdo nevšiml.

Chytaje se tohoto nového paprsku naděje Langdon obeplul fontánu ještě jednou a podrobně si prohlížel všechny čtyři strany obelisku. Trvalo mu to dvě minuty, a když skončil s poslední stranou, vzdal se i téhle naděje. Nic dodatečně při tesaného mezi hieroglyfy nebylo. A už vůbec žádný anděl.

Langdon se podíval na hodinky. Bylo přesně jedenáct. Ani pořádně nevěděl, jestli čas utíká rychle nebo pomalu. V hlavě se mu stejně začaly divoce rojit obrazy Vittorie a Hassassina, a po dalším posedlém, leč bezvýsledném trmácení kolem fontány v něm pocit marnosti dosáhl vrcholu. Vyčerpaný a zdeptaný cítil, že je na pokraji zhroucení. Zaklonil hlavu dozadu, aby do noci vyrazil zoufalý výkřik.

Zvuk mu však zůstal vězet v hrdle.

Langdon upíral zrak vzhůru na vršek obelisku. Předmět sedící jako na hradě na samé špičce už Langdon znal z dřívějška a až dosud si ho nevšímal. Teď ho však na něm cosi zarazilo. Anděl to nebyl, to ani zdaleka. Vlastně to ani nepovažoval za součást Berniniho fontány. Domníval se, že jde o živého tvora, jednoho z těch sběračů městských odpadků, kteří se s oblibou usazují na vznosných věžích.

Holub.

Skrze mlhu usazenou nad nádrží fontány napínal Langdon zrak. Je to holub, nebo ne? Proti obloze plné hvězd se zřetelně rýsovala jeho hlava a zobák. Jenomže od chvíle, có sem Langdon přišel, se ten pták ani nepohnul, dokonce ani během zápasu dole v nádrži. Zaujímal přesně stejnou polohu jako v okamžiku, kdy Langdon na náměstí vstoupil. Seděl klidně jako na bidýlku a díval se k západu.

Langdon na něj chvíli hleděl, potom ponořil ruku do nádrže a vyhrábl hrst mincí. Házel je vzhůru a bylo slyšet, jak se nahoře od obelisku odrážejí. Pták se ani nehnul. Zkusil to znovu. Tentokrát se jednou mincí trefil rovnou do černého. Náměstím se ozvalo slabé zazvonění, jak dopadl kov na kov.

Ten zpropadený holub byl z bronzu.

Pátráš po andělovi, ne po holubech, napomínal jej vnitřní hlas. Bylo však už pozdě. Už ho napadla souvislost. Současně si uvědomil, že vůbec nejde o holuba.

Byla to holubice.

Aniž si byl přesně vědom, co dělá, Langdon se brodil doprostřed fontány a začal se škrábat do vršku, šplhaje po pažích a hlavách figur stále výš. Na půl cesty k patě obelisku už se dostal nad mlžný opar a viděl bronzovou ptačí hlavu zřetelněji.

Nebylo pochyb. Byla to holubice. To, že byla tak tmavá, mělo na svědomí znečištění římského ovzduší, které se postaralo o překrytí původního bronzu. V tu chvíli jej přímo udeřil její symbolický význam. Už jednou dnes spatřil párek holubic; bylo to v Panteonu. Pár holubic žádný symbolický smysl neměl. Tato holubice však byla samotná.

Osamělá holubice je pohanský symbol Anděla míru.

To, že si tuhle skutečnost uvědomil, dodalo Langdonovi téměř křídla k překonání zbytku cesty k obelisku. Bernini si pro anděla zvolil pohanský symbol, aby jej mohl tajně umístit v pohanské fontáně. Nechť anděl vede vás tou pravou z cest. Tím andělem je holubice! Stěží si lze představit vznešenější místo pro poslední iluminátské vodítko, než je vrchol tohoto obelisku.

Pták hleděl na západ. Langdon se snažil sledovat směr jeho pohledu, bránily mu v tom však budovy na této straně náměstí. Šplhal proto výš. Zcela nečekaně se mu z paměti vynořil citát ze svatého Řehoře Nysského: „Jakmile je duše osvícena… přijme krásnou formu holubice.“

Langdon stoupal výš k nebesům. K holubici. Sám už téměř létal. Dospěl až k plošině, z níž obelisk vyrůstal. Výš už šplhat nemohl. Jakmile se však rozhlédl, rázem věděl, že to ani není třeba. Rozkládal se před ním celý Řím. Byl to úchvatný pohled.

Vlevo bylo vidět míhající se světla zpravodajských štábů shromážděných před Svatopetrským chrámem. Vpravo kouřící kupoli chrámu Santa Maria della Vittoria. Přímo před ním, v dálce, Piazza del Popolo. Pod ním dole čtvrtý a poslední bod gigantického kříže vytvořeného čtyřmi obelisky.

Rozechvěle vzhlédl nahoru k holubici. Otočil se směrem, kterým se dívala, a potom sledoval očima linii městského horizontu.

Rázem to spatřil.

Tak zřejmé. Tak jasné. Tak prohnaně prosté.

Když se nyní na ně díval, Langdon nemohl pochopit, že iluminátské doupě mohlo zůstat tak dlouhá léta skryté. Celé město se zdálo ustupovat stranou, když se díval směrem k té monstrózní kamenné stavbě za řekou. Stála na břehu Tibery, kousek, trochu šikmo, od Vatikánu. Celý komplex byl vybudovaný na pravidelném půdorysu: okrouhlá budova hradu uvnitř čtvercové pevnosti, to vše obklopeno parkem v tvaru pětiúhelníku, pentagramu, pěticípé hvězdy čili můří nohy.

Starobylé kamenné bašty byly dramaticky osvětlené tlumenými reflektory. Vysoko na střeše hradu se tyčila mohutná bronzová socha anděla třímajícího v ruce meč, kterým ukazoval rovnou dolů do středu monumentu. A jako by to všechno ještě nestačilo, přímo ke hlavnímu vchodu do hradu vedl slavný Andělský most… dramatická přístupová cesta zkrášlená dvanácti sochami andělů, které nepocházely od nikoho jiného než od samotného Berniniho.

Nakonec Langdon odhalil ještě další úžasný fakt: Berniniho kříž tvořený obelisky ukazoval pravým iluminátským stylem na místo, kde Andělský hrad leží. Hlavní rameno tohoto kříže totiž procházelo přesně středem Andělského mostu a rozdělovalo jej na dvě stejné poloviny.

Langdon sebral své tvídové sako, ale pro jistotu je držel dál od těla, z něhož kapala voda. Skočil do ukradeného automobilu, botou plnou vody dupnul na plyn, a vyřítil se do noční temnoty.

Bylo 11.07 v noci. Langdonův automobil se hnal římskou nocí. Když zatočil na nábřežní Tor di Nona, po pravici spatřil za řekou svůj cíl, strmící před ním jako skála.

Castel Sant Angelo. Andělský hrad.

Bez předběžného upozornění se náhle objevila odbočka na úzký Andělský most - Ponte Sant Angelo. Langdon prudce přibrzdil a zatočil doprava, most však byl uzavřený. Smykem ujel ještě asi tři metry, než narazil do několika betonových sloupků, které blokovaly vozovku. Vůz se skřípěním a otřásáním zastavil. Langdon úplně zapomněl, že most je pro svou historickou cenu vyhrazen pouze pro pěší.

Pochroumaný tím náhlým zastavením se vydrápal z nabouraného auta, vyčítaje si, že nezvolil jinou cestu. Byla mu zima a po té lázni ve fontáně se celý třásl. Navlékl si přes promočenou košili své tvídové sako, ze srdce vděčný značce

Harris za jeho dvojitou podšívku. Diagram zůstane v suchu. Na druhé straně řeky se před ním vypínala kamenná pevnost jako skála. Vyčerpaný a celý rozlámaný se dal do klusu. Z obou stran jej jako biřicové popoháněli dopředu Berniniho andělé. Nechť anděl vede vás tou pravou z cest. Jak se k němu blížil, hrad se zdál čím dál vyšší, neschůdný a hrozivější než sama Svatopetrská bazilika. V běhu občas pohlédl vzhůru na okrouhlé jádro citadely až k mohutnému andělu s mečem v ruce na samém vrcholu.

Hrad vypadal opuštěný.

Langdon věděl, že během staletí Vatikán využíval tuto stavbu střídavě jako hrobku, pevnost, papežské útočiště, vězení pro nepřátele církve a posléze muzeum. Hrad však měl zřejmě ještě další nájemníky - illuminát y. V jistém ohledu to bylo docela smysluplné. Přestože byl hrad majetkem Vatikánu, ten jej užíval pouze čas od času, a Bernini ho během doby mnohokrát renovoval. V současné době se toho hodně napovídalo o tom, že Andělský hrad je přímo prošpikovaný různými tajnými chodbami, skrytými vchody a komorami. Langdon ani v nejmenším nepochyboval o tom, že Berniniho dílem je jak anděl na střeše, tak i přilehlý park ve tvaru pětiúhelníku.

Když dorazil k obrovitým dvoukřídlým hradním dveřím, opřel se do nich. Jak se dalo čekat, ani se nepohnuly. Ve výši očí na nich visela dvě železná klepadla. Langdon se ovšem ani nenamáhal je použít. Ustoupil pár kroků a klouzal očima po příkré vnější zdi. Na těchto baštách ztroskotaly útoky četných vojsk, berberů, pohanů a Maurů. Docházelo mu, že naděje na proniknutí dovnitř je mizivá.

Vittorie, jste tam? napadlo ho.

Dal se do běhu okolo hradeb. Někde tu přece musí být ještě jiný vchod!

Když oběhl druhou baštu směrem k západu, dorazil sotva popadaje dech na malé parkoviště blízko Lungotevere Castello. V hradbě spatřil druhý vchod do hradu, něco na způsob padacího mostu, opět zcela nepřístupný. Znovu se podíval vzhůru.

Jediné osvětlení na celém hradě pocházelo od venkovních reflektorů svítících na vnější zdi. Ve všech drobných oknech budovy se zdálo být zhasnuto. Langdon zamířil pohledem ještě výš. Na samém vrcholu ústřední budovy, přes třicet metrů vysoko a rovnou pod andělovým mečem, vyčníval z tělesa stavby balkon. Zdálo se, že na jeho mramorovém zábradlí se slabě mihotá odlesk světla, jako by místnost za balkonem byla osvětlená pochodněmi. Langdon se zastavil a jeho promočené tělo se náhle začalo chvět. Stín? Plný napětí čekal. Potom to zahlédl znovu. V zádech ho píchalo. Někdo tam je!

„Vittorie!“ vykřikl, neschopen se ovládnout, jeho hlas však přehlušila hučící Tibera. Otáčel se na všechny strany po někom ze Švýcarské gardy. Kde k čertu jsou? Slyšeli vůbec jeho vzkaz?

Na druhé straně parkoviště stál velký mikrobus některé z televizních společností. Langdon se k němu rozběhl. V kabině seděl obtloustlý muž se sluchátky na uších a hrál si s páčkami. Langdon zaklepal na bok automobilu. Muž sebou trhl, změřil si jeho mokré šaty a strhl z hlavy sluchátka.

„Copak tě trápí, kamaráde?“ Měl australský přízvuk.

„Potřebuji si od vás zavolat.“ Langdon byl jako posedlý.

Ten člověk pokrčil rameny. „Vůbec to nevyzvání. Zkouším to už celý večer. Zřejmě je to přetížený.“

Langdon hlasitě zaklel. „Neviděl jste někoho jít dovnitř?“ Ukázal na padací most.

„Jak se to veme. Celý večer jezdila tam a zpátky černá dodávka.“

Langdonovi se sevřel žaludek.

„Ten parchant má kliku,“ kývl Australan vzhůru na vrchol věže, nevrlý z toho, že odtud pořadně nevidí na Vatikán. „Vsadil bych se, že odtamtud je vidět krásně. Ke svatému Petrovi jsem se kvůli dopravní zácpě vůbec nedostal, tak to snímám odtud.“

Langdon už ho neposlouchal. Uvažoval, co dál.

„Co si o tom myslíte… existuje vůbec ten Samaritán jedenáctý hodiny?“

Langdon se otočil. „Kdože?“

„Vy jste to neslyšel? Kapitánovi Švýcarský gardy zavolal někdo, kdo prohlašoval, že má nějakou důležitou informaci. Prý sem právě letí. Já vím jenom jedno - jestli to tady zachrání, sledovanost zaručeně klesne!“ smál se Australan.

Langdon z toho byl celý zmatený. Nějaký dobrý samaritán sem letí a přináší pomoc? Ví snad ten člověk, kde je antihmota? Tak proč to prostě Švýcarské gardě nesdělí? Proč se sem vůbec obtěžuje osobně? Něco na tom bylo divného, ale Langdon neměl čas uvažovat, co by to mohlo být.

„Poslouchejte,“ vyhrkl náhle muž, prohlížeje si Langdona podrobněji, „nejste vy náhodou ten chlápek, kterýho jsem viděl v televizi? Co se snažil zachránit toho kardinála na Svatopetrským náměstí?“

Langdon neodpověděl. Jeho zrak nyní přitahovalo zařízení připevněné na střeše mikrobusu - satelitní anténa s parabolickým reflektorem na sklopné tyči. Znovu se podíval na hrad. Vnější hradby měly přes patnáct metrů. Vnitřní pevnost byla ještě vyšší. Dvojitá obranná linie. Vrchol stavby byl odtud nemožně daleko, ale kdyby se mu podařilo zdolat první hradbu…

Langdon se obrátil k reportérovi a ukázal na satelitní anténu. „Jak vysoko to dosáhne?“

„Co? Tohle?“ Muž byl zřejmě překvapený. „Patnáct metrů. Proč?“

„Přesuňte to auto. Zaparkujte s ním co nejblíž k hradbě. Potřebuju pomoct.“

„O co vám vlastně jde?“

Langdon mu to objasnil.

Australan vyvalil oči. „Vy jste se nejspíš zbláznil. Tohle je teleskopická anténa, která stojí dvě stě tisíc dolarů. To není žádný žebřík!“

„Mluvil jste o sledovanosti. Já mám informace, které vám ji zvýší tak, že jste to ještě nezažil.“

„Informace za dvě stě táců?“

Langdon mu vylíčil, co všechno by mu mohl prozradit, vyjde-li mu vstříc.

Za devadesát vteřin už se Robert Langdon držel konce satelitní antény kývající se ve větru patnáct metrů nad zemí. Zachytil se okraje první hradby, vytáhl celé tělo nahoru a pak se spustil na nižší hradní baštu.

„A teď mi řekněte, co jste slíbil!“ volal na něho zdola Australan. „Kde to je?“

Langdon měl sice pocit viny, že tuhle informaci prozrazuje, ale nedalo se nic dělat, něco za něco. Ostatně Hassassin pravděpodobně zavolá tisku tak jako tak.

„Na Piazza Navona. Leží ve fontáně!“ zavolal dolů.

V komoře s kamennými zdmi se Hassassin vyzul z promočených bot a ovázal si zraněný palec. Bolelo to, ale ne zase tolik, aby si kvůli tomu nemohl užít.

Obrátil se ke své kořisti.

Ležela v rohu místnosti naznak na pohovce, s rukama svázanýma na zádech a s ústy ucpanými roubíkem. Hassassin k ní přistoupil. Byla už vzhůru. To se mu líbilo. V očích sejí však kupodivu mihotal spíš oheň než strach.

Strach teprve přijde.

Robert Langdon běžel po vnější hradbě kolem celého hradu, naštěstí osvětleného reflektory. Dvůr dole pod ním vypadal jako muzeum starodávných zbraní - stály tam katapulty, kamenné dělové koule a plno kdejakých jiných smrtonosných vynálezů. Některé části hradu byly totiž během dne návštěvníkům přístupné a dvůr byl zčásti obnoven v původní podobě.

Langdon se podíval přes dvůr na ústřední budovu celé pevnosti, vysokou přes třicet metrů až k bronzovému andělu na střeše. Na balkon pod střechou zevnitř stále ještě dopadalo slabé světlo. Langdon měl sto chutí zavolat, ale ovládl se. Musí se nějak dostat dovnitř.

Podíval se na hodinky.

Bylo dvanáct minut po jedenácté.

Po kamenné rampě probíhající po vnitřní stěně hradby seběhl dolů na dvůr.

Skrývaje se ve stínu běžel kolem celé hlavní budovy. Cestou míjel tři vstupy, všechny však byly zřejmě trvale uzavřené. Jak se ten Hassassin dostal dovnitř? Langdon pospíchal. Minul dva moderní vchody, byly však zvenčí uzamčené visacími zámky. Tudy to tedy nebylo. Běžel dál.

Když už oběhl skoro celou budovu, všiml si štěrkem pokryté vozovky přetínající dvůr právě před ním. Jeden konec mizel ve vnější hradbě v místě, kde byl padací most. Na druhém se ztrácela v jakémsi tunelu v budově. Il traforo! Langdon si vzpomněl, že o téhle zvláštnosti už četl - že je to mohutná, spirálovitě stoupající rampa uvnitř hradu, která dřív sloužila k tomu, aby se velitelé na koních dostali co nejrychleji bez sesedání nahoru a dolů. Hassassin prostě vyjel až nahoru! Brána u vchodu do tunelu byla otevřená a Langdona přímo zvala, aby vstoupil. Plný elánu se hnal k tunelu, jakmile však došel na začátek, jeho nadšení kleslo na bod mrazu.

Tunel se stáčel dolů.

Tudy tedy cesta nevede. Tento úsek trafora zřejmě směřoval dolů, do sklepů, nikoli pod střechu.

Langdon stál před ústím temného otvoru zavrtávajícího se, jak se zdálo, kamsi nekonečně hluboko do země, a nevěděl co dál. Podíval se znovu nahoru k balkonu a byl by přísahal, že tam zahlédl nějaký pohyb. Musíš se rozhodnout! Nezbývalo nic jiného než vydat se rychle tunelem dolů.

Vysoko pod střechou se Hassassin zastavil nad svou obětí. Dotkl se její paže. Pleť měla bílou jako smetanu. Představa o tom, jak bude prozkoumávat všechny její tělesné poklady, byla opojná. Kolika různými způsoby se jí zmocní?

Hassassin věděl, že tahle žena mu náleží plným právem. Janusovi sloužil dobře. Byla to jeho válečná kořist; až to s ní dokončí na pohovce, shodí ji na zem, donutí ji pokleknout a posloužit mu znovu. Tohle bude to konečné pokoření. Potom, v okamžiku nejvyšší exploze vlastní slasti, jí podřízne hrdlo.

Říkali tomu ghayat assa'adah. Vrcholná rozkoš.

Potom, kochaje se vlastní slávou, vyjde na balkon a bude vychutnávat konečné vyvrcholení vítězného iluminátského boje… pomstu, po níž jich tolik toužilo už tak dlouho.

Langdon spěchal tunelem, který neustále klesal a byl čím dál tím temnější.

Po jedné zatáčce přestalo být vidět prakticky úplně, ale tunel už neklesal a podle ozvěny kroků Langdon poznal, že právě vstoupil do větší místnosti. Zdálo se mu, že v temnotě před sebou zahlédl záblesk světla… či spíš odraz světla, jehož zdroj je někde jinde. Šel dál s rukou napřaženou před sebe. Nahmatal jakýsi hladký povrch - chrom a sklo. Byl to automobil. Šátral po karoserii, až nahmátl dveře, a otevřel je.

Stropní žárovka se rozsvítila. Langdon o krok ustoupil a rázem poznal černou dodávku. Zmocnil se ho takový nával odporu, že zůstal chvíli stát, potom ale skočil dovnitř a prohledával to tam v naději, že snad najde nějakou zbraň náhradou za pistoli, kterou ztratil ve fontáně. Žádnou nenašel, nalezl však Vittoriin mobil, bohužel rozbitý a nefungující. Pohled na něj naplnil Langdona strachem o jeho majitelku; modlil se, aby nepřišel pozdě.

Sáhl k přístrojové desce a rozsvítil přední reflektory. Teprve nyní se ukázalo, jak celá místnost vypadá: velmi prostě. Langdon odhadoval, že to kdysi byla konírna a sklad střeliva. Tunel zde také končil.

Žádný východ. Šel jsem špatně!

Byl v koncích. Vyskočil z auta a prohlížel stěny. Nikde žádná brána, žádné dveře. Vzpomněl si na anděla nad vchodem do tunelu a uvažoval, jestli to byla pouhá náhoda. Ne! Uvažoval o tom, co říkal ten zabiják u fontány. Je v Chrámu Osvícení… Čeká, až se k ní vrátím. Langdonovi už se podařilo dojít příliš daleko, než aby nyní ztroskotal. Srdce mu prudce tlouklo. Pocit zklamání a nenávisti už mu začal zatemňovat zdravý rozum.

Když spatřil na podlaze krev, první myšlenka se týkala Vittorie. Když si však skvrny prohlédl podrobněji, zjistil, že

jde o krvavé šlépěje. Byly daleko od sebe a krvavé šmouhy byly pouze na stopě levé nohy. Hassassin!

Langdon sledoval stopy až do rohu místnosti; jeho stín se prodlužoval a slábl. S každým krokem však jeho zmatek vzrůstal. Vypadalo to, že ty stopy vedou přímo do kouta - a potom mizí.

Když však došel až ke stěně, stěží uvěřil vlastním očím: žulový blok zde neměl čtvercový tvar jako ostatní. Langdon měl před sebou další vodítko! Kámen měl tvar dokonalého pentagramu s vrcholem směřujícím do rohu. Ukázalo se, že ve stěně je úzká mezera, důmyslně skrytá za přesahující zdí a sloužící jako východ. Langdon se škvírou protáhl a ocitl se v jakési chodbě. Před sebou měl zbytky dřevěné přehrady, která dřív tunel uzavírala.

Za ní bylo světlo.

Langdon se dal do běhu. Prolezl dřevěnou překážkou a chvátal ke světlu.

Chodba záhy vyústila do jiné, větší místnosti. Na stěně byla připevněná čadící pochodeň. Dostal se až do té části pevnosti, kam nebyla zavedená elektřina… do části, kam turisté nikdy nepřijdou. Místnost musela vypadat dost pochmurně i za denního světla, avšak osvětlena pouze pochodní působila přímo strašidelně.

Il prigione.

Vězení. Bylo tu dvanáct malých cel, jejichž železné mříže se už většinou, celé zrezivělé, rozpadly. Jedna z větších cel však zůstala zřejmě v pořádku, a na podlaze Langdon spatřil něco, nad čím se mu srdce téměř zastavilo. Ležely tam černé kněžské sutany a červené šerpy. Tady věznil kardinály!

Blízko cely uviděl ve zdi železné dveře. Byly otevřené a za nimi Langdon zahlédl cosi jako průchod. Spěchal k němu, ale zastavil se ještě dřív, než k němu dorazil. Stopy krve do něj totiž nevedly. Když spatřil slova vytesaná nad klenutým průchodem, věděl proč.

Il Passetto.

Byl jako omráčený. O téhle chodbě slyšel už mnohokrát, neměl však tušení, kde se nachází příslušný vchod. Il Passetto - asi tolik co „malá pasáž"- byl tunel dlouhý přes jeden kilometr a spojující Andělský hrad s Vatikánem. Řada papežů jej využila, když za obležení Vatikánu utíkali do bezpečí… anebo když ti méně zbožní tudy odcházeli navštívit tajně milenku či přihlížet mučení svých nepřátel. V současnosti prý jsou oba konce tunelu uzavřené pevnými zámky a klíče k nim pečlivě uschované v některém z vatikánských trezorů. Langdonovi náhle došlo, jakým způsobem se illuminátí dostávali do Vatikánu a ven. Lámal si hlavu, kdo z místních mohl tak zrazovat církev a klíče illuminátům poskytnout. Olivetti? Někdo jiný ze Švýcarské gardy? Teď už ale na tom nezáleželo.

Krvavé stopy na podlaze vedly k opačnému konci vězení. Langdon je sledoval. Přišel k rezavé železné bráně ověšené řetězy. Zámek byl pryč a brána dokořán otevřená. Hned za ní stoupalo prudce vzhůru točité schodiště. I tady byla na podlaze kamenná dlaždice pětiúhelníkového tvaru. Langdon se rozechvěle díval na ten kámen, uvažuje o tom, zda to byl sám Bernini, kdo držel v ruce dláto, které ho opracovalo. Nad hlavou měl klenutý vchod ozdobený vytesaným andělíčkem. Tak takhle tedy…

Krvavé šmouhy vedly dál, nahoru na schody.

Dřív než se Langdon pustil po schodišti vzhůru, bylo mu jasné, že potřebuje zbraň. Jakoukoli. Blízko jedné z cel našel asi metrový kus železné mříže. Tyč měla ostrý, ne však hladký konec. Byla sice nemožně těžká, ale nic lepšího po ruce nebylo. Langdon spoléhal na to, že moment překvapení spolu s Hassassinovým poraněním budou stačit k tomu, aby nad ním získal převahu. Hlavně ovšem věřil, že nepřijde pozdě.

Schody, po nichž Langdon stoupal, byly ošlapané a strmé. Poslouchal, nezaslechne-li nějaký zvuk, ale všude bylo ticho. Čím se dostával výš, tím víc světlo přicházející zespoda od vězeňských cel slábloo, až nakonec stoupal v úplné tmě, takže se musel jednou rukou přidržovat zdi. Stoupaje stále výš měl pocit, jako by tu vedle něho kráčel sám Galileo, toužící sdílet své představy o nebeských tělesech s ostatními muži vědy a víry.

Langdon se stále ještě nevzpamatoval z šokujícího faktu, že iluminátské doupě, jejich shromažďovací sál se nachází v budově patřící Vatikánu. Zatímco vatikánští biřicové prohledávali venku sklepení a byty proslulých vědců, illuminátí zřejmě schůzovali právě zde… Vatikánu rovnou pod nosem. Všechno se náhle ukazovalo jako perfektně promyšlené. Bernini jakožto hlavní architekt řídící veškeré zdejší přestavby měl neomezený přístup i k této stavbě, kterou rekonstruoval podle vlastních představ, aniž mu do toho kdo mluvil. Kolik takových tajných vchodů tady asi nadělal? A kolik nenápadných ozdob ukazujících směr cesty?

Chrám Osvícení. Langdon cítil, že už je blízko.

Schodiště se začalo zužovat a s ním i celý průchod. V temnotě kolem sebe slyšel šepot dějin, pokračoval však v cestě. Když před sebou spatřil vodorovný paprsek světla, uvědomil si, že mu zbývá pouze pár schodů k odpočívadlu, kde zpod prahu dveří přímo proti němu pronikal proužek světla pochodně. Potichu vystoupil na podestu.

Neměl sice tušení, kde na hradě se právě nachází, ale věděl, že už stoupal nahoru dost dlouho, aby mohl být někde blízko vrcholu. Představil si v duchu obrovitého anděla na střeše hradu a odhadoval, že se nalézá přímo pod ním.

Andělíčku, můj strážníčku, napadlo ho, když potěžkal železnou tyč. Potom potichu sáhl po klice.

Vittoria ležela na pohovce a paže ji bolely. Když se probudila a zjistila, že má ruce spoutané za zády, zprvu si myslela, že si odpočine a potom si pouta rozváže. Neměla však na to čas. Ta bestie se vrátila. Nyní stál nad ní s nahou hrudí, svalnatý a pokrytý jizvami ze všech zápasů, které kdy svedl. Dvě černé štěrbiny jeho očí hleděly dolů na její tělo. Vittoria cítila, že si v duchu představuje, co všechno s ní záhy udělá. Pomalu, jako by se jí chtěl vysmívat, rozepnul svůj vodou prosáklý opasek a nechal ho spadnout na podlahu.

Vittorii zachvátil hnus a děs. Zavřela oči. Když je opět otevřela, Hassassin právě vytahoval nůž. Přiblížil jí ho k obličeji, stiskl pero a vyskočila čepel.

V lesknoucí se oceli spatřila Vittoria vlastní vyděšenou tvář.

Hassassin jí přejel tupou stranou čepele přes břicho. Dotekem chladného kovu se roztřásla. S pohrdavým pohledem

zajel ostřím pod horní okraj jejích šortek. Zděšeně vdechla. Pohyboval nožem sem a tam, pomalu, nebezpečně… níž. Potom se k ní naklonil a horkým dechem jí zašeptal do ucha:

„Tenhle nůž vyřízl vašemu otci oko."

Vittoria si v té chvíli uvědomila, že by byla schopná toho člověka zabít.

Hassassin nyní začal odspoda rozřezávat látku jejích krátkých kalhot.

Náhle se zarazil a podíval se vzhůru. Někdo tady byl!

„Koukej od ní zmizet!" ozvalo se temným hlasem ode dveří.

Toho, kdo to vyslovil, Vittoria nemohla vidět, jeho hlas však poznala okamžitě. Robert! On je živý!

Hassassin vypadal, jako kdyby spatřil strašidlo. „Pane Langdone! Vy musíte mít strážného anděla."

Ve zlomku vteřiny, který měl na rozhlédnutí kolem sebe, si Langdon uvědomil, že se nachází na posvátném místě. Výzdoba této místnosti oválného tvaru byla sice stará a zašlá, ale plná známé iluminátské symboliky. Dlaždice pětiúhelníkového tvaru, fresky zobrazující planety. Holubice. Pyramidy.

Chrám Osvícení. Prostý a čistý. Dorazil do cíle.

Přímo proti němu, s otevřenými dveřmi na balkon za zády, stál Hassassin. Do půl těla nahý, nad Vittorií, která ležela spoutaná, avšak plná života. Langdona zalila vlna úlevy, když ji spatřil. Na okamžik se jejich oči setkaly a jejich pohledy byly naplněné přívalem citů - vděčností, zoufalstvím a lítostí.

„Tak se tedy zase setkáváme," promluvil Hassassin. Spatřil tyč v Langdonově ruce a hlasitě se rozesmál. „A tentokrát na mě jdete s tímhle?"

„Rozvaž ji."

Hassassin položil Vittorii nůž na krk. „Zabiju ji."

Langdon nepochyboval, že by toho byl Hassassin schopen. Donutil se mluvit co nejklidněji. „Myslím, že by to uvítala… vzhledem k tomu, jaká jiná možnost ji čeká."

Hassassin se té urážce usmál. „Máte pravdu. Má toho hodně, co může nabídnout. Byla by to škoda."

Langdon pokročil dopředu a napřáhl hrot rezavé tyče přímo na Hassassina. Rána na ruce ho ostře, rezavě bolela. „Pusť ji."

Na okamžik se zdálo, že o tom Hassassin uvažuje. Vydechl a svěsil ramena. Byla to zřetelná známka kapitulace, leč v témže okamžiku zabijákova paže neočekávaně vyletěla. Tmavý sval se jen mihl a vzduchem prolétl nůž mířící na Langdonovu hruď.

Ať už to bylo instinktivně nebo z vyčerpání, Langdonovi se právě v tom okamžiku podlomila kolena, takže nůž těsně minul jeho levé ucho a třeskl za ním na podlahu. Hassassina to zřejmě nevyvedlo z rovnováhy. Smál se klečícímu Langdonovi do očí. Odstoupil od Vittorie a blížil se k němu jako lev připravený napadnout kořist.

Když se Langdon zase vydrápal na nohy a zdvihl tyč, cítil, že ho mokrý rolák a kalhoty nepříjemně omezují v pohybu. Hassassin, do půl těla nahý, se pohyboval rychleji a zranění na noze ho zřejmě nijak nezpomalovalo. Langdon vycítil, že jde o muže zvyklého snášet bolest. Poprvé v životě zatoužil po tom, aby měl v ruce hodně velkou zbraň.

Hassassin ho pomalu obcházel, jako by jen tak pro zábavu, zachovávaje potřebný odstup, a blížil se k noži ležícímu na podlaze. Langdon se mu postavil do cesty. Zabiják se tedy vracel zpátky k Vittorii, ale i tady mu jeho sok zastoupil cestu.

„Ještě máš čas," nadhodil Langdon. „Řekni, kde je ten kanystr. Vatikán zaplatí víc, než jsou schopni zaplatit illuminátí."

„Nebuďte naivní."

Langdon prudce bodl tyčí, ale Hassassin uskočil. S železem napřaženým před sebe Langdon obcházel lavici a snažil se Hassassina zahnat v oválné místnosti do kouta. Tenhle prokletý pokoj žádné rohy nemá! Bylo zvláštní, že Hassassin jako by neměl zájem ani zaútočit, ani prchnout. Dělal to prostě jako Langdon. Chladně vyčkával.

Na co čeká? Neustále přecházel a dával si pozor, aby vždycky zaujal správné postavení. Vypadalo to jako nekonečná hra v šachy. Zbraň, kterou Langdon třímal v ruce, byla čím dál tím těžší, a on si náhle uvědomil, na co Hassassin čeká. Snaží se mě unavit. Což se mu také dařilo. Langdona náhlé přemohla slabost; ani všechen ten adrenalin už nestačil k tomu, aby ho udržel v plné ostražitosti. Uvědomil si, že už musí něco udělat.

Hassassin snad četl jeho myšlenky, protože se znovu začal přesunovat, jako by chtěl Langdona záměrně vmanévrovat ke stolu stojícímu uprostřed místnosti. Langdon si všiml, že na něm něco leží. Něco se tam ve světle pochodně mírně lesklo. Že by zbraň? S očima neustále upřenýma na Hassassina se sunul blíž ke stolu. Když zabiják stočil dlouhý bezelstný pohled směrem ke stolu, Langdon se snažil mu na tuhle zřejmou návnadu neskočit. Jenomže instinkt byl silnější. Přece jenom tam mrkl. To se nemělo stát.

To, co leželo na stole, nebyla žádná zbraň. Přesto se na to momentálně soustředila veškerá jeho pozornost.

Na stole ležela prostá měděná skříňka pokrytá měděnkovou patinou. Měla tvar pětiúhelníku. Víko bylo otevřené. Uvnitř leželo v pěti přihrádkách pět značkovacích želez. Byly odlité ze železa - velké raznice nasazené na pevných dřevěných rukojetích. Langdonovi bylo jasné, co na nich stojí.

ILUMINÁTI, ZEMĚ, VZDUCH, OHEŇ, VODA

Langdon odtrhl pohled od stolu obávaje se, že Hassassin se chystá zaútočit. Ale nic takového. Zabiják stále vyčkával, skoro jako kdyby ho ta hra bavila. Langdon se snažil znovu soustředit na svého protivníka, ale obraz té skříňky mu nešel z hlavy. Přestože samotné vypalovací cejchy ho lákaly - jen málo badatelů zabývajících se illumináty věřilo, že něco takového vůbec existuje - Langdon si náhle uvědomil, že na té skříňce je ještě něco jiného, co v něm vyvolalo jakési divné tušení. Nedalo mu, aby se ještě jednou kradmo nepodíval dolů na stůl.

Pane Bože!

Zatímco cejchy byly uložené v pěti přihrádkách dokola po obvodu skřínky, ve středu pětiúhelníku byla ještě jedna,

zvláštní přihrádka. Zatím prázdná, ale zřejmě určená pro další vypalovací železo… mnohem větší než ostatní - a přesně čtvercového tvaru.

Útok přišel znenadání jako blesk.

Hassassin proti němu vyrazil jako divoká šelma. Langdon, jehož pozornost se soupeři mistrně podařilo odvést, se pokusil napřáhnout proti němu tyč, tak těžkou v jeho rukou. Reagoval však příliš pomalu. Hassassin se ráně vyhnul, a zatímco Langdon stahoval tyč zpátky, mrštně ji zachytil. Oba muži začali vší silou zápolit. Langdon záhy cítil, že už svou zbraň neudrží, a v dlani se ozvala prudká bolest. V následujícím okamžiku už mířil hrot tyče proti němu. Z lovce se stala lovná zvěř.

Langdon měl pocit, že se přes něj přehnala smršť. Hassassin kroužil kolem něho, smál se mu a tlačil jej zády ke zdi.

Langdon se nedokázal soustředit. Proklínal svou neopatrnost. Teď už všechno ztratilo smysl. Šestý iluminátský cejch? S pocitem naprosté marnosti z něj vyletělo: „Nikdy jsem nečetl nic o šestém iluminátském vypalovacím železe!“

„Řekl bych, že ano,“ chechtal se zabiják, zatímco Langdona pronásledoval kolem oválného stolu.

Langdon byl ztracen. Určitě bylo jen pět iluminátských znamení. Ustupoval a rozhlížel se kolem po čemkoli, co by mu posloužilo jako zbraň.

„Dokonalé spojení prastarých prvků,“ prohlásil Hassassin. „To poslední znamení je ze všech nejskvělejší. Obávám se ale, že je nikdy neuvidíte.“

Langdon cítil, že už toho vůbec moc neuvidí. Stále ještě ustupoval, pátraje po nějaké možnosti záchrany. „A vy jste to poslední znamení viděl?“ ptal se ve snaze získat čas.

„Jednoho dne se mi snad dostane té cti. Protože jsem se osvědčil,“ rýpl si Hassassin do Langdona a zdálo se, že ho tahle hra baví.

Langdon se stahoval zpátky. Měl dojem, že Hassassin ho chce kamsi dotlačit podél stěny. Kam? Podívat se za sebe si nemohl dovolit. „Kde je ten šestý cejch?“ zeptal se.

„Tady není. Janus je zřejmě jediný, kdo jím disponuje.“

„Janus?“ To jméno Langdonovi nic neříkalo.

„Vůdce iluminátů. Dostaví se sem co nejdřív.“

„Vůdce iluminátů, a přijít sem?“

„Aby vypálil poslední znamení.“

Langdon vrhl zděšený pohled směrem k Vittorii. Zdála se být až podivně klidná, s očima před okolním světem zavřenýma, dýchala pomalu… a zhluboka. Je snad tou poslední obětí ona? Anebo on sám?

„Příliš domýšlivý,“ ušklíbl se Hassassin, který Langdonův pohled zřejmě zachytil. „Vy dva nic neznamenáte. Samozřejmě zahynete, na to můžete vzít jed. Ale poslední oběť, o níž mluvím, je skutečně nebezpečný nepřítel.“

Langdon se snažil přijít na kloub tomu, co Hassassin říká. Nebezpečný nepřítel? Nejvýznamnější kardinálové jsou už mrtví. Papež je mrtev. Všichni povražděni illumináty. Nakonec našel odpověď v prázdnotě Hassassinových očí.

Camerlegno.

Právě camerlegno Ventresca byl mužem, který jako maják posílal během celého tohoto běsnění světu světlo naděje. Camerlegno se o odsouzení iluminátů zasloužil dnes večer víc, než to badatelé zabývající se teorií spiknutí dokázali za desítky let.

Zřejmě to má nyní odpykat. Camerlegno je posledním terčem iluminátů.

„Nikdy se k němu nedostanete,“ provokoval Langdon Hassassina.

„Já ne,“ odpověděl Hassassin, který při tom donutil Langdona ustoupit podél stěny ještě dál. „Tato čest je vyhrazena Janusovi osobně.“

„Cožpak iluminátský vůdce chce camerlegnovi to znamení vypálit vlastnoručně?“

„Moc má své výsady.“

„Ale do Vatikánu se teď přece nikdo nedostane!“

Hassassin se zatvářil povýšeně. „Pokud tam ovšem není pozván.“

Langdon z toho byl úplně zmatený. Jediná osoba, jejíž příjezd do Vatikánu se právě očekával, byl člověk, kterého tisk nazval Samaritánem jedenácté hodiny - osoba, která podle Rochera přicházela s informací, jež mohla zachránit -

Langdon se zarazil. Pane Bože!

Hassassin se usmíval, zřejmě vychutnávaje otřes, jaký to pochopení v Langdonovi vyvolalo. „Sám jsem se divil, jak se Janusovi podařilo se sem dostat. Potom jsem ale v autě zapnul rádio a slyšel jsem zprávu o tom Samaritánovi jedenácté hodiny.“ Zasmál se. „Janus bude ve Vatikánu přijat s otevřenou náručí.“

Langdon couval a téměř při tom zakopl. Tak tohle je ten tajemný Samaritán! Podvod, jaký by si nikdo nedokázal ani představit. Iluminátský vůdce bude se všemi poctami hodnými králů doprovázen až do camerlegnova bytu. Jak se ale tomu Janusovi mohlo podařit Rochera oklamat? Nebo v tom má prsty sám Rocher? Langdon se zachvěl. Už od chvíle, co se v tajném archivu téměř udusil, Rocherovi tak docela nedůvěřoval.

Hassassin náhle bodl tyčí a zasáhl Langdona do boku.

Langdon uskočil dozadu a zmocnil se ho vztek. „Ten váš Janus se odtud nikdy živý nedostane!“

Hassassin pokrčil rameny. „Jsou věci, které si zaslouží, aby se za ně položil život.“

Langdon cítil, že Hassassin to myslí vážně. Že by ten Janus přicházel do Vatikánu s nějakým sebevražedným posláním? V zájmu cti? V jediném okamžiku vyvstal v Langdonově mysli obraz celého toho hrůzného cyklu. Iluminátské spiknutí zřejmě dospělo k poslednímu článku celého řetězu. Kněz, jemuž illumináti zavraždě ním papeže bezděky dopomohli k moci, se ukázal jako plnohodnotný protivník. Bude to proto iluminátský vůdce, kdo jej v aktu konečné pomsty zničí.

Langdon náhle cítil, že za sebou už žádnou zeď nemá. V závanu chladného vzduchu ustupoval do noční prázdnoty.

Balkon! Teprve teď se ukázalo, co měl Hassassin v úmyslu.

Langdon okamžitě vytušil, že za sebou nemá nic než propast - třicetimetrový pád na dláždění hradního nádvoří. Viděl to přece cestou sem. Hassassin už neztrácel čas. Jediným mohutným skokem vymrštil železnou tyč dopředu proti Langdonovu břichu. Ten ale stačil uskočit, takže konec tyče zachytil pouze jeho košili. Při následujícím útoku ustoupil Langdon ještě dál, ale cítil, že zábradlí balkonu má už těsně za sebou. S jistotou, že příští útok by byl pro něho smrtelný, se pokusil o nemožné. Otočil se bokem a chňapl po tyči. V dlani sice cítil drásavou bolest, ale tyč nepustil.

Hassassina to zřejmě nevyvedlo z míry. Chvíli spolu houževnatě zápolili tváří v tvář a Langdonovi vnikal do chřípí páchnoucí Hassassinův dech. Záhy se mu však začala tyč vysmekávat - Hassassin byl silnější. V posledním zoufalém pokusu se pokusil dupnout soupeři na poraněný palec. Hassassin však byl zkušený bojovník, který dobře věděl, jak chránit své slabé místo.

Langdon tím vynesl svůj poslední trumf. Věděl, že tuto hru prohrál.

Hassassin zvedl obě ruce a zatlačil svého soka až k zábradlí. Langdon za sebou necítil nic než prázdný prostor, protože hrazení mu sahalo sotva pod zadek. Hassassin přehodil tyč do vodorovné polohy a tlačil ji Langdonovi na prsa. Užuž se prohýbal nad propast.

„Ma'assalamah," zasyčel Hassassin posměšně. „Nashledanou."

S pohledem, v němž nebylo ani stopy lítosti, do svého soupeře naposledy vrazil. Langdonovi ujely nohy a začal přepadat dolů. V posledním záchvěvu pudu sebezáchovy se však rukama zachytil zábradlí. Levá ruka mu sklouzla, ale pravačkou se pořád ještě držel. Visel pak hlavou dolů, zatímco nohama a jednou rukou se vší silou snažil udržet zábradlí.

Hassassin tyčící se nad ním zdvihl tyč vzhůru, chystaje se k poslední ráně. Ve chvíli, kdy se tyč závratnou rychlostí blížila, se Langdona zmocnila vize. Ať už to bylo blízkostí smrti nebo prostě jen slepou hrůzou, najednou se mu zdálo, že Hassassin je obklopen svatozáří. Jako by se odkudsi z prázdnoty za ním přiřítila ohnivá koule.

Než stačil zasadit svůj poslední úder, náhle tyč upustil a zařval bolestí.

Železná tyč zazvonila o zábradlí a odletěla kolem Langdona do noční hlubiny. Hassassin se od něho odvrátil a Langdon spatřil planoucí pochodeň spalující zabijákova záda. Drápal se zpátky a uviděl Vittorii, s planoucíma očima stojící tváří v tvář Hassassinovi.

Mávala před sebou pochodní, jejíž plameny ozařovaly její tvář hořící pomstou. Jak se jí podařilo se osvobodit, Langdon nevěděl, a ani se o to nestaral. Začal se škrábat přes zábradlí zpátky.

Bitka nemohla trvat dlouho. Hassassin byl smrtelně nebezpečný protivník. Zařval vzteky a vrhl se proti ní. Snažila se uskočit, ale dohonil ji, právě když už se chystala pochodeň odhodit. Langdon už nečekal. Seskočil ze zábradlí a vrazil sevřenou pěstí do mokvající spáleniny na Hassassinových zádech.

Zabiják na okamžik strnul a bolestí se prohnul v zádech. Pustil pochodeň, kterou mu Vittoria okamžitě vrazila rovnou do obličeje. Ozval se sykot škvařeného masa, jak oheň zasáhl jeho levé oko. Znovu zařval a rukama si zakryl tvář.

„Oko za oko," zasyčela tentokrát Vittoria. Zamávala loučí jako pálkou, a když jej zasáhla, Hassassin se zvrátil zády na zábradlí. V tom okamžiku se k němu vrhli oba najednou, společně ho zdvihli a překotili přes hrazení. Hassassinovo tělo plachtilo naznak do noci. Žádný výkřik už se neozval. Jediný zvuk se rozlehl ve chvíli, kdy s rozpjatýma rukama přistál na hromadě dělových koulí dole na dvoře a přerazil si páteř.

Langdon se otočil a ohromeně zíral na Vittorii. Z ramen a od boků jí visely uvolněné provazy. Oči jí hořely pekelným ohněm.

„Houdini taky ovládal jógu."

V téže době se na Svatopetrském náměstí kordon Švýcarské gardy pokoušel zatlačit davy do bezpečnější vzdálenosti. Bylo to marné. Zástup byl příliš hustý a zřejmě ho víc zajímal blížící se zánik Vatikánu než vlastní bezpečí. Mikrobusy četných zpravodajských společností už živě přenášely záběry kanystru s antihmotou, odpočítávajícího poslední minuty před výbuchem. Záznam jim laskavě poskytl camerlegno prostřednictvím kamery kontrolního systému Švýcarské gardy. Bohužel ani pohled na kanystr odtikávající čas do výbuchu nepřiměl davy, aby se vzdálily. Lidé shromáždění na náměstí se dívali na tu trošku tekutiny na obrazovce a zřejmě si říkali, že to nemůže být tak nebezpečné, jak si až dosud mysleli. Viděli také ciferník, který ukazoval, kolik minut do výbuchu ještě zbývá. Necelé tři čtvrtě hodiny - plno času, aby zůstali a čekali, co bude.

Všichni příslušníci Švýcarské gardy se nicméně shodovali na tom, že camerlegnovo odvážné rozhodnutí seznámit celý svět s pravdou a poté poskytnout médiím možnost živě přenášet svědectví o iluminátské podlosti byl výborný nápad. Ilumináti nepochybně počítali s tím, že Vatikán se při konfrontaci s nepříjemnostmi jako obvykle stáhne do sebe. Dnes večer tomu ale bylo jinak.

Camerlegno Carlo Ventresca prokázal, že v něm mají neohroženého nepřítele.

V Sixtinské kapli se kardinála Mortatiho zmocňoval neklid. Bylo už víc než čtvrt hodiny po jedenácté. Mnozí z kardinálů se ještě modlili, ostatní se však shlukli u východu z kaple, viditelně neklidní z pokročilé hodiny. Někteří už začali bouchat pěstmi na dveře.

Poručík Chartrand stojící za dveřmi to slyšel, a nevěděl, co má dělat. Podíval se na hodinky. Byl už nejvyšší čas. Kapitán Rocher však vydal přísný rozkaz, že kardinálové nemají být puštěni ven, dokud k tomu nedá pokyn. Bouchání na dveře ale znělo stále silněji a Chartrand už začínal být nesvůj. Nebyl si jistý, jestli kapitán prostě nezapomněl. Od toho tajemného telefonického vzkazu se choval značně nevyzpytatelně.

Chartrand vytáhl svou přenosnou vysílačku. „Kapitán? Tady Chartrand. Už je načase. Neměl bych kapli otevřít?"

„Ty dveře zůstanou uzavřené. Jestli se nemýlím, tak ten rozkaz už jste ode mne obdržel."

„Ano, pane. Já jenom -"

„Náš host dorazí co nevidět. Vezměte s sebou pár mužů a běžte hlídat dveře papežovy kanceláře. Camerlegno ji neopustí."

„Jakže, pane?"

„Něčemu jste nerozuměl, poručíku?"

„Ne, pane. Už jdu."

Nahoře v papežově kanceláři hleděl camerlegno v tichém přemítání do plamenů v krbu. Dej mi sílu, Bože. Kéž bys učinil zázrak. Prohrabával hořící uhlí a kladl si otázku, zda dnešní večer přežije.

Jedenáct dvacet tři. Vittoria stála celá se třesouc na balkoně Andělského hradu a očima plnýma slz hleděla na Řím. Naléhavě toužila Roberta Langdona obejmout, ale nemohla. Cítila se jako znecitlivělá. Musí se sebrat, dát se dohromady. Vrah jejího otce leží tam hluboko dole mrtev, a nechybělo mnoho, a sama by se stala jeho obětí.

Když se Langdonova ruka dotkla jejího ramene, teplem, které z ní sálalo, všechen led roztál. Její tělo se zachvělo a znovu ožilo. Mlha se rozplynula a Vittoria se ohlédla. Robert vypadal příšerně - promočený a rozcuchaný - zatímco ji spěchal zachránit, musel projít hotovým očistcem. „Děkuji vám," zašeptala.

Langdon se unaveně usmál a podotkl, že to je ona, kdo si zaslouží dík - to, že si dokázala vymknout ramena, zachránilo život jim oběma. Vittoria si otřela slzy z očí. Byla by tam s ním dokázala stát věčně, avšak oddech nemohl mít dlouhého trvání.

„Musíme odtud," vzdychl Langdon. Vittoria byla myšlenkami jinde. Upřeně se dívala směrem k Vatikánu. Nejmenší stát světa byl až nepříjemně blízko, osvětlen spoustou reflektorů, kterými na něj mířily mikrobusy nejrůznějších televizních společností. K její hrůze bylo Svatopetrské náměstí plné lidí. Švýcarská garda zřejmě dokázala vyklidit jen asi padesátimetrový pruh přímo před průčelím baziliky, necelou třetinu náměstí. Zbývající prostranství bylo lidmi úplně nabité, přičemž ti, kteří stáli v bezpečné vzdálenosti, se tlačili dopředu, aby lépe viděli, čímž lidi stojící vpředu uzavřeli jako v pasti. Jsou moc blízko! Strašně moc blízko! třásla se Vittoria.

„Jdu tam," prohlásil Langdon rezolutně.

Vittoria se otočila, překvapená a nevěřící. „Do Vatikánu?"

Langdon jí řekl o Samaritánovi i o tom, že se jedná o léčku. Ve skutečnosti přijíždí do Vatikánu iluminátský vůdce jménem Janus, aby zde vlastní rukou vypálil cejch camerlegnovi. Má to být poslední důkaz jejich vítězství.

„Ve Vatikánu o tom nikdo nemá tušení. Nemohu jim to dát vědět nijak jinak, a ten chlap tu bude každou chvíli. Musím hlídky varovat ještě dřív, než ho pustí dovnitř."

„Ale vždyť se tam tím davem ani nedostanete!"

„Cesta už se najde. Spolehněte se." Langdonův hlas zněl důvěryhodně.

Vittoria měla opět pocit, že ten historik ví o něčem, o čem ona nemá ani tušení. „Půjdu s vámi."

„Ne. Proč uvádět do nebezpečí oba -"

„Musím se pokusit ty lidi odtamtud dostat! Hrozí jim strašné nebezpe -"

V tom okamžiku se balkon, na kterém stáli, otřásl. Ozval se ohlušující hřmot a celý Andělský hrad se zachvěl. Bílé světlo linoucí se od Svatopetrské baziliky je oslnilo. Vittorii napadlo pouze jediné: Proboh, antihmota vybuchla předčasně!

Místo výbuchu sem však dolehl hromový jásot davu. Vittoria upírala přimhouřené oči do té záře, aby v ní něco rozeznala. Vypadalo to, jako by se reflektory všech těch zpravodajských týmů čekajících na Svatopetrském náměstí všechny najednou zaměřily na shromážděný dav, který na to reagoval hurónským řevem. Ryk stále sílil a zdálo se, že na náměstí náhle zavládlo veselí.

Langdon kroutil hlavou údivem. „Který blázen -"

Náhle se ozval hukot i nad jejich hlavami.

Na obloze se zničehonic vynořila papežská helikoptéra, přeletěla nějakých patnáct metrů nad nimi a směřovala rovnou k Vatikánu. Zářila ve světle reflektorů televizních štábů a celý hrad se otřásal hlukem. Všechny reflektory ji sledovaly, takže Vittoria s Langdonem se náhle opět ocitli v tmě.

Vittoria měla nepříjemný pocit, že mají zpoždění, když se dívali na helikoptéru zpomalující před přistáním na Svatopetrském náměstí. Mířila na volné místo mezi okrajem davu a bazilikou, a dosedla těsně u schodiště před vchodem do chrámu.

Na pozadí bílého mramoru spatřila Vittoria drobnou skvrnku postavy, která se vynořila z Vatikánu a kráčela k helikoptéře. Nebýt jasně červeného baretu na její hlavě Vittoria by samozřejmě nerozeznala, o koho se jedná. „To je Rocher. Uvítání na červeném koberci."

Langdon udeřil pěstí do zábradlí balkonu. „Někdo by je měl varovat!" Obrátil se k odchodu.

Vittoria ho chytla za ruku. „Počkejte!" Právě totiž zahlédla něco jiného - něco, čemu se její oči zdráhaly uvěřit. Třesoucím se prstem ukazovala na helikoptéru. Přes značnou vzdálenost nebylo pochyb. Po schůdkách vystupoval z vrtulníku ještě někdo - a pohyboval se tak specifickým způsobem, že to mohl být pouze jediný člověk. Přestože seděl, namířil si to přes vyklizenou část náměstí bez jakékoli námahy a hezky rychle.

Jako král sedící na elektrickém trůně.

Maximilián Kohler.

Nádhera Belvederské síně Kohlera spíš znechutila. Za to, co stálo zlaté listoví na stropě, by se dal financovat jeden rok výzkumu rakoviny. Rocher provázel Kohlera po rampě určené invalidům klikatou cestou k Apoštolskému paláci.

„Tady není výtah?" divil se Kohler.

„Výpadek proudu." Rocher kývl hlavou ke svícím osvětlujícím ztemnělou budovu. „Součást naší pátrací taktiky."

„Taktiky, která bezpochyby selhala."

Rocher přikývl.

Kohlera se opět zmocnil záchvat kašle; říkal si, že je to možná jeho poslední. Nebyla to tak zcela nemístná myšlenka.

Když dorazili do nejvyššího poschodí a vydali se chodbou k papežově kanceláři, běželi jim vstříc čtyři příslušníci Švýcarské gardy, zřejmě v rozpacích. „Pane kapitáne, co tu děláte? Mysleli jsme, že tento pán přináší informaci, která -"

„Promluví si pouze s camerlegnem."

Gardisté se zarazili; vypadali podezřívavě.

„Sdělte camerlegnovi," rozkázal Rocher kategoricky, „že ředitel CERNu, Maximilián Kohler, se právě dostavil a přeje si s ním mluvit. Okamžitě."

„Ano, pane!" Jeden z vojáků odběhl směrem ke camerlegnově pracovně. Ostatní se ani nepohnuli. Prohlíželi si Rochera a bylo znát, že jsou nějak nesví. „Okamžik, pane kapitáne. Jenom našeho hosta ohlásíme."

Kohler se však nezastavil. Prudce vozík obrátil a všechny tři strážce objel.

Otočili se a klusali vedle něho. „Fermati! Zastavte, pane!"

Kohlerovi byli protivní. Jak to vypadalo, ani nejelitnější bezpečnostní služba na světě se nedokázala zbavit soucitu, který se každého zmocňoval při pohledu na invalidu. Kdyby byl Kohler zdráv, už by se do něho bývali pustili. Mrzáci jsou zkrátka bezmocní. Anebo si to tak celý svět alespoň představuje, pomyslel si Kohler.

Věděl, že má jen velmi málo času uskutečnit to, kvůli čemu sem přišel. Věděl také, že dnes večer zde asi zahyne. Překvapilo ho, jak mu to bylo jedno. Smrt byla cena, kterou byl ochoten zaplatit. Vytrpěl toho v životě už příliš, než aby si nechal své dílo zničit někým, jako je camerlegno Ventresca.

„Pane!" vykřikli gardisté, kteří ho předběhli a postavili se přes chodbu. „Musíte zůstat stát!" Jeden z nich namířil na Kohlera samopal.

Kohler zastavil.

Rocher se do toho vmísil, evidentně zkroušený. „Pane Kohlere, promiňte prosím. Je to jenom chvilička. Do papežovy kanceláře nesmí nikdo vstoupit bez ohlášení."

Z Rocherova výrazu Kohler poznal, že se nic jiného než čekat dělat nedá. Dobrá, řekl si, tak tedy počkáme.

Strážci zastavili Kohlera dost necitlivě rovnou před vysokým pozlaceným zrcadlem. Pohled na vlastní pokřivenou postavu Kohlera odpuzoval. Vztek, který v něm sídlil odedávna, znovu vyvřel na povrch a dodával mu sílu. Nacházel se nyní mezi nepřáteli. Právě tihle jej připravili o lidskou důstojnost. Kvůli nim nikdy nepocítil dotek ženy… nikdy se nemohl hrdě postavit, aby převzal vyznamenání. Cožpak mají tito lidé pravdu? Kde jsou ksakru vaše důkazy? Kniha se starými legendami? Sliby budoucích zázraků? Věda produkuje zázraky každý den!

Kohler chvíli zíral na kamenný pohled vlastních očí. Dnes asi zahynu rukou náboženství. Nebude to ale přece poprvé, co se o to pokusí.

Na okamžik mu bylo zase jedenáct let a ležel v posteli ve frankfurtské vile svých rodičů. Prostěradlo, na němž ležel, bylo z nejkvalitnější evropské kolekce ložního prádla, ale už dávno prosáklo potem. Malý Max byl celý jako v ohni, tělo se zmítalo nesnesitelnou bolestí. Ti dva, co už druhý den klečeli u jeho lůžka, to byla jeho matka a otec. V modlitbách. Ve stínu stáli tři z nejlepších frankfurtských lékařů. „Prosím vás, ještě si to rozmyslete!" naléhal na nejeden z nich. „Podívejte se na toho chlapce! Horečka mu stoupá a strašně trpí. Je to nebezpečné!"

Max však věděl, co matka odpoví, ještě dřív, než to skutečně řekla.

„Gott wird ihn beschiitzen."

Ano, myslel si Max, Bůh mě ochrání. Pevná jistota v matčině hlase mu dodávala sílu. Bůh mě ochrání.

O hodinu později měl pocit, jako kdyby jeho tělo přejel automobil. Nemohl ani popadnout dech, aby plakal.

„Váš syn má značné bolesti," pronesl druhý lékař. „Dovolte mi aspoň, abych mu píchl injekci na zmírnění -"

„Ruhe, bitte!" požádal doktora o klid Maxův otec, který pokračoval v modlitbě, aniž vůbec otevřel oči.

Tatínku, prosím tě, dovol jim to, ať už mě to nebolí! snažil se Max vykřiknout, ale jeho slova zanikla v záchvatu kašle. Za další hodinu byla bolest ještě horší. „Vašemu synovi hrozí ochrnutí," varoval naléhavě jeden z lékařů. „A možná dokonce i smrt! Máme s sebou léky, které by mu mohly pomoci!"

Manželé Kohlerovi to však nedovolili. Nevěřili na lékařství. Což se snad smějí plést do Božích záměrů? Modlili se ještě usilovněji. Koneckonců, Bůh jim jejich syna daroval, jak by jim ho tedy mohl vzít? Matka Maxe šeptem prosila, aby byl statečný. Vysvětlovala mu, že Bůh jej zkouší… tak jak to stojí v bibli o Abrahamovi, jehož víru Bůh také zkoušel.

Max se snažil důvěřovat Bohu, bolest však byla nesnesitelná.

„Už se na to nemohu dívat!" prohlásil jeden z lékařů a odešel.

K ránu už byl Max téměř v bezvědomí. Každý sval v těle se napínal v bolestných křečích. Kde je Ježíš? ptal se hoch. Nemá mě rád? Cítil, že život už opouští jeho tělo.

Matka usnula vedle postele, s rukama ovinutýma kolem něho. Otec stál u okna a hleděl do nadcházejícího dne. Zdálo se, že je v tranzu. Max slyšel jeho neustávající šepot, jak prosil Boha o slitování.

Tenkrát Max poprvé spatřil, jak se nad ním vznáší nějaká postava. Anděl? Svýma oteklýma očima ho sotva viděl. Postava mu šeptala do ucha, nebyl to však hlas anděla. Max rozeznal jednoho z těch doktorů… toho, co celé dva dny seděl v koutě, nikam neodešel a neustále na jeho rodiče naléhal, aby mu dovolili použít nový lék dovezený z Anglie.

„Nikdy bych si neodpustil, kdybych to neudělal," šeptal. Potom opatrně uchopil Maxovu ochablou paži. „Škoda, že jsem to neudělal už dřív."

Max ucítil slabé píchnutí, v tom moři bolestí jen sotva znatelné.

Potom si lékař tiše sbalil věci. Než odešel, položil Maxovi ruku na čelo. „Zachrání ti to život. Já pevně věřím v moc lékařství."

Sotva uplynulo pár minut, Max měl náhle pocit, jako by mu žilami proudil nějaký kouzelný duch. Celé tělo zaplavilo teplo a zmírnilo jeho bolesti. Nakonec, poprvé po několika dnech, usnul.

Když horečka pominula, otec i matka hovořili o zázraku z Božích rukou. Když se však ukázalo, že z jejich syna bude mrzák, klesli na duchu. Posadili ho do kolečkového křesla a vezli do kostela, poprosit kněze o radu.

„Jen díky milosti Boží zůstal váš syn naživu," prohlásil kněz.

Max to slyšel, ale neřekl nic. „Ale on nemůže chodit!" štkala paní Kohlerova. Kněz zasmušile přikývl. „Ano, zdá se, že Pánbůh jej potrestal za nedostatek víry."

„Pane Kohlere!" Objevil se jeden z gardistů, který ho prve šel ohlásit. „Camerlegno vzkazuje, že je ochoten vás přijmout."

Kohler jen zabručel a rozjel se rychleji.

„Vaše návštěva ho překvapila," podotkl ještě gardista.

„To si mohu myslet. Rád bych se s ním setkal o samotě."

„To bohužel není možné," namítl gardista. „Nikdo nemá-"

„Poručíku," vyštěkl Rocher, „setkání proběhne tak, jak si přeje pan Kohler."

Gardista se na něho podíval se zjevnou nedůvěrou.

Před dveřmi do papežovy pracovny Rocher povolil svým mužům, aby provedli standardní bezpečnostní opatření, než Kohlera vpustí dovnitř. Jejich ruční detektor byl vzhledem ke spoustě elektronických přístrojů na Kohlerově vozíku stejně bezcenný. Gardisté sice návštěvníka podle předpisu zkontrolovali, avšak vzhledem k jeho tělesnému postižení jim byla hanba provádět to řádným způsobem. Revolver připevněný zespodu k jeho křeslu tudíž nenašli. A neodebrali mu ani jiný předmět…, o němž Kohler věděl, že nezapomenutelným způsobem završí tento večer plný událostí.

Když ho konečně vpustili do papežovy pracovny, camerlegno Ventresca tam byl sám; klečel v modlitbách u skomírajícího ohně v krbu. Ani neotevřel oči.

„Pane Kohlere," pravil, „přišel jste, abyste ze mne udělal mučedníka?"

Po celou dobu, co Langdon a Vittoria pádili z Andělského hradu k Vatikánskému městu, před nimi ubíhal úzký tunel zvaný Il Passetto. Pochodeň, kterou Langdon třímal v ruce, svítila jen na pár kroků dopředu. Po obou stranách byly stěny těsné a strop nízký. Vzduch tam zatuchle páchl. Langdon spěchal vpředu a Vittoria mu byla v patách.

Hned za Andělským hradem tunel prudce klesal a pak zase stoupal do spodní části kamenné hradby, která vypadala jako starořímský akvadukt. Poté už na své tajné dráze k Vatikánu pokračoval po rovině.

V běhu se Langdon neustále v myšlenkách vracel k pestrému kaleidoskopu proplétajících se postav - Kohler, Janus, Hassassin, Rocher… šesté vypálené znamení? Určitě jste už o tom šestém znamení slyšel, říkal ten zabiják. Je nejzářivější ze všech. Langdon si však byl jistý, že o něm jakživ neslyšel. Ani příběhy v rámci konspirační teorie se o žádném šestém vypalovaném znamení nezmiňují, o skutečném ani imaginárním. Povídalo se leccos o ryzím zlatě nebo o čirém iluminátském diamantu, ale ani slovo o šestém cejchu.

„Kohler nemůže být ten Janus!" prohlásila Vittoria, když běželi tunelem. „To je nemožné!"

Nemožné však bylo slovo, které Langdon toho večera už přestal užívat. „Nevím," křikl na ni v běhu. „Kohler je plný hrozné zášti, a má také silný vliv."

„Celá tahle aféra způsobila, že CERN teď vypadá jako hotová líheň netvorů. Max by se nikdy nedopustil ničeho, co by poškodilo pověst CERNu!"

Na jedné straně si Langdon uvědomoval, že CERN utrpěl dnes večer veřejnou ostudu právě tím, že illuminá ti ze všeho záměrně udělali celosvětovou aféru. Na druhé straně si ale kladl otázku, jak moc to vlastně CERNu reálně uškodilo. To, že jej církev kritizuje, není pro CERN nic nového. Čím víc o tom Langdon přemýšlel, tím víc se přikláněl k možnosti, že aféra ve skutečnosti CERNu prospěla. Jestliže šlo především o publicitu, pak antihmota shrábla dnes večer celý bank. Celý svět mluví jen o ní.

„Víte přece, co říkal Barnum," volal na ni Langdon přes rameno. „Je mi jedno, co o mně říkáte, jen když přitom správně vyslovujete mé jméno!" Vsadil bych se, že už teď se lidi tajně staví do fronty, aby koupili licence na technologii výroby antihmoty. A až dnes o půlnoci uvidí její skutečnou sílu…"

„To nemá žádný smysl," namítala Vittoria. „Vědecké objevy se nezveřejňují tím, že se ukážou jejich destruktivní schopnosti! Antihmotě to naopak strašně uškodí, věřte mi!"

Langdonova pochodeň dohořívala. „Koneckonců je možné, že to všechno je mnohem jednodušší. Kohler možná počítal s tím, že Vatikán o antihmotě pomlčí - že se mu nebude chtít posilovat illumináty tím, že by potvrdil existenci té zbraně. Kohler prostě očekával, že Vatikán se - jako obvykle - o téhle hrozbě vůbec nezmíní, jenomže camerlegno mu udělal čáru přes rozpočet."

Vittoria už se k tomu během další cesty nevyjadřovala.

Zato Langdonovi byl náhle celý scénář jasný. Max Kohler s camerlegnovou reakcí prostě nepočítal. Camerlegno porušil letitou vatikánskou tradici mlčení a veřejně se o krizi zmínil. Byl prostě hluboce čestný. Šel s antihmotou na obrazovku, v Božím zájmu. To byla skvělá odpověď, s jakou Kohler vůbec nepočítal. Ironie celé věci spočívá v tom, že iluminátský útok se obrátil proti útočníkovi samotnému. V camerlegnově osobě poskytl církvi nečekaně nového vůdce. A teď Kohler přijel, aby ho zavraždil!"

„Max je všivák," prohlásila Vittoria, „ale vrah to není. A nikdy by nemohl být zapletený do vraždy mého otce."

Langdon se domníval, že to byl Kohlerův hlas, který odpovídal: Mnozí puristé v CERNu pokládali Leonarda za nebezpečného. Spojování vědy s Bohem je pro ně naprostou urážkou vědy. „Kohler se možná o celém projektu s antihmotou dozvěděl už týdny předtím a nezamlouval se mu ten náboženský aspekt."

„A kvůli tomu mého otce zabil? To je směšné! Ostatně Max Kohler o tom projektu nejspíš vůbec nevěděl."

„Zatímco jste byla pryč, váš otec se na něj mohl obrátit a požádat ho o radu. Sama jste přece říkala, že si dělal starosti s mravními důsledky vynálezu tak smrtící látky."

„Že by hledal mravní ponaučení zrovna u Maximiliána Kohlera, to tedy nemyslím," namítla Vittoria rezolutně.

Tunel zahýbal mírně k západu. Čím rychleji běželi, tím méně světla Langdonova pochodeň vydávala. Už začal mít strach, co si počnou, jestliže pochodeň zhasne docela. Ocitnou se v úplné tmě.

„Ostatně," pokračovala Vittoria, „proč by se Kohler obtěžoval a dnes ráno vám volal a žádal vás o pomoc, jestliže za celou záležitostí stojí právě on?"

To už Langdona také napadlo. „Tím, že mi zavolal, se přece kryl. Nikdo by ho pak nemohl obvinit, že byl v kritické situaci nečinný. Pravděpodobně vůbec nepředpokládal, že bychom se mohli dostat tak daleko."

Představa, že ho Kohler mohl zneužít, Langdona nazdvihla. To, že ho do celé hry zapojil, dodalo iluminátům důvěryhodnosti. Celý večer přinášela média informace o jeho postavení a publikacích, a přítomnost harvardského profesora ve Vatikánu, byť spíše směšná, naznačovala, že celý ten poplach není jen výplodem zjitřené fantazie a stihomamu. Přesvědčila také skeptiky na celém světě, že iluminátské bratrstvo není pouze cosi zavátého v dávné historii, nýbrž aktuální síla, s níž je nutno počítat ještě dnes.

„Ten zpravodaj BBC se domnívá, že doupětem moderních iluminátů je právě CERN," křikl Langdon.

„Cože?" vylétlo z Vittorie klopýtající za ním. „Tohle skutečně řekl?"

„V televizi. Přirovnal CERN k zednářským lóžím - má to být nevinná instituce, která, aniž to tuší, v sobě chová iluminátské bratrstvo."

„Panebože, tohle nejspíš CERN zničí."

Tím si však Langdon nebyl tak jistý. V každém případě mu teď už vlastní teorie nepřipadala nijak za vlasy přitažená. CERN byl vrcholnou vědeckou institucí, v níž pracovali badatelé z více než tuctu zemí. Soukromé zdroje, které jejich výzkum financovaly, se zdály neomezené. A Maximilián Kohler tu dělal ředitele.

Kohler musí být Janus.

„Jestliže v tom Kohler nemá prsty," namítl Langdon, „tak co tu dělá?"

„Asi se snaží zarazit to šílenství. Nabízí pomoc. Možná, že skutečně působí jako nějaký samaritán! Třeba zjistil, kdo o tom projektu s antihmotou něco ví, a přijel sem s nějakými informacemi."

„Ten vrahoun ovšem povídal, že přichází, aby vypálil cejch camerlegnovi."

„Vemte rozum do hrsti! To by přece byla sebevražda! Odtud by se Max nikdy živý nedostal."

Langdon v duchu uznal, že na tom něco je. Možná, že tohle je rozhodující okolnost.

Náhle se před nimi v tunelu objevila ocelová vrata uzavírající další cestu. Langdonovi se leknutím téměř zastavilo srdce. Když se však k bráně přiblížili, ukázalo se, že starý zámek tu visí otevřený. Vrata byla průchodná.

Langdon úlevou zhluboka vydechl; bylo to, právě jak předpokládal - tunel byl dosud v provozu. Nedávno. Jako třeba dnes. Teď už vůbec nepochyboval o tom, že čtyři nešťastní kardinálové byli tajně uneseni právě tímto tunelem.

Běželi dál. Langdon už zaslechl chaotický ruch odkudsi zleva. Svatopetrské náměstí. Už to neměli daleko.

Narazili na další bránu, tentokrát masivnější, i ta však byla otevřená. Hluk ze Svatopetrského náměstí k nim nyní doléhal zezadu, z čehož Langdon usoudil, že už prošli vnější hradbou Vatikánu. Stále však zůstávalo tajemstvím, kde vlastně tahle tajná chodba ve Vatikánu končí. V zahradách? V bazilice? V papežské rezidenci?

Tunel skončil náhle, bez předběžného varování.

Další cestu znemožnily masivní železné dveře. V posledních záblescích skomírající pochodně Langdon viděl, že jejich povrch je zcela hladký - žádné knoflíky, žádné kliky, žádná držadla nebo klíčové dírky. A tudíž - žádný vstup.

Zmocnila se ho panika. Ve stavitelském žargonu se dveřím tohoto druhu říkalo senza chiave - „bez klíče". Šlo o dveře, které šly z bezpečnostních důvodů otevřít pouze z jedné strany, a to zevnitř. Pro ně to znamenalo z druhé strany. Začal to vidět černě - a černo se rozhostilo také kolem nich, protože pochodeň dohořela.

Podíval se na hodinky. Svítící ciferník ukazoval 11.29.

Langdon bezmocně zaúpěl, praštil s pochodní o zem a začal bušit na dveře.

Něco nebylo v pořádku. Poručík Chartrand stál před papežskou pracovnou a v nejistém postoji vojáka, který tam hlídkoval spolu s ním, tušil stejnou úzkost, jakou pocitbval sám. Soukromá schůzka, jejíž bezpečnost právě střežili, mohla podle Rochera Vatikán zachránit před zničením. A právě proto se Chartrand divil, čím to, že všechny jeho instinkty jej varují před nebezpečím. A proč se Rocher choval tak divně? Něco tady určitě nesedí.

Kapitán Rocher stál vpravo od něho, díval se rovnou před sebe a jeho ostrý pohled působil podivně nepřítomně. Chartrand jej stěží poznával. Během poslední hodiny se choval tak, jako by to ani nebyl on. Jeho rozhodnutí postrádala smysl.

Toho setkání uvnitř se měl účastnit ještě někdo, soudil Chartrand. Slyšel, že Maximilián Kohler, jakmile se ocitl uvnitř, za sebou ihned zamkl dveře. Jak mohl Rocher něco takového dovolit?

Chartranda však toho znepokojovalo mnohem víc. Kardinálové… Jak to, že jsou pořád ještě uzavření v Sixtinské kapli? Vždyť to je naprosté šílenství. Camerlegno přece žádal, aby byli evakuováni už před patnácti minutami! Rocher tento příkaz nesplnil a vůbec o tom camerlegna neinformoval. Chartrand jen vyjádřil své znepokojení, a Rocher ho za to div nezbavil velení. Jelikož se ve Švýcarské gardě rozdělení velitelské pravomoci vždy přísně dodržovalo, nejvyšší šarže byl teď Rocher.

V slabém světle svícnu se Rocher nenápadně podíval na své švýcarské hodinky. Půl hodiny. Prosím vás, pospěšte si.

Chartrand byl velmi zvědavý na to, co se odehrává na druhé straně dveří. Věděl však, že nikdo by nemohl tuto krizi

zvládnout lépe než camerlegno. Tento muž byl dnes večer vystaven nesmírné zkoušce a obstál v ní. Hrozbě se postavil tváří v tvář, zpříma… věcně, otevřeně, příkladně pro všechny. Chartrand byl právě v tuto chvíli hrdý na to, že je katolík. Illuminá ti se dopustili omylu, když se postavili proti camerlegnovi Ventrescovi.

V tom okamžiku však Chartrandovu pozornost upoutal neočekávaný zvuk. Rána, která se ozvala odkudsi z druhé strany chodby. Bouchání bylo vzdálené a tlumené, avšak nepřestávalo. Rocher se rozhlížel, otočil se k Chartrandovi a naznačil mu, aby se na to šel podívat. Chartrand rozsvítil baterku a vydal se tím směrem.

Bouchání bylo nyní ještě zoufalejší. Po deseti metrech doběhl Chartrand k místu, kde se křížily dvě chodby. Hluk vycházel, jak se zdálo, zpoza rohu za Sala Clementina. Chartrand byl notně zmatený. Tam, odkud se rány nesly, byla pouze jediná místnost: papežova soukromá knihovna. Ode dne, kdy Jeho Svatost zemřela, byla knihovna uzamčena. Tam přece nikdo nemůže být!

Chartrand spěchal druhou chodbou, odbočil za další roh a řítil se ke dveřím knihovny. Dřevěné sloupoví kolem něj se v temnotě vyjímalo jako přísná hlídka. Bouchání vycházelo odkudsi zevnitř. Chartrand váhal. V soukromé knihovně nikdy nebyl. Vstoupil do ní ostatně málokdo. Bez papežova osobního doprovodu se tam nesmělo.

Chartrand sáhl opatrně na dveřní knoflík a otočil jím. Jak očekával, bylo zamčeno. Přitiskl ucho na dveře. Rány teď zněly hlasitěji. A potom zaslechl ještě něco jiného. Hlasy! Někdo tam volá!

Nedokázal jednotlivá slova rozeznat, vycítil však zděšení, kterým byl hlas naplněný. Někoho snad omylem v knihovně uvěznili? Nezajistila Švýcarská garda řádnou evakuaci budovy? Chartrand váhal, nemá-li jít zpátky a zeptat se Rochera, co má dělat. Rázně to však odmítl. Vštěpovali mu přece, že se nemá vyhýbat rozhodnutí, a tady na něho jedno čeká. Sundal z opasku zbraň a vpálil jeden výstřel do zámku. Ten se rozletěl a dveře se otevřely.

Za prahem nebylo nic než tma. Svítil si baterkou do místnosti obdélníkového půdorysu. Orientální koberce, vysoké regály z dubového dřeva plné knih, kožená pohovka, mramorový krb. Chartrand o téhle knihovně už leccos slyšel - že je v ní na tři tisíce starých knih a kromě toho stovky běžných tiskovin, novin a časopisů, prostě všechno, co si Jeho Svatost vyžádala. Na konferenčním stolku ležely časopisy vědeckého a politického zaměření.

Bouchání bylo nyní zřetelnější. Chartrand namířil paprsek svítilny přes pokoj k místu, odkud zvuk vycházel. Na protilehlé stěně se ukázaly mohutné železné dveře. Opatřeny čtyřmi zámky vypadaly neproniknutelné jako trezor. Drobná písmena vyleptaná uprostřed vyrazila Chartrandovi dech.

IL PASSETTO

Chartrand zíral jako u vytržení. Papežova tajná úniková cesta? Samozřejmě že o tomhle tunelu už něco zaslechl, a znal i pověsti o tom, že kdysi se do nej právě z této knihovny vstupovalo. Tunel však nebyl užíván už odnepaměti! Kdo to asi z druhé strany bouchá?

Chartrand zaklepal baterkou na dveře. Za dveřmi bylo slyšet tlumený jásot. Bušení ustalo a ozval se hlasitý křik.

Překážka ale byla tak silná, že Chartrand s obtížemi rozeznal jen některá slova.

„Kohler… lež… camerlegno…“

„Kdo jste?“ volal Chartrand.

„… ert Langdon… Vittoria Ve…“

Chartrand rozuměl dost, aby byl z toho zmatený. Myslel jsem, že jste mrtví!

„… dveře. Otevřete…!“

Chartrand se podíval na železné dveře a bylo mu jasné, že by musel mít k dispozici dynamit, aby se jimi proboural. „To nejde!“ křikl. „Jsou příliš tlusté!“

„… setkání… zastavit… erlegno… nebezpečí…“.

Přestože byl vycvičený v umění zvládat paniku, Chartranda se po posledních slovech zmocnil strach. Rozuměl jim dobře? S tlukoucím srdcem se otočil, aby spěchal zpátky k papežské kanceláři. Okamžitě však zůstal stát jako přikovaný. Jeho pohled padl na cosi na dveřích… na něco ještě víc šokujícího než to, co slyšel z jejich druhé strany. V každé z klíčových dírek čtyř zámků vězel klíč! Chartrand stěží věřil vlastním očím. Kde se tady ty klíče berou? Přece by měly být uložené někde v trezoru! Tahle chodba přece nebyla nikdy použita - už celá staletí!

Chartrand položil baterku na podlahu. Uchopil první klíč a otočil jím. Zámek byl sice zrezivělý a šlo to ztuha, ale bylo znát, že někdo tím klíčem nedávno odemykal. Stejné to bylo s druhým a třetím zámkem, a když Chartrand otočil klíčem v posledním zámku, opřel se do dveří a železná křídla se rozestoupila. Sáhl po baterce a posvítil do chodby.

Robert Langdon a Vittoria Vetrová se vpotáceli do knihovny jako strašidla, rozedraní a utahaní, ale nade vši pochybnost živí.

„O co jde? Co se děje?“ křičel Chartrand. „Odkud to jdete?“

„Kde je Max Kohler?“ vyhrkl Langdon.

Chartrand ukázal za sebe. „Na soukromé schůzce u camer-“ Langdon s Vittorií už na nic nečekali a vyrazili kolem nej do ztemnělé chodby. Chartrand se otočil a instinktivně na ně namířil zbraň, hned ji však zase spustil a hnal se za nimi. Rocher zřejmě slyšel, že se někdo blíží, protože jakmile se objevili před papežovou pracovnou, postavil se jim s rozkročenýma nohama do cesty, namířil na ně a zvolal: „A/í/“

„Camerlegno je v nebezpečí!“ vykřikl Langdon, zdvihaje ruce nad hlavu. „Otevřete! Max Kohler ho zabije!“

Rocher vypadal rozzlobeně.

„Otevřete ty dveře!“ křikla na něho Vittoria. „Dělejte, sakra!“

Ale už bylo pozdě.

Za dveřmi papežovy pracovny se ozvalo srdceryvné zasténání. Poznali ten hlas. Byl to camerlegno.

Zápas trval jen krátce. Camerlegno Ventresca ještě sténal, když Chartrand obešel Rochera a rozrazil dveře papežské pracovny. Gardisté vtrhli dovnitř a hned za nimi spěchal Langdon s Vittorií.

Naskytl se jim otřesný pohled.

Místnost byla osvětlená jen svícemi a skomírajícím ohněm. Kohler nejistě stál u krbu před svým invalidním vozíkem. V ruce držel pistoli namířenou na camerlegna, který mu ležel u nohou a svíjel se v bolestech. Sutanu měl roztrženou a kůže na jeho nahé hrudi byla dočerna spálená. Z dálky Langdon nerozeznal, jaké znamení tam má vypáleno, ale na podlaze vedle Kohlera ležela velká kovová pečeť čtvercového tvaru, stále ještě doruda rozžhavená.

Dva gardisté zasáhli bez váhání. Vypálili na Kohlera. Kulky ho zasáhly do prsou; naklonil se dozadu a zhroutil se do vozíku, zalitý na prsou krví. Pistole mu vypadla z ruky a letěla kus po podlaze.

Langdon stál ve dveřích jako omráčený.

Také Vittoria strnula bez hnutí. „Maxi…," zašeptala.

Camerlegno, stále ještě v bolestech na podlaze, se plazil k Rocherovi. Ukázal na něho prstem a hlasem plným vášnivého zatracení vykřikl jediné slovo: „ILLUMINATUS!"

„Ty parchante," vyhrkl Rocher a hnal se k němu. „ Ty pokrytecký par -"

Tentokrát to byl Chartrand, kdo instinktivně zareagoval a vpálil Rocherovi tři kulky do zad. Kapitán padl tváří na dlaždičkovou podlahu a zůstal ležet mrtev v kaluži vlastní krve. Chartrand s ostatními gardisty spěchal ke camerlegnovi svíjejícímu se v mukách na zemi.

Vykřikli zděšením, když spatřili symbol vypálený na jeho hrudi. Jeden z nich, který znamení viděl vzhůru nohama, okamžitě couvl se strachem v očích. Chartrand, rovněž otřesený z pohledu na symbol, přehrnul cíp camerlegnovy roztržené sutany přes ránu, aby ji skryl před dalšími pohledy.

Langdon se pohyboval po místnosti jako v deliriu. V atmosféře dosud nabité šílenstvím a násilím se snažil přijít na kloub tomu, čeho byl právě svědkem. Chromý vědec přiletěl do Vatikánu a v aktu, který měl být symbolem konečného vítězství, vypálil cejch nejvyššímu představiteli církve. Jsou věci, které si zaslouží, aby se za ně položil život, prohlásil Hassassin. Langdon nemohl pochopit, jak dokázal tělesně postižený muž camerlegna přemoci. Pravda, Kohler měl zbraň. Je vlastně jedno, jak to udělal! Prostě splnil své poslání!

Langdon se přiblížil k otřesné scéně. Viděl, že camerlegna už ošetřují, a přitahovalo jej proto kouřící, dosud horké značkovací železo ležící na podlaze blízko Kohlerova invalidního vozíku. Šestý cejch? Čím víc se k němu blížil, tím mu bylo všechno nejasnější. Železo mělo přesně čtvercový tvar, bylo značně velké a zřejmě patřilo do středové přihrádky té skříňky, kterou viděl v iluminátském doupěti v Andělském hradě. Šestý a poslední cejch, tvrdil Hassassin. Nejbrilantnější ze všech.

Langdon poklekl vedle Kohlera a sáhl po dřevěném držadle; železo ještě sálalo teplem. Otočil je k sobě. Sám ani přesně nevěděl, co čeká, rozhodně však nepočítal s tím, co uviděl.

Langdon na to zíral a vůbec z toho nebyl moudrý. Nedávalo to žádný smysl. Proč vlastně ti gardisté vykřikli hrůzou, jakmile to spatřili? Vždyť je to jen čtverec nesmyslných klikyháků. Tohle má být nejbrilantnější ze všech? Bylo to sice hezky symetricky uspořádané, jak se Langdon přesvědčil, otáčeje železem dokola, ale jinak to byla čmáranice.

Když ucítil na rameni něčí ruku, otočil se očekávaje, že to bude Vittoria. Ruka však byla potřísněna krví. Patřila Maximiliánu Kohlerovi, který ji ze svého vozíku vztáhl k Langdonovi.

Langdon úlekem upustil železo a s námahou se vztyčil. Kohler je ještě naživu!

Umírající ředitel, zhroucený v invalidním vozíku, ještě dýchal, byť se zjevnými obtížemi, prudkými nepravidelnými nádechy. Kohlerovy oči se setkaly s Langdonovýma, a Langdon v nich spatřil stejně kamenný pohled, s jakým jej Kohler téhož dne zrána uvítal v CERNu. Ba dokonce se zdálo, že s blížící se smrtí je jeho pohled ještě tvrdší, že opovržení a nenávist ještě otevřeněji vystupují na povrch.

Vědcovo tělo se zachvělo a Langdon zpozoroval, že se snaží se pohnout. Všichni ostatní se věnovali camerlegnovi; Langdon chtěl někoho zavolat, ale nebyl s to vydat ze sebe hlas. Ohromovala ho energie, která z Kohlera vyzařovala v posledních vteřinách jeho života. Rukou třesoucí se námahou ředitel vytáhl z opěradla vozíku jakýsi drobný přístroj. Nebyl větší než krabička zápalek. Držel jej v ruce, která se nepřestávala třást. Na okamžik se Langdon lekl, že je to nějaká zbraň. Bylo to však něco jiného.

„Dddejte to…," drmolil Kohler šeptem, „ddejte to… mmmédiím." Potom se zhroutil a nepohnul se, ani když mu ta věc spadla do klína.

Langdon na něj polekaně zíral. Šlo o nějaké elektronické zařízení; na horní straně byl nápis SONY RUVI. Langdon poznal, že jde o jednu z nejnovějších, ultraminiaturních videokamer, které se vejdou do dlaně. Čert aby ho vzal! pomyslel si. Kohler do ní nejspíš namluvil něco jako konečné poselství sebevraha, které chtěl předat mediím k přenosu… určitě nějaké kázání o důležitosti vědy a zhoubnosti náboženství. Dřív, než Kohlerovu videokameru mohl spatřit Chartrand, Langdon ji tajně vsunul do své nejhlubší kapsy. Ať Kohlerovo konečné poselství vezme čert!

Nastalé mlčení přerušil hlas camerlegna, který se pokoušel posadit. „Kardinálové?" vzdychl tázavě k Chartrandovi.

„Jsou ještě v Sixtinské kapli!" zvolal Chartrand. „Kapitán Rocher nařídil -"

„Evakuovat… hned… všechny."

Chartrand vyslal jednoho z gardistů, aby kardinály z kaple propustil.

Camerlegno v bolestech zasténal. „Helikoptéru… venku… odvezte mě… do nemocnice."

Na Svatopetrském náměstí seděl v zaparkovaném vrtulníku Švýcarské gardy pilot a třel si spánky. Zmatek panující venku byl tak hlučný, že v něm zanikl i lomoz naprázdno běžících rotorů. To, co se tady dělo, nebyla žádná slavnostní vigilie při svíčkách. Pilot se divil, že se všichni stále ještě nerozprchli.

Zatímco do půlnoci zbývalo necelých pětadvacet minut, lidé tu pořád stáli namačkaní, někteří v modlitbách, jiní naříkající nad neštěstím, které církev postihlo, další vykřikující oplzlostí a prohlašující, že právě tohle si církev

vrchovatě zasloužila, a ještě jiní deklamující apokalyptické citáty z Písma.

Pilotovi už se mohla rozskočit hlava, jak se ve skle kabiny neustále odrážely blesky a reflektory fotografů a kameramanů. Přivíraje oči proti oslnění se díval ven na hlučící dav. Nad hlavami shromážděných už se objevily transparenty s nápisy jako:

ANTIHMOTA JE ANTIKRIST

VĚDEC = SATANISTA KDE JE TEĎ TEN VÁŠ BŮH?

Pilot vzdychal, jak ho hlava bolela čím dál víc. Nejraději by přes okno přehodil kryt, ale věděl, že to nestojí za to, protože během pár minut bude muset znovu startovat. Poručík Chartrand mu právě rádiem sdělil otřesnou zprávu: Maximilián Kohler napadl camerlegna a těžce ho zranil. Chartrand, ten Američan a ta žena, co jej doprovází, už jsou s camerlegnem na cestě k němu, aby raněného dopravil do nemocnice.

Pilot se za to naštěstí cítil osobně odpovědný. Vyčítal si, že nejednal podle toho, co mu napovídal šestý smysl. Když vyzvedával Kohlera na letišti, něco v jeho očích mu nesedělo. Těžko by to mohl popsat přesněji, ale prostě se mu to nelíbilo. Stejně na tom ovšem nezáleželo. Všechno řídil Rocher, a ten tvrdil, že tohle je správný chlapík. Zřejmě se tedy mýlil.

Hluk davu se vzedmul a pilot spatřil průvod kardinálů velebně vycházejících z Vatikánu na Svatopetrské náměstí. Zjevnou úlevu z toho, že opouštějí místo očekávaného totálního zničení, záhy vystřídaly rozpaky nad divadlem, které se odehrávalo před bazilikou.

V davu to znovu zahučelo. Pilota nepřestávala bolet hlava a potřeboval si vzít aspirin. Možné celé tři tablety. Nikdy nelétal, když spolkl nějaký lék, ale pár tablet aspirinu ho určitě neotupí tak, jako ta strašná bolest hlavy. Sáhl po lékárničce, kterou měl uloženou spolu s různými mapami a příručkami ve skříňce mezi dvěma předními sedadly. Když však chtěl skříňku otevřít, zjistil, že je zamčená. Rozhlížel se kolem sebe, ale klíč nenašel. Dnes večer ho nějak pronásledovala smůla. A tak si znovu začal třít spánky.

Uvnitř ztemnělé baziliky se Langdon, Vittoria a dva příslušníci Švýcarské gardy potáceli s bezvládným camerlegnovým tělem k hlavnímu východu. Jelikož nic lepšího nebylo po ruce, nesli ho na úzkém stole jako na nosítkách. Zvenčí sem doléhal šum davu čekajícího na náměstí. Camerlegno už byl zpola v bezvědomí.

Nezbývalo už mnoho času.

Bylo 11.39, když Langdon s ostatními vyšel ze Svatopetrské baziliky. Záře, v níž se celé náměstí utápělo, přímo píchala do očí. Světlo z reflektorů zpravodajských štábů se odráželo od bílého mramoru jako sluneční svit od zasněžené tundry. Langdon mhouřil oči a snažil se ukrýt za masivními sloupy chrámového průčelí, světlo sem však proudilo ze všech stran. Vpředu se otvíral pohled na koláž projekčních ploch vztyčených nad hlavy davu.

Jak tak stál na vrcholu monumentálního schodiště klesajícího k piazze, Langdon měl pocit herce neochotně vystupujícího na největším jevišti světa. Kdesi za zářícími reflektory Langdon slyšel motor vrtulníku a hukot statisíce hlasů. Vlevo se táhl průvod kardinálů evakuovaných na náměstí. Všichni se zastavili a se zřejmou lítostí přihlíželi scéně, která se nyní začala odehrávat na schodišti.

„Teď opatrně," nabádal Chartrand, když začali sestupovat dolů k vrtulníku.

Langdon měl pocit, jako by se pohybovali pod vodou. Ruce ho bolely od váhy camerlegnova těla a stolu. Bylo mu divné, proč to probíhá tak málo důstojným způsobem. Odpověď se dostavila záhy. Zpravodajský pár BBC, vracející se přes volné prostranství náměstí k sektoru vyhrazenému pro tisk, si totiž povšiml vlny vzrušení mezi lidmi, zastavil se a ohlédl se po příčině. Bez dalšího zaváhání se teď Glick a Macriová hnali k nim. Spuštěná videokamera, kterou Macriová držela v ruce, už na ně mířila. Supi jsou tady, pomyslel si Langdon.

„Halt!" vykřikl Chartrand. „Zpátky!"

Reportérský pár to ale ani nenapadlo. Langdon odhadoval, že neuplyne víc než šest vteřin, a tyto živé záběry převezmou od BBC i další televizní stanice. Mýlil se - ty vteřiny stačily dvě. Jako kdyby je spojovalo nějaké společné vědomí, videokamery všech médií na náměstí přerušily přímý přenos se záběry hodin odpočítávajících čas do výbuchu a rozhovory s odborníky přes Vatikán a začaly přenášet stejný obraz - toho, co se právě odehrávalo na schodišti před bazilikou. Kamkoli se Langdon zadíval, všude viděl na projekčních plochách camerlegnovo bezvládné tělo v barevném detailním záběru.

To je chyba! pomyslel si. Nejraději by se rozběhl po schodech dolů a zakročil proti tomu, ale nemohl. Stejně by to ale bylo k ničemu. Ať už to způsobil řev davu anebo chladný noční vzduch - pravá příčina zůstane Langdonovi už navždy utajena - v tom okamžiku se odehrálo cosi zcela nepředstavitelného.

Jako kdyby procitl z nějakého tíživého snu, camerlegno náhle otevřel oči a zprudka se posadil. Langdon a ostatní tři, kteří jej nesli, měli co dělat, aby vyrovnali náhlou změnu těžiště. Předek stolu se naklonil a camerlegno začal klouzat dolů. Snažili se to zachránit a rychle stůl postavit na zem, ale už bylo pozdě - camerlegno sklouzl dolů. Stalo se však něco neuvěřitelného: neupadl. Jakmile se jeho nohy dotkly mramorového dláždění, zakolísal a vztyčil se. Na okamžik zůstal stát, zřejmě zmatený, a potom, dřív než ho kdokoli mohl zastavit, se potácivé vydal ze schodů směrem k Macriové.

„Ne!" vykřikl Langdon.

Chartrand se rozběhl a snažil se camerlegna zadržet. Ten se však na něj zlostně obořil: „Nechte mě!"

Chartrand ustoupil.

Scéna se vyvíjela čím dál tím hůř. Roztržená sutana, kterou mu Chatrand jen tak přehodil přes prsa, začala camerlegnovi padat dolů. Na okamžik Langdon doufal, že se mu snad přece jen udrží na ramenou, ale v následujícím okamžiku už se z nich svezla a visela camerlegnovi od pasu dolů.

Úděsné vyjeknutí celého shromážděného davu jako by oběhlo celý svět a v témže okamžiku se vrátilo zpátky. Kamery bzučely a blesky fotoaparátů blikaly jako o závod. Na všech obrazovkách a promítacích plátnech se objevila camerlegnova spálená hruď, v centru záběru a v hrůzném detailu. Některá média si s pohledem pohrála, záběr zastavila a otočila ještě o 180 stupňů.

Definitivní iluminátské vítězství.

Langdon se díval na vypálené znamení promítané na obrazovkách. I když šlo jen o otisk vypalovacího železa, které měl nedávno v ruce, teprve teď ten symbol dostával smysl. Dokonalý smysl. Strašlivá síla vyzařující z tohoto znamení zasáhla Langdona jako blesk.

Orientace. Langdon zapomněl na první pravidlo symbolologie. Kdy čtverec přestává být čtvercem? Zapomněl také, že vypalovací železa, podobně jako gumová razítka, nikdy nevypadají stejně jako jejich otisk. Jsou jejich zrcadlovým obrazem. Langdon se tedy předtím díval na negativ vypáleného znamení!

V duševním zmatku, jaký se ho zmocnil, se mu náhle v novém významu vynořil z paměti dávný iluminátský výrok: „Čirý diamant, zrozený tak dokonale ze starých prvků, že každý, kdo jej viděl, zíral pln údivu."

Nyní si uvědomil, že starý mýtus byl do posledního písmene pravdivý.

Iluminátský diamant.

Země, vzduch, oheň, voda - earth, air, fire, water

Robertu Langdonovi bylo jasné, že takový zmatek a hysterii, jaké v tuto chvíli opanovaly Svatopetrské náměstí, Vatikán ještě nezažil. Žádná z bitev, žádné ukřižování, žádná pouť a žádné mystické vidění - nic z toho, co se na tomto místě za dva tisíce let odehrálo, se významem a dramatičnosti nemohlo srovnávat s tímto okamžikem.

Zatímco před jeho zraky probíhala tragédie, Langdon postávající vedle Vittorie na horním konci schodiště to vnímal s podivně odtažitým pocitem. Jako by tu všechno, veškeré to šílenství, probíhalo v jakési časové kompresi…

Camerlegno s vypáleným znamením… celý divý, aby svět spatřil… iluminátský diamant… s ďábelským duchem, který je v něm skrytý…

A k tomu hodiny odpočítávající posledních dvacet minut vatikánských dějin…

Drama však teprve začínalo.

Camerlegno, snad v jakémsi tranzu vyvolaném zraněním, byl jako posedlý démony a překypoval energií. Překotně cosi šeptal neviditelným duchům, obracel zraky k nebesům a se zdviženými pažemi vzýval Boha.

„Promluv!" volal k nebesům. „Slyším tě!"

Teď už to bylo Langdonovi jasné a hluboce zesmutněl.

I Vittoria zřejmě pochopila, co se stalo. Zbledla. „Je v šoku. Má halucinace. Domnívá se, že mluví s Bohem!"

Někdo by měl zakročit, pomyslel si Langdon při pohledu na trapný konec nešťastného camerlegna. Odvezte ho už do nemocnice!

O něco níž si Chinita Macriová už zřejmě na schodišti našla nejvhodnější místo a pilně natáčela. Záběry se okamžitě objevily na projekčních plochách na druhé straně náměstí, kde to vypadalo jako shluk kin pod širým nebem, která mají na programu jeden a týž krvák.

Celá scéna byla plná patosu. Camerlegno, v rozervané sutaně a s vypáleným znamením na prsou, vyhlížel jako zdeptaný borec, jemuž se jednou podařilo nad úklady zvítězit, aby se mu dostalo prozření. Stále volal k nebesům.

„Ti sento, Dio! Bože, slyším tě!"

Chartrand se pln děsu odvracel.

Na okamžik se celý dav nadobro odmlčel. Zdálo se, jako by v tu chvíli zmlkla celá planeta… všichni, kdo seděli před televizními obrazovkami… společně zadrželi dech…

Camerlegno stál na schodišti Svatopetrské baziliky před zraky celého světa. Podobal se téměř Kristu, polonahý a těžce raněný. Se vztaženými pažemi vzhlížel k nebi a volal: „Grazie, grazie, Dio! Děkuji, děkuji ti, Bože!"

Dav stále ještě zachovával mlčení.

„Grazie, Dio!" zvolal camerlegno znovu. Náhle se na jeho tváři objevil radostný úsměv, jako když paprsek slunce pronikne skrze bouřkový mrak. „Grazie, Dio!"

Děkuji ti, Bože? zíral Langdon s údivem.

Camerlegno nyní přímo zářil, jeho duševní rozpoložení se úplně změnilo. Pořád se díval k nebi a horlivě přikyvoval. Vykřikl: „A na té skále zbuduji církev svou!"

Langdon ten výrok sice znal, neměl však ponětí, proč jej camerlegno cituje právě nyní.

Teď se obrátil k davu a volal totéž, ještě jednou: „A na té skále zbuduji církev svou!" Zdvihl pak ruce k nebi a hlasitě se rozesmál: „Grazie, Dio! Grazie!" Bylo už jasné, že přišel o rozum.

Svět té scéně přihlížel jako fascinován.

Vyvrcholení však bylo jiné, než by byl kdokoli čekal.

S radostným výkřikem se camerlegno otočil a spěchal zpátky do chrámu svatého Petra.

Jedenáct hodin dvaačtyřicet minut. Langdon by nikdy neuvěřil, že se kdy něčeho podobného zúčastní, neřkuli poběží v čele tak posedlého zástupu, jaký vrazil do baziliky, aby zadržel nešťastného camerlegna. Byl ale nejblíže vchodu a jednal instinktivně.

Vždyť tam zahyne, napadlo ho, ale to už se hnal úprkem za ním, do temných hlubin chrámu. „Camerlegno! Stůjte!" Tma, na jejíž stěnu Langdon narazil, byla absolutní. Zřítelnice měl ještě stažené od záře, která panovala venku, a neviděl před sebe dál než na jeden dva metry. Musel se okamžitě zastavit. Kdesi ve tmě před sebou slyšel šustot camerlegnovy

sutany, jak se kněz slepě řítil do propasti.

Vittoria a gardisté dorazili vzápětí za ním. Svítili si baterkami, ale byly už téměř vybité a slabé, takže do zadní části baziliky světlo nedopadlo. V jejich mihotavé záři bylo možno zahlédnout pouze podlahu a nejbližší sloupy. Po camerlegnovi ani stopy.

„Camerlegno!“ zavolal Chartrand ustrašeně. „Počkejte! Signore!“

Nějaký ruch vzadu u vchodu přinutil všechny k ohlédnutí. Ve dveřích se objevila statná silueta Chinity Macriové, kolébavě vstupující s videokamerou na rameni. Rozsvícené červené světélko na kameře naznačovalo, že je v provozu. Glick běžel za ní s mikrofonem v ruce a vykřikoval, aby zpomalila.

Langdon těm dvěma nedůvěřoval. Tady nemají co dělat!

„Ven!“ zařval na ně Chartrand. „Tohle není nic pro vás!“

Macriová s Glickem však rázovali dál.

„Chinito!“ zavolal po chvilce Glick, přece jen zastrašený. „Tohle je sebevražda! Já tam nejdu!“

Macriová ho ignorovala. Stiskla na kameře nějaký spínač a všichni si rázem museli zaclonit oči, oslepeni prudkým světlem bodového reflektoru.

Langdon se reflexivně odvrátil. K čertu s tím! Když ale oči zase otevřel, vnitřek chrámu byl kolem dokola osvětlený alespoň na deset metrů.

V tom okamžiku se odkudsi z dálky ozval camerlegnův ozvěnou odrážený hlas: „A na té skále zbuduji církev svou!“

Macriová namířila objektiv tím směrem. V pozadí, kam světlo jejího reflektoru dosahovalo jen slabě, se v přítmí zavlnila černá látka. Silueta známé postavy běžela hlavní lodí baziliky.

Na krátký okamžik to zjevení přikovalo všechny na místě. Hned se však vzpamatovali. Chartrand předběhl Langdona a hnal se za camerlegnem. Langdon vyrazil hned za ním, následován gardisty a Vittorií.

Jako poslední postupovala Macriová, jejíž reflektor svítil všem na cestu a kamera přenášela průběh této pochmurné štvanice do světa. Glick neochotně a s klením poskakoval vedle ní a chrlil ze sebe vyděšený komentář.

Jak si poručík Chartrand kdysi ověřil, hlavní loď Svatopetrské baziliky je o něco delší než fotbalové hřiště. Dnes večer však měl dojem, že její délka je dvojnásobná. Běžel za camerlegnem, ale nebylo mu jasné, kterým směrem má ten člověk namířeno. Byl evidentně v šoku vyvolaném zraněním a celým tím masakrem, který v papežské pracovně zažil.

Kdesi vpředu, kam už světlo reflektoru BBC nedosáhlo, se znovu ozval radostný camerlegnův hlas: „A na té skále zbuduji církev svou!“

Chartrand věděl, že jde o citát z Písma: Evangelium svatého Matouše 16:18, pokud si vzpomíná správně. Na té skále zbuduji církev svou. Stěží bylo možné představit si nevhodnější slova - církev čekala za chvíli neodvratná katastrofa. Camerlegno se nepochybně zbláznil.

Nebo ne?

Na jeden prchavý okamžik Chartrand v duchu zaváhal. Různá svatá vidění a Boží poselství považoval vždy za zbožný sebeklam, za výplody exaltované mysli, která slyší a vidí to, co slyšet a vidět touží. Bůh přece do lidských věcí nezasahuje tak přímo!

Avšak v následujícím okamžiku jako kdyby na něj sestoupil sám Duch svatý a přesvědčil Chartranda o své moci. Měl vidění.

Nějakých patnáct dvacet metrů před ním, uprostřed hlavní lodi se zjevil přízrak - zářivé průsvitné zjevení. Podobalo se do půl těla svlečenému camerlegnovi, bylo však průhledné a vydávalo slabé světlo. Chartrand se prudce zarazil a hruď se mu sevřela. Camerlegno hoří! Zdálo se, že tělo nyní září ještě jasněji. Potom začalo klesat… hlouběji a hlouběji, až jako by nějakým kouzlem zmizelo v temné podlaze.

Také Langdon ten fantom uviděl. I on si na moment pomyslel, že snad má nějaké tajemné vidění. Když však předběhl Chartranda, který stál jako omráčený, a dorazil k místu, kde komoří zmizel, uvědomil si, co se stalo. Camerlegno se ocitl u Palliového výklenku - podzemní komory ozářené devětadevadesáti olejovými lampami. Jejich světlo přicházelo zespoda, takže jeho postava v něm vypadala jako duch. A když pak camerlegno sestupoval po schodech dolů, zdálo se, jako kdyby se ztrácel v podlaze.

Langdon se celý udýchaný zastavil na kraji prohlubně a díval se dolů. Spatřil camerlegna, jak spěchá přes mramorem vykládanou komoru ke skleněným dveřím do místnosti, v níž je uložena proslulá zlatá truhla.

Co to dělá? Přece si nemůže myslet, že v té truhle - Camerlegno však už vrazil do dveří a běžel dovnitř. Zlaté truhly si však kupodivu ani nevšiml, proběhl kolem a pár kroků za ní klesl na kolena. Pokoušel se zdvihnout železnou mříž zapuštěnou v podlaze.

Langdon na to zíral naprosto vyděšený, protože teprve teď si uvědomil, kam má camerlegno namířeno. Proboha, jen to ne! Seběhl po schůdkách dolů. „Otče! To nesmíte!“ volal.

Rozrazil prosklené dveře a spěchal ke camerlegnovi, kterému se právě podařilo mříž upevněnou na pantech nazdvihnout a překlopit. S ohlušující ranou dopadla na podlahu a pod ní se ukázala úzká šachta se strmými schůdky ztrácejícími se v temnotě. V okamžiku, kdy se camerlegno užuž chystal sestoupit po schodech dolů, popadl ho Langdon za nahé rameno a zadržel. Kůži měl kluzkou potem, Langdon však nepovolil.

Camerlegno se otočil, očividně vyděšený. „Co to děláte?!“

Langdon užasl, když se jejich zraky setkaly. Camerlegno už neměl lesklé oči blouznícího člověka. Teď se dívaly bystře a zářily pevným odhodláním. Jen pohled na znamení vypálené na jeho hrudi byl děsivý.

„Otče,“ oslovil ho Langdon co nejlaskavěji, „tam nemůžete. Musíme odtud odejít.“

„Můj synu,“ odpověděl camerlegno hlasem, který zněl překvapivě střízlivě, „právě jsem dostal zprávu. Vím -!“

„Camerlegno!“ Ostatní v čele s Chartrandem už také dorazili a chvátali dolů po schodech do místnosti, kterou teď osvětloval reflektor Macriové.

Jakmile Chartrand spatřil zdvižený poklop v podlaze, zapotácel se úděsem. Pokřižoval se a vrhl k Langdonovi pohled plný vděčnosti za to, že camerlegna zadržel. Langdon pochopil; natolik vatikánský komplex z četby znal, aby věděl, co se nalézá pod poklopem. Šlo o nejposvátnější místo veškerého křesťanstva. Terra santa. Svatá půda. Někteří to nazývali necropolis, pro ostatní to byly prostě katakomby. Podle toho, co říkalo několik málo kněží, kterým se během řady let dostalo příležitosti tato místa navštívit, šlo o temný labyrint podzemních krypt, v niž se mohl návštěvník navždy ztratit, jestliže neznal cestu. Určitě to nebylo místo, kde by se jim chtělo camerlegna hledat.

„Signore," prosil jej Chartrand, „jste nyní v šoku. Musíme odtud odejít. Tam dolů nemůžete, to by byla sebevražda."

Camerlegno náhle vypadal stoicky klidný. Položil Chartrandovi ruku kolem ramen. „Děkuji vám. Ani nevíte, jak jsem vám vděčen za pozornost a za pomoc. Ujišťuji vás, že vás plně chápu. Dostalo se mi však jistého zjevení. Už vím, kde je antihmota."

Všichni na něho ohromeně zírali.

Camerlegno se k nim obrátil. „Na této skále zbuduji církev svou. Tak zní poselství. Jeho význam je jasný."

Langdon stále ještě nedokázal přijmout camerlegnovo přesvědčení, že mluvil přímo s Bohem, a ještě méně to, že Boží vzkaz rozluštil. Na té skále zbuduji církev svou? Těmito slovy Ježíš ustanovil Petra prvním z apoštolů. S čím mají ta slova co společného?

Macriová se přiblížila, aby pořídila detailní záběr. Glick mlčel jako omráčený.

Camerlegno začal nyní spěšně vysvětlovat: „Illuminláti umístili svůj ničivý nástroj k úhelnému kameni církve. K základům." Ukázal dolů ze schodů. „K samotné skále, na níž byl tento chrám vybudován. A já vím, kde tu skálu hledat."

Teď už si byl Langdon jistý, že nastala chvíle, aby camerlegna přemohli a násilím dopravili pryč odtud. Přestože vypadal docela normálně, mluvil z cesty. Skála? Úhelný kámen základů? Vždyť ty schody k základům chrámu ani nevedou - vedou do nekropole!

„Otče, ten Ježíšův výrok je metafora! Nemá na mysli skutečnou skálu! Tam dole žádná není."

Camerlegno podivně zesmutněl. „Je tam skála, milý synu." Ukázal do jámy. „Pietro ě lapietra. Petr je skála."

Langdon ustrnul. Náhle mu bylo všechno jasné.

Z té absolutní prostoty ho až zamrazilo. Jak tak stál spolu s ostatními tady nad schody do podzemí, uvědomil si, že pod podlahou chrámu je - skutečně pohřbena skála.

Pietro ě lapietra. Petr je skála.

Petrova víra v Boha byla tak pevná, že ho Ježíš nazýval „skálou" - neochvějným žákem, na jehož ramenou vybuduje svou církev. Jak si Langdon uvědomil, přesně na tomto místě - na Vatikánském pahorku - byl Petr ukřižován a pohřben. Nad jeho hrobem postavili prvotní křesťané malý svatostánek. Jak se křesťanství rozšiřovalo, kostelík se zvětšoval, na témže místě se nad starým postavil nový, až nakonec ten řetěz vyvrcholil dnešní kolosální bazilikou. Celá katolická církev je tak doslova vybudována na svatém Petru. Na skále.

„Antihmota je na hrobě svatého Petra," prohlásil camerlegno krystalicky jasným hlasem.

Přes zdánlivě nadpřirozený zdroj této informace Langdon vnímal její přísně logický obsah. Umístění antihmoty na hrobě svatého Petra se nyní jevilo jako bolestně samozřejmé. Uložení antihmoty v samém jádru křesťanství - v doslovném i obrazném smyslu - bylo aktem, jímž dávali illuminláti najevo svůj vzdor. Byl to symbol jejich konečné infiltrace. Proniknutí do srdce křesťanstva.

„A je-li vám všem zapotřebí nějakého světského důkazu," dodal camerlegno očividně už netrpělivý, „tak vám říkám, že jsem tento poklop nalezl nezamčený." Ukázal na otevřený otvor v podlaze. „Nikdy nebývá neuzamčen. Někdo tu byl - nedávno."

Všichni se zadívali na otevřený vchod do hlubiny.

Hned nato se camerlegno s nečekanou hbitostí otočil, popadl jednu olejovou lampu a spěchal do podzemí.

Kamenné schůdky klesaly velmi příkře pod zem. Já tam snad zahynu, pomyslela si Vittoria, chytajíc se zábradlí, když následovala ostatní a sestupovala po úzkém schodišti dolů. Langdon se sice chystal camerlegnovi v sestupu zabránit, ale Chartrand ho zadržel. Mladý důstojník byl nyní zřejmě přesvědčen, že camerlegno ví, co dělá.

Po krátkém zápolení se Langdon Chartrandovi vykroutil a rozběhl se za ním a za camerlegnem. Vittoria se instinktivně rychle připojila.

Nyní tedy spěchala rovnou dolů po strmých schodech, kde každý chybný krok mohl znamenat smrtelný pád. Hluboko pod nimi blikalo zlatavé světlo camerlegnovy olejové lampičky. Za sebou slyšela zpravodajský pár z BBC, který se snažil udržet krok. Lampa na videokameře vrhala přes Vittoriinu hlavu dlouhý deformovaný stín až dolů a svítila na Chartranda s Langdonem. Vittoria stěží snášela pomyšlení, že je při tomto šíleném honu sleduje celý svět. Přestaňte s tím prokletým filmováním! Potom si ale uvědomila, že jedině díky lampě na kameře vidí všichni na cestu.

Jak ta bizarní honba pokračovala, Vittoria byla jako na trní. Co vlastně chce camerlegno tam dole pořídit? I kdyby tam antihmotu opravdu našel? Vždyť už nemají žádný čas!

Sama se tomu divila, ale její intuice jí protentokrát říkala, že camerlegno má nejspíš pravdu. Umístění antihmoty tři patra pod zem se jevilo jako velmi šlechetná a ohleduplná volba. V hlubokém podzemí - víceméně jako ve zkušební laboratoři - by mohla být zničující síla antihmoty částečně omezená. Nedojde k výšlehu ohně a k rozmetání střepin, které by mohly zasáhnout diváky - pouze k jakémusi biblickému otevření hlubin, při němž se monumentální bazilika propadne do jícnu země.

Lze to chápat jako projev jisté ohleduplnosti z Kohlerovy strany? Chtěl snad ušetřit lidské životy? Vittoria se pořád ještě nemohla vyznat v tom, co bylo důvodem jeho činů. Chápala by jeho nenávist k náboženství… ale že by byl schopen tak odporného spiknutí, to jí u něho nějak nesedělo. Byla jeho nenávist vskutku tak silná? Aby chtěl zničit Vatikán? Aby si najímal vraha? Aby dal zavraždit jejího otce, papeže a čtyři kardinály? Připadalo jí to nemyslitelné. A

jak se Kohlerovi mohlo podařit dát dohromady to zrádné spiknutí uvnitř Vatikánu? Rocher byl Kohlerův místní komplic, to bylo Vittorii jasné. Rocher byl iluminát. Kapitán Rocher měl bezpochyby ve Vatikánu klíče od všeho - od papežových místností, od passetta, od nekropole, od hrobu svatého Petra a všechny další. To on mohl antihmotu uložit na Petrův hrob - na místo, kam téměř nikdo nemá přístup - a potom poručit příslušníkům Švýcarské gardy, aby neztráceli čas hledáním v prostorách, kam se běžně nechodí. Rocher věděl, že kanystr nikdo nenajde.

Avšak Rocher nepočítal s poselstvím, kterého se camerlegnovi dostalo shůry.

Poselství. Vittoria se stále ještě zdráhala uvěřit v něco takového. Cožpak Bůh s camerlegnem skutečně mluvil? Instinkt Vittorii říkal, že ne, ale ona sama přitom pracovala ve speciálním oboru fyziky, zabývajícím se vzájemným propojením jevů. Dennodenně byla svědkem zázračných spojení na dálku - ze dvou vajec mořské želvy, která se po snesení od sebe oddělí a umístí v laboratořích vzdálených od sebe tisíce kilometrů, se mláďata začnou klubat ve stejném okamžiku; myriády medúz pulzují přesně ve stejném rytmu, jako kdyby šlo o jediný organismus. Všude probíhají neviditelné komunikační vazby, uvědomovala si.

Ale i mezi Bohem a člověkem?

Vittoria litovala, že už tu není její otec, aby jí vštípil svou vlastní víru. Kdysi jí komunikaci mezi Bohem a lidmi vysvětloval zcela vědeckým způsobem a snažil se ji přesvědčit. Pamatovala si ještě na den, kdy viděla, jak se modlí, a ptala se ho: „Tati, proč se namáháš s modlením? Bůh ti stejně nemůže odpovědět."

Leonardo Vetra přerušil své rozjímání a s otcovským úsměvem jí odpověděl: „Má milá skeptická dcero, ty tedy nevěříš, že Bůh k člověku hovoří? Dovol, abych ti to vysvětlil tvým jazykem." Sebral z police model lidského mozku a položil jej před ni. „Jak asi, Vittorie, víš, lidské bytosti obvykle využívají jen velmi malé procento své mentální kapacity. Jestliže se však dostanou do emociálně vypjaté situace - například při zranění, zažívají-li extrémní radost nebo strach, či v hluboké meditaci - jejich neurony jim náhle začnou zapalovat jako zblázněné, a výsledkem je podstatné zvýšení mentální bystrosti."

„No a co má být?" namítla Vittoria. „To, že myslíš bystřeji, ještě neznamená, že mluvíš s Bohem."

„Aha!" zvolal Vetra. „Jenomže v těch okamžicích zvýšené myšlenkové jasnosti se často naleznou pozoruhodná řešení zdánlivě neřešitelných problémů. Guruové tomu říkají vyšší vědomí. Biologové hovoří o změněných stavech. Psychologové o zvýšené vnímavosti." Zarazil se. „A křesťané o vyslyšení modlitby." Se širokým úsměvem dodal: „Boží vnuknutí někdy neznamená nic jiného, než že tvůj mozek prostě rozpozná to, co tvoje srdce už ví."

Když nyní sestupovala do temné hloubky, Vittoria cítila, že její otec měl možná pravdu. Bylo tak těžké uvěřit tomu, že zranění uvedlo camerlegnovu mysl do stavu, v němž si prostě „uvědomil", kde se antihmota nachází?

Každý z nás je Bůh, pravil Buddha. Kazdy z nás zná všechno. Stačí otevřít mysl tak, aby zaslechla svou vlastní moudrost.

Sestupujíc stále hlouběji pod zem Vittoria náhle pocítila záblesk oné myšlenkové jasnosti, kdy se jí mysl jakoby otevřela… a to, co už vlastně věděla, se vynořilo na povrch. Nyní už neměla o camerlegnových záměrech sebemenší pochybnosti. To uvědomění v ní však zároveň vyvolalo strach, jaký snad ještě nikdy nezažila.

„Camerlegno, ne!" rozkřikla se do hlubiny. „Vy to nechápete!" Představila si tisíce lidí shromážděné u bran Vatikánu a ztuhla v ní krev. „Jestli tu antihmotu vynesete na povrch - všichni zahynou!"

Langdon teď skákal přes tři schody, aby byl co nejdřív dole. Schodištní šachta sice byla úzká, ale přesto žádnou klaustrofobií netrpěl. Strach, který jej zprvu tak ochromoval, nyní vystřídala obava daleko vážnější.

„Camerlegno!" vykřikl, když se přiblížil k místu osvětlovaného jeho lampičkou. „Musíte tu antihmotu nechat tam, kde je! Nic jiného se dělat nedá!"

Už když to Langdon volal, uvědomoval si, že tomu sám věří. Nejenže přijal jako fakt camerlegnovo božské vnuknutí o tom, kde se antihmota nachází, ale přimlouval se tu za zničení Svatopetrské baziliky, jednoho z největších pokladů světové architektury a výtvarného umění.

Ale vzhledem ke všem těm lidem venku, není jiné cesty.

Bylo jakousi krutou ironií, že jediná cesta, jak lidi shromážděné na náměstí zachránit, spočívala ve zničení samotného chrámu. Langdon si uměl představit, jak se illumináti asi kochají touto symbolikou.

Vzduch vanoucí z podzemí byl chladný a zatuchlý. Tam někde dole se nacházela posvátná nekropole, místo, kde je pohřben svatý Petr a spousta dalších prvotních křesťanů. Langdonovi běhal mráz po zádech, ale doufal, že akce, které se právě účastní, nebude sebevražedná.

Podle světla lampičky Langdon poznal, že se camerlegno zastavil, a spěchal k němu.

Ze stínů se náhle vynořil konec schodiště uzavřeného železnými dveřmi ozdobenými třemi tepanými lebkami. Camerlegno se do nich právě opřel, aby je otevřel, ale Langdon k němu přiskočil a přitáhl dveře zase zpátky, aby nemohl jít dál. Za nimi už se po schodech hrnuli ostatní, bledí jako strašidla v záři reflektoru BBC - zejména Glick, který ztrácel barvu s každým dalším schodem.

Chartrand popadl Langdona. „Nechte camerlegna, ať jde dál!"

„Ne!" zasáhla Vittoria shora, sotva popadajíc dech. „Musíme všechny okamžitě evakuovat! Antihmotu odtud nesmíte odnést! Jestli ji vynesete nahoru, tak všichni ti lidi zahynou!"

Camerlegno se ozval nepřirozeně klidným hlasem. „Vy všichni… my všichni musíme důvěřovat. Času už je málo."

„Vy tomu nerozumíte," vysvětlovala Vittoria. „Výbuch nahoře na úrovni terénu bude mít mnohem horší následky než exploze tady dole pod zemí!"

Camerlegno na ní utkvěl svýma zelenýma očima, jejichž pohled se zdál docela příčetný. „Cožpak tu někdo mluví o výbuchu na náměstí?"

Vittoria se na něho tázavě podívala. „Vy to tu chcete nechat?"

Camerlegnova sebejistota působila až hypnoticky. „Dnes večer už k žádné smrti nedojde."

„Ano, otče, ale -“

„Prosím vás… aspoň trochu věřte.“ Všichni zmlkli. „Nikoho z vás neprosím, aby šel se mnou. Kdo chce, může odejít. Jediné, o co vás prosím, je, abyste se nevměšovali do Jeho záměrů. Nechte mě udělat to, k čemu jsem byl povolán.“ Rozhlédl se pevným pohledem. „Je na mně, abych zachránil tento chrám. A já to dokážu. Za to ručím svým životem.“

Ticho, které zavládlo, se podobalo ohlušujícímu rachotu hromu.

Jedenáct padesát jedna. Nekropole znamená doslova Město mrtvých.

Nic z toho, co si kdy Robert Langdon o tomto místě přečetl, nebylo náležitou přípravou na pohled, který se mu zde naskytl. Rozsáhlá podzemní dutina byla vyplněná spoustou chátrajících mauzoleí stojících jako drobné domky na jeskynním pozemku. Nikde ani stopa života. Bizarní šachovnice úzkých uliček, které se proplétaly mezi rozpadajícími se památníky, postavenými většinou z cihel s mramorovým obložením. Mezi nimi stály nesčetné sloupy z nevybrané půdy, podpírající nízký hliněný strop visící nad touto vesnicí stínů.

Město mrtvých, napadlo Langdona, v jehož pocitech se střetávaly akademická zvědavost a pudový strach. Spolu s ostatními zapadl do labyrintu chodeb. Udělal jsem chybu?

Chartrand byl první, kdo podlehl camerlegnovu charismatu, otevřel dveře a prohlásil, že mu důvěřuje. Pokud jde o Glicka a Macriovou, na camerlegnův náznak se velkomyslně uvolili dát pro další hledání k dispozici svoje světlo, i když o nezištnosti jejich motivace se dalo s úspěchem pochybovat, zvlášť s přihlédnutím k tomu, s jak fantastickým úspěchem mohou počítat v případě, že se odtud vrátí živí. Vittoria jevila nejméně chuti ze všech, a Langdon jí v očích viděl ostražitost svědčící možná o ženské intuici.

Teď už je ale stejně pozdě, řekl si a spolu s Vittorií spěchal za ostatními. Už jsme v tom namočení až po krk.

Vittoria mlčela, ale Langdon věděl, že si myslí totéž. Jestli se camerlegno mýlí, tak těch devět minut k záchraně Vatikánu určitě nepostačí.

Chvátali kolem různých památníků a Langdona začaly bolet nohy; v tu chvíli si ke svému překvapení všiml, že vlastně celou tu dobu jdou stále do kopce. Když se mu konečně rozbřesklo, proč tomu tak je, až ho zamrazilo. Reliéf celého terénu pod jeho nohama pocházel totiž ještě z Kristových dob. Stoupal do vrchu, který byl původním Vatikánským pahorkem! Langdon věděl, že podle vatikánských učenců se hrob svatého Petra nachází u vrcholu Vatikánského pahorku, a vždycky se divil, jak to mohou vědět. Nyní to pochopil. Ten prokletý pahorek je tam totiž ještě dnes!

Měl pocit, jako by listoval stránkami dějin. Tam někde před nimi je hrob svatého Petra - vrcholná křesťanská relikvie. Bylo těžké si představit, že nad jeho hrobem byla původně jen skromná svatyňka a nic víc. Jak Petrův význam vzrůstal, stavěly se nad ní stále další a větší, a ta dnešní se od paty až po nejvyšší bod kupole tyčí do výšky skoro sto padesáti metrů, přičemž vrchol je přesně nad původním hrobem.

Pokračovali stále stoupající cestou spletí chodeb. Langdon se podíval na hodinky. Osm minut. Uvažoval, nepřidají-li se natrvalo k těm, kteří tady už odpočívají.

„Pozor!“ vykřikl náhle Glick zezadu. „Hadí díry!“

Langdon to zahlédl včas. Cesta před nimi byla provrtaná řadou drobných děr. Prostě je přeskočil.

Vittoria udělala totéž, ale vyhnula se jim jen taktak a neměla při tom zrovna příjemný pocit. „Hadí díry?“

„Spíš potravní díry,“ opravil to Langdon, „dejte na mě.“ Jak si právě uvědomil, šlo o trubice na přívod potravy. Prvotní křesťané totiž věřili ve vzkříšení v plné tělesné podobě, a proto navrtávali do země pod podlahou kostela díry, kterými do podzemních hrobek vlévali zesnulým jako potravu mléko a med.

Camerlegno se cítil slabý.

Spěchal vpřed, čerpaje sílu z vědomí povinnosti vůči Bohu i člověku. Trpěl nesmírně. Duše může působit mnohem větší bolest než tělo. Byl však unavený a věděl, že mu už mnoho času nezbývá.

„Zachráním tvou církev, Otče. To přísahám.“ Přestože měl za sebou reflektor BBC, za který byl vděčný, svou olejovou lampičku třímal dál. Jsem maják v temnotách. Jsem světlo. V běhu se lampa hodně kymácela a camerlegno se obával, že se olej vylije a začne na něm hořet. Spáleného masa už si toho večera užil dost.

Když se blížil k vrcholu pahorku, byl už promočený potem a sotva popadal dech. Jakmile se však dostal až nahoru, cítil se zase jako znovuzrozený. Dopotácel se na plošinku, na níž stál předtím už mnohokrát. Cesta nekropolí zde náhle skončila před hliněnou zdí. Na drobné tabulce byl nápis: Mausoleum S.

La tomba di San Pietro. Hrob svatého Petra.

Ve zdi před ním byl ve výši pasu otvor. Žádná pozlacená deska. Žádné fanfáry. Nic než pouhá díra ve zdi, za níž se nacházela malá jeskyňka a nuzný, zchátralý sarkofág. Camerlegno s unaveným úsměvem hleděl do otvoru. Slyšel, jak ho ostatní dohánějí. Odložil olejovou lampičku a poklekl k modlitbě.

Děkuji ti, Bože. Už to mám skoro za sebou.

Nahoře na Svatopetrském náměstí Mortati obklopený ostatními udivenými kardinály sledoval na projekčních plochách médií přenos dramatu, které se právě odehrávalo dole v podzemí. Byl zcela bezradný, čemu má vlastně věřit. Vidí i celý ostatní svět to, nač právě hledí on? Promlouval ke camerlegnovi skutečně Bůh? Má skutečně co nevidět dojít k objevení antihmoty na hrobě -“

„Áá!“ Davy vydechly překvapením.

„Tamhle!“ Každý náhle ukazoval na obrazovku. „Zázrak!“

Díval se i Mortati. Kamera se sice trochu chvěla, ale obraz byl jasný. Naskytl se mu nezapomenutelný pohled.

Na záběru bylo zezadu vidět camerlegna klečícího v modlitbě na hliněné podlaze. Před ním zel ve zdi hrubě opracovaný otvor. Ve výklenku ležela mezi hromadou kamení rakev z pálené hlíny. Mortati ji sice viděl jen jednou v životě, ale ani v nejmenším nepochyboval o tom, co obsahuje.

San Pietro.

Mortati nebyl tak naivní, aby si myslel, že výkřiky radosti a údivu, které se najednou ozývaly z davu, naznačují, jak jsou lidé uchvácení pohledem na jednu z nejposvátnějších křestanských relikvií. To, co lidi přimělo, že spontánně klekali k modlitbě a díkuvzdání, nebyl hrob svatého Petra, nýbrž to, co leželo na něm.

Kanystr s antihmotou. Spočíval tam, kde byl celou dobu skrytý v temnotách nekropole. Hladký. Neoblomný. Smrtící. Camerlegnovo vnuknutí se ukázalo pravdivé.

Mortati ohromeně zíral na průhledný válec. Uvnitř se vznášela kulička jakési tekutiny. Po stěnách výklenku blikalo červené světlo, jak elektroluminiscenční dioda odpočítávala posledních pět minut jeho existence.

Na rakvi, kousíček od antihmoty, ležela také monitorovací kamera Švýcarské gardy - byla namířená na kanystr a bez přestání to všechno snímala.

Mortati se pokřižoval; byl si jistý, že nic hroznějšího dosud nespatřil. Hned poté si ovšem uvědomil, že záhy bude hůř.

Camerlegno náhle vstal. Uchopil kanystr a obrátil se k ostatním. Ve tváři se mu zračilo naprosté soustředění. Protlačil se mezi nimi a rozběhl se dolů stejnou cestou, jakou sem přišel.

Kamera zachytila Vittorii Vetrovou, strnulou hrůzou. „Kam s tím jdete?! Camerlegno! Vždyť jste říkal -“

„Důvěřujte!“ vykřikl jen a běžel pryč.

Vittoria se obrátila k Langdonovi. „Co teď?“

Robert Langdon se pokusil camerlegna zadržet, ale Chartrand proti tomu zakročil; stále ještě mu plně důvěřoval.

Záběry přenášené kamerou BBC nyní vypadaly, jako kdyby byly natáčené na horské dráze - samé zatáčky a houpání. Občas to prostřídal nehybný obraz svědčící o zmatku a strachu, jaký celou skupinu na úprku k východu z nekropole zachvátil.

Nahoře na náměstí Mortati ustrašeně vydechl: „Cožpak to nese sem? „

Po celém světě bylo na televizních obrazovkách vidět camerlegna, jak s antihmotou pádí vzhůru z nekropole. „Dnes večer už nikdo nezemře!“

Camerlegno se však mýlil.

Ze vrat Svatopetrské baziliky vyběhl v 11.56, přesně čtyři minuty před půlnocí. Zapotácel se oslepený reflektory světových médií, kanystr s antihmotou třímaje před sebou jako nějakou úlitbu bohům. Z projekčních ploch trčících nad mikrobusy všech zpravodajských štábů na něj ze všech stran hleděla jeho vlastní postava v nadživotní velikosti, do půl těla nahá, poraněná a s planoucím zrakem. Hluk davu shromážděného na náměstí se nepodobal ničemu, co camerlegno kdy zažil; byla to směsice výkřiků, nářku, zpěvu, modliteb - podivná kombinace vzývání a děsu.

Ale zbav nás od zlého, zašeptal.

Úprk z nekropole jej zcela vyčerpal. Každou chvíli se mohl zhroutit. Robert Langdon a Vittoria Vetrová se ho snažili zadržet, hodit kanystr zpátky do podzemní skrýše a hnát se pryč, aby se zachránili. Pošetilí blázni!

Camerlegno si nyní s děsivou jasností uvědomil, že nikdy jindy by tento závod nemohl vyhrát. Dnes večer však Bůh opět stál při něm. Roberta Langdona, který už ho téměř předbíhal, však zadržel Chartrand, který mu jako vždy důvěřoval a byl poslušný jeho nabádání k víře. Ti dva reportéři byli z toho všeho ještě příliš otřesení, a kromě toho jim v běhu překážely jejich přístroje.

Nevyzpytatelné jsou cesty Páně.

Teď už camerlegno za sebou slyšel, jak se ostatní blíží - a viděl je také na projekčních plochách. Zmobilizoval poslední zbytek fyzických sil a zdvihl kanystr s antihmotou vysoko nad hlavu. Potom hrdě vystavil nahá ramena, na znamení pohrdání iluminátským znamením vypáleným na hrudi, a spěchal dolů ze schodů na náměstí.

Zbývalo ještě jedno, poslední jednání.

Bůh tě provázej, řekl si. Bůh tě provázej.

Čtyři minuty.

Langdonovi trvalo dlouho, než se rozkoukal, jakmile vyběhl z baziliky. Nesčetná světla reflektorů zpravodajských štábů ho píchala do sítnice. S obtížemi zahlédl přímo před sebou matnou postavu camerlegna ženoucího se po schodišti dolů. V záři reflektorů vypadal na okamžik jako nebeská bytost, cosi jako moderní vydání božstva. Sutana kolem jeho pasu připomínala rubáš. Tělo bylo plné jizev a ran zasazených rukou nepřátel, avšak stále odolávalo. Vzpřímený běžel dál vstříc masám, drže v rukou smrtící zbraň a zapřísahaje svět, aby zůstal věrný víře.

Langdon pádil ze schodů za ním. Co to dělá? Vzdyť je všechny zabije!

„Satanovo dílo,“ volal camerlegno, „nemá co dělat v Božím Domě!“ Hnal se nyní přímo k vyděšenému davu.

„Otče!“ křičel za ním Langdon. Jděte odtud!“

„Pohleďte k nebesům! Zapomínáte vzhlížet k nebesům!“

V okamžiku, kdy si Langdon uvědomil, kterým směrem camerlegno běží, se mu náhle rozjasnilo. V tom moři světel je sice nemohl rozeznat, ale věděl, že je tady - přímo nad hlavou.

Italské nebe poseté hvězdami. Úniková cesta.

Helikoptéra, o kterou camerlegno požádal, aby ho dopravila do nemocnice, už zde stála připravená, pilot seděl v kabině a rotor se naprázdno otáčel. Jakmile zahlédl camerlegna běžet k vrtulníku, zmocnila se Langdona nesmírná radost a úleva.

Hlavou se mu divoce hnal příval myšlenek…

Nejprve mu přišly na mysl rozlehlé prostory Středozemního moře. Jak je to k němu daleko? Deset kilometrů? Patnáct? Věděl, že k pobřeží u Fiumicina je to odtud vlakem jen deset minut. Helikoptérou, která urazí za hodinu aspoň tři sta kilometrů, a bez zastávek. Kdyby se jim podařilo zavézt kanystr dostatečně daleko na moře a tam ho svrhnout… Jak tak

běžel, jako kdyby se vznášel, napadaly ho ještě jiné možnosti. La Cava Romana! Mramorové lomy, asi pět kilometrů severně od města. Jak jsou asi velké? Tři čtverečné kilometry? V tuto dobu jsou určitě opuštěné! Kdyby se kanystr shodil tam…

„Všichni zpátky!“ zvolal camerlegno. Stále běžel, ale cítil, jak ho bolí na prsou. „Vraťte se! Okamžitě!“

Příslušníci Švýcarské gardy, střežící vrtulník, stáli celí zkoprnělí, když se k nim camerlegno přiblížil.

„Pryč!“ vykřikl na ně kněz.

Vojáci ustoupili.

Před užaslými zraky celého světa camerlegno oběhl vrtulník až k pilotovým dveřím a otevřel je. „Ven, synu! Honem!“

Pilot vyskočil.

Camerlegno se podíval dovnitř na jeho sedadlo, a rázem mu bylo jasné, že vzhledem ke svému naprostému vyčerpání bude potřebovat obě ruce, aby se tam nahoru vytáhl. Obrátil se k pilotovi, který stál za ním a celý se třásl, a vložil mu kanystr do rukou. „Podržte to, a až budu uvnitř, tak mi to podejte.“

Když se drápal nahoru, slyšel Roberta Langdona, který se hnal k vrtulníku, jak něco volá. Teď už chápete, pomyslel si camerlegno. Teď už věříte.

Usadil se v kabině, zkušenými pohyby sáhl na pár páček, a potom se vyklonil z okna pro kanystr.

Voják, kterému jej prve svěřil, však tu stál s prázdnýma rukama. „On mi to vzal!“ volal zmateně. „Sebral mi to!“

„Kdo?“ křičel camerlegno a srdce se mu sevřelo.

„Tamhleten!“

Robert Langdon žasl, jak je kanystr těžký. Běžel na druhou stranu vrtulníku a skočil tam do zadní části kabiny, kde před pár hodinami seděl s Vittorií. Nechal dveře otevřené a připoutal se. Potom křikl na camerlegna na pilotním sedadle: „Nahoru, otče!“

Camerlegno se po něm ohlédl, ve tváři bílý strachy. „Co to provádíte?“

„Pilotujte, já to vyhodím!“ zařval Langdon. „Není čas! Tak už leťte!“

Zdálo se, že camerlegno není schopen pohybu; reflektory zpravodajských štábů, které na něho svítily sklem kabiny prohlubovaly vrásky v jeho tváři. „Já to zvládnu sám. Ode mě se očekává, že to udělám sám,“ šeptal.

Langdon ho neposlouchal. „Leťte!“ zaslechl vlastní výkřik. Honem! Já vám chci pomoct! Podíval se pod sebe na kanystr a dech se v něm zarazil, když to uviděl. „Tři minuty! Otče! Tři!“

To číslo jako by camerlegna probudilo. Naprosto klidný se bez váhání otočil k řízení. Vrtulník se s ohlušujícím řevem vznesl.

V oblaku rozvířeného prachu ještě Langdon zahlédl Vittorii ženoucí se k helikoptéře. Jejich zraky se na okamžik setkaly - a potom klesla k zemi jako podťatá.

Řev motorů a vichr, který fičel otevřenými dveřmi vrtulníku, zaútočily na Langdonovy smysly plnou silou. Měl co dělat, aby nedostal závrať, když camerlegno jejich kolmé stoupání ještě prudce zrychlil. Zář světel na Svatopetrském náměstí pod nimi slábla, až se scvrkla na drobný zářící ovál v moři světel celého města.

Kanystr s antihmotou sotva udržel v rukou, jak byl těžký. Svíral ho pevně dlaněmi kluzkými potem a krví. V kanystru se volně vznášela kulička antihmoty, červeně blýskající ve světle diody odpočítávající čas.

„Dvě minuty!“ vykřikl Langdon, který přemítal, kam vlastně hodlá camerlegno kanystr shodit.

Světla velkoměsta pod nimi se šířila všemi směry, na západě však už bylo možné zahlédnout třpytící se obrysy pobřeží Středozemního moře - ostrou světélkující hranici, za níž se rozkládala nekonečná temná prázdnota. K moři se to nyní zdálo dál, než si Langdon představoval. Navíc koncentrace světel podél pobřeží varovně naznačovala, že i výbuch daleko nad mořem může mít zničující účinek. A to nebral v úvahu následky příbojové vlny, která by v síle desítek kilotun zasáhla pobřeží.

Když se Langdon otočil a hleděl oknem pilotní kabiny rovnou dopředu, trochu se mu ulevilo. Přímo před nimi se na obzoru ve tmě rýsovaly zvlněné siluety pahorků kolem Říma. Jejich svahy byly poseté světly vil římské smetánky, ale o jeden dva kilometry dál k severu už byly kopce utopené ve tmě. Tam už nezářilo ani jediné světélko. Rozsáhlá kapsa tmy. Nic.

Lomy! rozpomněl se Langdon. La Cava Romana!

Upřeně sledoval ten pustý kus země a s uspokojením konstatoval, že se zdá dost veliký. Zdál se také už poměrně blízko. Mnohem blíž než moře. Zmocňovalo se ho stále silnější vzrušení. Camerlegno má zřejmě v úmyslu shodit ten kanystr právě tam! Vrtulník míří přímo tím směrem. Lomy! Když ale motory zaburácely ještě silněji, Langdon si s úžasem uvědomil, že lomy se nijak neblíží. Plný neklidu vrhl pohled bočními dveřmi, aby si ověřil polohu, ale to, co spatřil, ho naplnilo hrůzou. Rovnou pod nimi zářila světla zpravodajských štábů na Svatopetrském náměstí.

Ještě jsme nad Vatikánem!

„Camerlegno!“ vyrazil Langdon z hrdla sevřeného strachem. „Leťte dál! Už jsme dost vysoko! Přece nemůžeme ten kanystr shodit zpátky na Vatikán!“

Camerlegno neodpovídal. Zdálo se, že je plně soustředěn na řízení.

„Nezbývají nám ani celé dvě minuty!“ vykřikl Langdon, svíraje kanystr. Už je vidím! La Cava Romana! Římské lomy! Pár kilometrů na sever! Nemáme -“

„Ne,“ odpověděl camerlegno. „To je příliš nebezpečné. Lituji.“ Zatímco vrtulník stále stoupal jen vzhůru k nebesům, s bolestným úsměvem se ohlédl na Langdona. „Nechtěl jsem, abyste přisedl, příteli. Je to od vás poslední oběť.“

Langdon se díval do camerlegnových unavených očí a náhle pochopil. V žilách mu ztuhla krev. „Ale přece můžeme někam odletět!“

„Vzhůru,“ odpověděl camerlegno rezignovaně. „To je jediná možnost.“

Langdon už byl sotva schopen dalšího přemýšlení. Zřejmě vůbec nepochopil, co měl camerlegno v úmyslu. Pohleďte k nebesům!

Nebesa, uvědomoval si nyní, byla camerlegnovým cílem v pravém slova smyslu. Vůbec neměl v úmyslu tu antihmotu kamkoli shazovat. Hodlal ji pouze vzdálit od Vatikánu tak daleko, jak jen to bude možné.

Byla to cesta bez návratu.

Vittoria Vetrová stála na Svatopetrském náměstí a dívala se vzhůru. Vrtulník už viděla jen jako malou skvrnku, světla reflektorů už k němu nedosáhla. I hluk motorů se ztlumil do vzdáleného bzukotu. Zdálo se, že v tuto chvíli se celý svět upřeně dívá vzhůru, v mlčenlivém očekávání, s hlavami vyvrácenými k nebesům - všichni lidé, všechna náboženství, všechna srdce tlukoucí společným tepem.

Vittorií zmítala vichřice děsu a zoufalství. Přestože helikoptéra už zmizela z dohledu, stále před sebou viděla Robertovu vzdalující se tvář. Na co myslel? Pochopil?

Televizní kamery po celém náměstí sondovaly tmu a čekaly. Moře tváří vzhlíželo vzhůru, všechny spojené tichým odpočítáváním. Na projekčních plochách všech médií svítil stejný obraz - římská obloha posetá třpytícími se hvězdami. Vittorii cítila, jak se jí do očí dere vodopád slz.

Na mramorovém schodišti za ní sto jedenašedesát kardinálů vzhlíželo nahoru v tiché úzkosti. Někteří stáli s rukama sepjatýma a modlili se. Nehybní, jako by zkameněli. Někdo plakal. Vteřiny rychle ubíhaly.

V obytných domech, kavárnách, kancelářích, na letištích a v nemocnicích na celém světě miliony duší s úzkostí čekaly, čeho se v nejbližších chvílích stanou svědky. Muži a ženy se drželi za ruce, někteří svírali v náručí děti. Zdálo se, jako by se čas vznášel v prázdném prostoru.

Do toho se drsně ozvaly zvony Svatopetrské baziliky.

Vittoria se zoufale rozplakala.

A potom - před zraky celého světa - čas vypršel.

Mrtvé ticho té chvíle bylo to nejděsivější ze všeho.

Vysoko nad Vatikánem se na obloze objevil zářící bod. Na okamžik to vypadalo, jako kdyby se zrodilo nové nebeské těleso - světlá tečka, naprosto čistá a bílá.

A pak se to stalo.

Záblesk. Světlý bod rychle rostl, jako by se živil sám sebou, a přes celou oblohu z něj vyšlehl oslepující bílý paprsek, který se šířil všemi směry a nevídanou rychlostí, vyháněje tmu z oblohy jako leviatan chystající se pozřít celé nebe. A čím dál tím rychleji se řítil i dolů k nim.

Tisíce hrdel sevřených úzkostí vykřikly hrůzou a ruce zakrývaly oči oslepené jasem.

Zatímco se světlo šířilo prostorem na všechny strany, stalo se cosi nepředstavitelného. Jako by spoután vůlí samotného Boha, světelný paprsek narazil - nebo to tak alespoň vypadalo - na nějakou zeď. Jako kdyby se samotná exploze odehrála uvnitř gigantické skleněné koule. Světlo se odrazilo zpátky a nabývajíc na intenzitě se tam uvnitř neustále vlnilo. Když vlna dosáhla, jak se zdálo, předurčeného průměru, jako by se na chvíli ustálila. Nad Římem se rozklenula jasně ozářená a tichá obloha. Noc se změnila v den.

A pak nastala apokalypsa.

Otřes byl obrovský a prudký - drtivá tlaková vlna přicházející shora. Dopadla na nějako pekelný hněv, otřásala žulovými základy Vatikánu, vyrážela lidem dech z plic a srážela je k zemi. Ozvěna výbuchu proletěla kolonádou obepínající náměstí, a hned nato následoval příval horkého vzduchu.

Náměstím fičela vichřice, s kvílivým jekotem vířila kolem sloupů a narážela do zdí. Lidé zděšení z příchodu soudného dne se krčili v oblacích zvířeného prachu.

Potom, stejně rychle jako se objevila, celá ohnivá koule zmizela, vstřebala sama sebe a smrštila se na drobný světelný bod, z něhož vznikla.

Nikdy dřív nesetrvalo tolik lidí v tak naprostém mlčení. Na Svatopetrském náměstí se jedna tvář za druhou začala obracet od tmavnoucí oblohy dolů, každý sám za sebe ponořen do chvíle zcela soukromého úžasu. Totéž učinily i reflektory zpravodajských štábů, jejichž paprsky se začaly obracet zpátky k zemi jakoby z úcty k temnotě, která se sem navracela. Zdálo se, jako kdyby v jediné chvíli celý svět společně sklonil hlavu.

Kardinál Mortati poklekl a začal se modlit, a totéž po něm udělali i ostatní kardinálové. Vojáci Švýcarské gardy sklonili své dlouhé šavle a stáli jako zkamenělí. Nikdo nepromluvil. Nikdo se nepohnul. Všechna srdce se chvěla upřímným dojetím. Lítostí. Strachem. Údivem. Vírou. A bojácnou úctou k nové a strašlivé síle, o níž se právě přesvědčili.

Vittoria Vetrová stála u paty majestátního schodiště Svatopetrské baziliky a celá se třásla. V přívalu citů, který se jí valil krví, se ozývalo jediné slovo jako zdáli znějící zvon. Čiré. Kruté. Odháněla je pryč. A přesto se ozvěnou vracelo. Znovu je odehnala. Bolest byla příliš velká. Snažila se ji přehlušit soustředěním na to, co vzrušovalo mysli ostatních lidí - na děsivou sílu antihmoty - na záchranu Vatikánu - na camerlegna - hrdinské činy - zázraky - obětavost. Přesto se to slovo stále vracelo a bodalo steskem osamění.

Robert.

Šel pro ni do Andělského hradu.

Zachránil ji.

A její výtvor ho nyní zahubil.

Ponořený v modlitbě se kardinál Mortati ptal sám sebe, zda by byl jako camerlegno schopen zaslechnout Boží hlas. Musí člověk věřit na zázraky, aby jej uslyšel? Mortati byl moderní člověk přidržující se staré víry. Zázraky nikdy nebyly

její součástí. Je pravda, že tato víra o zázracích hovořila… o krvácejících dlaních, vzkříšení mrtvých, o otisku na rubáši… avšak Mortatiho racionální mysl všechny tyto zkazky chápala jako součást mýtu. Byly prostě výsledkem největší lidské slabosti - potřeby věřit. Zázraky jsou příběhy, jimž věříme proto, že si přejeme, aby byly pravdivé.

A přece…

Jsem tak moderní, že nemohu přijmout to, čeho byl můj zrak právě svědkem? Vždyť to byl zázrak, nebo ne? Ano! Několika málo slovy zašeptanými camerlegnovi do ucha Bůh zasáhl a zachránil tuto církev. Proč je tak těžké tomu uvěřit? Co by vypovídalo o Bohu, jestliže by neudělal zhola nic? Že je to Všemohoucímu lhostejné? Anebo že nemá moc tomu zabránit? Zázrak byl jedinou možnou odpovědí!

Když Mortati poklekl k modlitbě, modlil se za camerlegnovu duši. Děkoval mladému komořímu, který přes svůj nevysoký věk otevřel jemu, starému muži, oči k pochopení zázraků bezvýhradné víry.

Kardinál si ovšem ani zdaleka nedokázal představit, jak těžké zkoušce bude jeho víra záhy vystavena…

Ticho na Svatopetrském náměstí přerušilo nejprve tiché šumění. Šum postupně přerůstal v hukot, a potom náhle v řev. Lidé stojící na náměstí vykřikli.

„Podívejte se! Koukejte!“

Mortati otevřel oči a obrátil se k davu. Všichni však ukazovali kamsi za něho, k průčelí Svatopetrské baziliky. Lidem pobledly tváře, někteří poklekli. Jiní omdleli a někteří se neovladatelně rozplakali.

„Koukejte! Vidíte to?“

Mortati se celý zmatený ohlédl a sledoval natažené ruce. Ukazovaly nahoru, na terasu na střeše chrámu, odkud shlížely obrovské sochy Krista a apoštolů.

Po Ježíšově pravici tam s rukama rozpřaženýma vstříc světu stál camerlegno Carlo Ventresca.

Robert Langdon už nepadal. Necítil už žádnou hrůzu. Žádnou bolest. Dokonce ani neslyšel hvízdání větru. Pouze jemný zvuk šplouchající vody, jako kdyby pohodlně dřímal někde na pláži.

V paradoxním uvědomění sebe sama Langdon cítil, že toto je smrt. Byl tomu rád. Cele se poddal mátožné otupělosti a ponechal na ní, aby jej unesla, kamkoli se jí zachce. Znecitlivěly vůči bolesti a strachu nikterak netoužil, aby se vrátily. Jeho poslední vzpomínka byla takového druhu, že mohla pocházet jedině z pekel.

Vezmi mě k sobě. Prosím…

Leč šplouchání vody, které jej ukolébalo do snivého pocitu klidné vyrovnanosti, se ho zároveň snažilo z tohoto snění vyburcovat. Bránil se tomu, netoužil po probuzení. Nech mě být! Dobře totiž cítil, jak se na okraji jeho blaženého snění srocují démoni, burcující jej z jeho blouznění. Víření zmatených obrazů. Jekot hlasů. Burácení vichřice. Prosím ne! Čím víc se tomu bránil, tím víc se běsnění hlásilo ke slovu.

A pak to všechno - krutě a bez slitování - prožíval znovu…

Vrtulník pokračoval ve svém závratném kolmém stoupání. Langdon v něm, bez možnosti úniku. Světla Říma, viditelná otevřenými bočními dveřmi, se s každou další vteřinou vzdalovala. Pud sebezáchovy mu říkal, že by měl kanystr vyhodit. Právě teď. Věděl, že mu zabere asi dvacet vteřin, než spadne o kilometr níž. Padal by ale na město plné lidí.

Nahoru! Výš!

Langdon neměl potuchy, jak mohou asi být vysoko. Věděl, že malá vrtulová letadla létají ve výšce kolem šesti kilometrů. Tenhle vrtulník už musel urazit pěkný kus cesty do téhle výše. Tři kilometry? Pět? Pořád tu ještě zbývala určitá šance. Kdyby to svržení dokonale načasovali, kanystr by nedoletěl až k zemi, nýbrž by vybuchl v bezpečné vzdálenosti jak od země, tak od vrtulníku. Langdon se díval na město rozkládající se pod nimi.

„A co když jste to vypočítal špatně?“ ptal se camerlegno.

Langdon užasl. Camerlegno, který se na Langdona vůbec nepodíval, musel jeho myšlenky nějak uhodnout z odrazu tváře v předním skle kabiny. Bylo zvláštní, že teď už se vůbec nevěnoval řízení. Žádné ovládací páky se nedotýkal. Helikoptéra byla v tuto chvíli patrně řízena automaticky v trvalém vzestupném režimu. Camerlegno sáhl nad sebe ke stropu kabiny - hledal něco za kabelovým krytem a pak odtamtud vytáhl nějaký klíč, který tam měl uschovaný.

Langdon se s úžasem díval, jak spěšně odemyká kovovou schránku upevněnou mezi sedadly. Vytáhl z ní jakýsi velký černý nylonový balík, který položil na vedlejší sedadlo. Langdonovi vrtalo hlavou, co bude dál. Camerlegnovy pohyby byly plně soustředěné, jako by už dospěl k nějakému řešení.

„Podejte mi ten kanystr,“ pronesl klidným hlasem.

Langdon už byl zcela bezradný a nevěděl, co si o tom má myslet. Poslechl. „Devadesát vteřin!“ dodal ještě.

To, co camerlegno s antihmotou udělal, ho však úplně zdrtilo. Vzal kanystr opatrně do rukou a vložil ho do skříňky. Tu pak přiklopil těžkým víkem a uzamkl.

„Co to má znamenat?“ děsil se Langdon.

„Abychom neupadli v pokušení,“ zněla odpověď. Načež camerlegno vyhodil klíč otevřenými dvířky ven.

Langdon cítil, že spolu s klíčem vypadla i jeho duše.

Camerlegno pak sáhl po nylonovém ranci a provlékl paže popruhy. Dalším řemenem se opásal, utáhl všechny přezky a pásy složil pod sebe jako do batohu. Potom se otočil k ohromenému Langdonovi: „Lituji, nepředpokládalo se, že to skončí takhle.“ Načež otevřel dveře své kabiny a vrhl se do noci.

V Langdonově bezvědomé mysli se znovu vynořil ten obraz, a spolu s ním přišla i bolest. Skutečná, fyzická bolest. Úporná. Palčivá. Prosil, aby už to skončilo, aby mohl zemřít, ale jakmile mu voda začala v uších pleskat zase hlasitěji, vyrojily se nové obrazy. Pekelná muka teprve začínala. Viděl útržky, zbytky. Zmatenou tříšť čiré hrůzy. Zmítaje se na rozhraní mezi deliriem nočních děsů a smrtí prosil o vysvobození, obrazy však v jeho duši zazářily ještě jasnějším světlem.

Kanystr s antihmotou byl mimo dosah. Bez zastávky letěl a odpočítával stále níž, zatímco vrtulník stoupal čím dál výš. Padesát vteřin. Výš a výš. Langdon se jako splašený motal po kabině, pokoušeje se nějak zorientovat v tom, čeho byl právě svědkem. Pětačtyřicet vteřin. Začal divoce prolézat pod sedadly, není-li tam ještě jeden padák. Čtyřicet vteřin. Nic tam nebylo! Přece tu musí být ještě nějaké východisko! Třicet pět vteřin. Pádil k otevřeným dveřím helikoptéry a zůstal stát ve větrném proudu, hledě dolů na osvětlený Řím. Dvaatřicet vteřin.

Potom se rozhodl.

Bylo to neuvěřitelné rozhodnutí…

Robert Langdon vyskočil bez padáku. Když noc pozřela jeho padající tělo, vrtulník vyrazil vzhůru a zvuk jeho rotorů zanikal v ohlušujícím lomozu Langdonova vlastního volného pádu.

Řítil se k zemi a měl pocit, jaký od časů, kdy před lety skákal z věže, už nikdy nezažil - pocit neúprosné síly zemské přitažlivosti během volného pádu. Čím rychleji padal, tím silněji ho země k sobě táhla; jako by ho chtěla přímo vsát. Tentokrát ovšem neskákal z patnácti metrů do bazénu. Skákal z kilometrové výšky do města - na široširou plochu dlažby a betonu.

Ve víru větru a zoufalství k němu odkudsi z hrobu zazníval Kohlerův hlas - to, co prohlásil téhož dne ráno v CERNU u vakuové trubice pro volný pád: Čelní odpor tělesa o ploše jednoho čtverečního metru zpomaluje volný pád téměř o dvacet procent. Langdon si nyní uvědomil, že dvacet procent ani zdaleka nestačí k tomu, aby tenhle skok přežil. Nicméně - a spíš následkem celkového ochrnutí než v naději na záchranu - pevně svíral v rukou jediný předmět, který cestou ke dveřím ve vrtulníku sebral. Byl to vlastně jen pošetilý nápad, ale na jeden prchavý okamžik se toho chytil jako poslední naděje.

V zadní části kabiny ležela plachta na přikrývání předního skla helikoptéry. Vydutý obdélník zhruba čtyři krát dva metry, něco jako velké tvarované prostěradlo, jen velmi vzdáleně připomínající padák. Nemělo to žádné popruhy, jen smyčky z pružných lan v každém rohu, sloužící k upevnění na zakřiveném čelním skle. Langdon strčil ruce do poutek, sevřel je a vyskočil do prázdna.

Poslední kousek jeho mladistvého fanfaronství.

Bez iluzí o přežití.

Padal jako kámen. Nohama napřed. Paže zdvižené. Ruce svírající poutka. Nad hlavou plachtu vypouklou jako houba. Vítr kolem něho jen fičel.

V letu uslyšel kdesi nad sebou temný výbuch. Připadal mu vzdálenější, než by byl čekal. Téměř současně jej ale zasáhla tlaková vlna. Z plic mu vyrazila dech. Všude kolem sebe cítil horký vzduch. Snažil se jej zachytit. Shora se řítila dolů žhoucí zeď. Vršek plachty začal doutnat - naštěstí však nevzplanul.

Langdon se řítil dolů v čele světelného kotouče a cítil se jako surfař pokoušející se uniknout gigantické příbojové vlně. Potom horko pominulo jako když utne.

Padal dál, tentokrát chladnou tmou.

Na okamžik Langdon pocítil záblesk naděje, ta ale spolu s horkem hned zase vyvanula. Přestože se tahem paží snažil docílit, aby plachta jeho pád co nejvíc zpomalila, vítr kolem něj stále svištěl ohlušující rychlostí. Langdon nepochyboval ani v nejmenším, že pořád ještě letí příliš rychle, než aby mohl pád přežít. Rozplácne se, jakmile se dotkne země.

V mozku se mu míhaly samé matematické vzorce, ale byl příliš obluzený, než aby se v nich vyznal. Čelní odpor tělesa o ploše jednoho čtverečního metru - dvacetiprocentní zpomalení. To jediné, čeho si byl vědom, bylo, že plachta nad hlavou ho může zpomalit o víc než dvacet procent. Rychlost větru proudícího kolem něj však bohužel svědčila o tom, že její brzdicí výkon je i přesto nedostatečný. Pořád ještě padal příliš rychle - náraz do toho moře betonu, které na něho dole čeká, nepřežije.

Dole pod ním se světla Říma rozbíhala všemi směry. Město vypadalo jako obrovská hvězdami posetá obloha, do níž se Langdon řítil. Souvislý koberec hvězd byl přerušen pouze temným pruhem rozdělujícím město na dvě poloviny - širokou neosvětlenou stuhou kroutící se mezi světly jako vypasený had.

Jako vynesený vzhůru na hřeben neočekávané vlny Langdon náhle pocítil novou naději.

S téměř maniakálním úsilím prudce trhl pravou rukou a stáhl plachtu dolů. Začala hlasitě pleskat, vzdula se a zhoupla vpravo, směrem k místu nejmenšího odporu. Langdon cítil, jak se stáčí stranou. Zatáhl znovu, silněji, nevšímaje si bolesti v dlani. Plachta se opět vzedmula a on znovu cítil, jak se pohybuje ke straně. Ne příliš. Ale trochu přece! Podíval se znovu pod sebe na tu černou hadí stužku. Byl od ní kus vpravo, pořád však ještě dost vysoko. Čekal příliš dlouho? Znovu vší silou zabral a smířil se s tím, že nyní je v rukou Božích. Soustředil pozornost na místo, kde byl ten černý had nejširší, a poprvé v životě se modlil, aby se stal zázrak.

To, co přišlo potom, byla jen rozmazaná skvrna.

Tma všude pod ním, prudce se mu ženoucí vstříc - náhlé spuštění dávných potápěčských instinktů - reflexivní zablokování páteře - hluboký nádech do plic k ochraně vnitřních orgánů… pak skrčit nohy jako beranidla a nakonec dík za to, že Tibera je rozbouřená, takže pění a je plná vzduchu… a že je trojnásob měkčí než voda, která stojí.

A pak už jen náraz - a tma.

Teprve hromová rána, jak plachta pleskla na hladinu, odvrátila pozornost skupiny od ohnivé koule na obloze. Toho večera bylo v Římě na nebi hodně k vidění - vrtulník stoupající kolmo k nebi, mohutný výbuch, a teď ten podivný předmět, který dopadl do vířících vod Tibery rovnou u břehu malého říčního ostrůvku Isola Tiberina.

Od té doby, co byl za římského moru léta páně 1656 použit ke karanténní izolaci nemocných, se ostrovu připisovaly tajemné léčivé vlastnosti. Z toho důvodu na něm také později postavili nemocnici.

Když muže vytáhli na břeh, bylo patrné, že je těžce poraněný. Přesto měl sice slabý, ale přece jen hmatný pulz, čemuž se všichni podivili. Řekli si, že to byla možná tajemná léčivá moc ostrova, co udrželo jeho srdce v chodu. Za pár minut,

když raněný začal kašlat a pomalu nabýval vědomí, došla skupina k názoru, že ostrov má magickou moc zcela nepochybně.

Kardinál Mortati věděl, že v žádném jazyce se nenajdou slova, která by byla s to vyjádřit mystérium tohoto okamžiku. Mlčení obklopující zjevení nad Svatopetrským náměstím zpívalo hlasitěji než sbory andělské.

Zíraje vzhůru na camerlegna Ventresku kardinál cítil paralyzující konflikt mezi svým srdcem a mozkem. Zjevení se zdálo reálné, hmatatelné. A přece - cožpak je to možné? Každý ho přece viděl, jak nasedá do vrtulníku. A všichni také viděli ohnivou kouli na obloze. A teď jakýmsi podivným řízením stál camerlegno vysoko nad nimi na střešní terase. Cožpak ho tam dopravili andělé? Anebo došlo k jeho vzkříšení rukou Boží?

To není možné…

Mortatiho srdce si nic nepřálo víc, než aby smělo věřit, mozek ho však nabádal k rozumu. Přesto všichni kolem něj, včetně kardinálů, zírali vzhůru a celí ztuhlí údivem zřejmě viděli totéž, co on.

Byl to camerlegno. O tom nemohlo být pochyb. Vypadal však nějaký jiný. Nebeský. Jako kdyby byl očištěný. Je to duch? Člověk? Ve světle reflektorů se jeho bílá pleť zdála nehmotná.

Na náměstí bylo slyšet pláč, jásot, spontánní potlesk. Skupina jeptišek poklekla a zpívala. V davu bylo znát jakýsi neklid a náhle celé náměstí začalo provolávat camerlegnovo jméno. Kardinálové, někteří s tváří zalitou slzami, se rovněž přidali. Mortati se rozhlížel kolem sebe a snažil se tomu všemu porozumět. Je to, co vidí, skutečné?

Camerlegno Carlo Ventresca stál na střešní terase Svatopetrské baziliky a shlížel dolů na lidi, kteří k němu pozvedali zrak. Bdí, anebo sní? Měl pocit, že se celý proměnil, jako by nepatřil do tohoto světa. Sám si nebyl jistý, zda to bylo jeho tělo nebo spíš jeho duch, kdo se snesl z nebes na měkkou půdu rozlehlých vatikánských zahrad, kde přistál jako tichý anděl na opuštěný trávník, přičemž jeho černý padák unikl pozornosti davového šílenství díky monumentálnímu stínu Svatopetrské baziliky. Stále ještě s jistotou nevěděl, zda to bylo jeho tělo či duch, kdo v sobě nalezl sílu vydat se vzhůru po starobylém Medailonovém schodišti až na střešní terasu, kde nyní stanul.

Cítil se lehký jako duch.

Přestože lidé dole skandovali jeho jméno, věděl, že neoslavují jeho. Byly to spíš výkřiky plynoucí z impulzivní radosti, radosti stejného druhu, jakou každý den pociťoval on sám, vzývaje Všemohoucího. Prožívali to, po čem každý z nich odjakživa toužil, po ujištění z onoho světa, po potvrzení moci Stvořitele.

Camerlegno Ventresca se celý život modlil, aby ten okamžik nadešel, leč ani on si nedokázal představit, že Bůh najde způsob, jímž by to prokázal tak očividně. Cítil nutkání zavolat k nim všem: Váš Bůh je živoucí Bůh! Patřete na zázraky, které jsou všude kolem vás!

Chvíli tam stál, celý ochromený, avšak přesto prožívaje mnohem víc, než kdy prožil. Když mu nakonec duše pokynula, sklonil hlavu a odstoupil od zábradlí.

Tam potom sám, osamělý, poklekl a začal se modlit.

Před očima se mu míhaly sem a tam nejasné obrazy. Jen pomalu se Langdonův zrak začal soustřeďovat. Nohy ho bolely a po celém těle se cítil rozlámaný, jako kdyby ho přejel náklaďák. Ležel na zemi otočený na bok. Něco zapáchalo po žluči. Stále ještě slyšel vytrvalé šplouchání vody. Teď už mu ale uklidňující nepřipadalo. Ozývaly se i jiné zvuky - hovor někde nablízku. Nejasně viděl jakési bělavé postavy. Všichni jsou v bílém? Došel k závěru, že je buďto v blázinci, nebo v nebi. Vzhledem k tomu, že ho pálilo v krku, si ale řekl, že nebe to být nemůže.

„Už přestal zvracet," pravil mužský hlas italsky. „Obraťte ho." Hlas zněl pevně a profesionálně.

Langdon cítil, jak ho něčí ruce pomalu převalují z boku na záda. Hlava se mu točila. Pokoušel se posadit, ale ruce jej šetrně donutily znovu ulehnout. Poddal se. Potom ucítil, že mu někdo prohledává kapsy a něco z nich vytahuje.

Pak omdlel.

Doktor Jacobus nebyl nábožensky založený; lékařská věda ho to už dávno odnaučila. To, co se dnes večer odehrávalo ve Vatikánu, však vystavilo jeho systematické logické uvažování tvrdé zkoušce. Cožpak teď mohou lidská těla padat z oblohy?

Doktor Jacobus hmatal pulz pohmožděného muže, kterého právě vytáhli z Tibery. Říkal si, že ho do bezpečí snad musel dopravit vlastnoručně sám Pánbůh. Nárazem na hladinu totiž ztratil vědomí, a nebýt té náhody, že Jacobus se svým týmem právě vyšel na břeh podívat se, co se to na obloze děje, nikdo by si toho padajícího neštastníka nevšiml, a určitě by se byl utopil.

„Ě Americano," sdělovala ošetřovatelka, která prohledala raněnému kapsy, jen co ho vytáhli na břeh.

Američan? Místní často žertovali, že Američanů už je v Římě tolik, že hamburger se brzy stane italským národním jídlem. Ale že by Američané padali z nebe? Jacobus mu prudce posvítil do očí, aby vyzkoušel reakci jeho zorniček. „Pane, slyšíte mě? Víte, kde jste?"

Muž upadl znovu do bezvědomí. Lékaře to nijak nepřekvapilo. Ten člověk vyzvracel hodně vody poté, co mu Jacobus poskytl první pomoc.

„Sí chiama Robert Langdon," hlásila sestra, prohlížejíc jeho řidičský průkaz.

Celá skupina stojící na břehu kolem zachráněného ztuhla překvapením.

„Vyloučeno!" prohlásil Jacobus kategoricky. Robert Langdon byl přece ten člověk z televize - ten americký profesor, co přijel na pomoc Vatikánu. Doktor viděl Langdona před pár minutami, jak nasedá na Svatopetrském náměstí do vrtulníku a odlétá někam daleko odtud. Spolu s ostatními vyběhl k Tibeře podívat se, jak vybuchne antihmota - a spatřili ohromnou světelnou kouli, jakou v životě neviděli. Cožpak to může být tentýž člověk!

„Je to on!" vykřikla ošetřovatelka, shrnujíc Langdonovy promočené vlasy dozadu. „Poznávám ho taky podle toho tvídového saka!"

Náhle se od vchodu do nemocnice ozval křik. Byla to jedna z pacientek, která tam kvílela jako šílená, zdvihala nad hlavu tranzistorové rádio a vzývala Boha. Camerlegno Ventresca se jakoby zázrakem právě zjevil na střeše Vatikánu.

Doktor Jacobus si řekl, že jakmile mu ráno v osm skončí služba, půjde odtud rovnou do kostela.

Světla, která měl Langdon nyní nad hlavou, byla jasnější, sterilnější. Ležel na jakémsi vyšetřovacím stole. Cítil svíravý pach neznámých chemikálií. Někdo mu právě píchl injekci a vysvlékli ho z šatů.

Cikáni to určitě nejsou, konstatoval už zase napolo v bezvědomí.

Nejspíš nějací cizinci? Ano, o takových věcech už slyšel. Tahle stvoření mu ale naštěstí neublíží. Všechno, co od něj chtějí, jsou jeho-

„Ani za nic!“ vykřikl Langdon a s vyvalenýma očima si zprudka sedl.

„Attento!“ vykřiklo jedno z těch stvoření, aby ho uklidnilo. Na jmenovce stálo dr. Jacobus. Vypadal pozoruhodně lidsky.

„Já, já jsem myslel…,“ koktal Langdon.

„Klid, pane Langdone. Jste v nemocnici.“

Mlha se začala rozpouštět. Langdona zaplavila vlna úlevy. Nemocnice sice neměl rád, ale určitě jsou lepší než cizinci, kteří by mu sebrali varlata.

„Jsem doktor Jacobus,“ představil se ten muž. Vysvětlil mu, co se právě přihodilo. „Můžete mluvit o štěstí, že jste naživu.“

Langdon se ovšem nijak šťasten necítil. Stěží dával dohromady útržky toho, co si pamatoval - vrtulník - camerlegno. Celé tělo ho bolelo. Podali mu jakousi tekutinu, aby si vypláchl ústa. Dlaň mu převázali gázou.

„Kde mám šaty?“ ptal se. Na sobě měl totiž jen papírovou noční košili.

Jedna z ošetřovatelek ukázala na přepážku, přes kterou byly jeden přes druhý přehozené kusy oděvu, tvídové nebo v barvě khaki, z nichž kapala voda. „Měl jste to celé promočené. Museli jsme to z vás stáhnout.“

Langdon se díval na rozedrané tvídové sako a zamračil se.

„V kapse jste měl nějaký papír,“ dodávala sestra snaživě.

Teprve teď si Langdon všiml pergamenových cárů rozložených po celé podšívce saka. List z Galileova Diagramu. Poslední kopie, která na světě vůbec existovala, se mu tady rozpadala před očima. Byl však příliš otupělý, než aby se zmohl na nějakou reakci. Prostě jen civěl.

„Vaše osobní věci jsme zachránili.“ Ukázala mu igelitový sáček. „Peněženka, videokamera a pero. Tu kameru jsem se snažila vysušit, jak jen to šlo.“

„Já žádnou videokameru neměl,“ namítl.

Ošetřovatelka se zamračila a ukázala mu obsah sáčku. Prohlížel si ho, a kromě peněženky a pera tam skutečně byla miniaturní videokamera Sony. Teprve teď si vzpomněl. Dal mu ji přece Kohler s žádostí, aby ji předal médiím.

„Měl jste to v kapse. Myslím ale, že budete stejně potřebovat novou.“ Ošetřovatelka odklopila maličkou obrazovku na zadní straně přístroje. „Je to prasklé.“ Potom se ale zaradovala. Zvuk ale jakž takž funguje.“ Přiložila si kameru k uchu. „Hraje něco pořád dokola.“ Chvíli poslouchala, potom se zamračila a podala přístroj Langdonovi. „Hádají se tam nějací dva muži.“

Langdon si kameru přiložil k uchu. Hlasy zněly tlumeně a kovově, rozumět jim však bylo. Jeden byl blízko, druhý vzdálenější. Langdon je poznal oba.

Na sobě papírovou košili, Langdon ohromeně naslouchal, o čem spolu ti dva muži hovořili. Přestože nemohl vidět, co se dělo, ve chvíli, kdy uslyšel závěr jejich rozhovoru, byl z duše rád, že to neviděl.

Pane Bože!

Když celý záznam začal znovu od začátku, Langdon oddálil kameru od ucha a zůstal celý zkoprnělý. Antihmota…, helikoptéra… Začal usilovně přemýšlet.

To ale přece znamená…

Chtělo se mu zase zvracet. Celý zmatený a vzteklý slezl ze stolu a postavil se, i když se mu nohy třásly.

„Pane Langdone!“ pokáral ho lékař a snažil se ho zastavit.

„Potřebuju nějaké šaty,“ žádal Langdon, který cítil, jak mu fouká na záda, jak byla papírová košile vzadu rozhalená.

„Ale vy musíte zůstat v klidu.“

„Hlásím odchod. Hned. A potřebuju nějaké oblečení.“

„Ale pane, vždyť-“

„Okamžitě!“

Všichni se udiveně dívali jeden na druhého. „Žádné šaty tu nemáme,“ prohlásil doktor. „Snad by vám zítra některý váš známý mohl nějaké přinést.“

Langdon trpělivě vydechl a upřel oči na lékaře. „Pane doktore, rozhodl jsem se okamžitě odejít. Potřebuji proto šaty. Jdu do Vatikánu, a do Vatikánu se nechodí s nahým zadkem. Řekl jsem to dost jasně?“

Doktor Jacobus, ač nerad, kapituloval. „Dejte mu něco na sebe.“

Když kulhající Langdon opouštěl nemocnici na Isola Tiberina, připadal si jako přerostlý skautík. Na sobě měl kombinézu se zipem na přední straně, která původně patřila někomu od záchranné služby.

Žena podsaditě postavy, kterou mu přidělili jako doprovod, byla oblečená podobně. Lékař Langdona ubezpečil, že ta dáma ho do Vatikánu dopraví v rekordním čase.

„Molto traffico,“ upozorňoval ji Langdon na to, že kolem Vatikánu jsou ulice přeplněné lidmi a auty.

Jak se zdálo, zdravotnici to nezajímalo. „Soño conducente di ambulanza. Řídím ambulanci.“

„Ambulanza?“ Teď už to bylo jasné. Vypadalo to, že se tam dostane záchrankou.

Žena jej vedla za roh budovy, kde na betonové plošině sahající až nad vodu stálo „vozidlo“ záchranné služby. Když

ho Langdon spatřil, zarazil se. Byl to vrtulník, a ke všemu poněkud obstarožní. Na trupu měl nápis Aero-Ambulanza.

Svěsil hlavu.

Žena se usmála. „Letíme do Vatikánu. Hezky rychle."

Mezi členy kardinálského kolegia to jen vřelo nadšením a elánem, když se houfně vraceli do Sixtinské kaple. Na rozdíl od ostatních se však Mortati cítil čím dál tím zmatenější a nejraději by odtud upláchl někam pryč. V zázraky uváděné v Písmu věřil, ale tomu, čeho byl před chvíli osobně svědkem, nebyl s to rozumět. Po životě stráveném v pokoře si byl devětasedmdesátiletý kardinál vědom, že to, co spatřil, by v něm mělo vyvolat zbožné nadšení - spontánní prožitek vroucí víry. A přesto - to jediné, co cítil, byly vzrůstající a zneklidňující rozpaky. Tušil, že něco není v pořádku.

„Signore Mortati!" volal na něho příslušník Švýcarské gardy, který se hnal chodbou k němu. „Byli jsme nahoře na střeše, jak jste nás požádal. Camerlegno je z masa a kostí. Je to skutečný člověk! Není to žádný duch! Je úplně stejný, jako jsme ho znali!"

„Mluvili jste s ním?"

„Klečí a mlčky se modlí! Netroufali jsme si na něho sáhnout!"

Mortati byl v rozpacích. „Řekněte mu, že na něho kardinálové čekají."

„Signore, protože je to živý člověk…" Voják zaváhal.

„Prosím?"

„Na prsou… je hrozně popálený. Máme mu tu ránu ovázat? Musí ho to bolet."

Mortati o tom přemýšlel. Za celou dobu strávenou ve službách církve se neocitl v podobné situaci. „Je to člověk, tak mu jako člověku poslužte. Vykoupejte ho. Ovažte mu rány. Oblečte ho do čistého. Počkáme v Sixtinské kapli, dokud nepřijde."

Gardista odběhl.

Mortati zamířil ke kapli. Ostatní kardinálové už byli uvnitř. Cestou zahlédl Vittorii Vetrovou, jak sedí zhroucená na lavici u paty Královského schodiště. Vnímal její žal a osamělost ze ztráty, kterou utrpěla, a nejraději by byl zamířil k ní, ale uvědomoval si, že by se tím zdržel. Čekala ho práce, přestože vůbec neměl představu, jaká práce by to vlastně měla být.

Mortati vešel do kaple. Panoval tam zmatek a vzrušení. Zavřel za sebou dveře. Pomáhej mi Bůh.

Dvouvrtulová aero-ambulanza kroužila u Vatikánu a Langdon zatínal zuby přísahaje Pánubohu, že tohle je poslední cesta v životě, kterou podniká vrtulníkem.

Pilotku se mu podařilo přesvědčit, že dodržování předpisů týkajících se vzdušného prostoru nad Vatikánem je to poslední, na čem jim tam právě teď záleží, a navigoval ji přes zadní hradby až k přistávací ploše.

„Grazie," poděkoval jí a s obtížemi se vysoukal na zem. Poslala mu polibek a okamžitě odstartovala, přenesla se přes hradbu a zmizela v temné noci.

Langdon zůstal stát a zhluboka dýchal, aby si nějak pročistil hlavu a přišel na to, co by teď vlastně měl udělat.

S videokamerou v ruce nasedl do stejného golfového vozítka, kterého použil už předtím téhož dne. Baterie signalizovala, že už je skoro vybitá. Aby šetřil proudem nezapnul reflektory.

I bez toho by byl raději, kdyby ho nikdo neviděl přicházet.

Kardinál Mortati stál vzadu v Sixtinské kapli úplně zkoprnělý z vřavy, jakou viděl před sebou.

„Byl to zázrak!" volal jeden z kardinálů. „Boží dílo."

„Ano!" potvrzovali další. „Bůh dal otevřeně najevo svou vůli!"

„Ať je naším papežem camerlegnol" křičel kdosi. „Není sice kardinál, ale to jeho Bůh vyslal jako zázračné znamení!"

„Ano!" ozval se zastánce téhož názoru. „Zákony, kterými se řídí konkláve, jsou přece lidské. Bůh dal najevo svou vůli. Navrhuji okamžitě zahájit hlasování!"

„Hlasování?" ozval se Mortati a postoupil dopředu. „Myslím, že to je můj úkol."

Všichni se otočili.

Mortati cítil, jak si ho všichni zkoumavě prohlížejí. Nějak cize, rozpačitě, jako by byli dotčení jeho střízlivostí. Co jen by za to dal, kdyby mohl sdílet obdivuhodné nadšení, které se zračilo v jejich tvářích. Bohužel nemohl. Cítil v duši bolestnou tesknotu, hluboký smutek, jehož zdroj mu zůstával neznámý. Přísahal, že volbu bude řídit s čistou duší, a nyní nemohl popřít, že je na pochybách.

„Přátelé," pravil přistupuje k oltáři. Tón jeho hlasu jako kdyby ani nebyl jeho. „Obávám se, že do konce života si budu klást otázku po smyslu toho, čeho jsme byli dnes večer svědky. A přece to, co tu navrhujete, pokud jde o camerlegna - snad nemůže být Boží vůle."

Celá kaple ztichla.

„Jak to můžete říct?" zeptal se konečně jeden z kardinálů. „Camerlegno zachránil církev. Bůh ho přece přímo oslovil! Ten muž přežil samotnou smrt! Jakého dalšího pokynu je ještě zapotřebí?"

„Camerlegno záhy přijde mezi nás," odpověděl Mortati. „Počkejme na něho. Vyslechněme ho dřív, než začneme hlasovat. Možná, že podá vysvětlení."

„Jaképak vysvětlení?"

„Jakožto Velký elektor jsem přísahal, že budu dodržovat regule konkláve. Jak bezpochyby víte, podle církevního zákona camerlegno papežem být nemůže. Není kardinál. Je to jen kněz - komoří. Je zde také problém jeho neodpovídajícího věku." Mortati si všiml, jak jejich pohledy tvrdnou. „Kdybych souhlasil s hlasováním, tak by to znamenalo, že žádám, abyste se vyslovili pro muže, který je podle vatikánského zákona nezvolitelný. Znamenalo by to, že od každého z vás žádám, aby porušil svatou přísahu."

„Ale to, co se dnes večer stalo, určitě přesahuje naše zákony!“ namítl zajíkavě jeden z kardinálů.

„Myslíte?“ zvolal nyní Mortati energicky, aniž věděl, odkud se jeho vlastní slova berou. „Chce snad Bůh, abychom nedodržovali zákony církve? Chce snad Bůh, abychom se vzdali rozumu a oddali se šílenství?“

„Cožpak jste neviděl, co my jsme viděli?“ namítl jiný hněvivě. „Jak si troufáte zpochybňovat tento projev Jeho moci?“

Mortati se nyní rozohnil tak, jak sám sebe ještě nikdy neslyšel. „Já nezpochybňuji Boží moc! Je to ale právě Bůh, kdo nám dal rozum a zdrženlivost! Nejlépe mu posloužíme tím, zůstaneme-li rozvážní.“

Ve vestibulu před Sixtinskou kaplí seděla Vittoria Vetrová schoulená na lavici pod Královským schodištěm. Když spatřila postavu procházející zadním vchodem, zdálo se jí, že snad zase vidí nějakého ducha. Byl ovázaný, kulhal, a na sobě měl jakousi zdravotnickou soupravu.

Vstala, neschopná uvěřit tomu, co viděla. „Roberte!“

Neodpověděl. Kráčel rovnou k ní a objal ji. Potom přitiskl své rty na její ve spontánním, toužebném polibku plném díků.

Vittoria už měla pláč na krajíčku. „Ach Bože, Bože, díky…“

Líbal ji znovu, vášnivěji; tiskla se k němu a celá se oddávala jeho objetí. Jejich těla se k sobě přimkla, jako kdyby se znali už celá léta. Zapomněla na strach a na bolest. Zavřela oči, tonouc v pocitu beztíže.

„Je to Boží vůle!“ rozléhal se něčí hlas po celé Sixtinské kapli. „Kdo jiný než Bohem vyvolený mohl přežít tak ďábelský výbuch!“

„Já,“ ozval se hlas z pozadí kaple.

Všichni se s údivem ohlédli na zdeptanou postavu, která procházela uličkou probíhající středem kaple. „Pan Langdon?“

Beze slova a pomalu kráčel Langdon do čela kaple. Dovnitř vešla také Vittoria Vetrová a hned za ní se přihnali dva gardisté tlačící před sebou vozík s velkým televizorem. Langdon chvíli čekal, až přístroj s obrazovkou natočenou směrem ke kardinálům zapojí. Potom jim pokynul, aby odešli, což učinili a zavřeli za sebou dveře.

V Sixtinské kapli nyní zbyl jen Langdon, Vittoria a kardinálové. Langdon nyní zapojil do televizoru výstup z miniaturní videokamery. Potom stiskl tlačítko PLAY.

Obrazovka se rozsvítila.

To, co se na ní potom ukázalo, byla papežova pracovna. Záznam byl natočený dost nešikovně, jako by byl pořízen skrytou kamerou. Camerlegno na něm stál stranou, v šeru u krbu. Přestože se zprvu zdálo, že mluví do kamery, záhy se ukázalo, že tam s někým hovoří - s tím, kdo tento záznam natáčel. Langdon vysvětlil, že to filmoval Maximilián Kohler, ředitel CERNu. Setkání s camerlegnem natočil před hodinou tajně pomocí mikrokamery skryté pod opěrkou svého invalidního vozíku.

Mortati a kardinálové přihlíželi zcela ohromení. Přestože rozhovor už probíhal, Langdon záznam nevrátil zpátky na začátek. To, co chtěl kardinálům ukázat, mělo zřejmě teprve přijít…

„Leonardo Vetra si vedl deník?“ ptal se camerlegno. „Předpokládám, že to je pro CERN dobrá zpráva. Obsahují-li ty záznamy informace o tom, jak antihmotu vyrobil -“

„Neobsahují,“ odpověděl Kohler. „Asi se vám uleví, když vám řeknu, že tyto informace zanikly spolu s Leonardem. Ty deníky však hovoří o něčem jiném. O vás.“

Camerlegno znatelně zneklidněl. „Nerozumím.“

„Líčí se v nich schůzka, kterou měl Leonardo minulý měsíc. S vámi.“

Camerlegno zaváhal, potom se podíval ke dveřím. „Rocher vám neměl dovolit sem vstoupit, aniž se předtím poradil se mnou. Jak jste se sem vůbec dostal?“

„Rocher o všem ví. Volal jsem mu už předtím a sdělil mu, co jste udělal.“

„Co já jsem udělal? Ať jste mu namluvil cokoli, Rocher je příslušník Švýcarské gardy a je příliš věrný této církvi, než aby věřil tomu, co mu nějaký zahořklý vědátor napovídá o camerlegnovi.“

„Je skutečně tak věrný, že tomu nevěřil. Je tak věrný, že přes důkazy o tom, že jeden z příslušníků Švýcarské gardy církev zradil, tomu odmítl věřit. Neustále se pokoušel najít nějaké jiné vysvětlení.“

„Takže jste mu je poskytl.“

„Odhalil jsem mu pravdu. Jakkoli byla otřesná.“

„Kdyby vám býval Rocher uvěřil, tak by mě byl zatkl.“

„Ne. Byl jsem proti tomu. Nabídl jsem mu, že o tom pomlčím, výměnou za tuto schůzku.“

Camerlegno se uchechtl. „Vy máte v úmyslu vydírat církev povídačkou, které sotvakdo uvěří?“

„Nepotřebuju ji vydírat. Já chci prostě z vašich úst slyšet pravdu. Leonardo Vetra byl můj přítel.“

Camerlegno na to neřekl nic. Díval se prostě svrchu na Kohlera.

„Tak třeba tohle,“ vypálil Kohler. „Asi před měsícem se na vás Leonardo Vetra obrátil s žádostí o zprostředkování audience u papeže. To slyšení jste mu zajistil, protože papež Leonardovo dílo obdivoval a protože Leonardo prohlásil, že jde o naléhavou záležitost.“

Camerlegno se obrátil ke krbu. Mlčel.

„Leonardo navštívil Vatikán v naprosté tajnosti. Zapřel to i vlastní dceři, což ho velmi mrzelo, ale byl přesvědčený, že nemá jinou volbu. Během výzkumu se dostával do těžkých vnitřních konfliktů a cítil, že potřebuje určité duchovní vedení ze strany církve. Během soukromého setkání sdělil vám a papeži, že dosáhl jistého vědeckého objevu, který bude mít hluboké náboženské důsledky. Prokázal totiž, že Stvoření světa je fyzikálně možné, a že silné zdroje energie, kterým Vetra říkal Bůh, mohou okamžik Stvoření opakovat.“

Ticho.

„Papež užasl," pokračoval Kohler. „Žádal Leonarda, aby své dílo publikoval. Jeho Svatost se domnívala, že tento objev by mohl překlenout propast mezi vědou a náboženstvím, což byl jeden z papežových celoživotních snů. Potom vám Leonardo objasnil stinnou stránku věci - důvod, proč žádá o to, aby mu církev poskytla vodítko. Zdálo se totiž, že celý experiment se Stvořením přináší - přesně tak, jak to vaše Písmo předvídá - všechno ve dvojici. Protiklady. Světlo i tmu. Vetra sám totiž vytvořil nejen hmotu, nýbrž zároveň i antihmotu. Mám pokračovat?"

Camerlegno mlčel. Sklonil se a prohrabával uhlí v krbu.

„Po zdejší návštěvě Leonarda Vetry jste zajel za ním do CERNu, abyste se seznámil s jeho prací. V Leonardově deníku je uvedeno, že jste osobně navštívil jeho laboratoř."

Camerlegno vzhlédl.

Kohler pokračoval. „Jelikož papež nemůže cestovat, aniž by vzbudil pozornost médií, poslal tam místo sebe vás. Leonardo vám umožnil navštívit tajně jeho laboratoř. Ukázal vám zničení antihmoty - velký třesk - sílu Stvoření. Ukázal vám rovněž objemný vzorek, který uchovával uzavřený jako doklad, že jeho novým postupem lze antihmotu vyrábět ve velkém měřítku. Vy jste dostal strach. Vrátil jste se do Vatikánu a referoval jste papeži, co jste viděl."

Camerlegno povzdechl. „A co vám vadí? Že budu brát ohled na to, co mi Leonardo důvěrně sdělil, a že dnes budu před celým světem předstírat, že jsem o antihmotě nikdy neslyšel?"

„Ne! Vadí mi to, že Leonardo Vetra prakticky prokázal existenci vašeho Boha, a vy jste ho zavraždil!"

Camerlegno nehnul brvou.

Jediným zvukem bylo praskání ohně v krbu.

Kamera se náhle zhoupla a v záběru se ukázala Kohlerova ruka. Naklonil se dopředu a zřejmě se snažil dosáhnout na něco upevněného pod vozíkem. Když se zase posadil rovně, držel před sebou v ruce pistoli. Záběr byl plný napětí, kamera snímala zezadu ve směru natažené ruky držící pistoli, která mířila rovnou na camerlegna.

Kohler pronesl: „Vyzpovídejte se ze svých hříchů, otče. Teď hned."

Camerlegno se zdál zmatený. „Odtud se nikdy živý nedostanete."

„Smrt bude pro mne vítaným vysvobozením z neštěstí, do kterého mě přivedla vaše víra, když jsem byl ještě malý chlapec." Kohler nyní uchopil pistoli oběma rukama. „Dávám vám na vybranou. Buď se přiznáte ke svým hříchům, anebo tady namístě zemřete."

Camerlegno se podíval ke dveřím.

„Na chodbě stojí Rocher," upozornil jej Kohler. „Je rovněž připraven vás zabít."

„Rocher přísahal, že bude ochraňovat -"

„Vpustil mě sem. Ozbrojeného. Už má dost vašich lží. Máte jedinou možnost, jak se zachránit. Přiznat se mi. Musím to slyšet z vašich vlastních úst."

Camerlegno váhal.

Kohler natáhl kohoutek. „Vy si skutečně myslíte, že vás nezabiju?"

„Ať Vám řeknu cokoli, muž jako vy to nikdy nepochopí."

„Zkuste to."

Camerlegno chvíli stál; jeho statná postava se matně rýsovala ve slabém přísvitu krbu. Při řeči si dával záležet na jisté důstojnosti, která by se hodila spíš k vyprávění o vykonaných dobrých skutcích než ke zpovědi z hříchů.

„Co svět světem stojí," prohlásil, „tato církev bojovala proti nepřátelům Božím. Někdy slovy. Někdy mečem. A vždy jsme přežili."

Z camerlegna čišelo pevné přesvědčení.

„Avšak démoni minulosti," pokračoval, „byli démony ohně a zmaru… to byli nepřátelé, proti nimž jsme mohli bojovat - nepřátelé vyvolávající strach. Satan je ale prohnaný. Postupem doby odložil svou ďábelskou podobu a přijal novou tvář, tvář čistého rozumu. Průhledného a zrádného, pořád však bez duše." Camerlegnův hlas byl náhle plný zloby - jako by ho něco posedlo.

„Povězte mi, pane Kohlere, jak by církev mohla odsoudit něco, co se našim myslím jeví jako logické? Jak bychom mohli hanobit to, co je samotným základem naší společnosti? Pokaždé, když církev zdvihne svůj varovný hlas, tak jste to vy, kdo se proti tomu ozve a ostouzí nás jako ignoranty. A tak pod pláštíkem samolibého intelektualismu pácháte čím dál tím větší zlo. Šíří se jako rakovina a dostává se mu posvěcení zázraky jeho vlastní techniky. Zbožňuje sebe samo! A snaží se nás přesvědčit, že vy, vědci, nejste nic jiného než vtělené dobro. Ejhle - věda, nový Bůh, tvůrce nekonečných zázraků, všemohoucí a dobrotivý! Nevšímejte si zbraní a chaosu. Zapomeňte na osamění a neustálou hrozbu. Věda je tady!" Camerlegno udělal krok k napřažené pistoli. „Já jsem však zahlédl tvář číhajícího Satana, já jsem zahlédl tu hrozbu…"

„O čem to mluvíte? Vždyť Vetrův vědecký výzkum prakticky potvrdil Boží existenci! On byl přece váš spojenec!"

„Spojenec? Věda a náboženství nejsou zajedno! Vy a já nehledáme stejného Boha! Kdo je váš Bůh? Bůh protonů, hmoty, nábojů částic? Cožpak váš Bůh oduševňuje? Váš Bůh nevstupuje do lidských srdcí, aby člověku připomněl, že je odpovědný vyšší moci! Aby mu připomněl, že je odpovědný svému bližnímu! Vetra se mýlil. Jeho dílo nebylo nábožné, bylo rouhavé! Člověk nemůže božské Stvoření vkládat do zkumavky a ukazovat je celému světu, aby se na ně podíval! Něco takového není oslavou Boha, nýbrž jeho ponížením!" Camerlegno už mluvil jako posedlý.

„A tak jste Leonarda Vetru zabil!"

„V zájmu církve! V zájmu všeho lidstva! Kvůli celému tomu šílenství! Člověk není povolán, aby měl v rukou veškerou moc Stvoření. Bůh ve zkumavce? Kapka tekutiny, která může proměnit v páru celé město? Bylo nutné ho zarazit!" Camerlegno náhle ztichl. Díval se stranou, k ohni. Zdálo se, že přemýšlí, co má udělat.

Kohler na něj namířil pistoli. „Už jste se přiznal. Už pro vás není úniku."

Camerlegno se smutně usmál. „Tomu vy nerozumíte. Přiznání k vlastním hříchům je únik.“ Díval se ke dveřím. „Je-li Bůh na vaší straně, pak máte možnosti, o jakých člověk jako vy nemá ani tušení.“ Jakmile to dořekl, camerlegno popadl límec své sutany a vší silou ji roztrhl, takže se ukázala nahá hruď.

Kohler sebou trhl, očividně ohromený. „Co to děláte?“

Camerlegno neodpověděl. Ustoupil pár kroků dozadu a vyňal z krbu nějaký předmět ležící na žhavých uhlících.

„Nechte toho!“ vykřikl Kohler s pistolí stále namířenou. „Co to provádíte?“

Když se camerlegno otočil, držel v ruce doruda rozžhavené vypalovací železo. Iluminátský diamant. Oči mu náhle divoce zasvítily. „Původně jsem to zamýšlel udělat o samotě.“ Hlas se mu nyní chvěl vzrušením. „Ale teď, teď vidím, že Bůh chtěl, abyste byl při tom. Vy jste má spása.“

Než mohl Kohler jakkoli zareagovat, camerlegno zavřel oči, prohnul se dozadu a přiložil rozžhavené železo doprostřed vlastní hrudi. Maso zasyčelo. „Panno Maria! Matko Boží… pohleď, Tvůj syn!“ Skučel bolestí.

V záběru se nyní objevil Kohler… neohrabaně stál na chromých nohou a divoce před sebou mával pistolí.

Camerlegno sténal stále hlasitěji a sotva se už držel na nohou. Hodil železo Kohlerovi k nohám a zhroutil se na podlahu, zmítaje se v bolestech.

V tom, co se dělo dál, bylo těžké se vyznat.

Na scéně se náhle objevili vojáci Švýcarské gardy, kteří vtrhli do místnosti. Ozval se výstřel. Kohler se křečovitě chytil za prsa a zalitý krví se zhroutil zpátky do vozíku.

„Ne!“ vykřikl Rocher, snaže se vojákům zabránit v palbě na Kohlera.

Camerlegno, stále ještě se svíjející na podlaze, se obrátil a divoce ukázal na Rochera: „Illuminatus!“

„Ty parchante!“ vykřikl Rocher a hnal se k němu. „Ty pokrytecký par-“

Chartrand jej třemi kulkami skolil. Rocher se sesul mrtev na podlahu.

Vojáci potom spěchali ke zraněnému camerlegnovi a obstoupili ho. Kamera v tom chumlu zachytila vyděšenou tvář Roberta Langdona, jak klečí vedle Kohlerova vozíku a zírá na vypalovací železo. Potom se celá scéna začala divoce zmítat. Kohler znovu nabyl vědomí, sáhl pod opěrku pro videokameru, a snažil se ji podat Langdonovi.

„Dddejte to, ddejte to mmédiím,“ vydechl ještě.

Pak obrazovka oslepla.

Camerlegno cítil, že opar úžasu a vzrušení se začíná rozptylovat. Když za pomoci vojáků Švýcarské gardy sestupoval po Královském schodišti dolů k Sixtinské kapli, ze Svatopetrského náměstí k němu doléhal zpěv - uvědomil si, že je vyhráno.

Grazie Dio. Díky Bohu.

Modlil se k Bohu, aby mu dal sílu, a Bůh mu ji dal. Ve chvílích, kdy už začal pochybovat, Bůh k němu promluvil. Tobě je svěřeno svaté poslání, pravil Bůh. Dám ti sílu. Byť tuto sílu cítil, camerlegno měl přesto strach a ptal se sám sebe, je-li jeho cesta správná.

Jestliže ne ty, tak KDO?, vybízel jej Bůh.

Jestliže ne nyní, tak KDY?

Jestliže ne takto, potom JAK?

Bůh mu připomněl, že Ježíš všechny spasil, zachránil je před jejich vlastní apatií. Dvěma nástroji otevřel Kristus lidem oči. Hrůzou a Nadějí. Svým ukřižováním a svým vzkříšením. Tím změnil svět.

To se však stalo před dvěma tisíci lety. Čas postupně vymazal vzpomínku na zázrak. Lidé se obrátili k falešným idolům - k božstvům techniky a k zázrakům lidského mozku. A co zázraky srdce?

Camerlegno často prosil v modlitbách Boha, aby mu ukázal, jak má lidi přimět k tomu, aby opět uvěřili. Bůh však mlčel. Teprve v okamžiku camerlegnovy nejhlubší temnoty jej navštívil. Jak hrůzná to byla noc!

Camerlegno si vzpomínal, jak ležel na podlaze v rozedraném nočním úboru a zatínal nehty do vlastního masa, aby zbavil duši bolesti, kterou v něm vyvolala ohavná pravda, již se právě dověděl. To přece není možné! naříkal. A přece věděl, že tomu tak je. Zklamání ho pálilo jako pekelný oheň. Biskup, který ho sem vzal, muž, který se o něj staral jako vlastní otec, kněz, jemuž stál camerlegno po boku, když vstupoval na papežský stolec - tento muž se ukázal jako podvodník. Obyčejný hříšník. Neboť světu lhal o věci ze své podstaty tak zrádné, že camerlegno pochyboval o tom, že by Bůh něco takového mohl odpustit. „A co vaše přísaha!“ křičel tehdy na papeže. „Nedodržel jste to, co jste Bohu přísahal. Ze všech lidí právě vy!“

Papež se mu to pokoušel vysvětlit, ale on to ani nechtěl slyšet. Vyběhl ven, potáceje se jako pominutý vatikánskými chodbami, zvracel, zarýval si nehty do masa, dokud se nevzpamatoval, zkrvavený a osamělý, leže na hliněné podlaze před hrobem svatého Petra. Matko Boží, co to dělám? Právě v té chvíli bolesti a zklamání, kdy camerlegno ležel zhroucený na zemi v nekropoli a prosil Boha, aby jej vzal z tohoto nevěřícího světa k sobě, za ním Bůh přišel.

Hlas, ozývající se v jeho hlavě, zněl jako rachot hromu. „Přísahal jsi, že budeš sloužit svému Bohu?“

„Ano!“ zvolal camerlegno.

„Položil bys za svého Boha život?“

„Ano! Vezmi si mě hned!“

„Položil bys život za svou církev?“

„Ano! Odveď mne, prosím!“

„Položil bys však život za… lidstvo?“

Následovalo mlčení, během něhož měl camerlegno pocit, že padá do propasti. A řítil se stále dál a dál, rychleji a rychleji, neovladatelně. A přece věděl, co odpoví. Odjakživa to věděl.

„Ano!“ vykřikl jako šílený. „Zemřu pro člověka! Zemřu pro něj jako Tvůj syn!“

Po několika hodinách camerlegno stále ještě ležel na zemi a celý se chvěl. Viděl tvář své matky. Bůh má s tebou nějaký záměr, říkávala. Znovu ho zachvátilo šílenství. A znovu tehdy k němu mluvil Bůh. Tentokrát mlčky. Camerlegno však rozuměl. Přiveď je znovu k víře.

Jestliže ne já, tak kdo?

Jestliže ne teď, tak kdy?

Když stráž odemkla dveře Sixtinské kaple, camerlegno Carlo Ventresca cítil sílu proudící jeho žilami, tak jako kdysi, jako když byl malý chlapec. Bůh si jej vybral. Už dávno.

Stane se podle Jeho vůle.

Náhle se cítil jako znovuzrozený. Vojáci Švýcarské gardy mu ovázali hruď, vykoupali ho a oblékli jej do čisté bílé řízy. Dostal také injekci morfia, přestože léky proti bolesti odmítal. Ježíš také vydržel utrpení na kříži! Cítil, jak injekce otupila jeho smysly, a přivedla ho do stavu jakési mírné závrati.

Když vstupoval do kaple, ohromené pohledy kardinálů ho ani v nejmenším nepřekvapily. Bojí se Boha, ubezpečil sám sebe. Ne mne, ale toho, jak Bůh působí SKRZE mne. Když kráčel střední uličkou, z každé tváře mohl vyčíst úžas. Avšak jak postupoval od jedné tváře ke druhé, zpozoroval v jejich očích ještě něco jiného. Co to bylo? Camerlegno si kladl otázku, jak jej dnešní noci přijmou. Radostně? S úctou? Pokusil se číst v jejích očích, ale nevyčetl tam jedno ani druhé.

V tu chvíli se podíval k oltáři. Stál tam Robert Langdon.

Camerlegno Carlo Ventresca se zastavil v uličce Sixtinské kaple. Všichni kardinálové byli shromážděni v čele a dívali se na něho. Robert Langdon stál u oltáře vedle televizoru připojeného na dlouhý kabel; na obrazovce probíhala scéna, kterou camerlegno dobře znal, avšak nedovedl si představit, jak se sem mohla dostat. Vittoria Vetrová stála vedle něho s tváří ztuhlou napětím.

Camerlegno na moment zavřel oči, domnívaje se, že má po morfiu halucinace a že až oči otevře, scéna, kterou spatří, bude vypadat jinak. Nevypadala.

Oni to vědí.

Kupodivu nepocítil strach. Ukaž mi cestu, Otče. Dodej mi slova, abych jim vyjevil Tvou vůli.

Žádnou odpověď však nezaslechl.

Otče, ušli jsme spolu již příliš dlouhou cestu, než abychom nyní padli.

Mlčení.

Neporozuměli tomu, co jsme udělali.

Camerlegno nevěděl, čí hlas to uslyšel ve své mysli, poselství však bylo jednoznačné.

A pravda tě osvobodí…

Proto camerlegno Carlo Ventresca kráčel dál s hlavou vztyčenou. Když došel až ke kardinálům, ani tlumené světlo svícnů nemohlo změkčit pohledy, které se do něj zavrtávaly. Vysvětlete to, říkaly ty tváře. Objasněte, jaký smysl mělo toto šílenství. Řekněte nám, že jsme se báli zbytečně!

Pravdu, opakoval si camerlegno. Nic než pravdu. V těchto zdech se skrývalo příliš mnoho tajemství - a jedno tak temné, že jej dohnalo k šílenství. Z šílenství však povstalo světlo.

„Kdybyste mohli vlastní duší zachránit miliony jiných,“ hovořil camerlegno kráčeje uličkou, „udělali byste to?!“

Tváře v kapli jen zíraly. Nikdo se ani nehnul. Nikdo nepromluvil. Z náměstí bylo slyšet radostné prozpěvování.

Camerlegno mířil ke kardinálům. „Co je větší hřích? Zabít jednoho nepřítele, anebo stát nečinně stranou, zatímco vaše upřímná láska je znásilňována?“ Na Svatopetrském náměstí se zpívá! Camerlegno se na okamžik zastavil a hleděl ke stropu kaple. Michelangelův Bůh tam ze ztemnělé klenby shlížel dolů - a zdálo se, že On je potěšen.

„Už jsem nemohl stát stranou,“ pravil camerlegno. Ani v jediném oku však nezahlédl záblesk porozumění. Cožpak nechápou zářivě prostou pravdu jeho skutků? Což nechápou to, co je naprosto nezbytné?

Jeho úmysly byly přece tak čisté.

Iluminati. Věda a Satan jako jedno a totéž.

Vzkřísit dávný strach. A potom jej potlačit.

Hrůza a naděje. Přimět je, aby opět věřili.

Dnes večer se znovu projevila síla iluminátů - a mělo to skvělé následky. Zmizela apatie. Jako úderem blesku byl celý svět zachvácen strachem, který lidstvo sjednotil. Boží majestát potom zvítězil nad temnotou.

Nemohl jsem stát nečinně stranou!

Vnuknutí přišlo od samotného Boha - jako maják zazářivší v camerlegnově noci hrůz. Bože, ten nevěřící svět! Někdo je musí vyburcovat. Ty. Jestliže ne ty, tak kdo? Z nějakého důvodu jsi byl zachráněn. Ukaž jim ty staré démony. Připomeň jim, čeho se odjakživa mají bát. Apatie je smrt. Bez zlého by nebylo dobra. Nechť si vyberou. Tmu nebo světlo. Kam zmizel strach? Kam zmizeli hrdinové? Když ne teď, tak kdy?

Camerlegno kráčel uličkou rovnou ke stojícím kardinálům. Cítil se jako Mojžíš, když se před ním rozestoupilo moře rudých kardinálských šerp a klobouků, aby mohl projít. U oltáře Robert Langdon vypnul televizor, uchopil Vittorii za ruku a poodstoupil. K tomu, že přežil, mohlo podle camerlegnova přesvědčení dojít pouze z Boží vůle. Bůh ho zachránil. Camerlegno se divil, proč.

Hlas, který přerušil mlčení, byl hlasem jediné ženy přítomné v Sixtinské kapli. „Vy jste zabil mého otce?“ ozvala se a vystoupila do popředí.

Když se camerlegno k Vittorii Vetrové otočil, nemohl dost dobře pochopit výraz její tváře. Bolest, prosím - ale hněv? Určitě to přijme. Genialita jejího otce byla smrtící. Bylo třeba ji zarazit. Pro dobro lidstva.

„Pracoval na Božím díle," pravila Vittoria.

„Boží dílo se nekoná v laboratoři. Koná se v srdci."

„Srdce mého otce bylo čisté! A jeho výzkum prokázal -"

„Jeho výzkum prokázal, že lidský mozek postupuje rychleji než lidské srdce!" Camerlegnův hlas zazněl ostřeji, než zamýšlel. Trochu jej proto zmírnil. „Jestliže muž tak duchovního zaměření je schopen vyrobit zbraň, jejíž síly jsme dnes večer byli svědky, pak si představte, co s takovou zbraní udělá nějaký obyčejný člověk."

„Člověk jako třeba vy?"

Camerlegno se zhluboka nadechl. Cožpak to ta žena nevidí? Pokrok lidské mravnosti je pomalejší než pokrok vědy. Lidstvo duchovně nepokročilo tak, aby zvládlo síly, kterými disponuje. Ještě nikdy jsme nevyrobili zbraň, kterou bychom nepoužili! Přesto však věděl, že antihmota vlastně nic neznamená - že jde jen o další zbraň v už tak dost vybaveném lidském arzenálu. Člověk už teď umí ničit. Člověk se už dávno naučil zabíjet. A krev jeho matky tekla proudem. Genialita Leonarda Vetry byla nebezpečná z jiného důvodu.

„Celá staletí," pokračoval camerlegno, „tu církev stála, zatímco věda náboženství kus po kuse odírala. Demaskovala zázraky. Vychovávala mysl k tomu, aby potlačilo srdce. Odsuzovala náboženství jako opium lidstva. Prohlásila Boha za halucinaci - za berličky iluzí pro ty, kteří jsou příliš slabí, než aby se smířili s tím, že život nemá žádný smysl. Nemohu stát stranou, zatímco věda má v úmyslu zneužít i moc samotného Boha! Důkaz, říkáte? Ano, důkaz nevědomosti vědy! Co je špatného na tom, jestliže připustíme, že existuje něco přesahujícího naše chápání? Den, kdy věda dokáže existenci Boha laboratorním pokusem, bude dnem, kdy lidé přestanou víru potřebovat!"

„Míníte den, kdy přestanou potřebovat církev," namítla Vittoria a vykročila k němu. „Pochyby jsou to poslední, čeho se chytáte, abyste udrželi v rukou moc. Pochybování je to, co k vám přivádí duše. Naše potřeba jistoty, že život má smysl. Lidská nejistota a potřeba, aby nás některá osvícená duše přesvědčila, že všechno je součástí nějakého všeobsáhlého plánu. Ale církev není jedinou osvícenou duší na této planetě! Všichni hledáme Boha, byť různými cestami. Čeho se bojíte? Že se Bůh ukáže někde jinde než v těchto zdech? Že ho lidé naleznou ve svém vlastním životě a opustí vaše obstarožní rituály? Náboženství se vyvíjí! Mozek nalézá odpovědi a srdce se dokáže chopit nových pravd. Můj otec hledal totéž co vy! Šel jinou cestou vedoucí stejným směrem! Jak to, že jste to neviděl? Bůh není všemohoucí vládce, který nás shora kontroluje a hrozí, že nás svrhne do ohnivé jámy, jestliže budeme neposlušní. Bůh je energie proudící našimi nervovými Synapsemi a srdečními komorami! Bůh je ve všech věcech!"

„Vyjma vědy," namítl camerlegno a v očích měl jen soucit. „Věda je ex deflnitione bez duše. Odloučená od srdce. Intelektuální divy podobné antihmotě přicházejí na tento svět bez etického návodu k použití. Už to je samo o sobě zhoubné! Ale když věda své bezbožné snažení prezentuje jako osvícenou cestu? Slibuje odpovědi na otázky, jejichž krása spočívá v tom, že na ně žádné odpovědi neexistují?" Zavrtěl hlavou. „Ne!"

Na okamžik nastalo ticho. Pod Vittoriiným upřeným pohledem se camerlegno náhle cítil unavený. S tímhle se přece nepočítalo. Nebo jej Bůh ještě naposledy zkouší?

Byl to Mortati, kdo přerušil všeobecné ustrnutí. „A co preferiti," zašeptal vyděšeně. „Baggia a ostatní. Řekněte mi, prosím, že nemáte -"

Camerlegno se k němu otočil, překvapen bolestí v kardinálově hlase. Mortati byl určitě schopen porozumět. Noviny přinášely každým dnem palcové titulky o zázračných pokrocích vědy. Kdy to bylo, co se naposledy zmiňovaly o náboženství? Před staletími? Náboženství potřebovalo zázrak! Něco, co by vyburcovalo spící svět. Co by lidstvo znovu přivedlo na správnou cestu. Co by obnovilo víru. Preferiti v žádném ohledu nebyli těmi potřebnými vůdci; byli to transformátoři - liberálové připravení přijmout s otevřenou náručí nový svět a opustit staré cesty! Jediná možná cesta byla právě tato. Nový vůdce. Mladý. Silný. Plný energie. Zázračný. Preferiti posloužili církvi mnohem víc svou smrtí, než kdyby byli zůstali naživu. Hrůza a naděje. Obětovat čtyři duše pro záchranu milionů. Svět na ně bude navždy vzpomínat jako na mučedníky. Církev se postará o věčnou slávu jejich jmen. Zemřely tisíce pro slávu Boží? Ne. Pouze čtyři.

„Preferiti," opakoval Mortati.

„Sdílel jsem s nimi jejich bolest," bránil se camerlegno, ukazuje na vlastní hruď. „Také já zahynu pro slávu Boží, mé dílo je však teprve v počátcích. Na Svatopetrském náměstí zpívají!"

Camerlegnovi neuniklo zděšení v Mortatiho očích, a znovu se cítil zmaten. Může to být tím, co mu píchli? Starý kardinál se na něho díval tak, jako kdyby ty muže camerlegno zabil sám, vlastníma rukama. Ve jménu Božím bych udělal i to, pomyslel si; nebyl však oním pachatelem. Dílo vykonal Hassassin - pohanská duše, kterou se podařilo obalamutit, takže si myslela, že pracuje pro illuminátý. Já jsem Janus, sdělil mu camerlegno. Ukážu jim svou sílu. A také ukázal. Nenávist udělala z Hassassina figurku v Božích rukou.

„Slyšte ten zpěv," pravil camerlegno s úsměvem a jeho duše se radovala. „Nic nespojí srdce tak silně jako přítomnost zla. Vypalte kostel, a celá farnost povstane a za zpěvu bojovných písní spojenými silami postaví nový. Pohleďte, jak se semkli dnes večer. Strach je přiměl, aby se stáhli domů. Modernímu člověku je nutno vytvořit a postavit před oči moderní démony. Skoncovat s apatií. Ukázat mu tvář zla - se satanisty číhajícími mezi námi, kteří řídí činnost našich vlád, našich bank, našich škol, a hrozí vyhladit i tento vpravdě Boží stánek svou scestnou vědou. Mravní zkáza zasahuje již hluboko. Člověk musí bdít. Hledat dobro. Stát se dobrem!"

Nastalo ticho a camerlegno doufal, že už mu konečně porozuměli. Illuminátí neožili. Illuminátí jsou už dávno mrtví.

Pouze jejich mýtus byl živý. To on illuminátý oživil jako připomínku. Ti, kdo je z dějin znali, si na to dávné zlo vzpomněli. Ti, kdo je neznali, se o něm nyní dozvěděli a žasli nad tím, jak byli až dosud slepí. Dávní démoni byli vzkříšeni, aby probudili lhostejný svět.

„Ale… co ta vypálená znamení?" ozval se Mortati tvrdě a pln hněvu.

Camerlegno neodpověděl. Mortati o tom nemohl vědět, ale Vatikán ta železa zkonfiskoval už víc než před sto lety.

Byla uschována pod zámkem, zapomenutá a zaprášená, v papežském soukromém trezoru v borgiovském křídle. Ukládaly se tam věci, o nichž církev soudila, že jsou příliš nebezpečné, než aby je mohly spatřit jiné než papežské oči.

Proč skrývali to, co budí strach? Vždyť strach přivádí lidi k Bohu!

Klíče od trezoru předával jeden papež druhému. Camerlegno Carlo Ventresca klíč ukradl a odvážil se proniknout dovnitř; pověsti o tom, co všechno trezor obsahuje, byly lákavé. Byl tam původní rukopis čtrnácti nepublikovaných knih Písma, známých jako Apokryfy; třetí proroctví z Fatimy - zatímco první dvě se splnila, třetí bylo tak děsivé, že je církev nikdy nehodlala odhalit. Kromě toho tam však camerlegno nalezl sbírku věnovanou iluminátům - veškerá tajemství, která církev odhalila po jejich vypuzení z Říma: jejich zavrženíhodnou Cestu osvícení, prohnaný klam uznávaného vatikánského umělce Berniniho. Na tajném shromáždění, uspořádaném v samotném vatikánském Andělském hradě, se přední evropští vědci vysmívali náboženství. Sbírka věnovaná iluminátům zahrnovala pětihrannou skříňku obsahující vypalovací železa; jedno z nich byl tajemný iluminátský diamant. O této kapitole vatikánských dějin staří soudili, že bude nejlépe na ni zapomenout. S tím však camerlegno nesouhlasil.

„A co ta antihmota…!“ ptala se Vittoria. „Vystavil jste Vatikán strašlivému nebezpečí!“

Andělé a démoni os

„Neexistuje nebezpečí, je-li Bůh na vaší straně,“ pravil camerlegno. „Ta věc byla v Jeho rukou.“

„Vy jste blázen!“ vykřikla na něho.

„Miliony byly zachráněny.“

„Lidé byli zabiti!“

„Ale duše spaseny.“

„Povězte to mému otci a Maxi Kohlerovi!“

„Bylo už zapotřebí demaskovat CERN s jeho domýšlivostí. S kapkou tekutiny, která dokáže kilometr země proměnit v páru! A o mně říkáte, že jsem blázen?“ Camerlegno se začal rozohňovat. Proč berou jeho výčitky tak na lehkou váhu? „Ty, kdož věří, vystavuje Bůh těžkým zkouškám! Bůh žádal na Abrahamovi, aby obětoval vlastní dítě! Bůh poručil Ježíši, aby protrpěl ukřižování! Proto si věšíme symbol té smrti - krvavý, bolestný, mučící - stále před oči, aby nám připomínal moc zla! Aby udržoval naše srdce bdělá! Rány na Ježíšově těle jsou živou připomínkou moci temných sil! Také mé rány jsou živou připomínkou! Zlo žije, ale Bůh nad ním zvítězí!“

Jeho výkřiky se odrazily od zadní stěny Sixtinské kaple a potom nastalo hluboké ticho. Zdálo se, jako by se čas zastavil. Za ním se hrozivě rozpínal Michelangelův Poslední soud - s Ježíšem svrhujícím hříšníky do pekla. Mortatiho oči byly plné slz.

„Co jste udělal, Carlo,“ ptal se šeptem, se zavřenýma očima a slzou na tváři, „Jeho Svatosti?“

Celou síní prolétl bolestný povzdech. Až do této chvíle na to všichni zapomněli. Papež. Otráven.

„Podlý lhář,“ pravil camerlegno.

Mortati byl otřesen. „Co to říkáte? Byl to počestný člověk! On vás měl rád.“

„Já jeho taky.“ Ach, jak já jej miloval! Ale ten klam! Nedodržel to, co Bohu přísahal!

Camerlegno věděl, že i když to zatím ještě nechápou, později pochopí. Teď, když jim to řekl, se jim to rozleží! Jeho Svatost byla nejhanebnějším podvodníkem, jakého kdy církev poznala. Camerlegno stále ještě vzpomínal na tu hroznou noc. Vrátil se tehdy z návštěvy CERNu se zprávou o Vetrově „genezi“ a o strašlivé síle antihmoty. Byl si jistý, že papež rozpozná nebezpečí, ale ukázalo se, že Svatý otec naopak vkládá veškeré naděje ve Vetrův úspěch. Dokonce nadhodil, že Vatikán by mohl Vetrovu práci subvencovat jako gesto dobré vůle vůči duchovně orientovanému vědeckému výzkumu.

Šílenství! Církev investující do výzkumu, který hrozil, že ji samu učiní zbytečnou! Práce ústící do výroby zbraní masového zničení! Bomba, která zabila jeho matku…

„Ale, to přece nemůžete!“ vykřikl tehdy camerlegno.

„Já si vědy hluboce vážím,“ namítl na to papež. „Po celý život jsem to tajil. Když jsem byl ještě mladý muž, věda mě čímsi obdarovala. Na tento dar jsem nikdy nezapomněl.“

„Nerozumím. Co může věda nabídnout člověku, jenž patří Bohu?“

„To je komplikovaná záležitost,“ odpověděl papež. „Až jednou budu mít čas, všechno ti vysvětlím. Především je však nutné, abych tě - pokud jde o mne - seznámil s jedním prostým faktem. Po celé ty roky jsem jej tajil. Myslím, že je načase, abych ti o tom řekl.“

A pak mu papež odhalil otřesnou pravdu.

Camerlegno ležel stočený do klubíčka na špinavé zemi V před hrobem svatého Petra. Chladný vzduch v nekropoli pomáhal zastavit krev proudící z ran, které si sám způsobil rozdíráním vlastního těla. Jeho Svatost jej zde nenajde. Nikdo by ho tu ostatně ani nehledal…

„To je komplikovaná záležitost,“ zněla mu pořád v uších papežova slova. „Až jednou budu mít čas, všechno ti vysvětlím…“

Camerlegno však věděl, že to nepochopí, i kdyby mu to papež vysvětloval bůhvíjak dlouho.

Lháři! Já jsem vám věřil! Bůh vám věřil!

Jedinou větou papež způsobil, že se kolem něj zhroutil celý svět. Všechnu krásu, již si camerlegno u svého rádce odjakživa představoval, viděl nyní před sebou pošpiněnou. Pravda, kterou z papežových úst slyšel, se mu do srdce zavrtávala tak hluboce a drásavě, že opouštěl jeho pracovnu vrávoraje, a na chodbě dokonce zvracel.

„Počkej!“ volal papež a spěchal za ním. „Já ti to vysvětlím!“

Camerlegno však utekl. Jak vůbec mohlo Jeho Svatost napadnout, že by vydržel ještě další vysvětlování? Všechnu tu odpornou zkaženost! Co kdyby se to dozvěděl někdo jiný? Jaké znesvěcení by to pro církev znamenalo! Což svaté

papežovy přísahy nic neznamenají?

Zmocnila se jej posedlost, vlastní nářek rozdíral jeho sluch, než se před hrobem svatého Petra konečně vzpamatoval. A tu jej navštívil Bůh a s děsivou přísností mu oznámil:

Tvůj Bůh je Bohem pomsty!

S Všemohoucím pak probírali společné plány. Spolu budou církev chránit. Spolu navrátí k víře tento nevěřící svět. Všude je plno zla, a přesto si toho svět nevšímá! Spolu se postarají, aby svět všechno to temno uzřel - a Bůh zvítězí! Hrůza a naděje. Pak teprve lidstvo uvěří!

První zkouška, které Bůh camerlegna podrobil, byla méně hrůzná, než by byl čekal. Vloudit se do papežovy ložnice, naplnit jeho injekční stříkačku a ucpat tomu podvodníkovi ústa, když se jeho tělo zmítalo ve smrtelném zápase. V měsíčním světle zahlédl camerlegno v papežových vyděšených očích něco, co si přál, aby byl býval řekl. Bylo však už pozdě.

Papež už toho řekl dost.

„Papež měl dítě." Camerlegno stál pevně, když jeho hlas zněl Sixtinskou kaplí. Pouhá tři slova, a jaké šokující odhalení. Celé shromáždění v jediném okamžiku ustrnulo. Tváře planoucí do této chvíle obžalobným hněvem zbledly plné zděšení, jako by se každý v této kapli vroucně modlil, aby camerlegnova slova nebyla pravdivá.

Papež měl dítě.

Langdon cítil, že vlna zděšení zasáhla i jeho. Vittoriina ruka, kterou pevně svíral v dlani, sebou škubla, a Langdon, jemuž se už tak dost točila hlava z nezodpovězených otázek, měl co dělat, aby si udržel jasnou hlavu.

To, co od camerlegna právě uslyšeli, jako kdyby tu mělo trčet ve vzduchu snad navždy. Přes všechen camerlegnův fanatismus Langdon cítil, že ten člověk to všechno myslí upřímně. Byl by z toho všeho nejraději někam utekl, říkal si, že to všechno je snad jenom nějaký groteskní sen, ze kterého se už brzy vzbudí a ocitne se ve světě, který má nějaký smysl.

„To je určitě lež!" ozval se jeden z kardinálů.

„Tomu já nikdy neuvěřím. Jeho Svatost byla ta nejzbožnější bytost, jaká kdy žila!" protestoval jiný.

Poté se ozval Mortati, hlasem přeskakujícím nervozitou. „Přátelé. To, co camerlegno řekl, je pravda." Nebylo kardinála, který by se po těch slovech pohoršeně neodvrátil, jako kdyby zaslechl nějakou nestydatost. „Papež byl skutečně otcem jednoho dítěte."

Kardinálové bledli hrůzou.

Camerlegno vypadal zaraženě. „Vy jste to věděl? Jak jste se to mohl dovědět?"

Mortati povzdechl. „Při volbě Jeho Svatosti jsem působil jako advocatus diaboli, ďáblův advokát."

Následoval sborový povzdech.

Langdonovi to bylo jasné. Vyplývalo z toho, že informace nejspíš bude pravdivá. Onen proslulý „ďáblův advokát" byla instituce, která vstupovala do hry, kdykoli se uvnitř Vatikánu objevila nějaká skandální informace. Možnost, že by se časem objevili nějací kostlivci v papežově skříni, byla příliš nebezpečná, a proto býval před volbou nového papeže jeden z kardinálů pověřen funkcí „ďáblova advokáta". Ten měl tajně prozkoumat minulost navržených kandidátů a odpovídal za to, že pokud existují důvody, aby určitý kandidát nebyl zvolen, včas je odhalí. Výběr kardinála pověřeného touto funkcí prováděl stávající papež ještě za svého života. O ďáblovu advokátovi se obecně předpokládalo, že nikomu neprozradí svou totožnost. Nikdy.

„Já jsem byl ďáblovým advokátem," opakoval Mortati. „A touto cestou jsem se to dověděl."

Všem poklesly brady. Dnes v noci zřejmě přestávala platit všechna pravidla.

Camerlegno cítil, že se jej zmocňuje hněv. „A vy… vy jste to nikomu neřekl?"

„Seznámil jsem Jeho Svatost se svým zjištěním," odpověděl Mortati. „A on se přiznal. Všechno mi vysvětlil a požádal mě pouze, abych se řídil svým srdcem a podle toho se rozhodl, zda toto jeho tajemství prozradím nebo ne."

„A vaše srdce vám řeklo, že tuto informaci máte zatajit? „

„Byl to jednoznačný favorit papežské volby. Lidé ho měli rádi. Skandál by byl církvi těžce uškodil."

„Byl však otcem dítěte! Porušil posvátnou přísahu celibátu!" Camerlegno už nyní zlostí křičel. V duchu slyšel matčin hlas. Slib daný Bohu je nejdůležitější ze všech. Nikdy nesmíš nesplnit to, čím ses zavázal Bohu."

„Papež nedodržel svůj slib!"

Mortati se k němu obrátil pln úzkosti. „Carlo, jeho láska byla cudná. Žádnou přísahu neporušil. Copak ti to nevysvětlil?"

„Co mi měl vysvětlovat?" Camerlegno si vzpomněl, že když prchal z papežovy pracovny, papež za ním volal: Já ti to vysvětlím!

Pomalu, smutným hlasem se Mortati odhodlal celý ten příběh vylíčit. Před mnoha lety se papež, tehdy ještě čerstvě vysvěcený kněz, zamiloval do mladé řeholnice. Oba přitom složili slib celibátu a nikdy by je nenapadlo nedodržet to, co Bohu přislíbili. Nicméně jak jejich láska stále sílila, oba zatoužili - přestože tělesným svodům by byli dokázali odolat - po něčem, s čím nikdy nepočítali: po účasti na nejúžasnějším zázraku božského tvoření, po dítěti. Jejich dítěti. Ta touha byla posléze zejména u ní silnější než všechno ostatní. Přesto však měl Bůh přednost. O rok později, kdy zoufalství z nesplněné tužby už bylo téměř nesnesitelné, přišla za ním bez sebe vzrušením. Právě se totiž dočetla o novém zázraku vědy - o tom, jak mohou mít dva lidé spolu dítě, aniž by měli pohlavní styk. Cítila, že to je Boží znamení. Její přítel, kněz, vnímal, jak jí oči září radostnou nadějí, a souhlasil. O rok později porodila dítě díky zázraku umělého oplodnění.

„Tohle nemůže být pravda," prohlásil camerlegno úzkostně, a doufal, že všechno, co tu slyší, je mámení smyslů vyvolané působením morfia. V každém případě to bylo něco strašného.

Mortatimu vstoupily slzy do očí. „Carlo, z toho důvodu si Jeho Svatost vědy tak nesmírně vážila. Měl pocit, že je vědě něco dlužen. Věda mu umožnila prožívat radosti otcovství, aniž musel porušit slib čistoty. Svatý otec mi vždycky

říkal, že mu je líto pouze jediné věci - že mu jeho vysoké postavení v církvi znemožňuje, aby žil s ženou, kterou miluje, a těšil se z pohledu na to, jak jejich dítě roste."

Camerlegno Carlo Ventresca cítil, jak se jej znovu začíná zmocňovat posedlost. Prahnul po tom zatnout nehty do vlastního masa. Cožpak jsem o tom věděl?

„Papež se nedopustil žádného hříchu, Carlo. Byl cudný." „Ale…" Camerlegno chvatně hledal ve zděšené mysli jakékoli zdůvodnění. „Pomyslete na to, jakému nebezpečí svým skutkem církev vystavoval. Co kdyby se o té jeho kurvě dověděla veřejnost? Či dokonce, proboha, o jeho dítěti? Představte si tu hanbu, jakou by to pro církev znamenalo." Mortatiho hlas se začal chvět. „Dítě už se na veřejnosti objevilo."

Všichni se zarazili.

„Carlo…," zajíkal se Mortati. „Papežovo dítě jsi ty." V tom okamžiku plamen víry v camerlegnově srdci pohasl. Stál u oltáře s Michelangelovým Posledním soudem v pozadí. Věděl, že nyní nahlédl do nejhlubších hlubin pekla. Otevřel ústa, aby promluvil, rty se však pohybovaly, aniž z nich vyšel hlas.

„Což to nevidíš?" vzlykal Mortati. „Že právě proto přišla Jeho Svatost za tebou do nemocnice v Palermu, kde jsi ležel jako malý chlapec zraněný při atentátu. Proto tě vzal k sobě a vychovával tě. Řeholnice, kterou miloval, byla Maria, tvá matka. Opustila klášter, aby se věnovala tvé výchově, ale nikdy se nevzdala své přísné oddanosti Bohu. Když se papež dozvěděl, že při atentátu zahynula, zatímco ty, jeho syn, jsi zázrakem přežil, přísahal Bohu, že už tě nikdy nenechá samotného. Carlo, oba tví rodiče byli panic a panna. Co Bohu přísahali, to také dodrželi. A přesto našli cestu, jak tě přivést na svět. Byl jsi jejich zázračným dítětem."

Camerlegno si ucpal uši, aby neslyšel další slova. Stál u oltáře jako přikovaný. Celý svět se pod ním propadal; padl na kolena a z úst se mu vydralo úzkostné zasténání.

Vteřiny. Minuty. Hodiny.

Mezi čtyřmi stěnami Sixtinské kaple jako by čas ztratil jakýkoli význam. Vittoria se pomalu začínala vzpamatovávat z otřesu, který všichni utrpěli. Vyprostila dlaň z Langdonovy ruky a pomalu se prodírala davem kardinálů. Východ z kaple se jí zdál kilometry daleko a měla pocit, jako by se pohybovala pod vodou na nízké obrátky.

Když se prodírala mezi kardinály, některé to vyburcovalo z tranzu. Někteří se začali modlit, jiní štkali a někteří ji prostě sledovali prázdným pohledem. Teprve když se blížila ke dveřím, jim pomalu začalo docházet, že z jejího odchodu nekouká nic dobrého. Už byla skoro venku, když ji náhle čísi ruka uchopila za paži. Dotek byl jemný, ale pevný. Otočila se a spatřila před sebou vyzáblého kardinála s tváří plnou strachu.

„To ne, to nemůžete," šeptal.

S nedůvěrou na něj hleděla, když tu se vedle ní zastavil jiný kardinál. „Musíme si teď rozmyslet, co uděláme."

A hned tady byl třetí. „Mohlo by to vyvolat bolestné…"

Srotili se kolem ní. S údivem se po nich rozhlížela. „Ale přece to, co se dnes po celý den a večer dělo… Svět se přece musí dozvědět pravdu."

„V srdci s vámi souhlasím," přitakal ten vyzáblý, který ji stále ještě držel za paži, „ale ocitli bychom se na cestě, z níž už by nebylo návratu. Musíme brát v úvahu, jak byly naděje otřesené. Cynické hlasy. Cožpak by lidé potom vůbec někdy ještě důvěřovali?"

Náhle měla dojem, že se jí čím dál víc kardinálů snaží zabránit v další cestě. Byla obklopená zdí černých sutan. „Slyšíte ty lidi na náměstí?" zeptal se jí jeden z nich. „Jak myslíte, že by to zapůsobilo na jejich srdce? Musíme zachovat rozvahu."

„Potřebujeme čas, abychom si to rozmysleli a pomodlili se," přidal se jiný. „Musíme postupovat předvídavě. Následky těchto…"

„Zabil mi otce!" odsekla Vittoria. „A zavraždil i svého vlastního otce!"

„Jsem si jistý, že za jeho hříchy se mu dostane náležité odplaty," podotkl smutně hubený kardinál, který ji držel za ruku.

Vittoria si tím byla také jistá, ale měla v úmyslu tu odplatu osobně zajistit. Znovu se pokusila protlačit ke dveřím, ale vyděšení kardinálové se jen těsněji shlukli kolem ní.

„K čemu se to vlastně chystáte?" vykřikla. „Chcete mě zabít?"

Starci zbledli a Vittoria svých slov hned zalitovala. Viděla, že jde o dobrotivé duše, které už dnes večer zažily až příliš mnoho násilí. Nechtěli jí vyhrožovat. Cítili se prostě v pasti. Snažili se nějak ve všem zorientovat.

„Chci udělat to, co je správné," prohlásil vyzáblý kardinál.

„Pak ji tedy pusťte ven," ozval se za ní hluboký hlas, klidným, avšak pevným tónem. Robert Langdon k ní přistoupil a vzal ji za ruku. „Paní Vetrová a já z kaple odcházíme, a to okamžitě."

Váhavě a klopýtavé začali kardinálové ustupovat.

„Počkejte!" zavolal na ně Mortati. Zanechal zdeptaného camerlegna samotného u oltáře a kráčel prostřední uličkou k nim. Náhle vypadal starší, unavenější. Bylo znát, že ho tíží pocit hanby. Přistoupil k nim, položil jednu ruku na Langdonovo a druhou na Vittoriino rameno. Vittoria cítila, jak z toho doteku vyzařuje upřímnost. Oči měl plné slz.

„Samozřejmě jste úplně volní a můžete jít," pravil Mortati. „Samozřejmě." Zarazil se a jeho zármutek byl přímo hmatatelný. „Prosil bych vás jen o jedno…" Nejprve se dlouho díval k zemi a potom vzhlédl. „Nechte to na mně. Půjdu teď rovnou na náměstí a něco mě napadne. Něco jim povím. Nevím ještě co, ale nějaké východisko už najdu. K chybám, jichž se dopustila, by se měla přiznat sama církev. Je na nás, abychom o nich hovořili."

Mortati se obrátil pln smutku zpátky k oltáři. „Carlo, tys přivedl tuto církev do katastrofální situace -" Zarazil se a rozhlížel se kolem sebe. U oltáře nikdo nestál. V postranní uličce bylo slyšet šustot oděvu - a dveře se náhle zavřely.

Camerlegno byl pryč.

Bílá sutana camerlegna Ventresky se vzdouvala, když spěchal chodbou pryč ze Sixtinské kaple. Vojáci Švýcarské

gardy byli celí zkoprnělí, když se úplně sám vynořil z kaple a sdělil jim, že potřebuje být chvíli o samotě. Poslechli a nechali ho jít.

Když zahnul za roh a ocitl se z dohledu, zaplavil jej citový vír, jaký si nikdy nedovedl představit, že by člověk vůbec mohl zažít. Otrávil muže, kterého nazýval Svatým otcem, muže, který jej oslovoval „můj synu“. Camerlegno si vždy myslel, že ta slova - „otec“ a „syn“ - vycházejí z náboženské tradice, nyní však zjistil ďábelskou pravdu: platila doslova.

Podobně jako oné osudné noci před několika týdny camerlegno cítil, že se jako Šílenec motá v temnotách.

Onoho rána pršelo, když vatikánský personál ťukal na camerlegnovy dveře a probudil jej z neklidného spánku. Papež, sdělovali, neodpovídá ani na klepání ani na vyzvánění telefonu. Kněží byli vyděšení. Camerlegno byl jediný, kdo měl právo vstoupit do papežova bytu neohlášen.

Vstoupil tedy a nalezl papeže ve stejné poloze jako předchozího večera - zkrouceného v posteli a mrtvého. Tvář Jeho Svatosti vypadala jako tvář Satanova. Jazyk měl černý jako smrt. Na papežově lůžku ležel sám ďábel.

Camerlegno žádné výčitky necítil. Bůh promluvil.

Nikdo si té zrady nevšiml, alespoň prozatím. To přišlo až později.

Ohlásil otřesnou zprávu: Jeho Svatost zemřela na mozkovou mrtvici. Poté zahájil camerlegno přípravu na konkláve.

Matčin hlas mu šeptal do ucha. „Střež se nedodržet, co jsi slíbil Bohu.“

„Slyším tě, matko,“ odpověděl. Tento svět ztratil víru. Je třeba jej přivést zpět na správnou cestu. Hrůza a naděje. To je jediná cesta.“

„Ano,“ pravila. „Když ne ty, tak kdo? Kdo vyvede církev z temnot?“

Určitě ne jeden z těch preferiti. Byli už staří, na cestě k smrti - liberálové, kteří budou kráčet v papežových šlépějích, na jeho paměť budou i oni podporovat vědu, budou hledat moderní následovníky tím, že budou opouštět staré osvědčené cesty. Jsou to starci zoufale pokulhávající za dobou, a přitom pateticky prohlašující, že je tomu naopak. Neuspějí, to je samozřejmé. Církvi dodává sílu její tradice, ne její proměnlivost. Celý svět je nestálý. Církev se nepotřebovala měnit; stačilo, kdyby prostě světu připomněla, že mu má co říci! Zlo žije! Bůh zvítězí!

Církev potřebovala vůdce. Starci neinspirují! Ježíš inspiroval! Mladý, silný, plný elánu… ZÁZRAČNÝ.

„Vypijte si zatím šálek čaje,“ pravil camerlegno čtyřem preferiti, zanechávaje je před začátkem konkláve o samotě v papežově soukromé knihovně. „Váš průvodce přijde co nevidět.“

Preferiti mu poděkovali celí nadšení, že se jim dostane příležitosti vstoupit do pověstného passetta. Cosi krajně nezvyklého! Než je camerlegno opustil, odemkl dveře do tajné chodby. Ty se pak přesně podle plánu otevřely a vstoupil kněz cizího vzezření s pochodní v ruce. Vyzval kardinály, aby jej následovali, což plni vzrušení udělali.

Nikdy už tudy ven nevyšli.

Oni byli ta Hrůza. Já budu Naděje.

Ne… Já jsem ta Hrůza.

Camerlegno se nyní belhal temnou lodí Svatopetrské baziliky. Bylo zvláštní, že navzdory veškeré pomatenosti, vzdor tomu, co prožíval - pocit viny s obrazy vlastního otce, veřejné odhalení všech zločinů - navzdory tělesné bolesti a působení morfia dospěl k jakémusi duševnímu projasnění. Byl si vědom svého osudového předurčení. Znám svůj úkol, říkal si, podmaněn jeho zřetelností.

Od samého začátku se dnes večer nic nevyvíjelo přesně podle plánu. Objevily se nečekané překážky, camerlegno se však dokázal změněné situaci mistrně přizpůsobit. Nikdy ovšem nečekal, že by dnešní večer mohl skončit tak, jak skončil - přesto však shledával v tom, co se odehrálo, jakousi předurčenou vznešenost.

Jinak to skončit nemohlo.

Jakou hrůzu to musel prožít v Sixtinské kapli, kdy si už kladl otázku, zda jej Bůh neopustil! Ach, co vše On vložil na jeho bedra! Padl na kolena pln pochybností, napínal uši, nezaslechne-li Boží hlas, ale neslyšel nic, jen mlčení, ticho. Prosil Boha, aby mu dal znamení. Radu. Návod. Byla toto Boží vůle? Církev rozvrácená skandálem a pohrdáním? Ne! Byl to Bůh, z jehož vůle camerlegno jednal!

A pak to spatřil. Na oltáři. Znamení. Božské sdělení - to, co jinak bývá viditelné jen při mimořádném osvětlení. Krucifix. Prostý, dřevěný. Ježíš na kříži. V tom okamžiku už mu bylo opět všechno jasné… už nebyl sám. Už nikdy nebude sám.

Toto byla Jeho vůle… Jeho poselství.

Právě od těch, kteří jej nejvíce milovali, požadoval Bůh vždycky největší oběti. Proč mu trvalo tak dlouho, než to pochopil? Byl příliš bojácný? Příliš pokorný? Na tom nezáleží. Bůh si poradil. Camerlegno nyní pochopil, proč byl Robert Langdon zachráněn. Měl ohlásit pravdu. Přivést vše právě k tomuto konci.

Právě to byla jediná cesta k záchraně církve!

Když sestupoval do Palliového výklenku, měl camerlegno pocit, jako by plaval. Teprve teď na něj morfium začalo plně účinkovat, on však věděl, že ho vede Bůh.

Z dálky slyšel kardinály, jak se hrnou ze Sixtinské kaple a páté přes deváté něco přikazují vojákům Švýcarské gardy.

Jeho však nikdy nenajdou. A když, tak pozdě.

Camerlegno cítil, jak ho to stále rychleji táhne ke schodům a po nich dolů do prohlubně zářivě osvětlené devětadevadesáti olejovými lampami. Bůh jej vede zpět do svatých míst. Šel směrem k poklopu nad jámou vedoucí do nekropole. Nekropole je místem, kde tato noc skončí. Dole, v posvátné temnotě. Pozdvihl jednu olejovou lampu, aby se připravil k sestupu.

Cestou výklenkem se však camerlegno zastavil. Cítil, že je tu cosi v nepořádku. Jak tím vlastně poslouží Bohu? Osamělým a mlčenlivým koncem? Ježíš přece trpěl před zraky celého světa. Tohle tedy určitě nemůže být Boží vůle! Camerlegno znovu naslouchal hlasu svého Boha, v uších však se ozývalo jen temné hučení morfia.

„Carlo.“ To volala jeho matka. „Bůh s tebou něco zamýšlí.“

Celý zmatený spěchal dál.

Potom, zcela bez varování, Bůh přišel.

Camerlegno se zastavil a díval se. Na mramorem obkládané stěně vedle něho se neurčitě rýsoval jeho vlastní stín. Obří a hrozivý. Obklopený zlatou svatozáří, s ohnivými jazyky planoucími kolem něho do všech stran. Camerlegno vypadal jako anděl vstupující na nebesa. Na okamžik se zastavil, rozpažil a díval se na svůj vlastní obraz. Potom se otočil a ohlédl se zpátky ke schodům.

Bylo jasné, co má Bůh na mysli.

Zmatek ve vestibulech a na chodbách před Sixtinskou kaplí panoval už tři minuty, a pořád ještě nikdo nedokázal přijít na to, kde vlastně camerlegno vězí. Vypadalo to, jako by toho člověka doslova spolkla noc. Mortati už byl připraven vyhlásil pátrání po celém Vatikánu, když tu se venku na náměstí ozval hlučný jásot. Ve spontánním davovém nadšení bylo cosi divokého. Kardinálové se v rozpacích tázavě dívali jeden na druhého.

Mortati zavřel oči. „Pomoz nám Pánbůh.“ Už podruhé téhož večera se kardinálské kolegium vyhrnulo na Svatopetrské náměstí. Také Langdona s Vittorií pohltil průvod strkajících se kardinálů a ocitli se na nočním vzduchu. Reflektory a kamery zpravodajských štábů pořád ještě mířily na průčelí Svatopetrské baziliky. Uprostřed tohoto vznosného průčelí právě vstoupil na posvátný papežský balkon camerlegno Carlo Ventresca s rukama vztaženýma k nebesům. I z dálky vypadal jako vtělená nevinnost. Jako panna. Celý v bílém a zaplaven světlem.

Napětí v davu kulminovalo jako hřbet příbojové vlny, až najednou všechny kordony Švýcarské gardy povolily a masa lidí se řítila k bazilice v přívalu radostného soucitu. V jednom zmateném chumlu se mísily výkřiky a zpěv se záblesky televizních kamer. Když příboj dospěl až k chrámu, chaos ještě vzrostl a zdálo se, že už nic jej nemůže zarazit.

A přece se to čemusi podařilo.

Nejnepatrnějšímu ze všech možných gest, kterým vysoko pod nebem pokynul dolů camerlegno. Zkřížil pokorně ruce na prsou, sklonil hlavu a začal se mlčky modlit. Nejprve jednotlivci, potom desítky a nakonec stovky lidí sklonily hlavy jako on.

Celé náměstí ztichlo jako očarované.

Modlitba, do níž byla camerlegnova zmatená a fantazírující mysl pohroužena, byla jediným proudem nadějí a truchlení. … odpusť, otče… matko… milostiplná… vy jste církev… kéž pochopíte tuto oběť vašeho jediného rodného syna.

Ježíši Kriste… spas nás od pekelného ohně… vezmi všechny duše na nebesa, zvláště ty, jimž je nejvíce třeba Tvého slitování…

Camerlegno neotevřel oči, takže nemohl vidět zmatek, který vládl tam dole, nevěděl o televizních kamerách, které všechno přenášely živě do celého světa. Vnímal to však svou duší. Přes všechnu trýzeň byl i on v tomto okamžiku opojen pocitem bytostné jednoty s lidstvem. Jako kdyby odtud do celého světa proudilo poselství určené všem. Svět se modlil jako jediná duše - před televizory, doma, v automobilech. Jako nervová spojení gigantického srdce, vysílající společné impulzy, lidé se obraceli k Bohu - v desítkách jazyků, ve stovkách zemí. Slova, která jejich rty šeptaly, se rodila jako cosi nového, a přece všem dávno známého jako jejich vlastní hlas… dávné pravdy… vštípené v duši.

Souznění duší jako by mělo trvat věčně.

Když napjaté ticho skončilo, v davu se opět rozezněl zpěv.

Věděl, že přišla jeho chvíle.

Nejsvětější Trojice, obětuji Ti nejdražší Tělo, Krev, Duši… za všechny urážky, všechna rouhání a vlažnost…

Camerlegno zřetelně cítil, jak celé jeho tělo začíná znovu zachvacovat fyzická bolest. Šířila se všude po kůži jako morová nákaza a nutkala ho, aby si rozrýval maso nehty jako před týdny, kdy jej Bůh navštívil poprvé. Pomni, jakou bolest zakusil Ježíš. V hrdle cítil pach různých výparů. Morfium už nedokázalo bolest potlačit.

Dokonáno jest mé zdejší dílo.

O Hrůzu se postaral. Naději mají ostatní.

Ještě předtím, v Palliovém výklenku, camerlegno uposlechl Boží vůle a pomazal své tělo. Vlasy. Tvář. Své lněné roucho. Své maso. Nyní byl celý prosáklý svěceným olejem, jímž byly naplněny lampy. Voněl sladce jako jeho matka, avšak pálil. Jeho nanebevstoupení bude milosrdné. Zázračné a rychlé. Po něm nezůstane žádný skandál… naopak nová síla a obdiv.

Vsunul ruku do kapsy svého roucha a nahmatal drobný zlatý zapalovač, který si odnesl z incendinaria Palliového výklenku.

Šeptal si verš z knihy o Posledním soudu: A když plamen stoupal k nebesům, anděl Boží se zjevil v plameni.

Přiložil palec k zapalovači.

Na Svatopetrském náměstí zpívali…

Pohled, jaký se světu naskytl, nezapomene nikdo do smrti. Vysoko na papežském balkoně vyšlehl z camerlegnovy hrudi jasný plamen, jako kdyby se duše zbavovala svých tělesných pout. V okamžiku vzplanulo celé tělo. Camerlegno nenaříkal. Ruce měl zdvižené vzhůru a hleděl k nebesům. Oheň jej zahalil v jediném světelném sloupu. Planul dlouho, zdálo se to jako celá věčnost, a celý svět tomu přihlížel. Světlo bylo čím dál tím jasnější. Potom postupně plameny uhasínaly a camerlegno zmizel. Těžko říct, zda se zhroutil za zábradlí anebo vypařil do řídkého nočního vzduchu. Všechno, co zbývalo, byl oblak kouře stoupající vzhůru k obloze nad Vatikánem.

V Římě se rozednívalo pozdě. Davy ze Svatopetrského náměstí vymetla časná ranní bouřka provázená deštěm.

Týmy zpravodajských společností zde setrvávaly; krčily se pod deštníky a v mikrobusech a vysílaly své komentáře k večerním událostem. Kostely po celém světě byly přeplněné. Ve všech náboženstvích a církvích nastal čas úvah a

diskusí. Otázek bylo plno, ale odpovědi vyvolávaly spíš jen nové otázky. Vatikán mlčel a žádné prohlášení zatím nevydal.

Hluboko ve vatikánském podzemí kardinál Mortati klečel zcela sám před otevřeným sarkofágem. Dostavil se sem, aby starému muži uzavřel jeho zčernalá ústa. Jeho Svatost nyní vypadala pokojně. V klidném odpočinutí až navěky.

U Mortatiho nohou stála zlatá urna, těžká obsahem popela. Byl to sám Mortati, kdo popel sebral a donesl jej sem. „Příležitost k odpuštění," pravil Jeho Svatosti, vkládaje urnu do sarkofágu papeži po boku. „Není větší lásky než otce k synovi." Zasunul urnu pod cíp papežova oděvu, aby ji nebylo vidět. Mortati věděl, že tato posvátná jeskyně je určena výhradně pro tělesné pozůstatky papežů, měl však pocit, že takhle to bude nejlepší.

„Signore?" ozval se kdosi vstupující do sklepení. Byl to poručík Chartrand provázený třemi vojáky Švýcarské gardy. „Čekají na vás v konkláve."

Mortati přikývl. „Za chviličku." Ještě naposledy se podíval do sarkofágu a potom vstal. Obrátil se k vojákům: „Je načase, aby Jeho Svatost došla klid, jehož si zaslouží."

Vojáci přistoupili a s námahou přisunuli víko papežova sarkofágu zpět na místo. Dosedlo se zabouchnutím potvrzujícím, že už je vskutku konec.

Mortati kráčel sám přes Borgiovské nádvoří k Sixtinské kapli. Sutanu mu vzdouval vlahý vítr. Z Apoštolského paláce vyšel jeden z kolegů kardinálů a přidal se k němu.

„Dostane se mi té cti, abych vás směl doprovázet na konkláve, signore?"

„Čest je to pro mne."

„Signore," pokračoval kardinál se zjevnými rozpaky, „kolegium vám dluží omluvu za naše chování včera večer. Byli jsme zaslepení -"

„Ovšem," odpověděl Mortati, „přání našich srdcí bývá leckdy otcem našich myšlenek."

Kardinál se nadlouho odmlčel, nakonec se ale ozval: „Už vám to sdělili? Že už nejste naším Velkým elektorem."

Mortati se zasmál. „Ano. Děkuji Bohu i za drobné dary."

„Kolegium trvá na tom, abyste byl zařazen mezi zvolitelné."

„Zdá se, že dobročinnost v církvi dosud nevymřela."

„Jste moudrý muž. Vedl byste nás dobře."

„Jsem starý muž. Vedl bych vás jen krátce."

Oba se zasmáli.

Když došli na konec Borgiovského nádvoří, kardinál zaváhal. S ustaraným výrazem se obrátil k Mortatimu, jako kdyby si v duchu znovu vybavil celou tu hrůzu včerejší noci.

„Víte," ptal se jej šeptem, „že jsme na balkoně nenašli žádné pozůstatky?"

Mortati se zasmál. „Možná je spláchl déšť."

Muž se podíval k zamračené obloze. „Ano, snad…"

Dopolední obloha byla zatažená těžkými mraky, když se nad komínem Sixtinské kaple objevily první slabé bílé obláčky. V cárech stoupaly vzhůru a pomalu se rozplývaly.

Kdesi dole na Svatopetrském náměstí zpravodaj Gunther Glick zamyšleně a mlčky čekal. Na poslední kapitolu…

Chinita Macriová k němu zezadu přistoupila a vyzvedla si kameru na rameno. „Už je načase."

Glick zasmušile přikývl. Obrátil se k ní, upravil si vlasy a zhluboka vydechl. Má poslední reportáž, pomyslel si. Kolem nich se zastavil hlouček lidí, kteří zjevně hodlali přihlížet chystanému natáčení.

„Za šedesát vteřin živě," oznamovala Macriová.

Glick se přes rameno díval na střechu Sixtinské kaple. „Dostaneš do záběru ten kouř?"

Macriová trpělivě přikývla „Jak pořídit záběr, o tom bych něco věděla, Gunthere."

Glick si připadal jako pitomec. Samozřejmě že se v tom vyzná. Její výkon za kamerou během včerejšího večera jí možná zajistil Pulitzerovu cenu. Zato jeho výkon - radši nemyslet. Byl si jistý, že BBC ho propustí; bezpochyby budou mít na krku právní spory s četnými mocnými subjekty - včetně CERNu a George Bushe.

Chinita se za kamerou otočila. „Vypadáš dobře," utrousila poněkud blahosklonným tónem, ale s náznakem jistých výhrad. „Nevím, jestli ti můžu…" Zarazila se, jako by si chtěla dát pozor na jazyk.

„Něco poradit?"

Macriová povzdechla. „Já jsem jenom chtěla říct, že není třeba to prezentovat jako senzaci."

„Já vím," pokývl, „chtěla bys prostě takové běžné, solidní balení."

„Co nejsolidnější, jaké kdy existovalo. Spoléhám na tebe."

Glick se usmál. Solidní balení. Ona se zbláznila! To, co se odehrávalo včera večer, si přece zaslouží úplně jiné podání. Náhlý zvrat. Závěrečná bomba. Neočekávané odhalení otřesné pravdy.

„Jsi v obraze za pět-čtyři-tři…"

Když se Chinita Macriová dívala hledáčkem kamery, spatřila v Glickových očích potutelný záblesk. Že já blázen jsem ho sem pouštěla! začala si hned vyčítat. Co to má zase za lubem?

Na nápravu však už nebyl čas. Živé vysílání už běželo.

„V přímém přenosu z Vatikánu se hlásí Gunther Glick," začal, když dostal pokyn. Do kamery, která snímala bílý kouř stoupající za ním z komína Sixtinské kaple, vrhl slavnostně vážný pohled. „Dámy a pánové, zpráva byla právě oficiálně potvrzena. Saverio Mortati, devětasedmdesátiletý kardinál inklinující k progresivnímu křídlu, byl právě zvolen papežem. Přestože nepatřil mezi kandidáty, s nimiž se počítalo, kardinálské kolegium jej zvolilo jednohlasně, což se v minulosti ještě nikdy nestalo."

Macriová, která jej napjatě sledovala, začala dýchat poněkud volněji. Až se divila, jak profesionálně dnes Glick

vystupuje. Téměř stroze. Poprvé v životě vypadal a hovořil jako opravdový novinář.

„Jak už jsme se zmínili v předcházejícím přenosu," dodal Glick perfektně zesilovaným hlasem, „zatím se stále čeká na jakékoli stanovisko Vatikánu k zázračným událostem ze včerejší noci."

Dobré. Nervózní napětí, s nímž Chinita Glicka sledovala, povolilo o další stupínek. Zatím by to šlo.

Glick nyní nasadil zasmušilý výraz. „I když byla minulá noc nocí plnou zázraků, byla to také noc plná tragédie. Kromě čtyř kardinálů se obětí včerejšího masakru stali také dva příslušníci Švýcarské gardy: velitel Olivetti a kapitán Rocher, kteří zahynuli při plnění svých povinností. K dalším obětem patří Leonardo Vetra, proslulý fyzik pracující v CERNu a průkopník výroby antihmoty, a Maximilián Kohler, ředitel CERNu, který se do Vatikánu dostavil se zřejmým úmyslem pomoci konflikt řešit, avšak v jeho průběhu přišel údajně o život. Smrt pana Kohlera nebyla zatím oficiálně potvrzena, má se však za to, že zemřel následkem komplikací souvisejících s jeho dlouhodobým onemocněním."

Macriová přikyvovala. Reportáž probíhala perfektně. Tak, jak o tom předem hovořili.

„Vzápětí po explozi, k níž došlo včera v noci na obloze nad Vatikánem, se technologie výroby antihmoty, vyvinutá v CERNu, stala horkým tématem diskuse mezi vědci, plné vzrušení a kontroverzí. Prohlášení správní rady CERNu, které přečetla ženevská asistentka pana Kohlera Sylvie Baudeloqueová, se sice nadšeně vyjadřuje o potenciálním přínosu antihmoty, avšak do té doby, než budou k dispozici výsledky dalšího zkoumání její bezpečnosti, se další výzkum i prodej licencí zastavuje."

Vynikající, musela uznat Macriová. Už jsme v cílové rovince.

„V naší noční reportáži nápadně chyběla tvář profesora Harvardovy univerzity Roberta Langdona, který včera dorazil do Vatikánu s odborným dobrozdáním k problematice iluminátů. Ačkoli se původně předpokládalo, že při výbuchu antihmoty přišel o život, podle našich nejnovějších informací byl Langdon už po explozi spatřen na Svatopetrském náměstí. Jak se tam dostal, je dosud předmětem dohadů, i když podle mluvčího Tiberské nemocnice spadl pan Langdon krátce po půlnoci z oblohy do řeky Tibery, byl ošetřen a propuštěn. Zakládá-li se toto sdělení na pravdě," Glick zdvihl pochybovačně obočí, „pak by to byla skutečně noc plná zázraků."

Skvělé zakončení! Macriová se spontánně rozesmála. Skvělé balení! Teď už jenom odhlásit!

Jenomže Glick konec přenosu neohlásil. Místo toho na okamžik zmlkl a potom předstoupil před kameru se záhadným úsměvem na tváři. „Ještě než ukončíme naši reportáž…"

Bože, jen to ne!

„… rád bych k nám pozval jednoho hosta."

Ruce, kterými Chinita držela kameru, ztuhly. Hosta? Co blázní? Jakého hosta? Vypni to už! Věděla však, že je pozdě. Glick už v tom jede.

„Muž, kterého si vám dovolím představit, je Američan - význačný badatel."

Chinita váhala. Zadržela dech, když se Glick otočil ke skupince, která se kolem nich utvořila, a pokynul svému hostu, aby přistoupil blíž. Macriová se v duchu modlila, aby to byl Robert Langdon a ne nějaký cvok vykládající o iluminátském spiknutí.

Jakmile však Glickův host vystoupil ze skupiny přihlížejících, Macriová zkoprněla. Kdepak Robert Langdon! Jakýsi tlouštík s holí, v modrých džínsech a s tlustými skly. Hrůza. Cvok!

„Dovolte, abych vám představil význačného badatele a znalce Vatikánu, doktora Josepha Vaneka z De Paulovy univerzity v Chicagu."

Teď, když se muž připojil před kamerou ke Glickovi, Macriová už se svým odsudkem přece jen zaváhala. Nešlo o žádného bláznivého amatéra pátrajícího po spiknutí; o tomhle chlapíkovi přece jenom už něco slyšela.

„Pane doktore Vaneku," oslovil ho Glick, „jak vím, máte pro nás některé značně překvapující informace týkající se včerejšího nočního konkláve."

„To tedy mám," potvrdil Vaněk. „Po té včerejší noci plné překvapení si člověk už dovede stěží představit, že by se mohlo objevit ještě nějaké další - a přece…" Odmlčel se.

Glick se zasmál. „A přece je tu ještě něco, co včerejšímu chaosu dodává ještě další netušený rozměr."

Vaněk přikývl. „Přesně tak. Může se to zdát absurdní, avšak jsem přesvědčený, že kardinálské kolegium nevědomky zvolilo dva papeže."

Macriová jen taktak neupustila kameru.

Glick se lišácky usmál. „Říkáte dva papeže?"

Badatel přikývl. „Ano. Nejdříve bych ale měl říci, že jsem se celý život zabýval také zkoumáním zákonů, jimiž se řídí volba papeže. Právní uspořádání týkající se konkláve je krajně složité, spousta věcí je už zapomenuta anebo se jako přežité prostě ignorují. Nejspíš ani Velký elektor si není vědom toho, o čem chci hovořit. Nicméně… podle starých zapomenutých zákonů uvedených v Romano Pontifici Eligendo, Numero 63… nepředstavuje hlasování s použitím hlasovacích lístků jedinou přípustnou formu volby papeže. Existuje ještě jiná, s Božím vnuknutím bezprostředněji spojená metoda, zvaná „aklamace vzýváním". Odmlčel se a pokračoval. „A právě k tomu došlo včera v noci."

Glick se na svého hosta podíval pln obdivu. „Prosím, pokračujte."

„Jak si asi budete pamatovat," pokračoval badatel, „když camerlegno Carlo Ventresca stál v noci na střeše baziliky, všichni kardinálové začali dole unisono volat jeho jméno."

„Ano, pamatuji si na to."

„Tak si tu scénu ještě jednou vybavte a poslouchejte, co stojí doslova ve starých předpisech řídících volbu papeže." Vytáhl z kapsy nějaké papíry, odkašlal se a začal číst: „K volbě vzýváním dochází tenkrát, jestliže… všichni kardinálové jakoby vnuknutím Ducha svatého svobodně a spontánně, jednohlasně a hlasitě, vyhlásí jméno určitého jednotlivce."

Glick se zasmál. „Takže tím říkáte, že když v noci kardinálové skandovali jméno Carla Ventresky, tak ho ve skutečnosti zvolili papežem?"

„Ovšemže ano. Navíc předpisy stanoví, že při volbě vzýváním ustanovení o podmínkách volitelnosti kardinála pozbývají platnost a papežem může být zvolen kterýkoli duchovní - vysvěcený kněz, biskup nebo kardinál. Jak vidíte, camerlegno byl tudíž plně kvalifikován pro papežskou volbu provedenou touto metodou.“ Doktor Vaněk se nyní podíval přímo do kamery. „Fakta svědčí o následujícím: Carlo Ventresca byl dnes v noci zvolen papežem. Tento úřad zastával necelých sedmnáct minut. Kdyby byl zázračně nezmizel v ohnivém sloupu, byl by nyní uložen ve vatikánských sklepeních vedle ostatních papežů.

„Děkuji vám, pane doktore.“ Glick se otočil k Macriové a posměšně na ni mrkl. „Velice objevné…“

Vysoko na schodišti v římském Koloseu se Vittoria rozesmála a volala dolů na Langdona. „Roberte, pospěš si. Já to tušila, že jsem si raději měla vzít nějakého mladíka!“ Její smích byl okouzlující.

Langdon dělal co mohl, ale nohy měl těžké jako balvany. „Počkej!“ žadonil. „Prosím tě…“

V hlavě cítil bušení.

Probudil se leknutím.

Tma.

Zůstal ještě dlouho ležet v nezvykle měkké posteli a za nic na světě nemohl přijít na to, kde je. Polštáře byly nacpané prachovým peřím, obrovské, a báječně se na nich spalo. Ve vzduchu se vznášela směsice různých vůní. Otevřené skleněné dveře na druhé straně pokoje vedly na prostorný balkon, kde za svitu stříbrného měsíce tančil lehký vánek. Langdon se s námahou snažil rozpomenout, jak se sem dostal … a kde to vlastně je.

Do vědomí se mu vracely jen bizarní útržky.

Hranice mystického ohně… zhmotnělý anděl vycházející z davu… její měkká dlaň se chápe jeho ruky a odvádí ho do noci… provází jeho vyčerpané, zdeptané tělo ulicemi… vede ho sem… do tohoto apartmá… podpírá jej, polospícího, cestou pod horkou sprchu… ukládá ho do téhle postele… a bdí nad ním, dokud neusnul jako zabitý.

V šeru nyní Langdon zahlédl druhou postel. Byla rozházená a prázdná. Z jedné ze sousedních místností sem doléhal slabý šum puštěné sprchy.

Při pohledu na Vittoriino lůžko si všiml bohatě vyšívaného znaku na povlaku polštáře. Stálo na něm: HOTEL BERNINI. Musel se usmát. Vittoria vybrala dobře. Evropský luxus s pohledem na Berniniho Tritonovu fontánu - vhodnější hotel by se v Římě jen těžko našel.

Jak tak ležel v posteli, zaslechl nějaké bušení; uvědomil si, že tohle ho vlastně probudilo. Aha, někdo klepe na dveře. Čím dál tím silněji.

Celý rozespalý vstal. Nikdo přece neví, ze jsme tady, pomyslel si rozmrzele. Hodil na sebe přepychový hotelový župan a kráčel z ložnice do předsíně. Před těžkými dubovými dveřmi se na okamžik zastavil a pak otevřel.

Za dveřmi stál ztepilý muž v bohatě vyšňořeném úboru purpurové a žluté barvy. „Jsem poručík Chartrand z vatikánské Švýcarské gardy,“ představil se.

Langdonovi bylo naprosto jasné, o koho jde. „Jak prosím vás… jak jste nás našel?“

„Viděl jsem vás, když jste v noci odcházeli z náměstí. Šel jsem za vámi. Sem rád, že jste ještě tady.“

Langdona náhle přepadla obava, zda Chartranda neposlali kardinálové, aby ho s Vittorií přivedl zpátky do Vatikánu. Vždyť jsou konec konců jediní, kdo kromě kardinálského kolegia zná pravdu. Jsou tudíž něco jako rizikové osoby.

„Jeho Svatost mě požádala, abych vám předal tohle,“ pokračoval Chartrand podávaje Langdonovi obálku opatřenou vatikánskou pečetí. Langdon dopis otevřel a četl rukou psané sdělení:

Pane Langdone a paní Vetrová,

jakkoli by bylo mým nejvroucnějším přáním požádat vás o mlčenlivost, pokud jde o události posledních dvaceti čtyř hodin, nemohu si zřejmě dovolit žádat od vás víc, než co už jste nám poskytli. V pokoře se proto omezím na vyjádření naděje, že se v této záležitosti necháte vést hlasem svých srdcí. Zdá se, že dnes už je na světě lépe… možná že otázky jsou mocnější než odpovědi.

Mé dveře jsou vám kdykoli otevřeny.

Jeho Svatost, Saverio Mortati

Langdon si ten vzkaz přečetl ještě jednou. Kardinálské kolegium si zřejmě vybralo ušlechtilého a laskavého vůdce.

Ještě dříve, než se ale zmohl na odpověď, Chartrand vyštrachal malý balíček. „Jako projev díků od Jeho Svatosti.“

Langdon si jej vzal; byl těžký, zabalený v hnědém papíru.

„Z nařízení Jeho Svatosti se vám na dobu neurčitou zapůjčuje tento předmět z papežského pokladu. Jeho Svatost pouze žádá, abyste ve své poslední vůli a závěti zajistil jeho navrácení.“

Langdon otevřel balíček a přímo oněměl. Bylo to vypalovací železo. Iluminátský diamant.

Chartrand se zasmál. „Žijte v pokoji.“ Otočil se k odchodu.

„Děkuji… vám“, vypravil ze sebe Langdon, drže v třesoucích se rukou drahocenný dar.

Voják na chodbě maličko zaváhal. „Pane Langdone, směl bych se vás na něco zeptat?“

„Ovšem.“

„Já a moji kamarádi jsme zvědaví… víte, na těch posledních pár minut v helikoptéře… Co se to tam vlastně stalo? „

Langdona se zmocnila úzkost. A je to tady - okamžik pravdy. Mluvil o tom s Vittorií v noci, když se kradli ze Svatopetrského náměstí. Tehdy se rozhodli - ještě dřív, než přišel tenhle papežův vzkaz.

Vittoriin otec snil o tom, že jeho objev antihmoty povede k duchovnímu probuzení. To, co se minulou noc odehrálo, určitě neodpovídalo jeho záměrům, jedna věc však byla jistá: na celém světě se lidé v tuto chvíli obraceli k Bohu jako nikdy předtím. Jak dlouho to kouzlo vydrží, o tom Langdon ani Vittoria neměli potuchy, věděli však, že je nikdy nesmí porušit odhalením skandálu a pochybností. Nevyzpytatelné jsou cesty Páně, pomyslel si Langdon a s jistou ironií si říkal, že vlastně… kdoví… možná… čistě možná… to byla včera koneckonců Boží vůle.

„Pane Langdone?“ ozval se Chartrand. „Ptal jsem se na ten vrtulník…“

Langdon se smutně usmál. „Ano, já vím…“ Cítil, že slova mu neplynou z mozku, nýbrž ze srdce. „Snad to je tím šokem z pádu… ale moje paměť… zdá se mi to všechno nějak pomíchané…“

Chartrand povadl. „Vy si nic nepamatujete?“ Langdon si povzdechl. „Bojím se, že to zůstane navždy záhadou.“

Když se Robert Langdon vracel do ložnice, náhle se zarazil jako u vytržení. Na balkoně stála Vittoria, zády opřená o zábradlí, a upírala na něj hluboký pohled. Vypadala jako nebeské zjevení - postava s obrysy ozářenými zezadu světlem měsíce. Jako by tam stála antická bohyně, zahalená do froté županu, se šňůrou kolem pasu těsně utaženou, čímž vynikly obrysy jejího štíhlého těla. Za jejími zády prosvítal bledý opar stoupající nad Berniniho Tritonovou fontánou.

Langdona se zmocnila divoká touha po ní - silnější než po kterékoli ženě, kterou v životě poznal. Iluminátský diamant a dopis od papeže klidně odložil na noční stolek vedle své postele. Na vysvětlení toho všeho bude dost času potom. Šel za ní na balkon.

Zdálo se, že má radost. „Tak už jste se probudil?“ zašeptala plaše. „Konečně.“

Langdon se zasmál. „Byl to dlouhý den.“

Prohrábla si svou bohatou kštici, přičemž se mírně rozevřel výstřih jejího županu. „A teď… předpokládám, že chcete odměnu.“

Ta poznámka Langdona trochu zmátla., Jak… prosím?“

„Jsme dospělí lidé, Roberte. S tím snad souhlasíš. Cítíš touhu. Vidím ti to na očích. Silný, pudový hlad.“ Usmála se. „Já ho cítím taky. A ta touha bude teď ukojena.“

„Vskutku?“ Cítil se povzbuzen a udělal krok směrem k ní.

„Dokonale.“ Třímala v ruce menu s pokrmy servírovanými na pokoje. „Objednala jsem všechno, co mají.“

Hostina byla bohatá. Večeřeli spolu za svitu měsíce, sedíce na balkoně, a pochutnávajíce si na Jrisée, lanýžích a rizotu. K tomu popíjeli víno Dolcetto a rozmlouvali až do noci.

Langdon ani nemusel být odborníkem na symbolologii, aby rozluštil znamení, která k němu Vittoria vysílala. Když si pochutnávali na dezertu v podobě ostružinového krému se savoiardi a pili k tomu vonící vřelé Romcaffé, Vittoria mu pod stolem přitiskla svá nahá stehna k nohám a provrtávala jej žhavým pohledem. Zdálo se, že touží po tom, aby už konečně odložil vidličku a odnesl ji od stolu v náručí.

Langdon však nereagoval. Zůstával dokonalým gentlemanem. Tato hra se dá hrát jen ve dvou, pomyslel si skrývaje rošťácký úsměv.

Když všechno snědli, Langdon odešel, posadil se na kraj své postele a seděl tam sám obraceje v rukou sem a tam iluminátský diamant, znovu a znovu se rozplývaje nad jeho perfektní symetrií. Vittoria na něj udiveně hleděla a její zmatek postupně přerůstal ve zklamání.

„Jak se zdá, ten ambigram ti připadá šíleně zajímavý, že ano?“ optala se.

Langdon přikývl. „Přímo fascinující.“

„Podle tebe je to asi ta nejzajímavější věc v téhle místnosti, že?“

Langdon se podrbal ve vlasech a předstíral, že usilovně přemýšlí. „Nu, byla by tu jedna věc, která mi připadá ještě zajímavější.“

Zasmála se a udělala krok k němu. „A to má být co?“

„Jak jsi s použitím tuňáka zpochybnila Einsteinovu teorii.“

Vittoria spráskla ruce. „Dio měo! Dej pokoj s tuňákem! Nezahrávej si se mnou, varuju tě!“

Langdon se uculil. „Ve svém příštím pokusu možná použiješ platýze a prokážeš, že Země je plochá.“

Vittoria užuž chtěla vybuchnout, ale potom se jí na rtech objevily první slabé náznaky úsměvu. „Jen tak pro vaši informaci, pane profesore: můj příští pokus se zapíše do dějin vědy. Hodlám prokázat, že neutrina mají hmotnost.“

„Neutrina že mají…“ Langdon se na ni udiveně podíval, tváře se, že nerozumí jejímu anglickému výrazu pro hmotnost - mass -, který použila a který zněl stejně jako výraz pro mši svatou. „No vidíš, ani jsem netušil, že to jsou katolíci!“

Jediným plavným skokem byla u něho a přimáčkla ho na lůžko. „Doufám, že věříš v posmrtný život, Roberte Langdone.“ S veselým smíchem si na něho obkročmo sedla, rukama ho tlačila dolů a v očích jí planuly zlomyslné ohýnky.

„Po pravdě řečeno,“ smál se, až se zakuckal, „odjakživa mi dělalo potíže představit si cokoli existujícího mimo tento svět.“

„Vážně? Takže tys nikdy neměl religiózní zážitek? Okamžik nádherného vytržení?“

Langdon zavrtěl hlavou. „Ne, a upřímně pochybuji, že jsem druh člověka, který by vůbec někdy mohl extázi náboženského rázu prožít.“

Vittoria vyklouzla ze županu. „Tys asi ještě nikdy nebyl v posteli s mistrem jógy, není-liž pravda?“